

Dejvid
Baldaci

APsolutna

MOC

David Baldacci
NEOGRANIČENA MOĆ

Prvo poglavlje

DRŽAO JE UPRAVLJAČ ČVRSTO ALI BEZ GRČA DOK JE AUTOMOBIL, ugašenih svjetala, polako usporavao pa se zaustavio. Iz žlijebova na gumama izletješe posljednji kamenčići, a onda ga obavije tišina. Bio mu je potreban trenutak da se prilagodi okolišu, a tad izvadi često rabljeni ali još djelotvoran noćni dalekozor. Kuća se polako izoštri. On se promeškolji u svom sjedištu lagano, samouvjereno. Na prednjem sjedištu pokraj njega ležala je valjkasta platnena vojnička torba. Unutrašnjost automobila bila je izbljedadjela ali čista.

A automobil je usto bio ukraden. Na mjestu na kojem bi se to najmanje očekivalo.

Na retrovizoru je visio par minijturnih palmi. On se turobno nasmiješi kad mu pogled padne na njih. Uskoro bi mogao otići u zemlju palmi. Mirno, plavo, prozirno more, sipki zalasci sunca boje lososa i kasno ustajanje. Mora otići. Vrijeme je. To si je često govorio, no ovaj si put to reče s uvjerenjem.

Sa šezdeset i šest godina, Luther Whitney imao je pravo na besplatnu zdravstvenu zaštitu i bio član mirovinske udruge. U toj dobi, većina muškaraca prihvati se svoje druge karijere kao djedova i honorarnih odgajatelja djece svoje djece - trudni se zglobovi opruže u dobro znanim ležaljicama, a krme žile začepu naplavinom života.

Luther je cijelog života imao samo jednu karijeru. Sastojala se u tome da provaljuje i ulazi u tuđe kuće i urede, uglavnom noću, kao i ovom prilikom, i da odnese onoliko imovine koliko uspije iznijeti na leđima.

Iako je bez sumnje bio s pogrešne strane zakona, Luther nikad nije ispalio metak iz revolvera ili bacio nož zbog jarosti ili straha, osim kao sudionik uglavnom zbunjujućeg rata koji se vodio na mjestu gdje su Sjeverna i Južna Koreja spojene bokom. A jedini udarci koje je podijelio bili su u barovima, a i to isključivo u samoobrani budući da pivo ljude čini hrabrijiima no što bi trebali biti.

Luther je imao samo jedno mjerilo prema kojem je odabirao svoje žrtve: uzimao je samo onima koji su si mogli lako priuštiti takav gubitak. Nije se smatrao ništa drukčijim od vojski ljudi koji svakodnevno na sve mile načine podilaze bogatašima i bez prestanka ih nagovaraju da kupuju stvari koje im ne trebaju.

Mnoge od svojih šezdesetak godina proveo je u svakojakim zatvorskim ustanovama duž istočne obale, otvorenijeg ili zatvorenijeg tipa. Poput granitnih kocki oko vrata, prsa su mu krasila odličja tri osude zbog teških krivičnih djela u tri države. Iz njegova života izdubljeno je puno godina. Važnih godina. Ali se tu

sad ništa ne može.

Izvještio se u svom zanatu u toj mjeri da se opravdano nadao da do četvrte optužnice neće doći. Nije bilo nikakvih nepoznanica glede posljedica još jednog uhićenja: dobio bi dobrih dvadeset godina. A s obzirom na njegovu dob, dvadeset godina znači smrtnu presudu. Mogli bi ga baš i spržiti na električnoj stolici, a to je bio način na koji se država Virginija rješavala osobito opakih ljudi. Žitelji te poviješću bogate države bili su uglavnom bogobojazni ljudi, a religija se temelji na postavci pravedne odmazde koja dosljedno zahtijeva podmirenje računa. Ta se država uspjela riješiti više kriminalaca osuđenih na smrtnu kaznu od svih ostalih izuzev dvije - Texasa i Floride - čudorednih istomišljenika svoje južne sestre. Ali se smrtnom kaznom nisu kažnjavale provale, čak je i poštenu puk Virginije znao povući granicu.

Bez obzira na sav taj rizik, nije mogao skinuti pogleda s kuće zapravo bi ju se moralo nazvati palačom. Zaokuplja ga već nekoliko mjeseci. Večeras je svršeno s tim očaravanjem.

Middleton, Virginia. Četrdeset pet minuta zračnom linijom od Washingtona, D.C. prema zapadu gdje caruju golema imanja, obvezatni Jaguari i konji čija bi cijena mogla podmiriti troškove prehrane stanara jedne cijele stambene zgrade iz siromašne gradske četvrti. Kuće u ovom kraju zauzimaju dovoljno četvornih metara i uređene su s dovoljno raskoši da zaslužuju biti krštene posebnim imenom. Ironija imena njegove mete, Coppers* , nije mu promakla.

*Slang naziv za policajce, novac i mamurluk. U književnom engleskom naziv za bakrenjake ili bakreni kotao, ali i vrstu leptira bakrene boje *Lycaena hypophleac*.

Bujica adrenalina koju bi osjetio pri svakoj akciji bila je neponovljiva. Zamišljao je da se tako osjeća udarač bejzbolske momčadi kad neužurbano kaska od baze do baze, nikamo mu se ne žuri pod milim bogom, budući da je po loptici raspalio tako da je završila negdje na cesti. Gledatelji na nogama, pedeset tisuća pari očiju uprtih u jednog čovjeka, zrak kao da je usisan na jedno mjesto, a potom rastjeran lukom blistavog zamaha nečije drvene palice.

Luther svojim još sokolovim okom osmotri okoliš. Povremeno bi mu namignula pokoja krijesnica. Inače je bio sam. Na trenutak osluhne plimu i oseku pjeva cvrčaka a potom njihov zbor izbljedi u drugi plan, toliko bi posvadašnji postao svakome tko bi se duže zadržao u ovom kraju.

On se odveze još malo niz asfaltiranu cestu pa natraške skrene na kratki neasfaltirani puteljak koji je završavao šumom gusto posađenih stabala. Njegova čeličnosiva kosa bila je pokrivena crnom skijaškom kapom. Kožnato lice namazao je crnom kamuflažnom kremom, smirene, zelene oči lebdjele su iznad čeljusti oblika betonskog kvadra. Mišići na njegovu suhonjavom kosturu bili su čvrsti kao nekad. Izgledao je kao diverzant iz Drugog svjetskog rata, što je nekad

i bio. Luther izađe iz automobila.

Čučne iza stabla pa osmotri svoj cilj. Imanje Coppers, poput mnogih imanja koja nisu bila zemljoradnička ili stočarska, imalo je golema i kićena ulazna vrata od lijevanog željeza pričvršćena za dva ciglena stupa, ali bez ograde. Na imanje se moglo stići ili s ceste ili kroz obližnju šumu. Luther uđe kroz šumu.

Lutheru su trebale dvije minute da stigne do ruba kukuruzišta pokraj kuće. Vlasnik očito nije osjećao potrebu za domaćim povrćem ali mu je prirasla srcu uloga vlastelina. Luther se nije bunio, budući da mu je to osiguralo skrivenu stazu skoro do kućnih vrata. Pričeka nekoliko trenutaka a potom iščezne u zagrljaj guštika kukuruznih stabljika.

Tlo je bilo uglavnom očišćeno od strha i njegove tenisice nisu proizvodile ni zvuka, što je bilo važno, jer se ovdje svaki zvuk daleko čuje. Gledao je ravno preda se, njegove noge, nakon toliko vježbe, brižljivo su koračale kroz tanahne redove, nadoknađujući gubitak vremena zbog neravnina tla. Noćni je zrak bio svjež nakon iscrpljujuće žege još jednog ustajalog ljeta, ali nedovoljno da bi pretvorio dah u oblačiće koje bi iz daljine mogle ugledati nemirne ili nesane oči.

Luther je u posljednjih mjesec dana nekoliko puta promislio o vremenskom slijedu operacija: mora stati na rubu polja prije no što iskorači iz njega na brisani prostor. U njegovoj glavi, svaka je pojedinost bila razrađena i doručena stotinu puta sve dok mu se precizan scenarij kretanja, čekanja, pa ponovnog kretanja nije duboko urezao u mozak.

Čučne na rubu zemljišta ispred kuće i iznova sve dobro osmotri, nema potrebe za hitnjom. Nema pasa koji bi mogli pravi problem, što je dobro. Čovjek, bez obzira na mladost i brzinu, ne može pobjeći psu. No za ljude Lutherove sorte još je opasnija larva koju podižu psi. A nije bilo ni vanjskog protuprovalnog sustava, vjerojatno zbog bezbrojnih lažnih uzbuna koje bi izazvali brojni jeleni, vjeverice i tvorovi koji lunjaju ovim područjem. No Luther će se uskoro suočiti s iznimno naprednom tehnologijom koju će morati razoružati za trideset tri sekunde - uključivši deset sekundi potrebnih da ukloni poklopac kontrolne ploče.

Privatna stražarska ophodnja prošla je ovuda prije trideset minuta. Policijske marionete trebale bi varirati svoj raspored i svakog sata obići teritorij pod svojim nadzorom. Ali nakon mjesec dana promatranja, Luther je lako otkrio obrazac njihovih obilazaka. Ima najmanje tri sata prije idućeg prolaska. A toliko mu ni izbliza nije potrebno.

Imanje je bilo u potpunom mraku. Gusto grmlje, krvožilni sustav provalničkog staleža, pripilo se uz ulaz od cigle poput gnijezda gusjenica za granu stabla. Provjeri sve prozore na kući: svi tamni, svi nijemi. Prije dva dana bio je promatrao kako je karavana njezinih žitelja svečano odmarširala prema jugu, i

brižljivo je popisao sve vlasnike i osoblje. Najbliže je imanje udaljeno dobra tri kilometra.

On duboko uzdahne. Sve je isplanirao, ali je činjenica da se u ovom poslu nikad ne može sve uzeti u obzir. On olabavi remenje svoje naprtnjače pa klizne iz polja i zagrabi dugim, laganim koracima preko travnjaka. U deset sekundi obreo se pred debelim ulaznim vratima od punog drva s čeličnim okvirom i sustavom zaključavanja koji se nalazio na samom vrhu top liste po izdržljivosti na provalu. Ništa od tog ne obeshrabri Luthera.

Izvadi otisak ključa od ulaznih vrata iz džepa kaputa i gurne ga u bravu, ali ga ne okrene.

Osluhne još nekoliko trenutaka. Tad skine naprtnjaču i obuče druge cipele kako ne bi ostavljao blatnjave tragove. Pripremi odvijač na baterije koji će mu otkriti sklopovlje koje mora nasamariti deset puta brže nego rukom.

Idući dio opreme koji on oprezno izvadi iz ruksaka bio je težak točno 170 grama, malo veći od džepnog računala i, uz njegovu kćerku, najbolje u što je u životu uložio novac. Ta sićušna spravica, kojoj je vlasnik dao nadimak Um, pomogla je Lutheru u njegove tri posljednje akcije, bez greške.

Luther je već doznao pet znamenki od kojih se sastoji zaštitna šifra ove kuće i pohranio ih u svoje računalo. Njihov ispravni slijed još mu je bio tajna, ali će tu prepreku ukloniti njegov majušni prijatelj od žice i mikročipova, želi li izbjeći zaglušujuće zavijanje četiriju zvučnih topova postavljenih na svaki ugao ove tvrđave od tri tisuće četvornih metara u koju upravo provaljuje. Tad bi uslijedio poziv policiji, a nazvalo bi ih bezimeno računalo s kojim će se za nekoliko trenutaka uhvatiti u koštac. Kuća je imala prozore i podne pločice osjetljive na dodir, te protuprovalne magnete u vratima. No sve to ništa neće značiti uspije li im iščupati ispravnu šifru iz šapa alarma.

Pogleda u ključ u vratima pa uvježbanim pokretom zakvači Um za svoj remen tako da je on sad slobodno visio o njegovu boku. Ključ se lako okrene u bravi i Luther se pripremi ušutkati idući zvuk koji će čuti, tihi pisak protuprovalnog sustava kojim se upadača upozorava na propast ne utipka li ispravnu kombinaciju u predviđenom vremenu i ni milisekundu kasnije.

On zamijeni svoje crne kožne rukavice parom okretnijih plastičnih sa slojem jastučića na jagodicama i dlanovima. Nije mu bila navika ostavljati tragove za sobom. Luther duboko uzdahne, pa otvori dveri. Dočeka ga upozoravajući pisak sustava za uzbuđivanje. On brzo šmugne u golemo ulazno predvorje i nađe se oči u oči s kontrolnom pločom.

Automatski odvijač zvrjao je bešumno, šest metalnih komadića padnu Lutheru na dlan i on ih pohrani u spremnik na remenu. Tanke žice pričvršćene za Um

bljesnu na srebrnoj mjesecini koja se cijedila kroz prozor pokraj vrata. Luther je na trenutak gurkao žice poput kirurga kroz pacijentova prsa, no tad nađe pravo mjesto, pričvrsti žičana vlakanca pa uključi struju za svog prijatelja.

S druge strane predvorja u njega je zurilo skrletno sočivo. Infracrveni detektor već se aktivirao na Lutherov toplinski upad. Dok su sekunde odbrojavale, strpljivo je čekao da 'mozak' protuprovalnog sustava proglasi uljeza prijateljem ili neprijateljem.

Brže no što se moglo pratiti pogledom, brojevi šifre zabljesnu na Umovu digitalnom zaslonu žarkonarančastom bojom, raspoloživo vrijeme žmigalo je na maloj pačetvorini u gornjem desnom kutu istog ekrana.

Prođe pet sekundi a tad se na Umovu malom staklenom ekranu pojave znamenke 5, 13, 9, 3 i 11 i zaustave se.

Kad se protuprovalni sustav razoružao, onaj pisak prekine se kao odrezan, crveno se svjetlo ugasi i zamijeni ga prijateljsko zeleno. Luther se mogao primiti posla. On makne žice, pričvrsti ploču, pospremi svoju opremu, pa brižljivo zaključa ulazna vrata.

Bračna spavaća soba bila je na drugom katu, do kojeg se moglo stići dizalom iz dna desnog prizemnog hodnika, ali se Luther posluži stubama. Što manje ovisi o onome nad čim nema potpuni nadzor, tim bolje. Završiti zarobljen u dizalu na nekoliko tjedana nije bio dio njegova ratnog plana.

Pogleda detektor u uglu stropa, čija su mu se četvrtasta usta smiješila, a njegov nadzorni luk zasad mirovao. Tad krene uza stube. Vrata velike spavaće sobe nisu bila zaključana. Za nekoliko sekundi osposobio je svoju niskonaponsku svjetiljku slabog sjaja i ogleda se po sobi. Tamo je razbijao zeleni žar s druge kontrolne ploče postavljene pokraj vrata spavaće sobe.

Kuća je bila sagrađena u posljednjih pet godina, Luther je provjerio u gruntovnom odjelu suda a čak je uspio doći i do nacрта kuće u urbanističkom zavodu. Kuća je bila toliko velika da je za nju bio potreban blagoslov lokalnih vlasti kao da bi oni bogatima uskratili neku želju srca njihova.

U nacrtima nije bilo iznenađenja. Bila je to velika, čvrsto građena kuća vrijedna svakog od onih nekoliko milijuna dolara koliko je njezin vlasnik uplatio u gotovini:

Luther je već bio u toj kući, usred dana, dok je posvuda bilo ljudi. Bio je baš u ovoj spavaćoj sobi i vidio što mu je bilo potrebno. A zato je večeras ovdje.

Ukrasni vijenac debljine petnaest centimetara zurio je u njega s visine dok je on kleknuo pokraj divovskog kreveta s baldahinom. Pokraj kreveta stajao je noćni ormarić. Na njemu mala srebrna ura, najnoviji ljubavni roman i antikni posrebreni otvarač za pisma debelog kožnog drška.

Šve je u kući bilo veliko i skupo. U sobi su bile tri garderobne ostave, svaka veličine Lutherove dnevne sobe. U dvjema je bila ženska odjeća, cipele i torbice i ostali ženski popratni modni detalji na koje bi se razumno ili nerazumno mogao potrošiti novac. Luther pogleda u uokvirene fotografije na noćnom stoliču i s podsmijehom primijeti dvadesetogodišnju "ženicu" pokraj supruga sedamdeset i nešto godišnjaka. Na svijetu ima svakojakih lutrija, a nisu sve državne.

Nekoliko fotografija maksimalno je isticalo gazdaričine proporcije, a kad je Luther na brzinu pregledao njezinu garderobu, otkrio je da ono što uživa odijevati naginje prostačkom.

On odmjeri veliko zrcalo i zagleda se u kićene rezbarije oko njegovih rubova. Zatim se zagleda u njegove bočne strane. Zrcalo je bilo teško, skupocjeno, ugrađeno u zid, barem se tako činilo, ali je Luther znao da su kukice pomno skrivene u malu udubinu petnaest centimetara od gornjeg i donjeg ruba.

Luther ponovno pogleda u zrcalo. Bio je u prednosti jer je prije nekoiiko godina vidio zrcalo nalik ovom velikom modelu, iako ga nije imao namjeru razbiti. Ali se ne pušta drugo zlatno jaje samo zato što prvo držiš u ruci, a to drugo zlatno jaje vrijedilo je oko pedeset tisuća. On je procijenio da je nagrada koja ga očekuje s druge strane ovog privatnog Alicinog zrcala desetak puta veća.

Sirovom snagom i uz pomoć željezne poluge mogao bi svladati sustav brava ugrađen u rezbarije okvira zrcala, ali bi mu to oduzelo dragocjeno vrijeme. Usto bi ostavilo jasne tragove provale. Iako je kuća idućih nekoliko tjedana trebala biti prazna, nikad se ne zna. Kad on ode iz Coppersa, neće biti očitih dokaza da je ikad bio ovdje. Čak i kad se vlasnici vrate, možda neko vrijeme neće provjeravati trezor. U svakom slučaju, nema potrebe za težim načinom.

Brzo priđe velikom televizoru smještenom ispred jednog zida te goleme prostorije. Taj je dio bio namješten kao dnevna soba s garniturom stolaca presvučenih cicem te velikim stoličem za kavu. Luther pogleda u tri daljinska upravljača koji su ležali na njemu. Jedan za televizor, jedan za videorekorder a jedan koji će skratiti njegovu noćnu smjenu za devedeset posto. Na svakom je pisao naziv proizvođača, svi su izgledali slični, ali je brzi eksperiment pokazao da dva upravljaju pripadajućim uređajem, a treći ne.

On se vrati na drugu stranu sobe, uperi daljinski u zrcalo i pritisne samotnjačko crveno puce u dnu naprave. Inače bi taj pokret značio da videorekorder snima. No večeras, u ovoj sobi, to je značilo da banka otvara vrata svom jedinom klijentu sretniku.

Luther je gledao kako se zrcalo glatko, bešumno otvara na sad vidljivim šarkama koje nije potrebno podmazivati. Iz dugogodišnje navike, on vrati daljinski na mjesto, izvadi iz naprtnjače platnenu torbu i uđe u sef.

Kad je svjetiljkom osvijetlio tamu, iznenadi se kad ugleda tapecirani naslonjač nasred prostorije koja je bila veličine otprilike dva sa dva. Na naslonu za ruke ležao je identični daljinski upravljač, očito mjera opreza u slučaju da se nekog zaključa u sefu. Tad pogledom prijeđe po policama s objiju strana.

Gotovina, uredno složena u smotuljke, prva iščezne u njegovoj torbi, a potom i sadržaj uskih kutija koji ni u kojem slučaju nije bila bižuterija. Luther izbroji oko dvije stotine tisuća dolara prenosivih dionica i ostalih vrijednosnih papira te dvije kutijice pune starog novca i jednu kutiju punu vrijednih poštanskih maraka, uključujući jednu naopako okrenutog lika zbog koje Luther proguta slinu. Preskoči prazne čekove i kutije pune pravnih spisa, za njega bezvrijednih. Njegova brza procjena dosegne iznos od skoro dva milijuna dolara, a vjerojatno i više.

Još jednom pogleda oko sebe, pazeći da mu ne promakne neki zakutak. Zidovi su bili debeli - vjerojatno izolirani protiv požara, koliko je to moguće. Sef nije bio hermetički zatvoren, zrak je bio svjež, a ne ustajao. Ovdje bi se moglo ostati danima.

LIMUZINA SE BRZO KRETALA NIZ CESTU A IZA NJE KOMBI. Oba vozača bila su dovoljno vješta da im je taj pothvat uspijevaao bez pomoći prednjih svjetala.

Na prostranom stražnjem sjedištu limuzine sjedili su muškarac i dvije žene, od kojih je jedna bila pripita i činila sve da razodjene i muškarca i sebe, usprkos blagim obrambenim pokušajima njezine žrtve.

Druga je žena sjedila njima sučelice, stisnutih usta, naizgled nastojeći ne obraćati pozornost tom smiješnom prizoru, koji je uključivao pubertetsko hihotanje i dahtanje, ali je zapravo pomnjivo pratila svaki pokret tog para. Usredotočila se na veliku bilježnicu koja je ležala otvorena u njezinu krilu a u kojoj su se sastanci i bilješke otimali za vrijeme i pozornost muškarca koji je sjedio preko puta nje, a koji je iskoristio priliku kad je njegova pratilja izula svoje cipele sa zašiljenom petom da si natoči još jedno piće. Bilo je nevjerojatno kako je dobro podnosio alkohol. Mogao bi popiti još koliko je već popio večeras a da se to ne bi primijetilo, ne bi bilo preplitanja jezikom i motoričkih smetnji - što bi bilo pogubno za muškarca na njegovu položaju.

Morala mu se diviti, njegovim opsesijama, njegovim neurozama i tome kako istodobno svijetu odašilje sliku o sebi kao o osobi krajnjeg poštenja i snage, normalnosti, ali i veličine. Sve Amerikanke bile su zaljubijene u njega, očarane njegovom klasičnom muškom ljepotom, silnom samouvjerenošću a i onime što je

on predstavljao, svima njima. A on je uzvraćao to posvemašnje divljenje strašću koja je nju, ma kako neprimjerena, zapanjivala.

Nažalost, ta se strast nikad nije usmjerila na nju unatoč njezinim nenametljivim signalima, dodirima koji bi potrajali trunku predugo, što li je sve izvodila da bi je on vidio ujutro, kad najbolje izgleda, pa seksualne aluzije kojima se služila na njihovim sastancima. Ali dok ne dođe njezino vrijeme - a ono će doći, uporno si je ponavljala - bit će strpljiva.

Pogleda kroz prozor. Ovo predugo traje i remeti sve planove. Usta joj se iskrive od nezadovoljstva.

LUTHER ZAČUJE VOZILA KAKO ULAZE NA PREDNJI KOLNI PRILAZ. Hitro priđe prozoru i pogledom isprati kombi koji je zamaknuo iza zgrade, gdje će biti skriven od pogleda s kolnog prilaza. Izroji četiri osobe koje su izašle iz limuzine, i jednu iz kombija. U mislima brzo prelista popis mogućih likova. Premalo ih je da bi mogli biti vlasnici kuće. A previše da bi bio netko tko provjerava je li sve u redu s kućom. Nije mogao razabrati lica. U jednom trenutku Luther se s ironijom upita je li kući namijenjena sudbina da bude dvaput opljačkana u istoj noći. No to bi bila prevelika slučajnost. U ovom poslu, kao u mnogima uostalom, igra se na postotke. Usto, kriminalci ne idu u akciju u odjeći primjerenijoj svečanom večernjem izlasku.

Brzo je razmišljao dok su se zvukovi cijedili do njega, vjerojatno iza kuće. Bio mu je potreban trenutak da shvati kako mu je odsječena odstupnica te da smisli plan.

Pograbi torbu i pohita do kontrolne ploče pokraj vrata spavaće sobe pa uključi kućni protuprovalni sustav. U sebi se zahvali Bogu na dobrom pamćenju brojeva. Tad klisne na drugu stranu sobe prema sefu i ude u njega pa brižljivo zatvori vrata za sobom. Zađe što je dublje mogao u tu prostorijicu. Sad mora čekati.

Baš je zlosretnik! A sve je išlo tako glatko. Tad zatrese glavom da razbistri misli, prisili se pravilno disati. Kao kad letiš avionom. Što češće letiš, veći su izgledi da će nešto krenuti naopako. Mora se nadati da pridošlice neće osjetiti potrebu uložiti novac u privatnu banku u kojoj se on sad nalazi.

Začuje smijeh, a potom do njegovih ušiju dopre žagor glasova, zajedno s glasnim piskom sustava za uzbunjivanje, što zazvuči kao da mu je mlažnjak grmeći zacvilio točno iznad glave. Očito je došlo do pomutnje glede zaštitne šifre. Lutheru na čelu izbije kap znoja kad si zamisli kako će alarm zarikati a policija za svaki slučaj pretražiti svaki centimetar, počevši od njegova kokošinjca.

On razmisli što će učiniti kad začuje kako se otvaraju zrcalna vrata, kad ga zabljesne svjetlo, bez najmanjeg izgleda da ga ne vide. Nepoznata lica zaviruju, upereni revolveri, čitanje uhićeničkih prava. On se zamalo nasmije. Poput štakora u mišolovci, nema kuda. Skoro trideset godina nije popužio cigaretu, ali je sad očajnički poželi zapaliti. Tiho spusti torbu i polako ispruži noge da mu ne utrnu.

Teški koraci na stubama od orahovine. Tko god ovi ljudi bili, očito im je svejedno tko će znati da su ovdje. Luther nabroji četvero, mažda petero. Oni skrenu lijevo i prema njemu.

Vrata spavaće sobe otvore se i pritom tiho zaškripe. Luther se pokušava prisjetiti. Sve je pokupio ili vratio na mjesto. Daljinski bijaše samo dotaknuo i vratio ga točno na mjesto gdje je ostao trag od prašine. Sad je Luther čuo samo tri glasa - muškarčev i dva ženska. Jedna od žena zvučala je pijano, druga je bila strogo službena. Tad se gospođa Poslovna izgubi, vrata se zatvore ali ne zaključaju, i gopođa Pijana i muškarac ostanu sami. Kamo su otišli ostali? Kamo je otišla gospođa Poslovna? Hihotanje se nastavi. Koraci priđu zrcalu. Luther se skutri u kut koliko je mogao, nadajući se da će ga stolac sakriti od pogleda, znajući da je to nemoguće.

U tom trenutku zaslijepi ga svjetlost i on skoro dahne od iznenađenja kad njegov mali svijet iznebuha prijede iz mrkle tame u dan. On žmirne kako bi se prilagodio novoj razini svjetlosti, a zjenice mu se u nekoliko sekundi smanje od skoro posve raširenih do veličine vrha pribadače. Ali nije bilo krike, lica ili revolvera.

Naposljetku, nakon što je protekla puna minuta, Luther proviri iza stolca i doživi novi šok. Vrata sefa kao da su nestala, buljio je ravno u sobu. Skoro padne nauznak, ali povratu ravnotežu. Luther shvati čemu služi stolac.

Prepozna ono dvoje u sobi. Ženu je večeras već vidio, na fotografijama: ona ženica s kurvinskim ukusom u odijevanju.

Muškarca je poznao iz posve drugih razloga, on ni u kojem slučaju nije gospodar ove kuće. Luther polako osupnuto zatrese glavom i ispusti zrak iz pluća. Ruke mu zadrhte i obuzme ga slabost. On svlada napad mučnine i ponovno pogleda u sobu.

Vrata sefa s ove strane bila su prozirna. Zbog svjetla s druge strane i tame u njegovoj škuljici, kao da gleda u golemi televizijski ekran.

Tad je ugleda i iz pluća netko kao da mu je izbio grumen zraka: dijamantna ogrlica na ženinu vratu. Dvije stotine tisuća, koliko se čini njegovu stručnom oku, a možda i više. Upravo onakva drangulija kakvu bi se pohranilo u kućni sef prije odlaska na počinak. No kad je vidio kako je skinula nakit i odbacila ga na pod,

pluća mu se opuste.

Strah ga mine toliko da je ustao, prišao stolcu i polako se spustio u nj. Znači, starac je sjedio u tom stolcu i gledao kako se njegova ženica ševi sve u šesnaest s povorkom muškaraca. S obzirom na njezin izgled, Luther zaključuje da su neki sudionici te povorke bili mladići na minimalcu ili oni koje od zatvora dijeli samo zelena karta. No njezin večerašnji klijent bio je potpuno druga pjesma.

On se osvrne i načuli uši ne bi li čuo ostale stanare. Ali što bi zapravo mogao učiniti? U trideset godina aktivnog bavljenja krađama, nikad mu se nije dogodilo nešto ovakvo pa odluči učiniti jedino što može. I dok ga je samo dva centimetra stakla dijelilo od propasti, on tiho utone u kožu i počeka.

Drugo poglavlje

TRI ULICE DALJE OD ŠIROKE BIJELO SIVE ZGRADE KONGRESA Sjedinjenih Država, Jack Graham otvori ulazna vrata svog stana, baci kaput na pod i zaputi se ravno prema hladnjaku. S limenkom piva u ruci, svali se na olinjali kauč u svojoj dnevnoj sobi. Očima na brzinu preleti po sobičku i otpije gutljaj. Prilična razlika od sobe u kojoj je upravo bio. Zadrži gutljaj u ustima pa ga proguta. Mišići njegove četvrtaste vilice napnu se pa opuste. Piće polako spere napasne iglice sumnje, ali je znao da će se vratiti, uvijek se vraćaju.

Još jedna važna večera s Jennifer, njegovom budućom, i njezinom obitelji i krugom društvenih i poslovnih poznanika. Ljudi na toj razini profinjenosti očito se ne druže s tek običnim prijateljima. Svatko ima određenu funkciju, a cjelina je bolja od sastavnih dijelova. Odnosno, takva je bila namjera, iako je Jack imao svoje mišljenje o tome.

Industrija i financije bili su dobro zastupljeni, a baratalo se imenima o kojima bi Jack pročitao u *Wall Street Journal* prije no što bi se prešao na sportske stranice da vidi kako ide Skinsima ili Bulletsima. Politikanti su bili moćna gomilica i grebli se za buduće glasove i sadašnje dolare. Skupinu su do punog broja popunjavali neizbježni pravници od kojih je i Jack bio jedan, zatim poneki liječnik kako bi se pokazalo da se još drži do tradicije te nekoliko promicatelja javnih interesa kako bi se pokazalo da moćnici imaju sluha za stradanja običnog puka.

On popije pivo i upali televizor. Najprije odu cipele, a čarape od četrdeset dolara koje mu je kupila zaručnica budu nehajno bačene preko stražnjeg dijela zaslona za svjetiljku. Jednom će mu ona navući naramenice od dvije stotine dolara zajedno s ručno obojenim kravatama u istoj boji. Dovraga! Protrlja nožne prste i ozbiljno se zamisli da li da popije još jedno pivo. Televizija je pokušala, ali nije uspjela, zadržati njegovo zanimanje. On makne svoju gustu, crnu kosu s lica i po tisućiti se put zamisli nad putanjom kojom mu život juri - čini se - brzinom rakete.

Limuzina Jenniferine tvrtke odvezla ih je u njezinu kuću na sjeverozapadu Washingtona gdje će se Jack vjerojatno preseliti nakon vjenčanja, ona se gnušala njegova stana. Do vjenčanja je samo šest mjeseci, po mladenkinim mjerilima tren oka, a on sjedi ovdje pun sumnji.

Jennifer Ryce Baldwin posjedovala je izdašnu količinu one ljepote za kojom se ljudi okreću pa su žene buljile u nju koliko i muškarci. A usto je bila pametna i uglađena, potjecala iz bogate obitelji i namjerila se udati za Jacka. Njezin je otac bio direktor jedne od najvećih građevnih tvrtki u zemlji. Trgovačka središta,

poslovne zgrade, radiopostaje, cijela stambena naselja, čega god se dotaknete, on je u tome, i ide mu bolje nego većini. Njezin pradjed po ocu bio je jedan od prvih industrijalaca srednjeg zapada, a majčina obitelj vlasnik velikog komada središta Bostona. Bogovi su se rano i često smiješili Jennifer Baldwin. Nije bilo nijednog Jackova muškog poznanika koji mu nije paklenski zavidio.

On se promeškolji u stolcu i pokuša trljanjem istjerati žiganje iz ramena. Već tjedan dana nije bio u teretani. Njegovo tijelo visine metar osamdeset i tri centimetra posjedovalo je krepkost koja ga je resila u srednjoj školi kad je bio muškarac među dječacima u skoro svakom sportu obuhvaćenom školskim programom te na fakultetu gdje je konkurencija bila puno jača, ali gdje se svejedno uspio probiti u hrvačku reprezentaciju kao teškaš te dospjeti u sveameričku sveučilišnu momčad. Ta mu je kombinacija osigurala upis na pravni fakultet University of Virginia, gdje je bio spomenut u glasilu *Law Review*, diplomirao kao jedan od najboljih u klasi svoje generacije i zaposlio se kao državni odvjetnik u krivičnom pravosuđu.

Njegovi su kolege ravno s prava razgrabili mjesta u velikim tvrtkama. Često bi ga nazivali nudeći mu telefonske brojeve psihijataru koji bi mogli pomoći da mu se na lijep način izbije iz glave ta njegova ludost rada u državnom odvjetništvu. On se nasmiješi pa ode po ono drugo pivo. Hladnjak ostane prazan.

Jackova prva godina u svojstvu državnog odvjetnika bila je teška, jer se uvodio u posao, gubio više parnica no što ih je dobivao. No s vremenom je napredovao do ozbiljnijih zločina. Kako je ulagao i posljednje atome svoje mladenačke snage, prirodnog talenta i zdravog razuma u te slučajeve, sreća mu se osmjehnula.

A onda je počeo harati po sudu.

Otkrio je da mu njegov posao leži, da ima dara za unakrsno ispitivanje kao što je prije po strunjačama vješto prebacivao puno krupnije igrače od sebe. Bio je poštovan, čak i omiljen kao državni odvjetnik, ako se u takvo što može povjerovati.

A tad se na sastanku odvjetničke komore upoznao s Jennifer. Ona je bila dinamična direktorica razvojnog i marketinškog odjela Baldwin Enterprises. Usto je znala postići da se njezini sugovornici osjećaju važni, ona bi njihova mišljenja saslušala, premda ih ne bi nužno i razumjela. Bila je ona ljepotica bez potrebe da se osloni isključivo na tu prednost.

Kad ste prošli kroz fazu gledanja, bilo je u njoj još puno toga. Barem se tako činilo. Ne bi bilo ljudski da se nije svidjela Jacku. A ona je jasno dala do znanja, od početka, da je privlačnost obostrana. I dok je naizgled bila impresionirana njegovom posvećenošću obrani prava optuženih za zločine u prijestolnici, malo-

pomalo Jennifer je uvjerala Jacka da je on odradio svoj dug prema siromašnima, glupima i jadnima i da bi možda trebao početi razmišljati o sebi i svojoj budućnosti, čijim dijelom možda i ona želi biti. Kad je najzad napustio javno pravobranilaštvo, u uredu su mu priredili raskošnu oproštajnu zabavu i poželjeli sretan put. Po tome mu je već tad trebalo biti jasno da postoji još puno siromašnih, glupih i jadnih kojima je potrebna njegova pomoć. Nije se nadao da će išta moći nadmašiti uzbuđenja koja je osjećao kao državni odvjetnik, smatrao je da se takvo što dogodi jednom u životu i nikad više. Jednostavno, bilo je vrijeme za promjenu, čak i vječiti dječaci poput Jacka Grahama jednog dana moraju odrasti. Možda je njegov trenutak upravo sad.

On ugasi televizor, dohvati vrećicu kukuruznog čipsa i ode u spavaću sobu, preskačući preko gomila prljavog rublja porazbacanog ispred vrata. Ne može zamjeriti Jennifer što joj se ne sviđa njegov stan, bio je šlampavac. Ali ono što ga je mučilo bila je Jenniferina tvrdokorna odlučnost da ne pristaje ovdje živjeti čak i da je stan besprijekorno uredan. Kao prvo, stan se nalazi u pogrešnom dijelu grada, doduše, jest Capitol Hill, ali ne i onaj otmjeni dio Capitol Hilla, zapravo nije čak ni u susjedstvu.

A tu je još i problem kvadrature. Njezina kuća jamačno se proteže na tisuću šest stotina četvornih metara, ne uključujući sluškinjin stan i garažu za dva automobila u kojoj su smješteni njezin Jag i najnoviji Range Rover, kao da je jednom stanovniku Washingtona, na njegovim prometom zagušenim ulicama, potrebno vozilo koje može voziti po okomitoj padini planine visoke šest tisuća metara.

A on ima četiri sobe, uračuna li se i kupaonica. Stigne u spavaću sobu, razodjene se i svali u krevet. Na drugoj strani sobe, na maloj pločici koja je nekoć visjela u njegovu uredu dok mu nije postalo neugodno gledati u nju, stajala je objava o njegovu pristupu odvjetničkoj tvrtki Patton, Shaw & Lord. PS&L bila je najpoznatija odvjetnička tvrtka. Pružali su pravne usluge stotinama vodećih tvrtki, uključujući onu njegova skorašnjeg punca, koja im je donosila višemilijunsku zaradu koja se njemu pripisala u zasluge što mu je, pak, jamčilo da će mu biti ponuđeno mjesto partnera u idućoj rokadi. Položaj partnera u tvrtki Patton, Shaw vrijedio je, u prosjeku, najmanje pola milijuna dolara godišnje. To je za Baldwinove bila napojnica, ali on nije Baldwin. Barem ne još.

On se pokrije dekom. Toplinska izolacija u stanu bila je manjkava. On ubaci u usta nekoliko aspirina i spere ih ostatkom Coca Cole koja je stajala na njegovu noćnom ormariću, pa se obazre po pretrpanoj, neurednoj sobi. Podsjeti ga na sobu u kojoj je odrastao. Bila je to topla, prijateljska uspomena. Stan ili kuća mora djelovati nastanjeno, u svakom trenutku mora popustiti pred naletom dječje

vriske dok jure iz sobe u sobu u potrazi za novim pustolovinama, i nečim novim što bi razbili.

To je još jedan problem s Jennifer: jasno je dala do znanja da je tapkanje dječjih nožica daleki projekt čija sudbina nije nimalo izvjesna. Njezina karijera u očevoj tvrtki bila je na prvom mjestu u njezinoj glavi i duši - a možda i važnija, kadšto bi pomislio Jack, od njega.

On se okrene na drugu stranu i zatvori oči. Vjetar upre svom silom o prozor i on pogleda u tom smjeru. Skrene pogled, a tad, pomirivši se sa sudbinom, svrne pogled ponovno na kutiju.

U njoj je bio dio njegove zbirke starih trofeja i nagrada iz srednje škole i fakulteta. No ti predmeti nisu bili i predmet njegove pozornosti. U polutami on ispruži svoju dugu ruku i dohvati uokvirenu fotografiju, predomisli se, ali se predomisli još jednom.

Izvadi fotografiju. To se skoro pretvorilo u obred. Nije nikad morao strepjeti da će njegova zaručnica slučajno nabasati na taj dio njegova vlasništva jer je odbijala zadržati se u njegovoj spavaćoj sobi dulje od minute. Kad god bi se zavukli među plahte to je bilo ili kod nje, gdje bi Jack ležao na krevetu i zurio u oslikan strop četiri metra iznad svoje glave, strop koji su dijelili drevni konjanici i mlađahne djeve, a Jennifer se zabavljala dok se ne bi zamorila pa se prevrnula na leđa kako bi on svršio na njoj, ili u vikendici njezinih roditelja gdje su stropovi još viši a zidne slikarije prenijete iz neke rimske crkve iz trinaestog stoljeća, zbog čega se Jack osjećao kao da Bog gleda kako ga je zajahala prelijepa, i kao od majke rođena Jennifer Ryce Baldwin i da će on vječno ginuti u paklu zbog tih nekoliko trenutaka milja.

Žena na fotografiji imala je svilenkastu smeđu kosu koja se lagano uvijala na vršcima. Smiješila se gledajući u objektiv i Jack se sjeti dana kad je snimio tu fotografiju.

Vožnja biciklom u unutrašnjost okruga Albemarte. Upravo je počeo studirati pravo, ona je bila na drugoj godini fakulteta na sveučilištu gospodina Jeffersona. Bio je to njihov treći izlazak ali se činilo kao da nikad nisu živjeli jedno bez drugog.

Kate Whitney.

On polako izgovori to ime, ruka mu nagoni iscrta vitice njezina osmijeha, rupicu iznad lijevog obraza koja je njezino lice činila nesimetričnim. Bademaste jagodične kosti oivičavale su profinjeni nos koji se kosio prema paru čulnih usana. Šiljata bradica do neba je vrištala 'tvrdoglava'. Jack krene prstom naviše po fotografiji i zaustavi se kod krupnih očiju u obliku suza koje su se uvijek činile pune nestašluka.

Jack se ponovno prevrne na leđa i postavi fotografiju na svoja prsa tako da ga je Kate gledala ravno u oči. Nikad ne bi pomislio na Kate a da mu se ne bi prikazao lik njezina oca - brz na jeziku i naherena osmijeha.

- Jack je često posjećivao Luthera Whitneya u njegovoj kućici u nizu u arlingtonskoj četvrti koja je vidjela i boljih dana. Satima bi pili pivo i pričali - uglavnom je Luther pričao a Jack slušao.

Kate nikad nije posjećivala oca, a on nikad nije pokušavao stupiti s njom u vezu. Jack je otkrio njegov identitet skoro slučajno i usprkos Kateinim prosvjedima, Jack se želio bolje upoznati s njim. Na njezinu je licu malokad bilo nečeg osim smiješka, no to je bila jedina tema zbog koje se nikad ne bi smješkala.

Nakon što je diplomirao, preselili su se u Washington, ona se upisala na pravni fakultet u Georgetownu. Život je izgledao idilično. Ona je došla na nekoliko prvih njegovih suđenja dok se on još rješavao grčeva u želucu i strašljivog piskutanja i pokušavao upamtiti za koji stol da sjedne. No kako su zločini za koje bi se njegove klijente optuživalo postajali ozbiljniji, njezino je oduševljenje splašnjavalo.

Prekinuli su na njegovoj prvoj godini vježbeništva.

Razlozi su bili jednostavni: ona nije mogla shvatiti zašto je odabrao zastupati ljude koji krše zakon i otpjeti da mu je njezin otac simpatičan.

Sjetio se kako je na izdisaju njihova zajedničkog života sjedio s njom u ovoj istoj sobi i molio je, preklinjao, da ne odlazi. Ali je otišla, a to je bilo prije četiri godine, i otad je nije ni vidio ni čuo. Znao je da je dobila posao u uredu državnog tužitelja u Alexandriji, država Virginia, gdje nedvojbeno trpa njegove bivše štíćenike iza rešetaka jer su gazili po zakonima države koju je prigrlila kao svoju. Inače je Kate Whitney za njega bila neznanka.

No dok ovako leži a ona ga netremice gleda sa smiješkom koji mu kazuje milijun stvari koje nikad nije doznao o ženi kojom bi se trebao oženiti za šest mjeseci, Jack se pitao hoće li mu Kate ostati neznana, je li mu suđeno da njegov život postane zamršeniji no što je pretpostavljao. On zgrabi telefon i nazove.

Telefon četiri puta zazvoni i on začuje njezin glas. Bilo je u njemu britkosti koje se nije sjećao, a možda je to bilo i nešto novo. Začuje pisak i on počne ostavljati poruku, nešto smiješno, improvizirano ali tad, kao da pucneš prstima, on se usplahiri i brzo spusti slušalicu. Ruke su mu se tresle, disanje se ubrzalo. Isuse Kriste! Branio je pet ubojica prvog stupnja, a sad drhti poput šesnaestogodišnjaka koji prikuplja hrabrost da nazove svoju prvu curu.

Jack skloni tu sliku i zamisli što Kate radi u tom trenutku. Vjerojatno je još u svom uredu, duboko razmišljajući koliko da godina nekome odreže od života.

Tad se Jack sjeti Luthera. Je li on ovog trenutka na pogrešnoj strani nečijeg praga? Ili briše s još jednom vrećom slatkog plijena prebačenom preko leđa?

Kakve li obiteiji - Luther i Kate Whitney! Toliko različiti a toliko slični. Nikad nije upoznao dvoje ljudi toliko posvećenih nečemu, premda su to čemu su bili posvećeni dva različita svemira. One posljednje noći, nakon što je Kate otišla iz njegova života, ode se oprostiti od Luthera i popiti s njim posljednje pivo. Sjedili su u malom ali njegovanom vrtu, gledali kako se bijela loza i bršljan privijaju uz ogradu, nad glavama im je poput mreže lebdio težak miris ljiljana i ruža. Starac je to dobro primio, malo je zapitkivao, poželio Jacku sreću. Neke stvari ne uspiju, Luther je to i te kako dobro shvaćao. No dok je Jack te večeri odlazio, pritmijetio je ljeskanje u starčevim očima - a potom su se njegova vrata zatvorila za tim dijelom njegova života.

Jack naposljetku utrne svjetlo i zatvori oči znajući da ga je sustiglo još jedno sutra. Njegov zlatni ćup, njegova životna nagrada, bili su još jedan dan stvarniji. Pomisao od koje san ne dolazi lako na oči.

Treće poglavlje

DOK JE LUTHER PILJIO KROZ STAKLO, POMISLI KAKO SU ONO DVOJE zapravo jako privlačan par. S obzirom na okolnosti, bila je to budalasta pomisao, ali to nije umanjivalo vrijednost zaključka. Muškarac je bio visok, zgodan, vrlo profinjen četrdesetpetogodišnjak. Žena nije zagazila duboko u dvadesete, kosa je bila gusta i zlatna, lice oblo i lijepo, a imala je par golemih tamnoplavih očiju koje su se sad ljupko podigle prema muškarčevoj otmjenoj vanjštini. On dotakne njezin glatki obraz, ona priljubi usta na njegovu ruku.

Muškarac je imao dvije čaše i napuni ih sadržajem boce koju je donio sa sobom. Jednu pruži ženi. Nakon što su se kucnuli čašama, čvrsto zagledani jedno drugome u oči, on popije svoje piće naiskap, a ona otpije samo gutljaj. Odlože čaše pa se zagrle nasred sobe. Njegove ruke skliznu niz njezina leđa pa natrag do njezinih lijepo potamnijelih, obnaženih, ruku i ramena. On je s divljenjem uhvati za ruke pa se prigne i poljubi je u vrat.

Luther skrene pogled postuđen što je svjedokom tog intimnog susreta. Čudnovat osjećaj s obzirom na to da je bio u velikoj opasnosti da bude uhvaćen. Ali još nije bio toliko star da ne bi znao cijeniti nježnost i strast koje su se polako odmatale pred njegovim očima.

Kad je podigao pogled, morao se nasmiješiti. Par je sad izvodio polagani ples oko sobe. Muškarac je očito bio iskusan u toj igri, njegova partnerica manje, ali joj je on nježno pokazivao jednostavne korake dok ponovno nisu završili pokraj kreveta.

Muškarac na trenutak prekine ples kako bi si ponovno napunio čašu pa je brzo iskapi. Boca je sad bila prazna. Kad su njegove ruke ponovno zagrlile ženu, ona se privine uz njega, potegne ga za kaput i počne odvezivati kravatu. Muškarčeve ruke odšetaju do zatvarača njezine haljine i polako krenu nadolje. Crna haljina sklizne na pod i ona iskorači iz nje. Ukažu se crne gaćice i čarape s elastičnom podvezicom ali ne i grudnjak.

Imala je tijelo zbog kojeg bi žene koje ga nisu imale odmah postajale ljubomorne. Svaka je oblina bila na svom mjestu. Luther bi mogao obuhvatiti njezin struk i spojiti prste. Kad se okrenula postrance spuznuti iz svojih čarapa, Luther primijeti da su joj grudi velike, okrugle i pune. Noge su bile vitke i lijepo oblikovane, vjerojatno od svakodnevnog tjelovježbe pod budnim okom osobnog instruktora.

Muškarac se brzo razodjene do bokserica i sjedne na rub kreveta pa se zagleda u ženu koja se bez žurbe izvlačila iz donjeg rublja. Njezina je stražnjica bila okrugla i čvrsta i mliječnobijela naspram besprijekorne preplanulosti. Kad je

odbacila posljednji komadić odjeće, muškarčevim licem preleti smiješak. Njegovi bijeli zubi bili su ravni i čvrsti. Usprkos alkoholu, oči su mu izgledale bistre i nepomućene.

Ona se nasmiješi njegovom nepodijeljenom udivljenju i polako krene prema njemu. Kad mu se primakla nadohvat, njegove duge ruke je pograbe i privuku k sebi. Ona se protrlja gore-dolje po njegovim prsima.

Luther ponovno počne odvrćati pogled, želeći najviše od svega na svijetu da ova predstava što prije svrši i da ti ljudi odu. Bit će mu potrebno samo nekoliko minuta da se vrati u svoj automobil. Ova će noć u njegovu sjećanju biti pohranjena kao jedinstveno, iako potencijalno kobno, iskustvo.

U tom trenutku ugleda kako je muškarac snažno zgrabio ženu za guzove i pljesnuo po njima, nekoliko puta. Luther se žacao suosjećajući bol pri svakom udarcu, bijela je koža sad žarila. Ali je žena bila ili odveć pijana da bi osjetila bol ili je uživala u takvom tretmanu, jer joj smiješak nije blijedio s lica. Luther ponovno osjeti kako mu se zgrčio žeeludac kad su se muškarčevi prsti zarili u mekanu put.

Muškarčeve su usne poigravale po njezinim grudima, ona prođe prstima kroz njegovu gustu kosu i namjesti se među njegovim nogama. Zatvori oči, usne skupi u zadovoljnom osmijehu, zabaci glavu. Tad otvori oči i obori se na njegova usta svojim.

Njegovi snažni prsti odmaknu se s njezine napaćene stražnjice i počnu joj nježno masirati leđa. Tad snažno zarine prste u njezina leđa tako da je ona žmirnula i odmaknula se od njega blijedo se osmjehnuvši. On prestane to činiti kad je svojim prstima taknula njegove. On obrati pozornost njezinim grudima i počne joj ljubiti bradavice. Njezine se oči ponovno sklope a disanje pretvori u tiho stenjanje. Muškarac se ponovno ustremi na njezin vrat. Oči su mu bile otvorene, gledao je prema Lutheru, ali nesvjestan njegove nazočnosti.

Luther se zagleda u muškarca, te oči, i nije mu se svidjelo što je u njima ugledao. Jezera tame okružena crvenilom, poput nekog zlokobnog planeta u lećama teleskopa. Učini mu se da se gola žena našla u rukama nečeg ne tako nježnog i blagog koliko se nadala. Ženi to naposljetku dojadi i ona gurne muškarca na krevet. Opkorači ga pa se Lutheru ukaže prizor namijenjen isključivo očima njezina ginekologa i supruga. Ona se uspravi, ali je on, neočekivano energično, grubo odgurne i legne na nju, uhvati za noge i podigne ih tako da su stajale okomito na krevet.

Od muškarčeva idućeg poteza, Luther se ukoči u stolcu. Ščepao je ženu za vrat i naglim je trzajem podigao pa joj gurnuo glavu među svoje noge. Zbog neočekivanosti tog postupka, ona naglo udahne. Njezina su se usta našla jedva tri

centimetra od njega. On se tad nasmije i baci je natrag na leđa. Ošamućena na trenutak, ona se naposljetku uspije blijedo nasmiješiti i podići na laktove dok se on nadnosio nad nju. On jednom rukom uhvati svoj ukrućeni ud a drugom joj širom raširi noge. Dok je ona pokorno ležala i čekala da ga primi u sebe, on je divlje zurio u nju.

No umjesto da joj se sjurio među noge, on je zgrabi za grudi i stisne ih, očito prejako, jer Luther najzad začuje kako je žena zaskvičala od bola. Ošamari muškarca. On je pusti i vrati joj šamar. Luther ugleda kako joj se u kutu usta pojavila krvava mrlja i proširila po debelim, ružem prevučanim usnama.

"Govno jedno." Ona se otkotrlja s kreveta i sjedne na pod trljajući usta. Njezin pijani mozak kao da se na trenutak razbistrilo. Te prve, jasno izgovorene riječi koje je Luther čuo te večeri zazvone mu u mozgu poput udara. On ustane, prišulja se staklu.

Muškarac se nakesi. Luther se skameni kad je to vidio. Bilo je to režanje divlje zvijeri koja se sprema napasti lovinu, a ne osmijeh ljudskog bića.

"Govno jedno", ponovi ona, tiše, zaplićući jezikom. Kad je ustala, on je zgrabi za ruku, svine i ona tresne na pod. Muškarac sjedne na krevet i pobjedonosno je pogleda.

Ubrzana daha, Luther je stajao ispred zrcala a šake stiskao i otvarao gledajući taj prizor, nadajući se da će se vratiti oni drugi ljudi. Pogleda u daljinski na svojem stolcu a potom svrne pogled natrag na spavaću sobu.

Žena se napola podigla s poda, polako je dolazila do daha. Romantični osjećaji koji su je maločas preplavili sad su se rasplinuli. Luther je to vidio po njezinim pokretima, opreznima i promišljenima. Njezin pratilac očito nije primijetio promjenu u njezinim pokretima i munju gnjeva u plavim očima jer u protivnom ne bi ustao i pružio joj ruku da joj pomogne ustati, koju ona prihvati.

Muškarčev smiješak iščezne s lica kad ga njezino koljeno pogodi točno među noge, od čega se on presavine i izgubi svaku putenu želju koju je dotad možda osjećao. Sklupča se na podu, bez glasa, osim što je teško disao, a ona dohvati svoje gaćice i počne ih navlačiti.

Kad je navukla gaćice do pola bedara, on je uhvati za gležanj i sruši na pod.

"Pičko jedna." Te mu riječi izađu u soptajima dok je pokušavao povratiti dah, ne puštajući njezin gležanj i potežući je k sebi.

Ona ga ritne, pa još jednom, nije prestajala. Nogama je zabubnjala po njegovom grudnom košu, ali on nije popuštao stisak. "Jebena kurvice", reče on.

Začuvši prijetnju u tim riječima, Luther priđe staklu, a jedna mu ruka poleti prema njegovoj glatkoj površini kao da želi ruku ispružiti kroz nju, uhvatiti muškarca, prisiliti ga da je pusti.

Muškarac se s teškom mukom uspravi a od njegova pogleda Luthera zazebe oko srca.

Muškarčeve ruke šćepaju ženin vrat.

Njezin mozak, omamljen alkoholom, u djeliću sekunde prebaci se u petu brzinu. Njezine oči, sad pune straha, vršljale su lijevo-desno kako se pojaćavao pritisak na njezinu vratu a dah joj počeo slabiti. Prstima zagrebe po njegovim rukama i ostavi duboke ogrebotine.

Luther je vidio kako je muškarca oblila krv na mjestima gdje ga je dohvatila, ali njegov stisak nije popuštao.

Ona se ritala i migoljila, ali je on bio skoro dvostruko teži od nje, njezin napadać ne trepne okom.

Luther ponovno pogleda u daljinski. Mogao bi otvoriti vrata. Mogao bi ovo prekinuti. Ali se nije mogao maknuti. Bespomoćno je buljio kroz staklo, znoj mu se slijevao niz ćelo i izbijao iz svake pore, dah mu je izlazio u soptajima a prsa mu se nadimala. Položi obje ruke na staklo.

Lutheru zastane dah kad se ženin pogled na trenutak zaustavio na noćnom stoliću. Mahnitom kretnjom, ona zgrabi nož za otvaranje pisama i nasumićnim pokretom zasijeće muškarca po ruci.

On zastenje od bola, pusti je i uhvati se za krvavu ruku. Užasno se zagleda u svoju ranu, skoro s nevjericom da mu je nanijeta tolika šteta. Da ga je ubola ovakva žena.

Kad je muškarac ponovno podigao pogled, Luther je osjetio ubojito režanje prije no što se otelo s muškarćevih usana.

A tad je muškarac udari, jaće no što je Luther ikad vidio muškaraca da udara ženu. Čvrsto stisnuta šaka dotakne mekano meso i krv brizne iz njezina nosa i usta.

Da li zbog pića koje je bila popila ili nećeg drugog, Luther nije znao, ali udarac koji bi nekog pretvorio u invalida, nju je samo razjario. Ona se glavinjajući uspije uspraviti. Kad se okrenula prema zrcalu, Luther ugleda užas na njezinu licu kad je ugledala svoju uništenu ljepotu. Njezine se oči rašire od nevjerice, ona dotakne svoj natećeni nos, spusti jedan prst i opipa rasklimani zub. Pretvorila se u nadrljani portret, išćezao je njezin najvaćniji atribut.

Ona se okrene prema muškarcu i Luther ugleda kako su se mišići njezinih leća tako napeli da su izgledali poput iveraka. Ona ponovno munjevito zabije nogu u muškarćeve prepone. Muškarac onemoća istog trenutka, a njegovi udovi postanu beskorisni kad ga je preplavila mućnina. On se sruši na pod, prevrne na leća, zastenje. Podigne koljena a ruku zaštitnićki položi meću noge.

Dok joj se krv slijevala niz lice, pogleda koji se u djeliću sekunde pretvorio iz

užasnutog u ubojiti, žena se spusti na koljena pokraj njega i podigne nož za otvaranje pisama visoko iznad glave.

Luther pograbi daljinski, zakorači prema vratima, skoro pritisnuvši dugme.

Muškarac, shvativši da će skončati životom kad se nož strmoglavio prema njegovim prsima, vrisne preostalom snagom. Njegov poziv nije ostao bez odjeka.

Skamenjena tijela, Luther svrne pogled prema vratima sobe koja se širom otvore.

Dvojica muškaraca, kratko ošišane kose, u skupim poslovnjačkim odijelima koja nisu uspjela prikriti njihovu impresivnu građu, upadnu u sobu, isukanih revolvera. Prije no što je Luther uspio učiniti još jedan korak, oni su procijenili situaciju i donijeli odluku.

Oba revolvera opale istodobno.

KATE WHITNEY SJEDILA JE U SVOM UREDU I JOŠ JEDNOM ČITALA SPIS. Tip je već četiri puta osuđivan, a uhićen premda ne i osuđen još šest puta, jer su svjedoci bili odveć prestrašeni da bi progovorili ili su završili u plastičnim vrećama za smeće. Radi se o paklenom stroju na dvije noge, tempiranom da eksplodira pri dodiru s novom žrtvom, odreda ženama.

Sad je bio optužen za grabežno ubojstvo i silovanje, za što je prema virginijskim zakonima predviđena smrtna kazna. Ovaj je put odlučila ići do kraja: smrt. Nikad još nije tražila smrtnu kaznu, ali ako je itko zaslužuje, onda je to ovaj tip, a država se neće skanjivati podržati je. Zašto mu dopustiti živjeti kad je okrutno i nemilosno prekinuo život podaren devetnaestogodišnjoj studentici čija je jedina pogreška bila ta da je otišla u trgovački centar usred bijela dana kupiti čarape i cipele?

Kate protrlja oči i, posluživši se jednom od gumica iz hrpe na svom stolu, zategne kosu u rep. Ogleda se po svom malom, jednostavnom uredu, dosjei su stajali naslagani u visokim hrpama po cijeloj prostoriji i ona se po milijunti put upita hoće li tome ikad biti kraja. Jasno da neće. Može samo biti još gore, a ona može učiniti samo koliko je u njezinoj moći da zaustavi prolijevanje krvi. Za početak će to biti smaknuće Rogera Simmonsa, ml., dvadesetdvo godišnjaka a već okorjelog kriminalca, a ona se takvih u svojoj kratkoj karijeri nagledala dosita. Sjeti se kako ju je pogledao tog dana u sudnici. Bio je to izraz lišen grizodušja ili zainteresiranosti ili svake pozitivne emocije. A bilo je to i lice bez nade, opažaj potkrijepljen njegovom životnom poviješću, djetinjstvu kao iz priče strave i užasa. Ali to nije bio njezin problem. Barem jedan koji to nije.

Ona zatrese glavom i pogleda na sat: odavno je prošla ponoć. Ode si natočiti

kave, misli su joj počele lutati. Posljednji je kolega otišao prije pet sati. Čistačice prije tri. Krene niz hodnik prema kuhinji, bosa, u čarapama. Da je Charles Manson na slobodi i kad bi ponovio svoj zločin, on bi bio jedan od njezinih lakših predmeta, amater u usporedbi s čudovištima koja danas lutaju svijetom.

Noseći šalicu kave u ruci, ona se vrati u svoj ured i na trenutak zastane pogledati u svoj odraz u zrcalu. S obzirom na to koliko posla ima, vanjština joj je zaista bila nevažna, štoviše, nije ni sa kim izašla već više od godinu dana. Ali nije mogla odvojiti pogleda. Bila je visoka i vitka, možda odveć mršava na nekim dijelovima, jer se njezina navika da svakog dana pretrči pet kilometara nije promijenila ali se njezina potrošnja kalorija polako ali sigurno smanjila. Uglavnom se hranila lošom kavom i slanim keksima, premda je ograničila pušenje na dvije cigarete na dan i nadala se da će uz malo sreće saspa prestati pušiti.

Osjećala je krivnju zbog toga što je zlostavljala svoje tijelo beskrajnim radnim vremenom i stresom prelaska s jednog užasnog slučaja na drugi, ali što je mogla učiniti? Prestati, zato što ne izgleda nalik ženama s naslovnice Cosmopolitana? Utješi se činjenicom da se njihov posao sastoji u tome da se dvadeset četiri sata lickaju. A njezin je pobrinuti se kazniti ljude koji krše zakon i nanose zlo drugima. Po svim mjerilima ona zaključuje da je njezin život puno ispunjeniji.

Širokim pokretom ruke prođe kroz svoju gustu kosu, trebalo bi je ošišati, ali kako da nađe vremena za to? Lice je bilo još prilično neobilježeno teretom koji je sve teže podnosila. Njezino se dvadesetdevetogodišnje lice othralo razdoblju od četiri godine devetnaestosatnog radnog vremena i nebrojenih suđenja. Ona uzdahne kad shvati da to vjerojatno neće potrajati. Na fakultetu su se zbog njezine dražesti dečki za njom okretali, puls im se ubrzavao, znoj ih oblijeva. Ali na pragu tridesetih, shvati da ono što je uzimala zdravo za gotovo tolike godine, ono što je u mnogim prigodama omalovažavala, neće biti njezino još jako dugo. A poput toliko stvari koje se podrazumijevaju ili odbacuju kao nevažne, izazvati tajac svojim ulaskom u prostoriju, jedna je od onih za koju je znala da će joj nedostajati.

To što je zadržala ljepotu u ovih nekoliko posljednjih godina bio je izvanredan uspjeh s obzirom da je razmjerno malo radila na tome. Posrijedi su, jamačno, dobri geni, ima sreće. Ali se tad sjeti svog oca i zaključuje da nije imala nimalo sreće kad je riječ o genima. Čovjek koji krade od drugih a potom se pretvara da vodi normalan život. Čovjek koji je zavarao sve, uključujući svoju suprugu i kćerku. Čovjek na kojeg se ne možeš osloniti da će ti biti pri ruci kad zatreba.

Ona sjedne za svoj stol, otpije malo vruće kave, uspe još šećera i pogleda u

spis gospodina Simmonsa dok je miješala crne dubine svog noćnog stimulansa.

Podigne slušalicu i nazove svoj broj da provjeri poruke na sekretarici. Bilo ih je pet, dvije od kolega pravnik, jedna od policajca kojeg će dovesti na klupu za svjedoke protiv gospodina Simmonsa i jedna od njezina pomoćnika koji ju je volio nazivati u neugodne sate da joj priopći uglavnom beskorisne obavijesti. Trebala bi promijeniti broj telefona. Posljednja poruka bila je spuštena slušalica. Ali je čula tiho disanje s druge strane, skoro je uspjela razabrati riječ, dvije. Nešto joj je bilo poznato u tom glasu, ali nije mogla pouzdano odrediti kome pripada. Ljudi koji nemaju važnijeg posla.

Kava poteče njezinim žilama pa se ona ponovno usredotoči na spis. Pogleda na svoju poličicu za knjige. Na vrhu je bila stara fotografija njezine majke i desetogodišnje Kate. S fotografije je bio izrezan Luther Whitney. Velika rupa pokraj majke i kćerke. Veliko ništa.

"JEBO TE BOG!" PREDSDJEDNIK SJEDINJENIH DRŽAVA SE USPRAVI, jenom rukom pokrije svoje onemoćale i unesrećene genitalije, a drugom uhvati nož za otvaranje pisama koji je trenutak prije toga trebao biti instrument njegove smrti. Na njemu je sad bilo još nečeg osim njegove krvi. "Jebo te bog, Bill, ubio si je, u kurac sve!" Cilj njegove verbalne paljbe sagne se pomoći mu ustati, a njegov kolega provjeri ženin status: površan pregled, s obzirom da su joj dva teško kalibarska metka prošla kroz mozak.

"Oprostite, gospodine, nije bilo vremena. Oprostite."

Bill Burton bio je dvanaest godina pripadnik tajne službe, a prije toga osam godina policajac u Marylandu. Jedan od njegovih metaka upravo je raznio glavu lijepoj mladoj ženi. Usprkos svojem iskustvu, drhtao je poput djeteta koje se upravo probudilo nakon noćne mbre.

Već je ubio vršeći svoju dužnost: rutinski pregled automobila koji je pošao naopako. Ali je poginuli tom prigodom bio četverostruki uhićenik kojemu je na pameti bila osveta protiv uniformiranih policajaca i koji je vitlao poluatomatskim revolverom marke glock u ozbiljnom pokušaju da rastavi Burtonovu glavu od njegovih ramena.

On spusti pogled na nago tjelešce i učini mu se da će povratiti. Njegov kolega, Tim Collin, pogleda ga i zgrabi za ruku. Burton proguta slinu i kimne glavom. Izvući će se.

Oni oprezno pomognu Alanu J. Richmondu, predsjedniku Sjedinjenih Država, da se osovi na noge. On je bio politički junak i uzor mladima, sredovječnima i vremešnima, ali je sad bio samo pijan i gol. Predsjednik ih pogleda. Prvotni je

užas počeo iščezavati s djelovanjem alkohola. "Mrtva je?" Riječi su bile malčice šušljave, oči su kolutale u dupljama poput pikula.

"Da, gospodine", britko odgovori Collin. Predsjednikovo pitanje nije ostajalo bez odgovora, bio on pijan ili ne.

Burton se povuče. Ponovno pogleda u ženu pa u predsjednika. To im je bio posao, njegov posao. Štititi usranog predsjednika. Što god se dogodilo, njegov život ne smije skončati, ne na takav način. Ne da ga kao svinju probode neka pijana pička.

Predsjednikova se usta naškube u nešto nalik smiješku, iako ni Collinu ni Burtonu to neće ostati u takvoj uspomeni. Predsjednik počne ustajati.

"Gdje mi je odjeća?" strogo će on.

"Izvolite, gospodine." Burton, koji se trgnuo i vratio svom poslu, prigne se podići odjeću. Bila je jako poprskana, sve u sobi je bilo poprskano - njom.

"Podignite me i dotjerajte, dovraga. Sigurno moram za nekog negdje održati govor, zar ne?" On se kreštavo nasmije. Burton pogleda Collina, a Collin pogleda Burtona. Obojica su promatrali kako predsjednik gubi svijest i pada na krevet.

KAD JE GRUNULO, PREDSTOJNICA PREDSJEDNIKOVA UREDA GLORIA Russell bila je u kupaonici u prizemlju, što dalje od one sobe.

Pratila je predsjednika na mnogim ovakvim zadacima, ali umjesto da se naviknula na njih, oni su joj se svakom prilikom sve više gadili. Zamisliti svoga šefa, najmoćnijeg čovjeka na kugli zemaljskoj, kako povaljuje sve te slavne kurvice, grupike političkih krugova, bilo joj je nezamislivo, ali skoro da joj je polazilo za rukom da se na to ne obazire.

Ona brzo navuče hulahupke, zgrabi torbicu širom otvori vrata i sjuri se niz hodnik pa, premda u visokim petama, zagrabi uza stube, preskačući dvije odjedanput. Kad se našla pred vratima spavaće sobe, zaustavi je agent Burton.

"Gospođo, ne preporučam vam da ovo vidite. Prizor nije ugodan."

Ona se progura pokraj njega pa stane. Prva joj je pomisao bila da izjuri van, niza stube, u limuzinu, da se nosi s ovog imanja, države, iz ove kukavne zemlje. Nije joj bilo žao Christy Sullivan, koja se željela poševiti s predsjednikom. To joj je bio cilj posljednje dvije godine. E pa katkad ne dobiješ što želiš, kadšto dobiješ puno više.

Russeillova se pribere i ustremi na agenta Collina. "Što se dovraga dogodilo?"

Tim Collin je bio mlad i žilav te odan čovjeku kojeg je trebao čuvati. Bio je obučen da umre štiteći predsjednika i u njegovoj glavi, nije bilo sumnje da bi to i

učinio, dođe li do toga. Prošlo je nekoliko godina od dana kad je svladao napadača na parkiralištu trgovačkog središta kad je predsjednički kandidat Alan Richmond ondje držao govor. Collin je srušio potencijalnog atentatora na asfalt i onesposobio ga prije no što je tip uspio izvući revolver iz džepa, prije no što je itko reagirao. Za Collina je jedina misija njegova života bila štititi Alana Richmonda.

Agentu Collinu trebala je minuta da Russellovu izvijesti jezgrovitim, suvislim rečenicama o tome što se dogodilo. Burton ozbiljno potvrdi njegov iskaz kimanjem glave.

"Bilo je ili on ili ona, gospođo Russell. Nije bilo drugog načina." Burton instinktivno pogleda u predsjednika, koji je još ležao na krevetu, nesvjestan što se oko njega događa. Strateškiji dio njegova tijela pokrili su plahtom.

"Želite reći da ništa niste čuli? Nikakvih zvukova nasilja prije... prije ovog?" Ona rukom pokaže nered u sobi.

Agenti se pogledaju. Naslušali su se oni zvukova iz spavaćih soba u kojima bi boravio njihov šef. Za neke bi se moglo reći da su bili nasilni, drugi pak ne. Ali svi su dosad iz tih soba izlazili živi i zdravi.

"Ništa neuobičajeno", odgovori Burton. "Tad smo začuli predsjednikov vrisak i ušli smo. Onaj je nož bio možda desetak centimetara od ulaska u njegovo tijelo. Jedina dovoljno brza stvar bio je metak."

Stajao je uspravno i gledao je u oči. On i Collin izvršili su svoju dužnost, i ova ih žena neće razuvjeriti. Nikakvu se krivnju neće svaliti na njegova leđa.

"U sobi je bio nož?" Ona zapanjeno pogleda u Burtona.

"Da je po meni, predsjednik ne bi odlazio na ove... ove male izlete. Najčešće nam ne dopušta prethodnu provjeru. Nismo imali priliku pregledati sobu." On je pogleda. "On je predsjednik, gospođo", dometne on, za svaki slučaj, kao da je to opravdanje za sve. Za Russellovu je najčešće i bilo, činjenica koje je Burton bio i te kako svjestan.

Russellova se osvrne po sobi i snimi situaciju. Bila je redovni profesor politologije na Stanfordu, poznata u cijeloj zemlji, prije no što je odgovorila na poziv Alana Richmonda da mu se pridruži u njegovoj predsjedničkoj križarskoj vojni. On je bio toliko karizmatičan, svi su se željeli pridružiti njegovoj pobjedničkoj povorci.

Trenutačno je bila predstojnica ureda, a kolale su ozbiljne glasine da će postati državna tajnica bude li Richmond ponovno izabran, što se očekivalo da će Richmondu s lakoćom uspjeti. Tko zna? Možda će se Richmonda kandidirati za predsjednika a Russellovu za potpredsjednicu. Oni su sjajna kombinacija. Ona je strateg, a on iskusan praktičar. Njihova je budućnost svakim danom postajala

ružičastija. Ali sad? Sad ima leš i pijanog predsjednika u kući koja bi trebala biti prazna.

Ona osjeti kako se njezin ekspresni vlak naglo zaustavlja. No tad joj se mozak razbistri. Ne zbog ove hrpice ljudskog smeća. Nikad! Burton se pomakne.

"Da nazovem policiju, gospođo?"

Russellova ga pogleda kao da je sišao s uma. "Burton, dopusti mi da te podsjetim da ti je posao štiti predsjednikove interese u svako doba i da ništa - ništa pod milim bogom - ne može biti prioritetnije od toga. Je li to jasno?"

"Gospođo, žena je mrtva. Mislim da bismo..."

"Tako je. Ti i Collin ustrijelili ste ženu i ona je mrtva." Nakon što ih je Russellova prosiktala, njezine riječi ostanu visjeti u zraku. Collin protrlja prste, ruka mu automatski krene prema futroli s oružjem. On se zapilji u pokojnu gospođu Sullivan kao da će je voljom oživjeti.

Burton napne svoja široka ramena i primakne se malko Russellovoj kako bi do punog izražaja došla velika razlika u visini.

"Da nismo pucali, predsjednik bi bio mrtav. To je *naš* posao. Da predsjednik ostane živ i zdrav."

"I ponovno si u pravu, Burtone. A sad kad si spriječio njegovu smrt, kako ćeš objasniti policiji, predsjednikovoj supruzi i svojim nadređenima, pa odvjetnicima, novinarima, Kongresu i tržištu novca, zemlji i ostatku svijeta, zašto je predsjednik bio ovdje? Što je radio dok je bio ovdje? I okolnosti koje su natjerale tebe i agenta Collina da ustrijele suprugu jednog od najbogatijih i najutjecajnijih ljudi u Americi? Jer, pozoveš li policiju, pozoveš li ikog, upravo ćeš to morati učiniti. Ako si pripravan prihvatiti punu odgovornost za taj čin, izvoli, podigni onu slušalicu i nazovi."

Burtonovo lice promijeni boju. Ustukne korak. Njegova visinska nadmoć sad nije ništa predstavljala. Collin se skamenio, promatrao je njihov obračun. Nikad nije vidio da bi netko tako razgovarao s Billom Burtonom. Orijaš bi mogao Russellovoj slomiti vrat lijenim pokretom ruke.

Burton još jednom pogleda u leš. Kako objasniti taj leš tako da se svi izvuku neokaljani? Odgovor je bio jednostavan: nikako. Russellova je pomnjivo promatrala njegovo lice.

Burton ponovno pogleda u nju. Treptao je često, nije ju želio pogledati u oči. Pobijedila je. Ona se dobroćudno nasmiješi i kimne glavom. Odsad je ona meštar ceremonije.

"Idi nam skuhaj kavu, cijeli lonac", zapovjedi ona Burtonu, na trenutak uživajući u obratu uloga. "Potom ostani kod vrata u slučaju da dobijemo kasne goste".

"Collin, a ti otiđi do kombija, porazgovaraj s Johnsonom i Varneyem. Nemoj im ništa reći o ovome. Zasad im samo reci da se dogodila nezgoda, ali da je predsjednik dobro. To je sve. I da ostanu gdje jesu. Jesi li shvatio? Pozvat ću vas kad mi budete trebali. Želim razmisliti o svemu."

Burton i Collin kimnu i izađu. Nijedan nije bio obučen oglušiti se na tako autoritativne zapovijesti. A Burton nije želio u ovoj situaciji voditi glavnu riječ. Ne mogu mu toliko platiti.

LUTHER SE NIJE POMAKNUO NAKON ŠTO SU MECI SMRSKALI ŽENINU glavu. Bojao se pomaknuti. Njegova zgromljenost najzad ga mine, ali mu je pogled uporno lutao prema podu i onome što je nekoć bilo živo ljudsko biće. Sve te godine koje je proveo kao kriminalac vidio je samo jedno ubojstvo. Tripit osuđena pedofila čija je kralježnica naletjela na oštricu duljine deset centimetara kojom je zamahnuo njemu neskloni zatvorski kolega. Osjećaji koji su ga sad zapljusnuli, bili su potpuno drukčiji, kao da je on jedini putnik na brodu koji je uplovio u nepoznatu luku. Ništa mu nije bilo ni izgledalo poznato. Neki mu šum sad ne bi donio ništa dobra, ali on polako sjedne u stolac prije no što ga izdaju klecave noge.

Promatrao je Russellovu kako hoda po sobi, kako se sagnula nad mrtvu ženu, ali je nije dodirnula. Zatim podigne nož za otvaranje pisama tako da ga je uhvatila za vršak oštrice rupčićem koji je izvadila iz džepa. Dugo se zagleda u predmet koji je skoro prekinuo život njezinu šefu a koji je odigrao važnu ulogu u okončanju života jedne druge osobe. Ona brižljivo stavi nož u svoju kožnu torbicu, koju je bila položila na noćni stolić pa vrati rupčić u džep. Nakratko pogleda u zgrčeno meso koje je nekad bilo Christine Sullivan.

Morala se diviti načinu na koji je Richmond organizirao svoje neprotokolarne aktivnosti. Njegove 'družbenice' bile su imućne i ugledne žene, redom udane. To je bilo jamstvo da se u tabloidima neće raskrinkati njegovo preljubničko ponašanje. Njegove prilježnice imale su za izgubiti jednako, a možda i više nego on, što su one jako dobro znale.

A tisak! Russellova se nasmiješi. U naše doba, predsjednik živi pod neprestanom paljbom provjeravanja. Ne može se popišati, popušiti cigaru ili podrignuti, a da javnost ne dozna najskrovitije pojedinosti. Odnosno, tako javnost misli. A to se mišljenje temelji na procjeni važnosti tiska i njihove sposobnosti da iščeprkaju svaki svitak priče iz skrovišta. Premda je položaj predsjednika možda izgubio nešto od svoje apsolutne moći jer su globalne zavrzlane prerasle mogućnosti jednog čovjeka da se s njima pozabavi s ikakvim

izgledima da ih riješi, javnost nije shvaćala da je predsjednik i dalje okružen krajnje odanim i sposobnim ljudima. Ljudima čije umijeće prikrivanja istine za šest kopalja prednjači pred blagoglagoljivim, ukalupljenim novinarima koji si zamišljaju da šakaljiva priča znači postaviti bombastična pitanja nekom kongresmenu koji je sav sretan da može nešto reći samo da ga prikažu u večernjim vijestima. No činjenica je da se predsjednik Alan Richmond, ako to želi, može kretati bez straha da će netko uspjeti ući u trag njegovu boravištu. Čak može i nestati iz javnosti koliko god želi, iako je to bila opreka onome što uspješan političar želi postići za svog mandata. A ta se povlastica svodila na samo jedan zajednički nazivnik.

Tajna služba. Oni su bili najbolji od najboljih. Ta elitna skupina puno je puta to dokazala, iz godine u godinu, kao što su to dokazali planirajući ovu najnoviju akciju.

Nešto poslije podneva, Christy Sullivan izašla je iz kozmetičkog salona u Upper Northwest. Nakon što je pješice prešla nekoliko ulica, ušla je u predvorje stambene zgrade, a trideset sekundi poslije toga izašla ogrnuta dugom pelerinom s kapuljačom koju je izvukla iz svoje vrećice. Sunčane naočale pokrile su joj oči. Neko je vrijeme pješačila i nasumce zagledavala u izloge, a potom krenula crvenom linijom podzemne željeznice do Metro Centra. Nakon izlaska iz podzemne, pješice je prešla još nekoliko ulica pa zašla u uličicu između dviju zgrada predviđenih za rušenje. Poslije dvije minute, iz uličice je izašao automobil metaliziranih prozora. Collin je vozio. Christy Sullivan sjedila je na stražnjem sjedištu. Sklonili su je na sigurno pod paskom Billa Burtona a predsjednik će joj se pridružiti navečer.

Imanje Sullivanovih odabrano je kao savršeno mjesto za planiranu međuigru jer je - koje li ironije - njezina kuća izvan grada bila posljednje mjesto na svijetu na kojem bi netko očekivao zateći Christy Sullivan. Russellova je znala da će kuća biti prazna da praznija ne može biti, a čuva je protuprovalni alarm koji nije prepreka njihovim planovima.

Russellova sjedne u stolac i zatvori oči. Da, u kući s njom su dva najспособnija člana tajne službe. I prvi put ta činjenica zasmeta predstojnici ureda. Četiri agenta koji su večeras ovdje s njom i predsjednikom, za ovakve je prigodice osobno odabrao predsjednik među otprilike stotinjak agenata koji mu pripadaju s položajem. Odreda odanih i sposobnih. Pazili su na predsjednika i držali jezik za zubima, što god se tražilo od njih. Do večeras, očaranost predsjednika Richmonda udanim ženama nije izazvala dubljih dvojbi. No večerašnji su događaji očito to sve doveli u pitanje. Russellova zatrese glavom i prisili se razmisliti o planu akcije.

LUTHER SE ZAGLEDA U NJEZINO LICE. BILO JE PAMETNO, PRIVLAČNO ali i kruto. Skoro da se vidjelo kako joj mozak radi jer se čelo naizmjenice boralo i opuštalo. Vrijeme je prolazilo a ona je nepomično sjedila. Tad se oči Glorije Russell otvore i ogledaju po sobi, ne propuštajući nijednu pojedinost.

Luther se nesvjesno povuče kad njezin pogled prođe preko njega, poput reflektora u zatvorskom dvorištu. Tad pogleda u krevet i tu njezin pogled počine. Dugo je gledala u usnulog muškarca a tad joj lice poprimi Lutheru nerazumljiv izraz. Nešto između smiješka i grimase.

Ona ustane, priđe krevetu i pogleda u muškarca koji je ondje ležao. Predstavnik naroda - barem tako ljudi misle. Čovjek svog doba. No sad nije sjajno izgledao. Tijelo mu je napola ležalo na krevetu, noge raširene, stopala skoro doticala pod, u najmanju ruku, nezgodan položaj kad se leži bez odjeće.

Ona je očima prelijetala po predsjednikovu tijelu, zadržavala se na nekim dijelovima, postupak koji je Luthera zapanjio s obzirom na to što je ležalo na podu. Prije no što je Gloria Russell ušla u sobu i razjasnila se s Burtonom, Luther je očekivao čuti sirene, gledati kako policajci i detektivi, medicinsko osoblje pa čak i ljudi iz ureda za odnose s javnošću vrve posvuda, a kombiji novinarskih kuća gomilaju se hrpimice ispred kuće. No žena je očito imala drukčiji plan.

Luther je viđao Gloriju Russell na CNN-u i drugim velikim televizijskim postajama i nebrojeno puta u novinama. Njezine su crte lica bile izrazite. Dugi, orlovski nos usađen između visokih jagodičnih kosti, baština irokeškog podrijetla. Kosa je vranocrna i pada ravno do ramena. Oči krupne i tako tamnoplave da su podsjećale na najveće oceanske dubine, dva jezera opasnosti za neoprezne i nesmotrene.

Luther se oprezno promeškolji u stolcu. Jedno je gledati tu ženu ispred raskošnog kamina u Bijeloj kući kako drži propovijed o najnovijim političkim prioritetima. A nešto posve drugo gledati je kako hoda po sobi u kojoj se nalazi lež a potom pipa pijanog, golog muškarca koji je ujedno i vođa slobodnog svijeta. Bio je to prizor koji Luther više nije želio gledati, ali nije mogao odvratiti pogled.

Russellova pogleda u vrata, brzo prijeđe preko sobe, izvadi rupčić pa zatvori i zaključa vrata. Brzo se vrati i ponovno zagleda u predsjednika. Njezina se ruka ispruži i Luther se žacne, ali ona samo pomiluje predsjednika po licu. Lutheru lakne, ali se ponovno ukoči kad se njezina ruka spusti preko njegovih prsa, na

trenutak se zadrži na njegovim gustim dlakama a tad padne još niže, do njegova ravnog trbuha, koji se ravnomjerno dizao i spuštao u dubokom snu.

Tad njezina ruka sklizne još niže, ona polako odmakne platu i spusti je na pod. Ruku zavuče među njegove noge i zadrži je ondje. Tad ponovno pogleda u vrata i klekne ispred predsjednika. Sad je Luther morao zatvoriti oči. Nije dijelio gledateljske interese kućevlasnika.

Prođe nekoliko dugih minuta a tad Luther otvori oči. Gloria Russell je sad skidala hulahupke pa ih uredno prebaci preko stolca. Tad se oprezno popne na usnulog predsjednika.

Luther ponovno zatvori oči. Upita se čuju li oni u prizemlju škripu kreveta. Vjerojatno i ne, kuća je golema. Ako i čuju, što bi mogli učiniti?

Poslije deset minuta, Luther začuje kako se muškarcu oteo s usta tih, nehотиčan uzdah, a žena je tiho zastenjala. Ali je Luther držao zatvorene oči. Nije znao zašto. Činilo se da je riječ o mješavini čistog straha i gađenja zbog nepristojnosti prema pokojnici.

Kad je Luther najzad otvorio oči, Russellova je zurila u njega. Srce mu na trenutak zamre dok mu njegov mozak ne reče da je sve u redu. Ona brzo navuče hulahupke. Tad sigurnim, vještim potezima ponovno namaže usta ispred zrcala.

Na licu joj je titrao osmijeh, obrazi su joj se zažarili. Luther pogleda u predsjednika. Ponovno je utonuo u dubok san, a posljednjih je dvadesetak minuta njegov mozak vjerojatno pohranio kao izrazito realističan i ugodan san. Luther ponovno pogleda u Russellovu.

Užasavao se gledati kako mu se ta žena smješka, u toj sobi smrti, a da ne zna da se on u njoj nalazi. Na licu te žene bilo je moći. A i izraz koji je Luther već vidio u ovoj sobi. I ova je žena opasna.

"ZELIM DA SE OVA KUĆA CIJELA STERILIZIRA, OSIM ONOG." Russellova pokaže na pokojnu gospođu Sullivan. "Čekaj malo. Vjerojatno je plazio po njoj. Burton, želim da pregledaš svaki centimetar njezina tijela i ukloni sve što iole izgleda kao da ne pripada ondje. Tad je odjeni."

Burton s rukavicama krene izvršiti i tu zapovijest.

Collin sjedne pokraj predsjednika i ulije mu još jednu šalicu kave niz grlo. Kofein će rastjerati mamurluk, no jedino će vrijeme potpuno zaliječiti sve rane. Russellova sjedne pokraj njega. Uhvati predsjednika za ruku. Sad je bio odjeven, iako mu je kosa bila u neredu. Boljela ga je ruka i oni su je previli najbolje što su mogli. Bio je odličnog zdravlja, rana će brzo zacijeljeti.

"Gospodine predsjedniče? Alan? *Alan?*" Russellova ga uhvati za lice i okrene

prema sebi.

Je li osjetio što je učinila s njim? Sumnjala je u to. Večeras je tako očajnički želio voditi ljubav. Želio biti u ženi. Ona mu je dala svoje tijelo, bez pitanja. U teoriji, ona je izvršila silovanje. U praksi, ispunila je san mnogih muškaraca. Nije važno ako se on ne sjeća tog čina, njezine žrtve. Ali će sigurno doznati za ono što će ona sad za njega učiniti.

Predsjednikove su se oči mutile i bistrile. Collin ga protrlja po vratu. Predsjednik je dolazio k sebi. Russellova pogleda na sat. Dva sata ujutro. Moraju se vratiti. Ona ošamari predsjednika - ne jako, ali dovoljno da privuče njegovu pozornost. Osjeti kako se Collin ukočio. Bože, ti momci kao da imaju naočnjake.

"Alan, jesi li vodio ljubav s njom?"

"Što... "Jesi li vodio ljubav s njom?"

"Što... Ne. Mislim da nisam. Ne sjećam..."

"Daj mu još kave, ulijevaj mu je niz to njegovo prokleta grlo ako je potrebno, samo ga otriježni." Collin kimne glavom i lati se posla. Russellova priđe Burtonu, čije su ruke u rukavicama vješto pregledavale svaki centimetar pokojne gospođe Sullivan.

Burton je sudjelovao u nebrojenim policijskim istragama. Točno je znao što detektivi traže i gdje. Nikad nije mislio da će se jednom poslužiti svojim specijalističkim znanjem da bi ometao istragu, ali nikad nije ni pomislio da bi se nešto ovakvo moglo dogoditi.

Osvrne se po sobi. Razmišljao je koja će još područja biti potrebno pregledati, kojim su se još prostorijama poslužili. Ništa ne mogu učiniti glede tragova na ženinu grlu i ostalih mikroskopskih dokaza nedvojbeno utisnutih u njezinu kožu. Patolog će to primijetiti što god oni učinili. No ništa od tog ne može dovesti do predsjednika, osim ako policija ne identificira predsjednika kao osumnjičenog, što je bilo prilično izvan granica mogućeg.

Zagonetka pokušaja gušenja sitne ženice i njezine smrti uzrokovane prostrijelnim ranama bilo je nešto što će morati prepustiti mašti policajaca.

Burton se ponovno posveti pokojnici i počne joj pažljivo navlačiti donje rublje preko nogu. Osjeti kako ga je netko lupnuo po ramenu.

"Pregledaj je."

Burton podigne pogled. Zausti nešto reći.

"Pregledaj je!" Russelličine obrve bile su podignute. Burton je milijun puta vidio kako to čini dok se obraća osoblju Bijele kuće. Svi su bili u strahu od nje. On je se nije bojao, ali je bio dovoljno pametan da si pazi leđa kad bi se našao u njezinoj blizini. Polako učini što mu je bilo rečeno. Tad namjesti tijelo točno

kako je palo. Njegovo izvješće o pregledu sastojalo se u tome da je jednom kimnuo glavom.

"Siguran si?" Russellova je djelovala sumnjičavo, iako je znala po svojoj međugri s predsjednikom da po svoj prilici on nije ušao u Christinu Sullivan, a ako i jest, da nije svršio. Ali bi moglo biti tragova. Da ti se kosa digna na glavi, što sve u današnje doba mogu zaključiti iz sićušnih uzoraka.

"Nisam ja ginekolog, dovraga. Nisam ništa vidio, a da je nečeg bilo, mislim da bih primijetio. A ne nosim sa sobom mikroskop."

Russellova nije popuštala. Bilo je još puno posla a malo vremena.

"Jesu li Johnson i Varney nešto rekli?"

Collin pogleda u predsjednika koji je probavljao svoju četvrtu šalicu kave. "Pitaju se što se događa, ako ste to mislili."

"Nisi im re..."

"Rekao sam im što ste mi vi rekli da im kažem i ništa više, gospođo." On je pogleda. "Oni su dobri momci, gospođo Russell. S predsjednikom su od početka kampanje. Neće komplicirati, u redu?"

Russellova nagradi Coilina sa smiješkom. Zgodan dečko a što je još važnije, odan član predsjednikove osobne garde, dobro će joj doći. Burton bi mogao biti problem. Ali ona ima jak adut: on i Collin su povukli obarač, doduše u sklopu svojih dužnosti, ali tko zna? Ukratko: i oni su u ovome do grla.

LUTHER JE SVE TO PROMATRAO S POŠTOVANJEM zbog kojeg je, s obzirom na okolnosti, osjećao krivnju. Ovi su ljudi bili stručni: sustavni, pomnjivi, promišljeni i temeljiti. Vrsni policajci i profesionalni kriminalci ne razlikuju se puno. Vještine i tehnike su otprilike iste, samo što je cilj drukčiji. Ali, cilj je upravo ono najvažnije, zar ne?

Žena je sad bila potpuno odjevena i ležala točno na mjestu na kojem je pala. Collin je bio pri kraju s obradom njezinih nokata. Ispod svakog je injekcijom ubrizgao rastopinu, a usisnom spravicom očistio sve tragove kože i ostalih inkriminirajućih tvari.

Presvukli su posteljinu, pospremili krevet, plahte prepune dokaza već su bile spakirane u torbu na putu do posljednjeg odredišta - peći za spaljivanje smeća. Collin je već pregledao prizemlje.

Obrisali su sve što je netko od njih dotaknuo, izuzev jednog predmeta. Burton je usisavao dijelove saga i on će otići posljednji hodat će natraške i temeljito uklanjati njihove tragove.

Prije tog je Luther gledao kako agenti pretražuju sobu. Njihov očit cilj izmami

mu unatoč svemu smiješak na lice. Prikazat će ovo kao provalu. Njezinu ogrlicu stave u vrećicu zajedno s obiljem prstenja. Inscenirat će da je ženu iznenadio provalnik u njezinoj kući i ubio je, a nisu znali da dva metra podalje stvarni provalnik motri i sluša sve što čine.

Svjedok!

Luther nikad nije bio svjedokom provale osim onih koje je osobno počinio. Kriminalci mrze svjedoke. Ovi bi ljudi ubili Luthera da znaju kako je ondje, u to nema sumnje. Postarijeg kriminalca, tripud uhićenog, nije bilo teško žrtvovati za predstavnika naroda.

Predsjednik, još mamuran, ali uz Burtonovu pomoć, polako izađe iz sobe. Russellova je gledala za njima. Nije primijetila kako Collin bjesomučno pretražuje sobu. Naposljetku, njegove sokolove oči padnu na Russelličinu torbicu na stoliću. Iz nje je virilo tri centimetra drška noža za otvaranje pisama. Posluživši se plastičnom vrećicom, Collin brzo izvuče nož s namjerom da ga obriše. Luther se i nehotice trgne kad se Russellova zaleti prema Collinu i zgrabi ga za ruku.

"Nemoj, Colline."

Collin nije bio oštrouman poput Burtona, a još je manje bio dorastao Russellovoj. Djelovao je zbunjeno.

"Ovo je puno njegovih otisaka, gospođo. I njezinih, plus još nečeg, ako shvaćate što želim reći - držak je kožni, natopio se."

"Agente Collin, predsjednik me postavio za svog strateškog i taktičkog planera. Ono što se tebi čini očitim izborom, meni se čini nečim što zahtijeva da se o tome detaljno i temeljito razmisli. Dok se ta analiza ne završi, ne smiješ obrisati taj predmet. Staviti ćeš ga u prikladni spremnik i dati ga meni."

Collin zausti da će prosvjedovati ali ga presiječe Russelličin prijeteći pogled. On poslušno spremi nož u vrećicu i pruži joj ga.

"Molim vas, oprezno s tim, gospođo Russell."

"Tim, uvijek sam oprezna."

Ona ga nagradi s još jednim smiješkom. On joj ga uzvrat. Nikad ga prije nije oslovila imenom, čak nije ni bio siguran zna li ga ona. Usput primijeti, i to ne prvi put, da je predstojnica jako zgodna žena.

"Da, gospođo." On počne pospremati opremu.

"Tim?"

On je ponovno pogleda. Ona krene prema njemu, ponikne pogledom, a potom ga pogleda u oči. Progovori tiho, Collinu se pričinilo da joj je neugodno.

"Tim, našli smo se u vrlo nezgodnoj situaciji. Potrebno mi je malo vremena da se snađem. Razumiješ li?"

Collin kimne glavom. "Ja bih ovo nazvao neponovljivom situacijom. Nasmrt sam se prestrašio kad sam ugledao onu oštricu nadomak predsjednikovih prsa."

Ona ga dotakne po ruci. Imala je duge i besprijekorno njegovane nokte. Podigne nož. "Ovo mora ostati među nama, Tim. Dogovoreno? Čak ni predsjednik to ne mora znati. Ni Burton."

"Ne znam.."

Ona ga čvrsto stisne za ruku. "Tim, zaista mi je potrebna tvoja podrška u ovome. Predsjednik nema pojma što se dogodilo a mislim da Burton na to zasad ne gleda trezveno. Potreban mi je netko na koga se mogu osloniti. Potreban si mi ti, Tim. Ovo je odveć važno. To ti je jasno, zar ne? Ne bih te to molila da te ne smatram podobnom osobom."

On se nasmiješi tom komplimentu, pa je pogleda ravno u oči.

"U redu, gospođo Russell. Kako vi kažete."

Kad je Collin završio s pospremanjem, Russellova pogleda u krvavi komad metala duljine osamnaest centimetara koji je za dlaku dokrajčio njezine političke ambicije. Da je predsjednik ubijen, to se ne bi moglo zataškati. Ružna riječ - zataškavanje - ali često nužna u svijetu visoke politike. Prožme je studen pri pomisli na naslove. 'PREDSJEDNIK NAĐEN MRTAV U SPAVAĆOJ SOBI U KUĆI BLISKOG MU PRIJATELJA. SUPRUGA UHIĆENA ZBOG UBOJSTVA NOŽEM. STRANAČKI ČELNICI SMATRAJU PREDSTOJNICU PREDSJEDNIKOVA UREDA, GLORIJU RUSSELL, ODGOVORNOM.' Ali se to nije dogodilo. Neće se dogoditi.

Ovaj predmet u njezinoj ruci vredniji je od planine izotopa plutonija, od ukupne proizvodnje nafte u Saudijskoj Arabiji.

S tim u posjedu, tko zna? Možda *Russellova* za predsjednicu, a Richmond za potpredsjednika? Mogućnostima nije bilo kraja.

Ona se nasmiješi i stavi plastičnu vrećicu u svoju torbu.

ZAČUVŠI VRISAK, LUTHER STRELOVITO OKRENE GLAVU. BOL MU sijevne kroz vrat i on skoro zavapi.

Predsjednik je uletio u sobu. Iskolačenih očiju, ali još polupijan. Vratilo mu se sjećanje na događaje u nekoliko proteklih sati, kao da mu je Boeing 747 sletio na glavu.

Za njim dotrči Burton. Predsjednik krene prema tijelu, Russellova spusti torbicu na noćni stolić i ona i Collin mu se ispriječe na pola puta.

"Prokletstvo! Mrtva je. Ubio sam je. Isuse mili, pomози mi. Ja sam je ubio!" On vrisne, pa zaplače, pa ponovno vrisne. Pokuša se probiti kroz živi zid ispred

sebe, ali je još bio odveć slab. Burton je potezao predsjednika s leđa.

Grčevitom snagom, Richmond se istrgne iz njihova stiska i srne preko sobe pa tresne o zid i padne preko noćnog stolića. Na kraju balade, predsjednik Sjedinjenih Država skljoka se na pod i skvrči poput fetusa, cmuljeći, pokraj žene s kojom je te noći namjeravao voditi ljubav.

Luther ga je zgađeno gledao. Protrlja si vrat i polako zamaše glavom. Nevjerojatnost zbivanja postajala je pomalo nepodnošljiva.

Predsjednik se polako uspravi. Burton je izgledao kako se Luther osjećao, ali ne reče ništa. Collin je pogledom od Russellove tražio upute. Russellova uhvati taj pogled i samodopadno prihvati tu malu smjenu straže.

"Gloria?"

"Da, Alane?"

Luther je vidio kako je Russellova pogledala u nož. A znao je nešto što nitko od nazočnih u sobi nije znao.

"Hoće li sve biti u redu? Molim te, pobrini se za to, Gloria. Molim te. Bože moj, Gloria!"

Ona položi ruku na njegovo rame najutješnijim pokretom, kako je činila stotinama tisuća kilometara, dok su prašili s jednog kraja Amerike na drugi za vrijeme kampanje. "Alan, sve je pod kontrolom. Za sve sam se pobrinula."

Predsjednik je bio odveć pod gasom da bi shvatio značenje njezinih riječi, ali ona nije hajala za to.

Burton dotakne radioslušalicu u svom uhu, trenutak osluhne napeto, pa se okrene Russellovoj.

"Moramo odmagliti odavde. Varney je upravo primijetio patrolno vozilo kako se približava niz cestu."

"Alarm...?" Russellova se zbunila.

Burton odmahne glavom. "Vjerojatno samo rent-a policija u obilasku, ali ako nešto primijete..." Nije morao ništa više reći.

Provesti se limuzinom kroz ovu zemlju obilja bio im je najbolji mogući paravan. Russellova se zahvali Bogu zbog navike koju je stekla da se za ovakve pustolovnice služi unajmljenim limuzinama bez šofera. Imena na svim ispravama bila su lažna, najamnina automobila plaćena unaprijed, automobil podignut i vraćen izvan radnog vremena. Ta se transakcija nije mogla povezati ni sa čijim licima. Automobil će se sterilizirati. To će za policiju biti klupko koje ne vodi iz labirinta ako ikad potegnu tu nit, u što je sumnjala.

"Krenimo!" Russellova se sad blago uspaničila.

Pomognu predsjedniku ustati. Russellova izađe s njim. Collin pograbi platnene torbe. A tad se skameni.

Luther proguta slinu.

Collin se okrene, dohvati Russelličinu torbicu sa stolića i izađe.

Burton uključi mali usisavač, dovrši čišćenje sobe pa izađe i on. Pritom zatvori vrata i ugasi svjetlo.

LUTHEROV SVIJET PONOVRNO PREPLAVI TINTA TAME.

Prvi je put ostao sam u sobi s mrtvom ženom. Ostali su se očito naviknuli na okrvavljeni lik koji je ležao na podu, mehanički bi prekoračili ili zaobišli taj neživi predmet. Ali se Luther nije naviknuo na smrt udaljenu jedva tri metra.

Više nije vidio hrpu krvave odjeće i beživotno tijelo u njoj, ali je znao da su ondje. 'Bogata prostakuša' bi vjerojatno bio njezin neslužbeni nadgrobn natpis. Da, varala je supruga, iako se čini da njega to nije smetalo. Ali nije zaslužila takvu smrt. Predsjednik bi je bio ubio, u to nije bilo sumnje. Da nije bilo njezina brzog protunapada, predsjednik bi bio počinio ubojstvo.

Luther nije mogao okriviti tjelohranitelje. To im je bio posao i oni su ga izvršili. Pokojnica se namjerila na pogrešnu žrtvu koju je kanila ubiti u žaru trenutka. Možda je tako i bolje. Da je njezina ruka bila malo brža a reakcija tjelohranitelja sporija, žena bi mogla provesti ostatak života u zatvoru. Ili bi vjerojatno dobila smrtnu kaznu jer je ubila predsjednika.

Luther sjedne u stolac. Noge skoro da i nije osjećao. Prisili se opustiti. Uskoro će odmagliti odavde. Mora biti spreman za trčanje.

Ima o čemu razmišljati, s obzirom da su ovi ljudi i ne znajući na mjestili Lutheru Whitneyu ulogu glavnog sumnjivca u onom što bi se jamačno nazvalo drskim i jezivim zločinom. Bogatstvo žrtve bit će razlogom da će se za potragu neštedimice odvoje silne policijske snage. Ali ni u kojem slučaju odgovor neće potražiti na adresi 1600 Pennsylvania Avenue. Tražit će drugdje, i usprkos Lutherovim pomnijim pripremama, mogli bi ga i naći. On je bio dobar provalnik, jako dobar, ali se dosad nije suočio sa silama koje će se upregnuti da se riješi ovaj zločin.

On brzo razmisli o svom planu kojeg je vrhunac bila današnja večer. Nije se mogao sjetiti velikih rupa, ali bi ga one manje očite mogle doći glave. On proguta slinu, stisne pa ispruži prste, protegne noge kako bi se smirio. Samo polako. Još nije izašao iz kuće. Moglo bi se dogoditi puno nepredviđenih stvari, a jedna ili dvije svakako i hoće.

Pričekat će još dvije minute. Otkucavao je sekunde u glavi, zamišljao one ljude kako se ukrcavaju u automobil. Vjerojatno će pričekati da se ono patrolno vozilo izgubi iz vida prije no što krenu.

On brižljivo otvori svoju torbu. U njoj je bilo puno predmeta iz ove sobe. Skoro je zaboravio da je ovamo došao krasti i da je i ukrao. Njegov je automobil dobrih pola kilometra od kuće. Zahvali Bogu da je prestao pušiti. Sad će mu zatrebati svaki kubni centimetar zapremine pluća. S koliko tajnih agenata ima posla? Najmanje četiri. Jebi ga!

Zrcalna se vrata polako otvore i Luther iskorači u sobu. Još jednom pritisne daljinski upravljač pa ga baci na stolac kad su se vrata počela zatvarati.

Osmotri prozor. Isplanirao je taj alternadveni put bijega kroz taj otvor. U njegovoj se torbi nalazio tridesetmetarski smotuljak iznimno snažnog najlonskog užeta, s čvorom na svakih petnaest centimetara.

On u širokom luku zaobiđe tijelo, pazeći da ne stane ni na jednu krvavu mrlju, položaj kojih je uprogramirao u svoju memoriju. Samo je jednom pogledao u ostatke Christine Sullivan. Njoj se ne može vratiti život. Luther sad mora sačuvati svoj.

Trebalo mu je nekoliko sekundi da u tami stigne do noćnog stolića i opipa iza njega.

Lutherovi prsti dohvate plastičnu vrećicu. Kad je predsjednik bubnuo u noćni stolić, prevrnuo je torbicu Glorije Russell. Plastična vrećica i njezin dragocjeni stanar ispali su i skliznuli iza stolića.

Lutherov prst gurne oštricu kroz najlon pa je sakrije u platnenu torbu. Brzo pride prozoru i oprezno proviri. Limuzina i kombi su još ondje. To nije dobro.

On prijeđe na drugu stranu sobe, izvadi uže, pričvrsti ga za nogu masivne komode i prebaci do susjednog prozora, kako bi se spustio na drugoj strani kuće, koja se ne vidi s ceste. Pažljivo otvori prozor, moleći boga da je prozor podmazan, i molba mu bi uslišana.

On ispusti uže i isprati ga pogledom, a ono zavijuga niz cigleni zid kuće.

GLORIJA RUSSELL POGLEDA U MASIVNO PROČELJE KUĆE. ODISALO JE novcem. Novcem i položajem koje Christine Sullivan nije zaslužila. Zaradila ih je sisama i vješto istaknutim dupetom i prostačkim jezikom koji su uspjeli oduševiti prastarog Waltera Sullivana, pobuditi neki osjećaj zapreten u dubinama njegove složene duše. Za šest mjeseci više mu neće nedostajati. Njegov svijet bogatstva i moći, čvrst kao stijena, nastavit će se okretati.

Tad joj sine.

Russellova je napola izašla iz automobila prije no što ju je Collin uspio uhvatiti za ruku. On podigne kožnu torbicu koju je kupila u Georgetownu za

stotinu dolara, a koja je sad za nju vrijedila neprocjenjivo više. Ona se ponovno zaveli u svoje sjedište, a disanje joj se ustali. Nasmiješi se Collinu, skoro se pritom i zarumeni.

Predsjednik, skvrčen na svom sjedištu u polukatatoničnom stanju, nije primijetio taj mali gest između Glorije i Collina.

Tad Russellova zaviri u torbicu, za svaki slučaj. Usta joj se razvale, rukama mahnito prekopa po onih nekoliko predmeta koji su se u njoj nalazili. Morala je upregnuti svu prisebnost duha da naglas ne vrisne kad je užasnuta pogledala u mladog agenta. Nož za otvaranje pisama nije bio u torbici. Još je u kući.

Collin zagrabi uza stube, a potpuno zbunjeni Burton jurne za njim.

Luther je sišao do pola zida kad ih je čuo kako dolaze.

Još tri metra.

Oni nahrupe kroz vrata spavaće sobe.

Još dva metra.

Zapanjeni, dvojica tjelohranitelja ugledaju uže, Burton se baci na nj.

Još pola metra. Luther pusti uže i potrči i prije no što je doskočio na zemlju.

Burton poleti k prozoru. Collin odgurne noćni stolič u stranu: ništa. Pridruži se Burtonu na prozoru. Luther je već zamaknuo iza ugla. Burton se počne provlačiti kroz prozor. Collin ga zaustavi. Bit će brže putem kojim su došli.

Jurnu kroz vrata.

LUTHER SE PROBIJAO KROZ POLJE KUKURUZA, NE HAJUĆI ŠTO OSTAVLJA tragove. Sad mu je jedina briga bila ostati živ. Platnena ga je torba malko usporavala, ali je u posljednjih nekoliko mjeseci uložio odveć truda da bi otišao praznih ruku.

Izleti iz zaštitničkog zagrljaja usjeva i nađe se u najopasnijoj fazi bijega: stotinu metara brisanog prostora. Mjesec je zamaknuo iza zgusnutih oblaka a na selu nije bilo ulične rasvjete, u njegovoj crnoj odjeći bit će ga nemoguće primijetiti. Ali ljudsko oko izvrsno opaža pokrete u tami, a on je jurio najbrže što je mogao.

ONA DVA TJELOHRANITELJA SE NA TRENUTAK ZAUSTAVE KOD KOMBIJA. Pridruži im se agent Varney i oni potrče preko polja.

Russellova spusti prozor i zagleda se za njima, zgranuta lica. Čak se i predsjednik razbudio, ali ga ona brzo umiri i on ponovno utone u svoj polusan.

Collin i Burton nataknu naočale za noćno gledanje i odmah se osjete kao da igraju lošu kompjutorsku igricu. Izvori topline bili su crvene boje, a sve ostalo tamnozeleno.

Agent Travis Varney, visok i krakat, i tek donekle svjestan što se događa, bio je na čelu. Trčao je lakoćom dugoprugaša, što je za vrijeme studija i bio. U tajnoj službi je tri godine. Varney je bio neženja, potpuno posvećen svom zvanju a u Burtonu je vidio oca, u zamjenu za onog koji je poginuo u Vijetnamu. A sad traže nekog tko je nešto učinio u onoj kući. Nešto u vezi s predsjednikom i što se, dakle, tiče i njega. Jao si ga onom koga ganjam, sustignem li ga, pomisli Varney.

LUTHER JE ČUO ZVUKOVE IZA SVOJIH LEĐA. TI SU LJUDI NADOKNADILI izgubljeno vrijeme brže no što je očekivao. Njegova se prednost topila, ali bi mu ipak trebala biti dovoljna. Pogriješili su što nisu uskočili u kombi i sustigli ga. Morali su znati da ima prijevoz. Iako se, naravno, ne bi dovezao helikopterom. Ali je bio zahvalan da nisu bili toliko mudri koliko bi trebali biti. Da jesu, ne bi dočekao zoru.

Presiječe kroz šumu po puteljku koji je primijetio prilikom posljednjeg obilaska terena. Time je dobio minutu vremena. Disao je u brzim saptajima, poput strojnice. Odjeća ga je pritiskala, kao u dječjem snu, noge su mu se micale kao u usporenom filmu.

Najzad se riješi šume i ugleda svoj automobil. Ponovno zahvali Bogu da se, iz predostrožnosti, parkirao natraške.

STOTINU METARA IZA NJEGA, NA BURTONOVU I COLLINOVU ZASLONU noćnih naočala najzad oživi toplinski signal, osim onog Varneyeva. Muškarac u bijegu, vraški je dao petama vjetra. Ruke im polete prema futrolama za revolver. Doduše oružje im nije dalekometno, ali ne mogu sad još i na to misliti.

Tad zariče motor pa Burton i Collin pojure kao da im tornado bjesni za petama.

Varney je još bio ispred njih, malo slijeva. On je pod boljim kutom da puca, no hoće li to učiniti? Nešto mu je kazivalo da neće, to nije bio dio njegove obuke, pucati u čovjeka koji bježi a koji više ne predstavlja opasnost za čovjeka kojeg je prisegnuo štititi. No Varney nije znao da je na kocki nešto više od jednog srčanog satnog mehanizma. Na kocki je bila čitava institucija koja više

nikad neće biti ista, te karijera dvojice tajnih agenata uvjerenih da nisu učinili ništa loše, ali su bili dovoljno pametni da shvate da će krivnju svaliti na njihova leđa.

Burton nikad nije bio neki naročiti trkač, ali je ubrzao kad su mu te misli proletjele kroz glavu, a mlađi Collin bio je prisiljen održati korak s njim. Ali je Burton znao da je prekasno. Njegove su noge počele usporavati kad je automobil izjurio na cestu i počeo se udaljavati. U nekoliko je sekundi odmaknuo dvije stotine metara.

Burton prestane trčati, klekne, nanišani, ali je samo vidio prašinu koju je podizalo odlazeće vozilo. Tad se ugase stražnja svjetla i on izgubi iz vida svoju metu.

Okrene se i ugleda Collina pokraj sebe, kako ga gleda s visoka, a svijest o tome što se zapravo dogodilo počela mu je prosijavati na licu. Burton polako ustane i spremi revolver. Skine naočale, Collin učini isto.

Pogledaju se.

Burton glasno usiše zrak, udovi mu zadrhte. Tijelo mu je naposljetku počelo reagirati na nedavne napore sad kad je adrenalin prestao kolati. Svršeno je, zar ne?

Tad dotrči Varney. Burton nije bio toliko izvan sebe da ne bi primijetio - uz mrvicu zavisti ali i mjericu ponosa - da se mlađić čak nije ni zadihao. Pobrinut će se da Varney i Johnson ne nastradaju zajedno s njima. Nisu zaslužili.

On i Collin će nadrljati, ali nitko više. Bilo mu je žao Collina, ali tu se ništa nije moglo. No kad je Varney progovorio, Burtonove misli o budućnosti promijenile su se od potpune i neizbježne propasti u iskricu nade.

"Imam broj tablice."

"GDJE JE ON DOVRAGA BIO?" RUSSELLOVA SE OSUPNUTO ogledavala po sobi. "Molim? Zar je bio ispod kreveta?"

Zapiljila se u Burtona, pokušavajući ga natjerati da spusti pogled. Tip nije bio ispod kreveta, a ni u ormarima. Burton je pregledao sva ta mjesta dok je čistio sobu. On joj to neuvijeno i reče.

Burton pogleda u uže pa u otvoreni prozor. "Isuse, kao da nas je promatrao cijelo vrijeme, točno je znao kad treba izaći iz kuće." Burton se osvrne kao da pogledom traži još jednog zloduha koji se vrzma u blizini. Pogled mu se zaustavi na zrcalu, pa krene dalje, zaustavi se i vrati.

Pogleda sag ispred zrcala.

Nekoliko je puta usisavačem prešao po tom dijelu saga i zagladio ga. Sag,

mekan i skup sam po sebi, postao je dobrih dva centimetara deblji nakon što ga je Burton očistio. Nitko ondje nije hodao nakon što su otišli iz sobe.

No kad se sad sagnuo, njegovo oko razabere jako grube tragove nogu. Nije ih prije primijetio jer je sad cijeli taj dio saga bio izgažen, kao da ga je nešto pomelo... On pljesne rukavicama, jurne prema zrcalu i počne ga potezati i prčkati po rubovima. Dovikne Collinu da mu donese neki komad alata. Russellova je zaprepašteno gledala.

Burton gurne polugu na polovici visine zrcala pa se on i Collin punom težinom na nju navale. Brava nije bila toliko jaka jer se u čuvanju tajni oslanjala više na lukavštinu a manje na sirovu snagu.

Začuje se drobljenje, pa nešto pukne i kvrcne i vrata se širom otvore.

Burton uleti unutra, a Collin mu za petama. Na zidu se nalazio prekidač za svjetlo. Prostorija zabljesne i muškarci se osvrnu.

Russellova zaviri i ugleda stolac. Kad se okrenula, njezino se lice sledi na unutarnjoj strani zrcalnih vrata. Gledala je ravno u krevet. Krevet na kojem je malo prije... Ona protrlja sljepoočnice kad joj glavom zasiječe užarena bol.

Jednosmjerno zrcalo.

Ona se okrene i ugleda Burtona kako gleda preko njezina ramena kroz zrcalo. Njegova nedavna izjava o tome kako ih je netko promatrao pokazala se proročanskom.

Burton bespomoćno pogleda u Russellovu. "Bit će da je cijelo vrijeme bio ovdje. Cijelo vrijeme, jebi ga! Nevjerojatno." Burton pogleda u prazne police u sefu. "Čini se da se nakupio stvari. Vjerojatno gotovina I predmeti kojima se ne može ući u trag."

"Kome je do toga!" prasne Russellova i pokaže u zrcalo. "Taj je tip sve vidio i čuo, a vi ste mu dopustili pobjeći."

"Zapisali smo broj njegove tablice." Collin se nadao još jednom nagradnom smiješku. Nije ga dobio.

"Pa što? Mislite da će čekati dok mi doznamo njegove podatke i pokucamo mu na vrata?"

Russellova sjedne na krevet. U glavi joj je bio kovitlac misli. Ako je tip bio unutra, sve je vidio. Ona zatrese glavom. Složena ali rješiva situacija naglo se pretvorila u nezamislivu katastrofu, potpuno izvan njezine kontrole. Poglavitito s obzirom na informaciju koju joj je Collin priopćio kad je ušla u sobu.

Govnar ima nož za otvaranje pisama! Otiške, krv, sve, a svi tragovi vode do Bijele kuće.

Ona pogleda u zrcalo pa u krevet, na kojem je maloprije bila na predsjedniku. Nagonski se čvršće ogrne jaknom. Odjednom je u želucu uhvati mučnina. Uhvati

se za stup od kreveta.

Collin izađe iz sefa. "Ne zaboravite da je počinio zločin time što je bio ovdje. Mogao bi se uvaliti u velike nevolje obrati li se policiji." Ta je misao pala na um mladom agentu dok se ogledavao po trezoru.

Trebao je bolje promisliti.

Russellova se teškom mukom suzdržavala da ne povrati. "Pa ne mora se baš prijaviti da bi unovčio to što ima. Jesi li ikad čuo za telefon, jebemu? Vjerojatno već sad zove Post. Prokletstvo! A potom tabloide, a potkraj tjedna u Oprah and Sally gledat ćemo njegove snimke načinjene teleobjektivom, s nekog otočića na koji će se povući, a lice će mu biti zamućeno kako ga se ne bi prepoznalo. A nakon toga knjiga, pa film. Sranje!"

Russellova je zamišljala kako stanoviti paket stiže u uredništvo POST-a, ili u J. Edgar Hoover Building, ili u ured državnog tužitelja, ili u ured vođe senatske manjine, redom moguća odredišta koja obećavaju maksimalnu političku štetu - da se ne spominju pravne posljedice.

Popratnom bilješkom će ih se lijepo zamoliti da usporede otisak s noža i uzorke krvi s onima predsjednika Sjedinjenih Država. Zvučalo bi kao vic, ali bi to oni učinili. Jasno da bi. Richmondovi su otisci u policijskoj kartoteci. Njegov uzorak DNA poklopio bi se s nađenim. Naći će leš Christine Sullivan, usporediti njezinu krv a oni će se suočiti s više pitanja no što će biti u stanju odgovoriti.

Svršeno je s njima, svršeno sa svima njima. A taj je gad samo sjedio i čekao svoju priliku. I ne znajući da će mu ova noć donijeti glavni zgoditak života. Ali neće to biti isključivo u obliku dolara. Pogodit će predsjednikova orla u letu, i ovaj će se u plamenu i krhotinama srušiti na zemlju bez izgleda da preživi. Koliko se često čovjeku ukaže takva prilika? Woodward i Bernstein postali su supermeni, nepogrešivi. A ovo je deset puta bolje od Watergatea. Ovo je nepodnošljivo, dovraga.

Russellova se jedva dovuče do kupaonice. Burton pogleda u leš pa u Collina. Nisu ništa govorili. Srca su im sve brže tukla kako ih je užas cijele situacije obuzimao i pritiskao težinom kamenog poklopca grobnice. Budući da se nisu mogli sjetiti ničeg boljeg, Burton i Collin odu po opremu za čišćenje, dok je Russellova praznila sadržaj svog želuca. Za jedan sat sve su pospremili i otišli.

VRATA SE TIHO ZATVORE ZA NJIM.

Luther je izračunao da ima na raspolaganju dva dana, možda i manje. Usudio se upaliti svjetlo i njegove oči brzo razgledaju unutrašnjost dnevne sobe.

Njegov je život prešao iz normalnog, odnosno skoro takvog, u zonu sumraka.

Skine naprtnjaču, ugasi svjetlo i prikrade se prozoru.

Ništa - sve je mirno. Bijeg iz one kuće uništio mu je živce više od ičeg u životu, gore nego da su ga pregazili vrišteći Sjevernokorejci. Ruke su mu se još trzale. Na povratku, svaki prolazeći automobil kao da mu je svojim svjetlima svrdlao lice u potrazi za njegovom tajnom. Dvaput su pokraj njega prošla policijska vozila, znoj mu je izbio na čelo a disao bi s pola pluća.

Automobil je vratio na parkiralište za zaplijenjena vozila odakle ga je Luther predvečer "posudio". Tablica ih neće nikamo dovesti, ali bi ih nešto drugo moglo.

Sumnjao je da su ga uspjeli bolje zagledati. Čak i da jesu, samo bi mogli nagađati njegovu visinu i građu. Njegova dob, rasa i crte lica ostale bi im tajnom, a bez toga nemaju ništa. A po brzini kojom je trčao, vjerojatno će zaključiti da je riječ o mlađem muškarcu. No postojala je jedna mogućnost da mu uđu u trag i na povratku je razmišljao što da učini u vezi s tim. Zasad, on spakira što veći dio svojih posljednjih trideset godina života u dvije torbe, ovamo se više neće vraćati.

Sutra ujutro očistit će svoje bankovne račune, to će mu osigurati sredstva da pobjegne daleko odavde. U svom dugom životu više se nego dovoljno naužio opasnosti. Ali nije dugo razbijao glavu nad izborom da li da se uhvati u koštac s predsjednikom Sjedinjenih Država ili da nestane.

Noćasnji je plijen bio skriven na sigurnom mjestu. Tri mjeseca rada za plaću koja bi mogla završiti njegovom smrću. On zaključa vrata i nestane u noć.

Četvrto poglavlje

U SEDAM SATI UJUTRO VRATA DIZALA ZLATNE BOJE SE OTVORE I JACK zakorači u besprijekorno uređeno prostranstvo predvorja tvrtke Patton, Shaw.

Lucinde još nije bilo, pa je glavna recepcija, od masivne tikovine, težine pet stotina kilograma, po cijeni od četrdeset dolara po kilogramu, još bila bez posade.

On prođe niz široke hodnike osvijetljene blagom svjetlošću neoklasičnih zidnih svijećnjaka, skrene desno, pa lijevo, i za jednu minutu otvori teška hrastova vrata svog ureda. U pozadini, čulo se zvrckanje telefona. Grad se budio da počne još jedan poslovni dan.

Carstvo tvrtke Patton, Shaw & Lord obuhvaćalo je šest katova, puno više od trideset tisuća četvornih metara na jednoj od ponajboljih adresa u središtu grada, po kojima je bilo raspoređeno više od dvije stotine iznimno dobro plaćenih pravnika, knjižnica na dva kata, potpuno opremljena teretana, ženska i muška svlačionica s tuševima, deset dvorana za sastanke, pomoćno osoblje od stotinjak ljudi i, najvažnije, popis klijenata za kojim su žudjele ostale važnije tvrtke u zemlji.

Tvrtka je prebrodila bijedni svršetak osmog desetljeća dvadesetog stoljeća a kad je recesija napokon minula, uhvatila je zamah. Tvrtka se zahuktala punom parom jer su mnogi njezini konkurenti smanjili pogon. Bila je krcata ponajboljim odvjetnicima iz svakog područja prava - barem najisplativijih područja. Mnoge su pravnike preoteli drugim vodećim tvrtkama, primamivši ih visokim dodacima i obećanjima da se neće štedjeti novca u lovu na novi posao.

Tri starija partnera tvrtke, sadašnja predsjednička administracija odabrala je za vrhunske položaje u vladi. Tvrtka im je odobrila naknadu višu od dva milijuna dolara po osobi, a podrazumijevalo se da će se oni nakon svojeg izleta u državne vode vratiti u jato i donijeti sa sobom novostečene veze vrijedne desetke milijuna dolara.

Tvrtkino nepisano, ali do u slovo ispoštovano pravilo bilo je da se novi klijenti ne prihvaćaju ako minimalni honorar ne premašuje stotinu tisuća dolara. Sve manje od toga, zaključio je poslovni odbor tvrtke, bio bi gubitak vremena. A nije im bilo teško pridržavati se tog pravila i napredovati. U prijestolnici ljudi traže samo najbolje i nije im teško platiti za tu povlasticu.

Tvrtka je učinila samo jednu iznimku od tog pravila. Ironija je bila u tome da je to bio jedini klijent kojeg je Jack imao osim Baldwina. On si obeća da će to pravilo češće stavljati na kušnju. Nastavi li s ovim poslom, neka to što češće

bude pod njegovim uvjetima. Znao je da će njegove pobjede isprva biti male, ali ništa zato.

Sjedne za stol, makne poklopac sa svoje plastične šalice kave i pregleda Post. U uredu tvrtke Patton, Shaw & Lord bilo je pet kuhinja i tri domaćice zaposlene na puno radno vrijeme s vlastitim računalima. U tvrtki se dnevno vjerojatno popije pet stotina lonaca kave, ali je Jack kupio svoju jutarnju kavu u malom kafiću na uglu, jer nije podnosio kavu koju su kuhali u tvrtki, koja se doduše spravljala od specijalne, uvozne mješavine i koštala bogatstvo, ali je imala okus prašine pomiješane s algama.

On se zavalj u stolcu i osvrne po svom uredu. Bio je prilično velik po mjerilima velikih tvrtki, otprilike četiri sa četiri, s lijepim pogledom na Connecticut Avenue.

Dok je radio kao državni odvjetnik, Jack je dijelio ured s još jednim odvjetnikom. U uredu nije bilo prozora, samo golemi plakat havajske plaže koji je Jack pribio na zid jednog ogavno hladnog jutra. Ali se Jacku više sviđala njihova kava.

Kad postane partner, dobit će novi ured, dvaput veći od ovog, možda još ne onaj na uglu, ali je i to na vidiku. S Baldwinom kao klijentom, bio je četvrti po visini prometa u tvrtki, a prva trojica bili su redom pedesetogodišnjaci i šezdesetogodišnjaci kojima su draži bili tereni za golf od unutrašnjosti ureda. On pogleda na sat. Vrijeme da uključi mjerač vremena.

Najčešće bi stigao u ured među prvima, ali će se tvrtka uskoro napučiti. Njihova je tvrtka po honorarima bila izjednačena s vrhunskim newyorškim tvrtkama, i za toliki novac očekivao se i velik trud. Klijenti su divovi, a njihovi pravni zahtjevi jednake veličine. Pogriješiti u takvom sportu moglo bi značiti da će ugovor o prodaji oružja vrijedan četiri milijarde dolara ostati mrtvo slovo na papiru ili da će neki grad proglasiti bankrot.

Svi odvjetnički vježbenici ili mlađi partneri koje je poznao u tvrtki imali su želučanih problema, četvrtina ih je odlazila na neku psihoterapiju. Jack je promatrao njihova blijeda lica i omekšala tijela dok su svakodnevno marširali kroz besprijekorno čiste hodnike tvrtke PS&L na putu da izvrše još jednu Heraklovu pravnu zadaću. To je bila zamjena za novčane nadoknade po kojima su spadali u gornjih pet posto zaposlenika u cijeloj Americi.

Jedini je on među njima bio oslobođen hoda po partnerskim mukama. Jačina klijenata je ono po čemu se mjerilo ljude u pravničkom poslu. On je u tvrtki otprilike godinu dana, vježbenik u odjelu gospodarskog prava, a ukazuju mu poštovanje najstariji i najiskusniji članovi tvrtke.

Sve to bi trebalo u njemu izazvati osjećaj krivnje, nedostojnosti - a to bi i bilo

tako da se nije osjećao tako kukavno zbog svega ostalog u njegovu životu.

Ubaci posljednji majušni donut u usta, nagne se nad stol i otvori dosje. Gospodarsko je pravo često bilo jednolično a razina njegova umijeća tolika da njegovi radni zadaci nisu bili najuzbudljiviji na svijetu. Pregled gruntovnih izvoda, priprema dokumenata za registraciju kod Trgovačkog suda, osnivanje društava s ograničenom odgovornošću, sastavljanje sporazuma i radnih ugovora, sve je to spadalo u opis njegova radnog mjesta. Sve je dulje ostajao na poslu, ali je brzo učio. Mora, želi li opstati, jer mu je njegovo sudsko iskustvo ovdje bilo skoro beskorisno.

Tvrtka u načelu nije vodila sudske sporove, draži su joj bili unosniji i sigurniji poslovi u vezi s poduzećima i porezima. Kad bi došlo do sudskog spora, posao bi se proslijedio probranim, elitnim parbenim tvrtkama koje bi, zauzvrat, proslijedile sve nesudske poslove koji bi im došli pod ruku tvrtki Patton, Shaw. Dogovor koji je godinama izvrsno funkcionirao.

Do ručka je prebacio dvije hrpe papirnog nanosa iz košare za neriješene u košaru za riješene predmete, izdiktirao tri rješenja o kolaciji i nekoliko pisama, te primio četiri telefonska poziva od Jennifer kojima ga je podsjećala na večeru u Bijeloj kući na koju su pozvani te večeri.

Nekakva organizacija proglasila je njezina oca poslovnim čovjekom godine. To što takav događaj zaslužuje primanje u Bijeloj kući govorilo je puno o predsjednikovoj sprezi s krupnim kapitalom. Ali će Jack barem vidjeti predsjednika izbliza. Vjerojatno nema izgleda da ga osobno upozna, ali se nikad ne zna.

"Imaš minutu vremena?" Barry Alvis gurne svoju proćelavu glavu kroz vrata. On je bio stariji pripravnik, što znači da su ga triput preskočili u izboru za partnera i da zapravo nikad neće s uspjehom preskočiti i tu stepenicu. Vrijedan i pametan, on je bio pravnik kojeg bi svaka tvrtka rado imala. Ali je njegovo umijeće mlaćenja prazne slame - što ujedno znači i sposobnost privlačenja klijenata - bila ravna nuli. Zarađivao je stotinu šezdeset tisuća godišnje, i dovoljno se trudio da bi zaradio dodatnih dvadeset tisuća u obliku stimulacija. Njegova supruga ne radi, djeca mu pohađaju privatne škole, on vozi najnoviji model BMW-a od njega se ne očekuje da nabavlja poslove i nema se razloga žaliti.

Jako iskusan pravnik s deset godina napornog i zahtijevnog baratanja transakcijama za sobom, trebao je biti silno kivan na Jacka Grahama - i bio je.

Jack mu rukom da znak da uđe. Znao je da Alvisu nije simpatičan, shvaćao je i razlog, i nije se nametao. Mogao je progutati pokoje govno od najboljih među njima, iako samo do određene granice.

"Jack, moramo se hitno prihvatiti one Bishopove integracije." Jack ga bljedilo pogleda. Taj se ugovor, pravi prišt na dupetu, izjalovio - barem je on tako mislio. On izvadi svoj notes. Ruke su mu se trzale.

"Mislio sam da Raymond Bishop ne želi dijeliti postelju s onima iz TCC-a."

Alvis sjedne, položi spis debljine trideset pet centimetara koji je donio sa sobom na Jackov stol i zavalio se u stolac.

"Dogovori umru, a potom ustanu iz groba i ne daju ti mira. Potrebni su nam tvoji komentari o sekundarnim financijskim dokumentima do sutra poslije podne."

Jacku je kemijska olovka skoro ispala iz ruke. "To znači četrnaest sporazuma i više od pet stotina stranica, Barry. Kad si za to doznao?" Alvis ustane a Jack primijeti tračak smiješka kako poteže kutove njegovih usta.

"Petnaest sporazuma a službeni broj stranica je šest stotina i trinaest, bez razmaka, ne računajući priloge. Hvala ti, Jack. Patton, Shaw će to znati cijeliti."

On se okrene. "Oh, dobro se večeras zabavi s predsjednikom i pozdravi gospođicu Baldwin."

Alvis izade.

Jack pogleda u svežanj pred sobom i protrlja sljepoočnice. Pitao se kad je prokletnik čuo da je Bishopov ugovor uskrsnuo. Nešto mu je govorilo da se to nije dogodilo danas ujutro.

Pogleda na sat. Pozvoni svojoj tajnici, uspije se osloboditi obveza za ostatak dana, podigne četiri kilogramski spis i krene prema dvorani za sastanke broj devet, najmanjoj i najizoliranijoj u tvrtki, gdje se može sakriti i raditi. Mogao bi uložiti šest sati intenzivnog rada, otići na večeru, vratiti se, raditi cijelu noć, otići u saunu, ondje se istuširati i obrijati, napisati komentare i staviti ih na Alvisov stol do tri sata poslije podne, najkasnije četiri. Govno malo.

Poslije šest sporazuma, Jack pojede ostatak čipsa, popije Coca Colu, navuče kaput i strči se niza stube do predvorja.

Taksi ga istovari ispred njegova stana. On se skameni.

Jaguar je bio parkiran ispred njegove zgrade. Sujetna tablica na kojoj je pisalo 'Uspješna' bila je znak da je njegova uskoro vječna družica u njegovu stanu i da ga čeka. Bit će da se ljuti na njega. Nikad se ne bi udostojila ući u njegov stan ako nije bila ljuta na njega zbog nečeg i željela mu to dati do znanja.

Pogleda na sat. Malo je kasnio, ali u podnošljivim granicama. Otključa ulazna vrata, protrlja čeljust, možda bi se mogao izvući bez brijanja. Ona je sjedila na kauču, koji je najprije pokrila plahtom. Morao je priznati, izgleda fantastično: prava plava krv, što god to značilo u ovo naše doba. Nenasmiješena, ona ustane i pogleda ga.

"Kasniš."

"Pa nisam ja sam svoj šef."

"To nije isprika. I ja radim."

"Da, ali je razlika u tome da ti i tvoj šef imate isto prezime i da se on vrti oko lijepog malog prsta svoje kćerke."

"Mama i tata već su krenuli. Limuzina će stići za dvadeset minuta."

"Vremena napretek." Jack se svuče i uskoči pod tuš. Povučer plastični zastor u stranu. "Jenn, možeš li mi izvaditi moje plavo odijelo na dvoredno kopčanje?"

Ona ude u kupaonicu i osvrne se oko sebe s loše skrivenim gađenjem. "Na pozivnici je pisalo da je obvezatan smoking."

"Pisalo je poželjan", ispravi je on, vadeći pjenu iz očiju.

"Jack, nemoj mi to raditi. Pa to je Bijela kuća, zaboga, predsjednik će biti ondje."

"Pružaju mogućnost izbora, smoking ili nešto drugo, i ja koristim svoje pravo da ne odjenem smoking. Usto, i nemam smoking." On joj se veselo nasmiješi i povučer zastor.

"Trebao si ga nabaviti."

"Zaboravio sam. Ma daj, Jenn, za boga miloga. Nitko me neće gledati, nitko ne haje što ja imam na sebi."

"Hvala ti, velika ti hvala Jack Graham. Jednom te zamolim da mi učiniš jednu uslugu."

"Znaš li ti koliko ta sranja stoje?"

Sapun ga je štupao za oči. Sjeti se Barryja Alvisa i kako će morati raditi cijelu noć i kako će to morati objasniti Jennifer, pa njezinu ocu, i njegov glas postane gnjevniji. "A i koliko ću ga puta obući? Jednom ili dvaput godišnje?"

"Nakon što se oženimo odlaziti ćemo na puno mjesta gdje smoking nije poželjan nego obvezatan. To je dobra investicija."

"Radije bih uložio svoju mirovinsku uštedu u bejzbolske sličice." On ponovno gurne glavu iza zastora da bi joj pokazao da se šali, ali nje nije bilo.

On protrlja ručnikom kosu, omota ga oko bokova i ude u svoju malu spavaću sobu na čijim je vratima visio novi smoking. Pojavi se Jennifer, nasmiješena.

"Uz najbolje želje Baldwin Enterprises. Armanijev je. Izgledat će predimo na tebi."

"Kako si znala moj broj?"

"Ti si točno broj 42 s dugim rukavima. Mogao bi biti maneken. Osobni maneken Jennifer Baldwin." Ona omota svoje namirisane ruke oko njegovih ramena i stisne ga. On osjeti kako ga njezine prilično bujne grudi bodu u leđa i u sebi opsuje što nema vremena iskoristi ovako povoljnu priliku. Barem jednom

bez onih prokletih zidnih slikarija, bez anđelčića i vatrenih kočija, možda bi bilo drukčije.

On čežnjivo pogleda u mali, neuredni krevet. A mora raditi cijelu noć. Prokleti Barry Alvis i prevrtljivi Raymond Bishop.

Zašto se svaki put kad ugleda Jennifer Baldwin on ponada da bi njihov odnos mogao biti drukčiji? Drukčiji u značenju bolji. Da će se ona promijeniti, ili on, ili da će se naći negdje na pola puta? Bila je tako lijepa, a i inače joj nema zamjerke. Isuse, što se to događa s njim?

LIMUZINA SE LAGANO KRETALA KROZ TALOG VOZILA POSLIJE PROMETNE špice. Poslije sedam sati radnim danom, središte D.C- ja bilo je uglavnom pusto.

Jack pogleda u svoju zaručnicu. Njezin lagan ali vrlo skup kaput nije pokrio duboki izrez na njezinoj haljini. Savršeno isklesane crte lica bile su pokrivene besprijekornom kožom koja bi se kadšto rastegla u blistav osmijeh. Njezina gusta crvena kosa bila je smotana na tjemenu, najčešće ju je nosila spuštenu. Izgledala je poput jedne od onih supermanekenki poznatih samo po imenu.

On joj se primakne. Ona mu se nasmiješi, provjeri šminku uvijek besprijekornu - i potapše ga po ruci.

On je pomiluje po nozi, zadigne joj haljinu, ona ga odgurne.

"Poslije, možda", šapne mu ona kako šofer ne bi čuo.

Jack se nasmiješi i nijemo joj, samo usnama, reče da će ga poslije možda boljeti glava. Ona se nasmije a on se tad sjeti da noćas neće biti "poslije".

Ponovno se zavalu u debelo tapecirano sjedište i zagleda kroz prozor. Nikad nije bio u Bijeloj kući, Jennifer već jest, dvaput. Nije djelovala nervozno, on je bio. Kad su skrenuli na Executive Drive, on potegne svoju leptir kravatu i zagladi kosu.

Stražari ispred Bijele kuće provjere ih sustavno, Jennifer su po običaju dvaput i triput zagledali svi nazočni muškarci i žene. Kad se sagnula namjestiti cipelu, skoro se izlila iz svoje haljine od pet tisuća dolara pa se nekoliko članova osoblja Bijele kuće obeznanilo od sreće. Jacku muškarci dobace uobičajene zavidne poglede. Oni se tad zapute u zgradu i ondje pokažu svoje ugravirane pozivnice marincu koji ih isprati kroz podrumski hodnik, a potom uza stube u East Room*.

* Istočna soba.

"PROKLETSTVO!" PREDSEDNIK SE SAGNUO PODIĆI PRIMJERAK svog večerašnjeg govora a tad mu bol sijevne do ramena. "Mislim da mi je nož presjekao tetivu, Gloria."

Gloria Russell sjedila je u jednom od širokih, raskošnih stolaca kojima je predsjednikova supruga ukrasila Oval Office.

Prva dama je imala ukusa - i ništa više. Bila je ugodna oku, ali perolaka na mozgu. Nije ugrožavala predsjednikovu moć, a donosila mu glasove na biralištima.

Njezino obiteljsko podrijetlo bilo je bez zamjerke: stara i imućna loza, dugogodišnje veze. No ta predsjednikova veza s konzervativnim, bogatim i utjecajnim dijelom društva nije nimalo naškodila njegovoj omiljenosti među liberalima, zahvaljujući uglavnom njegovoj karizmi i umijeću stvaranja konsenzusa. I njegovoj ljepoti, koja je bila puno važnija no što je itko bio spreman priznati.

Uspješan predsjednik mora vješto baratati riječima i vraćati lopticu, a prosjeka asova ovog predsjednika ne bi se postidio ni Pete Sampras.

"Mislim da ću morati k liječniku." Predsjednik nije bio najbolje volje, a Russellova još manje.

"Pa Alane, da čujem kako bi novinarima u Bijeloj kući objasnio ubodnu ranu?"

"Kamo je nestala povjerljivost između liječnika i pacijenta?"

Russellova zakoluta očima. Nekad je tako glup.

"Ti si kao tvrtka s popisa Fortune 500, Alane, sve u vezi s tobom ,je javna tajna."

"E pa nije baš sve."

"To ćemo tek vidjeti, zar ne? Ovo nije još ni izbliza svršena stvar, Alane." Russellova je od sinoć popušila tri kutije cigareta i popila dva lonca kave. Svakog trenutka njihov svijet, njezina karijera, mogli bi se pretvoriti u prah. Policija će pokucati na vrata. Jedva se suzdržavala da vrišteći ne istrči iz sobe. Bez prestanka su je plavili golemi valovi mučnine. Stisne zube, rukama se grčevito uhvati za stolac. Slika totalnog uništenja nikako da joj ode iz glave.

Predsjednik je pročitavao svoj primjerak govora. Nešto će naučiti napamet, a nešto improvizirati, imao je izvanredno pamćenje, prednost koju je dobro znao iskoristiti.

"Pa zato imam tebe, Gloria, nije li tako? Da se za sve pobrineš?"

On je pogleda.

Na trenutak se ona upita zna li on. Zna li što je izvodila s njim. Njezino se tijelo ukoči, pa ponovno opusti. Nije mogao znati, to je bilo nemoguće. Ona se sjeti njegovih pijanih zaklinjanja, oh kako boca Jack Danielsa može promijeniti

ljude.

"Naravno, Alan, ali se moraju donijeti neki zaključci. Moraju se osmisliti neke alternativne strategije, ovisno o tome s čime ćemo se suočiti."

"Ne mogu otkazati svoje ugovorene obveze. Usto, taj tip ne može ništa učiniti."

Russellova odmahne glavom. "U to ne možemo biti sigurni."

"Razmisli! Da bi dokazao da je bio ondje, morat će priznati provalu. Možeš li si zamisliti da se pokuša pojaviti na večernjim vijestima s tom pričom? Strpat će ga u tapeciranu sobu dok si rekao keks." Predsjednik zamaše glavom. "Ne prijeti mi nikakva opasnost. Tip mi ne može ništa, Gloria. Ni za milijun godina."

Ugrubo su zacrtali strategiju dok su se limuzinom vraćali u grad. Bila je vrlo jednostavna: kategorično nijekanje. Prepustit će da nevjerojatnost optužbe, dođe li ikad do nje, radi za njih. A bila je to nevjerojatna priča usprkos svojoj istinitosti. Bijela kuća pokazat će samilost za jadnog, neuravnoteženog i osvjedočenog kriminalca i njegovu postidenu obitelj.

Postojala je, naravno, i druga mogućnost, ali je Russellova odlučila to još ne spominjati predsjedniku. Zapravo je zaključila da je to vjerojatniji scenarij. Jedino što joj omogućuje da normalno funkcionira.

"Dogodile su se i čudnovatije stvari." Ona ga pogleda.

"Kuća je očišćena, je li tako? Ništa neće naći osim nje, je li tako?" U glasu mu se osjeti tračak nervoze.

"Tako je." Russellova obliže usne. Predsjednik nije znao da je nož za otvaranje pisama s njegovim otiscima i krvlju u posjedu njihova lupeškog svjedoka.

Ona ustane i ushoda se po sobi. "Naravno, ne mogu ništa reći o stanovitim tragovima spolnog čina. Ali se to neće povezati s tobom."

"Isuse, čak se i ne sjećam jesmo li to obavili ili nismo. Čini se da jesmo."

Ona se morala nasmiješiti toj njegovoj izjavi. Predsjednik se okrene i pogleda je. "A Burton i Collin?"

"Što s njima?"

"Jesi li razgovarala s njima?" Njegova je poruka bila jasna.

"Oni imaju izgubiti isto onoliko koliko i ti, nije li tako, Alane?"

"Koliko i *mi*, Gloria, mi." On popravi kravatu ispred zrcala.

"Je li se nešto doznalo o voajeru?"

"Još nije, provjeravaju tablicu."

"Što misliš, kad će primijetiti njezin nestanak?"

"S obzirom na vrućinu, nadam se uskoro."

"Jako smiješno, Gloria."

"Dojavit će njezin nestanak, početak će istraga. Nazvat će njezina supruga, otići u

kuću. Sutra, možda za dva dana, najviše tri."

"A tad će policija pokrenuti istragu."

"Tu ništa ne možemo učiniti."

"Ali ćeš biti u tijeku?" Predsjednikovim čelom preleti tračak zabrinutosti dok je brzo razmišljao o mogućim scenarijima. *Je li poševio Christy Sullivan? Nadao se da jest. U tom slučaju noć ne bi bila potpuna katastrofa.*

"Koliko možemo da ne izazovemo sumnju."

"To je bar lako. Možeš se poslužiti izlikom da mi je Walter Sullivan bliski prijatelj i politički saveznik. Prirodno da me slučaj zanima. Razmišljaj, Gloria, zato te plaćam."

A spavao si mu sa ženom, pomisli Russellova. Malo bolji prijatelj.

"To mi je objašnjenje već palo na um, Alan."

Ona pripali cigaretu i polako ispusti dim. To joj je godilo. Ona u ovoj stvari mora biti obavještenija od njega. Jedan mali korak ispred njega, i sve će biti u redu. To neće biti teško, bio je pronicav, ali i bahat. Bahati ljudi često precijene vlastite sposobnosti a potcijene tude.

"I nitko nije znao da će se ona sastati s tobom?"

"Mislim da možemo pretpostaviti da je bila diskretna, Gloria. Christy nije imala previše pameti, njezini su talenti bili smješteni malo niže, ali je bila stručnjak za ekonomiju." Predsjednik namigne svojoj predstojnici. "Da joj je muž bio doznao kako se ševi s drugima, čak i s predsjednikom, izgubila bi osam stotina milijuna dolara."

Russellova je znala za neobične gledateljske navike Waltera Sullivana kroz vrata-zrcalo ali kad su posrijedi izleti za koje nije znao, koje nije gledao, tko zna kakva bi bila njegova reakcija? Hvala bogu da ondje u tami nije sjedio Sullivan.

"Upozoravala sam te Alane da će nas jednog dana tvoje neslužbene aktivnosti uvaliti u nevolje."

Richmond je pogleda, razočarana izraza lica. "Slušaj, misliš li da sam prvi tip na ovom položaju koji se malo poševio sa strane? Nemoj biti tako naivna, Gloria. Ja sam barem puno diskretniji od mnogih svojih prethodnika. Prihvaćam odgovornosti koje idu uz moj posao... ali i povlastice. Razumiješ?"

Russellova si nervozno protrlja vrat. "Potpuno, gospodine predsjedniče."

"Znači, riječ je samo o tom jednom čovjeku, koji ne može ništa."

"Potrebna je samo jedna osoba da sruši kuću od karata."

"Je li? E pa u toj kući živi jako puno ljudi. Ne zaboravi to."

"Ne zaboravljam, šefe. Sjetim se toga svaki dan."

Začuje se kucanje na vratima: Russellčin zamjenik pomoćnika zaviri u sobu. "Pet minuta, gospodine." Predsjednik kimne glavom i rukom mu da znak da ode.

"Koje li točnosti na ovom uručanju."

"Ransome Baldwin je izdašno pomagao tvoju kampanju, jednako kao i njegovi prijatelji."

"Ne moraš mi objašnjavati kako se vraćaju političke usluge, dušo."

Russellova ustane i priđe mu. Uhvati ga za zdravu ruku i zagleda mu se duboko u oči. Na lijevom je obrazu imao brazgotinu. Uspomena na šrapnel za kratkog boravka u vojsci potkraj vijetnamskog rata. Kad se probio u politici, žene su se složile da ta mala nesavršenost uvelike pojačava njegovu privlačnost. Russellova se uhvati kako bulji u taj ožiljak.

"Alan, učinit ću sve što je potrebno da zaštitim tvoj interes. Izvući ćeš se iz ovog, ali moramo surađivati. Mi smo tim, Alane, silan tim. Ne mogu nas srušiti, ne ako se držimo skupa."

Predsjednik se nakratko zagleda u njezino lice pa je nagradi smiješkom koji je krasio naslove na prvim stranicama novina. Dodirne joj usnama obraz, stisne je, ona se privine uz njega.

"Volim te, Gloria. Ti si silna ženska." On podigne svoj govor. "Vrijeme za nastup." Okrene se i izađe. Russellova je zurila za njegovim širokim leđima. Protrlja svoj obraz pa pođe za njim.

JACK SE OGLEDAVAO PO PRENAPADNOJ OTMJENOSTI NEPREGLEDNE East Room. Prostorija je bila ispunjena najmoćnijim muškarcima i ženama Amerike. Povuda oko njega vješto su se plele mreže a on je samo stajao i zvjerao poput seljačića. Pogleda na drugu stranu prostorije i ugleda svoju zaručnicu kako je stjerala u kut nekog kongresmena iz neke zapadne države, i bez sumnje ruje u prilog nasušne potrebe Baldwin Enterprises za pomoći tog dobrog zakonodavca glede prava za korištenje zemljišta.

Njegova je zaručnica trošila puno vremena na kontakte s nositeljima vlasti na svim razinama. Od vladinih povjerenika do predsjednika senatskih odbora, Jennifer je percem gladila ega, pila im iz ruke i brinula se da svi važni igrači budu na svom mjestu kad Baldwin Enterprises poželi razviti neku novu igru s golemim dobitcima. Udvostručenje prometa očeve tvrtke u posljednjih pet godina velikim je dijelom bila posljedica blistavih rezultata koje je ona postizala na tom zadatku. Istini za volju, koji je muškarac siguran od nje?

Ransome Baldwin, sa svojih metar devedeset tri centimetra visine, gustom sijedom kosom i baritonom, obilazio je nazočne, muški se rukovao s političarima koji su mu bili dužnici i druželjubivo ćaskao s onih nekoliko koji to još nisu bili.

Ceremonija uručenja nagrade bila je milosrdno kratka. Jack pogleda na sat.

Uskoro bi se morao vratiti u ured. Na putu do Bijele kuće, Jennifer je spomenula privatnu zabavu u hotelu Willard u jedanaest sati. On protrlja lice. Kakav peh.

Upravo se spremao odvesti Jennifer u stranu i objasniti joj svoj rani odlazak, kad joj pride predsjednik, a pridruži im se njezin otac, a potom sve troje krenu prema njemu.

Jack odloži piće i nakašlje se kako ne bi zazvučao poput maloumnika kad nešto promuca nakon upoznavanja. Jennifer i njezin otac razgovarali su s predsjednikom kao stari prijatelji. Smijali se, čavrljali, hvatali za laktove kao da je on bratić Ned iz Oklahome. Ali ovo nije bio bratić Ned, to je predsjednik Sjedinjenih Država, za boga dragoga!

"Znači, vi ste taj sretnik?" Predsjednikov je osmijeh bio neposredan i ugodan. Oni se rukuju. Bio je visok kao Jack, i Jack se divio kako je uspio zadržati vitak stas u takvom poslu.

"Jack Graham, gospodine predsjedniče. Čast mi je, gospodine."

"Čini mi se da te već poznajem, Jack. Jennifer mi je puno ispričala o tebi. Uglavnom dobro." On se nasmiješi od uha do uha.

"Jack je partner u Patton, Shaw & Lord." Jennifer je još držala predsjednika ispod ruke. Pogleda u Jacka i uputi mu slatkast osmijeh.

"Pa, još nisam partner, Jenn."

"Pitanje vremena", zagrmi glas Ransoma Baldwina. "S Baldwin Enterprises kao klijentom možeš od bilo koje tvrtke u Americi zatražiti bilo koju plaću. Ne zaboravi to. Ne dopusti da ti Sandy Lord zamaže oči."

"Poslušaj ga Jack. Glas iskustva." Predsjednik podigne čašu no tad je refleksno trzne natrag. Jennifer posrne i pusti mu ruku. "Oprosti, Jennifer. Previše tenisa. Prokleta me ruka ponovno muči. Dakle, Ransome, čini se da si si našao dobrog šticećenika."

"Ali će se morati nadmetati s mojom kćerkom za carstvo. Možda bi Jack mogao biti kraljica, a Jenn kralj. Što kažete na tu jednakost spolova?" I Ransome se nasmije gromoglasnim smijehom kojim pomete sve nazočne.

Jack osjeti kako se zacrvenio. "Ransome, ja sam samo pravnik, možda ne tražim ispražnjeno prijestolje na koje bih zasjeo. Ima i drugih stvari u životu."

Jack uzme svoje piće. Ne ide baš sve po njegovu planu. Izgledalo je kao da se brani. Jack zubima zdrobi kockicu leda. A što Ransome Baldwin zaista misli o svom budućem zetu? Poglavitito sada? Jack zapravo nije hajao za to.

Ransome se prestane smijati i zagleda se u nj. Jennifer nagne glavu kao što uvijek učini kad on, po njezinu mišljenju, kaže nešto neprimjereno, a to je uglavnom uvijek. Predsjednik ih sve troje pogleda, brzo se nasmiješi i ispriča. Ode u kut gdje je stajala neka žena.

Jack je gledao za njim. Vidio je onu ženu na televiziji, kako brani predsjednikovo stajalište o bezbroj političkih problema. Gloria Russell trenutačno nije izgledala presretno, ali s tolikim krizama po svijetu, sreća je vjerojatno prava rijetkost u njezinu zvanju.

To ga podsjeti na njegov problem. Jack se upoznao s predsjednikom, rukovao s njim. Nadao se da će predsjednikova ruka brzo zacijeljeti. Odvede Jennifer u stranu i ispriča joj. Nije bila presretna.

"Jack, to je potpuno neprihvatljivo. Shvaćaš li koliko ova večer znači tati?"

"Hej, pa ja sam samo radni čovjek. Znaš ono, radni sati, plaća?"

"To je smiješno! I ti to znaš. Nitko u toj tvrtki ne može takvo što tražiti od tebe, a kamoli nekakav najobičniji... pristav."

"Jenn, pa nije to tako strašno. Izvrsno sam se proveo. Tvoj je tata dobio svoju nagradicu. Sad je vrijeme da se ponovno prihvatim posla. Alvis je dobar dečko. Malo me prca, ali ni on ne radi ništa manje od mene, a možda radi i više. Svatko mora nekad podmetnuti leđa."

"To nije pošteno, Jack. Meni to ne odgovara."

"Jenn, to je moj posao. Rekao sam ti da se zbog tog ne uzrujavaš, pa se i nemoj. Vidimo se sutra. Vratit ću se taksijem."

"Tata će biti jako razočaran."

"Tata neće ni primijetiti da me nema. Hej, nazdravi jednu u moje ime. I zapamti što si rekla za ono poslije? Držim te za riječ, možda bismo mogli to učiniti kod mene, za promjenu?"

Ona si dopusti primiti poljubac. Ali kad je Jack otišao, ona bijesno odjuri ocu.

Peto poglavlje

KATE WHITNEY UĐE NA PARKIRALIŠTE SVOJE ZGRADE. DOK JE kaskala stubama do četvrtog kata, po jednoj ju je nozi udarala vrećica s namirnicama, a po drugoj prepuna aktovka. Zgrade u kojima si je ona mogla priuštiti stan imale su dizala, samo ne ona koja su dosljedno radila.

Brzo se presvuče u svoju odjeću za trčanje, presluša poruke, i vrati se van. Razgibavanjem istjera grčeve i ukočenost iz svojih dugih udova ispred spomenika Ulyssesu S. Grantu i počne trčati.

Krene prema zapadu, pokraj Air and Space Museum, pa pokraj dvorca Smithsonian Institution koji je, sa svojim tornjevima i grudobranima i srednjovjekovnim talijanskim stilom gradnje, sličio kući ludog znanstvenika. Njezini lagani, ravnomjerni dugi koraci odveli su je preko najšireg dijela Malla i dvaput oprčri Washington Monument.

Sad je malo ubrzanije disala, znoj joj se počeo cijediti kroz majicu i ostavljati mrlju na trenirci sa znakom Georgetown University koju je imala na sebi. Dok je trčala rubom Tidal Basina, gužva je postajala sve veća. Rana jesen donijela je pune zrakoplove, autobuse i automobile turista iz cijele zemlje, koji su se nadali da će izbjeći ljetnu turističku vrevu i zloglasnu washingtonsku vrućinu.

Ona naglo skrene kako bi zaobišla odlutalo dijete, ali se sudari s džogerom koji je dolazio iz suprotnog smjera. Oni padnu isprepletenih ruku i nogu.

"Dovraga!" Muškarac se brzo prevrne pa skoči na noge. Ona počne ustajati, pogleda u njega, već pripremljene isprike na ustima, ali ponovno sjedne na tur. Taj se trenutak odulji, dok su oko njih cupkali klanovi iz Askansasa i Iowe, mašući svojim fotoaparatom i kamerama.

"Bok, Kate." Jack joj pruži ruku da joj pomogne ustati, pa je odvede do nenapučenog mjesta ispod jedne od sad ogoljelih trešanja koje su oivičavale Tidal Basin. Jefferson Memorial počivao je silan i veličanstven s druge strane mirne površine jezera, a visoka silueta trećeg američkog predsjednika jasno se ocrtavala u rotondi.

Katein gležanj počne naticati. Ona skine tenisicu i čarapu i počne ga trljati.

"Mislila sam da više nemaš vremena za trčanje, Jack."

Ona ga pogleda: ne ćelavi, ne deblja se, nema bora na licu. Vrijeme je stalo za Jacka Grahama. Morala je priznati, izgleda sjajno. Ona je, naprotiv, bila čista jeza.

Prekune u sebi što nije otišla na šišanje a potom se prekori zbog takvog načina razmišljanja. Kap znoja sjuri joj se niz nos i ona je obriše nervoznim pokretom ruke.

"Ja sam to isto pomislio za tebe. Mislio sam da tužiteljima ne dopuštaju otići kući prije ponoći. Zabušavaš?"

"Tako je." Ona protrlja gležanj koji ju je jako bolio. On na njezinu licu primijeti bol, sagne se i uhvati je za stopalo. Ona se trgne i žmirne. On podigne pogled.

"Sjeti se da sam od ovog nekad skoro živio i da si mi ti bila jedini i najbolji pacijent. Nikad nisam vidio ženu tako lomnih gležnjeva, a ostatak tvog tijela izgleda tako zdravo."

Ona se opusti i dopusti mu da joj obrađuje gležanj a potom i stopalo i uskoro shvati da on nije izgubio ništa od svoje vještine. Misli li on zaista da ona izgleda zdravo? Ona se namršti. Ipak je ona njega ostavila. I bila je potpuno u pravu. Zar ne?

"Čula sam za Patton, Shaw. Čestitam."

"Sranje. To može postići svaki pravnik koji dovede tako unosnog klijenta." On se nasmiješi.

"Da, a pročitala sam u novinama i za zaruke. Dvostruka čestitka." On se ovaj put ne nasmiješi. Ona se upita zašto.

On joj u tišini navuče čarapu i tenisicu na nogu. Pogleda je. "Nećeš moći trčati dan-dva. Gležanj ti je prilično natekao. Automobil mi je u blizini. Odvest ću te."

"Uzet ću taksu."

"Više vjeruješ washingtonskim taksistima nego meni?" Glumio je uvrijeđenost. "Usto, ne vidim na tebi nikakvih džepova. Nagodit ćeš se za besplatnu vožnju? Želim ti sreće."

Ona pogleda u svoje kratke hlačice. Ključ joj je bio u čarapi. On je već primijetio izbočenje. Nasmiješi se njezinu dvoumljenju. Kate stisne usnice i jezikom prijeđe rubom donje. Sjećao se te navike iz davnih vremena. Premda je godinama nije vidio kako to čini, učini mu se da se nikad nije ni rastao od nje.

On protegne noge i ustane. "Posudio bih ti, ali sam i ja bez novaca."

Ona ustane, uhvati ga za rame i provjeri gležanj.

"Mislila sam da se privatna odvjetnička praksa bolje plaća."

"I plaća se, ali se nisam naučio rasporediti novac. Ti to znaš." To je bila istina, ona je uvijek vodila računa o novcu. Iako u to doba nije bilo puno novca o kojem bi se vodilo računa.

Pridržavao ju je za jednu ruku dok je šepesala prema njegovu automobilu, deset godina starom Subaruu. Ona ga zapanjeno pogleda.

"Nisi se još riješio te krtije?"

"Hej, još on može izdržati puno kilometara. Usto, pun je uspomena. Vidiš onu mrlju? Tvoj karnet od sladoleda s preljevom od karamela, 1986. godina, noć

prije mog ispita iz poreznog prava. Nisi mogla zaspati, a meni se više nije učilo. Prebrzo si ušla u zavoj."

"Patiš od akutnog oblika selektivnog pamćenja. Koliko se ja sjećam, ti si mi sasuo frape za vrat jer sam se žalila na vrućinu."

"Ah, i to." Oni se nasmiju i uđu u automobil.

Ona se pomnjivije zagleda u mrlju, ogleda se po unutrašnjosti automobila. Toliko joj se tog vraćalo u velikim, glomaznim valovima. Pogleda na stražnje sjedište. Podigne obrve. Kad bi ono moglo govoriti! Okrene se i uhvati njegov pogled, pa je oblije rumenilo.

Uključe se u rijetki promet i krenu na istok. Kate je bila nervozna, ali joj nije bilo neugodno, kao da se vratila četiri godine unatrag, kao da su uskočili u kola i pošli na kavu, po novine ili na zajutak u Corner u Charlottesville ili u jedan od kafića porazbacanih oko Capitola Hilla. Ali je to bilo prije puno godina i ona se morala podsjetiti da to nije sadašnjost. Sadašnjost je posve drukčija. Ona malo spusti prozor.

Jack je držao jedno oko na cesti, a drugo na njoj. Njihov sastanak nije slučajan. Ona je trčala niz Mall, baš tom stazom, otkad su se doselili u D.C. i nastanili u onoj maloj zgradi bez dizala u jugoistočnom dijelu grada u blizini Eastern Market.

Tog jutra, Jack se probudio očajan. Nije osjetio takav očaj od onog dana prije četiri godine kad ga je Kate ostavila i kad mu je poslije tjedan dana sinulo da se ona neće vratiti. A sad, s obzirom na skorašnje vjenčanje, osjećao je da mora vidjeti Kate - bilo kako. Neće - ne može - dopustiti da se to svjetlo utrne, ne još. Vjerojatno je samo on taj koji još vidi nekakvo svjetlo. Premda možda nema hrabrosti ostaviti poruku na njezinoj sekretarici, ako mu je suđeno da je nađe na Mallu među mnoštvom turista i žitelja, naći će je, zaključiti on. I na tome je ostalo.

Trčao je sat vremena prije njihova sudara, pogledom pretraživao mnoštvo i tražio lice s one uokvirene fotografije. Ugledao ju je pet minuta prije njihova sraza. Da mu se otkucaji srca nisu udvostručili zbog trčanja, dostigli bi taj broj čim ju je ugledao kako se lagano kreće. Nije joj želio uganuti gležanj, ali zbog tog sad ona sjedi u njegovu automobilu, to je razlog zbog kojeg je vozi kući.

Kate skupi kosu u rep, služeći se povezom koji je skinula sa zapešća. "Pa kako posao?"

"Dobro." Nije želio razgovarati o poslu. "Kako ti je stari?"

"To bi ti trebao znati bolje od mene." Nije željela razgovarati o svom ocu.

"Nisam ga vidio od..."

"Srećković." Ona zašuti.

Jack zamaše glavom. Kako je mogao biti toliko glup i zapodjenuti razgovor o

Lutheru? Godinama se nadao pomirbi između oca i kćerke. To se očito nije dogodilo.

"Čujem puno pohvala o tebi kao državnoj tužiteljici."

"Aha."

"Ozbiljno."

"Otkad to?"

"Svi odrastu, Kate."

"Ne i Jack Graham. Molim te, Bože, ne dopusti to."

On skrene desno u Constitution i krene prema Union Station. Tad se trgne. Znao je kojim smjerom valja ići, a nije želio da ona to primijeti. "Kate, počeo sam lutati. Kuda?"

"Oprosti. Oko Capitola, preko Marylanda pa lijevo u 3rd Street."

"Sviđa ti se ta četvrt?"

"S obzirom na moju plaću, jako mi se sviđa. Dopusti da pogađam. Ti si vjerojatno u Georgetownu, zar ne, u jednoj od onih velikih gradskih zgrada sa stanovima za posluhu, ha?"

On slegne ramenima. "Nisam se preselio. Još sam u istom stanu."

Ona se zagleda u njega. "Jack, što činiš s tolikim novcem?"

"Kupujem što poželim, samo što ne želim baš puno toga. Hej, što kažeš na jedan sladoled s preljevom od karamela?"

"U ovom ih gradu nema, pokušala sam."

On skrene polukružno, naceri se kad su mu drugi vozači počeli trubiti, i odjuri.

"Tužiteljice, očito se niste dovoljno potrudili."

POSLIJE TRIDESET MINUTA, ON SE ZAUSTAVI NA PARKIRALIŠTU ISPRED njezine zgrade. Žurno zaobiđe automobil da joj pomogne izaći. Gležanj se još malo jače ukočio. Sladoled od karamela bio je pri kraju.

"Pomoći ću ti se popeti."

"Ne moraš."

"Polomio sam ti gležanj. Pomogni mi da si donekle ublažim osjećaj krivnje."

"Sve u redu, Jack." Taj mu je ton bio dobro poznat, čak i poslije četiri godine. On joj se bljedo nasmiješi i odmakne. Ona se počne polako penjati po uličnim stubama. Na pola puta, kad je on već ulazio u svoj automobil, ona se okrene.

"Jack?" On je pogleda. "Hvala ti za sladoled." I uđe u zgradu.

Dok je kretao, Jack nije primijetio jednog muškarca kako stoji pokraj malog čuperka stabala na ulazu u parkiralište.

Luther izađe iz sjena stabala i pogleda u stambenu zgradu.

Njegov izgled od prije dva dana korjenito se promijenio. Sreća da mu brada brzo raste. Kosu je ošišao jako kratko, a ostatak pokrio šeširom. Sunčane naočale zaklanjale su njegove prodorne oči a široki kaput sakrio vitki stas.

Nadao se da će je vidjeti još jednom prije odlaska. Zapanjio se kad je ugledao Jacka, ali neka. Jack mu je simpatičan.

On se umota u kaput. Vjetar je jačao i bilo je svježije no inače u Washingtonu u ovo doba godine. On se zagleda u kćerkin prozor. Stan broj četrnaest. Znao ga je napamet, bio je u njemu puno puta - naravno, bez znanja svoje kćeri. Standardna brava na ulaznim vratima za njega je bila dječja igra. Trebalo bi više vremena da ju se otvori ključem. Sjedio bi u njezinu stolcu u dnevnoj sobi i razgledavao sobu, stotine raznih predmeta, a sve opterećene godinama uspomena, nekim sretnim razdobljima, no uglavnom razočaranjima.

Katkad bi zatvorio oči i raspoznavao različite mirise u zraku. Znao je koji parfem rabi- vrlo diskretan i vrlo neupadljiv. Njezino je pokućstvo bilo krupno, masivno i istrošeno. Hladnjak joj je uglavnom bio prazan. Kosnulo bi ga kad bi ugledao oskudan i nezdrav sadržaj njezinih kuhinjskih polica. Bila je uredna, ali ne i sitničava, stan je izgledao onako kako je trebao izgledati - kao da u njemu netko živi.

A primala je i puno telefonskih poziva. Poslušao bi ostavljene poruke. Zbog njih bi poželio da je ona odabrala drugo zanimanje. Kao kriminalac, bio je i te kako svjestan koliko puno ludaka hoda po svijetu. Ali je bilo odveć kasno da bi sad svojoj jedinici predložio promjenu zvanja.

Znao je da je njegov odnos s vlastitim potomkom neobičan, ali je Luther zaključio da je to sve što zaslužuje. Ukaže mu se slika njegove žene, žene koja ga je voljela i sve te godine bila uz njega, a što je dobila zauzvrat? Bol i jad. A potom i preranu smrt kad se opametila i razvela od njega. Po stoti se put upita zašto nastavlja sa svojom kriminalnom djelatnošću? Jamačno ne zbog novca. Oduvijek je živio skromno, razdijelio bi većinu zarade od provala. Zbog njegova životnog izbora, njegova je žena sišla s pameti od brige a kćerku je otjerao iz svog života. I po stoti put ne smisli uvjerljiv odgovor na pitanje zašto nastavlja krasti od dobro zaštićenih bogataša. Vjerojatno samo zato da pokaže da može.

Ponovno pogleda u kćerkin prozor. Nije bio uz nju kad je trebao, zašto bi ona trebala pomoći njemu? Ali nije mogao posve prekinuti vezu s njom, premda je ona to učinila. On bi njoj pomogao kad bi to ona htjela, ali je znao da ona to ne bi učinila za njega.

Luther pohiti niz ulicu, i naposljetku potrči uhvatiti autobus za podzemnu postaju Union Stationa. Uvijek je bio samoživ, nikad se nije posebice oslanjao ni na koga. Bio je samotnjak i to mu se sviđalo. No sad se Luther osjeti usamljeno i

taj mu osjećaj ovaj put nije bio baš utješan.

Počela je kiša i on se zagleda kroz stražnji prozor autobusa koji je vijugao na putu do glavnog kolodvora koji je od uništenja spasila jedna ambiciozna željeznička tvrtka - obnovila ga kao trgovačko središte. Kiša je rominjala niz glatku površinu prozora i mutila mu vidik na zgradu ispred koje je nedavno stajao. Kad bi barem mogao biti ondje, ali se nije mogao vratiti.

Okrene se naprijed, čvršće natakne šešir na glavu, usekne se u rupčić. Podigne odbačene novine, preleti po starim naslovima. Pita se kad će naći onu ženu. Kad je nađu, to će se odmah doznati - svi u ovom gradu znat će da je Christine Sullivan mrtva. Kad netko ubije bogataša, ta se vijest nađe na prvim stranicama. Siromasi i obični puk zapnu u gradskoj crnoj kronici. Christy Sullivan će se vjerojatno naći na prvoj stranici i duplerici.

Baci novine na pod, zgrbljen na svom sjedalu. Treba se posavjetovati s odvjetnikom, a onda će nestati. Autobus je brundao i njemu se najzad sklope oči, ali nije spavao. Na trenutak je sjedio u kćerkinjoj sobi i ovaj je put ona bila ondje s njim.

Šesto poglavlje

LUTHER JE SJEDIO ZA MALIM KONFERENCIJSKIM STOLOM U VRLO skromno namještenoj prostoriji. Stolci i stol bili su stari i nosili tragove stotina ogrebotina. Sag je bio prastar i ne odveć čist. Jedini predmet na stolu osim njegova dosjea bio je stalak za posjetnice. On uzme jednu i počne je prevrtati u rukama. "Legal Services, Inc. " Ovi ljudi nisu najbolji predstavnici svog zvanja, daleko su od hramova moći iz središta grada. Diplomanti trećerazrednih pravnih fakulteta, bez iskustva u tradicionalnim odvjetničkim tvrtkama, životarili su u nadi da će im se jednog dana posrećiti. Ali su njihovi snovi o prostranim uredima, bogatim klijentima i, ponajviše, visokim zaradama, svake godine sve više blijedjeli. No Luther nije tražio najbolje. Bio mu je potreban netko s pravničkom diplomom i potrebnim dokumentima.

"Sve je u redu, gospodine Whitney." Mladac je izgledao kao dvadesetpetogodišnjak, još pun nade i snage. Ovaj ured nije njegovo krajnje odredište. Još je to vjerovao. Na umornom, izmučenom, ovješenoj licu vremešnog muškarca iza njega te nade nije bilo. "Ovo je Jerry Burns, stariji odvjetnik, on će biti drugi svjedok vaše oporuke. Imamo prisegom potvrđenu izjavu, pa nećemo morati na sudu davati iskaz jesmo li bili ovjerovitelji ili ne u slučaju da netko ospori oporuku."

Pojavi se smrknuta četrdesetogodišnjakinja i donese kemijsku olovku i bilježnički pečat. "Gospodine Whitney, Phyllis je naš bilježnik." Oni sjednu. "Želite li da vam pročitam uvjete vaše oporuke?"

Jerry Burns sjedio je za stolom i nasmrt se dosadivao. Zurio je u prazno, sanjario o svim drugim mjestima na kojima bi radije bio. Jerry Burns, stariji odvjetnik-djelovao je kao da bi radije lopatom razbacivao stajsko gnojivo na nekoj farmi na srednjem zapadu. Prezrivo pogleda svog mladeg kolegu.

"Pročitao sam je", reče Luther.

"U redu", reče Jerry Burns. "A da počnemo?"

Petnaest minuta potom, Luther izađe iz Legal Services, Inc. s dva originala svoje posljednje volje i oporuke gurnute u džep njegova kaputa.

Jebeni fiškali, ne možeš se popišati, posrati ni umrijeti bez njih. Zato što pravnici pišu zakone. Drže ostatak ljudi za muda. Tad se sjeti Jacka i nasmiješi se. Jack nije takav. Jack je drukčiji. Tad se sjeti svoje kćerke i osmijeh mu izbljedi. Ni Kate nije takva. Ali ga Kate mrzi.

On svrati u trgovinu za prodaju fotoopreme i kupi fotoaparatus Polaroid OneStep i jedan film. Nije želio da itko drugi razvija fotografije koje će snimiti. Vratio se u hotel. U sat vremena snimio je ukupno deset fotografija. Zamota ih u papir i stavi

u debelu omotnicu pa to sve zgura duboko u svoju naprtnjaču.

Sjedne i pogleda kroz prozor. Prođe skoro sat vremena prije no što se pomaknuo, skliznuo iz stolca i prevalio na krevet. Kakav je on jad od okorjelog kriminalca! A nije ni toliko ravnodušan da ga ne bi kosnula nečija smrt, da se ne užasne događajem koji je oteo život nekome tko je trebao poživjeti puno dulje. A vrh svega je u to sve umiješan predsjednik Sjedinjenih Država. Čovjek kojeg je Luther bio poštovao, glasovao za nj. Čovjek koji obnaša najvišu državničku dužnost, skoro je ubio ženu vlastitim pijanim rukama. Ni da je vidio nekog od svojih najbližih rodaka kako je hladnokrvno zatukao nekog, Luther se ne bi više zgrozio ili sablaznio. Kao da su napali njega, Luthera, kao da su se one ubojite ruke stegle oko njegova vrata.

Ali ga je još nešto tištalo, nešto o čemu nije mogao misliti. On se okrene, i nasloni lice na jastuk, pa sklopi oči u uzaludnom pokušaju da zaspi.

"PREDIVNA JE, JENN." JACK POGLEDA U PALAČU OD CIGLE I KAMENA kojoj od jednog do drugog kraja bijaše više od šezdeset metara a imala više soba od studentskog doma, pa se upita zašto su uopće ovdje. Zavojit kolni prilaz završavao je garažom za četiri automobila iza masivne kuće. Travnjaci su bili tako besprijekorno njegovani da se Jack osjećao kao da gleda u golemo jezero žada. Zemljište iza zgrade bilo je terasasto, a na svakoj od tri terase nalazio se bazen. Kuća je imala uobičajene popratne detalje jako bogatih: teniska igrališta i konjušnice i dvadeset jutara -pravo zemljišno carstvo prema virginijskim mjerilima - za šetnju.

Trgovkinja nekretninama čekaia je kod ulaznih vrata, a svoj Mercedes, najnoviji model,sparkiraia je pokraj velikog kamenog vodoskoka pokrivenog ružama veličine šake, isklesanih iz granita. Brzo je izračunavala postotke od provizije. Ma baš su predivan mladi par. To je toliko ponavljala da je Jacku počelo bubnjati u sljepoočnicama.

Jennifer Baldwin ga uhvati ispod ruke i dva sata kasnije njihov obilazak završi. Jack priđe rubu širokog travnjaka diveći se gustim šumama, gdje se eklektična nakupina brijestova, smreka, javora, borova i hrastova koškala za prevlast. Lišće je počelo mijenjati boju, i Jack primijeti tračke crvene, žute i narančaste boje kako trepere na pročelju nekretnine koju su došli pogledati.

"Dakle, koliko?" Smatrao je da ima pravo na to pitanje. Ali je ovo sigurno izvan njihovih mogućnosti. Barem njegovih. Morao je priznati da je kuća na dobrom mjestu. Samo četrdeset pet minuta od njegova ureda i to u najgušćem prometu. On pogleda u svoju zaručnicu pun očekivanja.

Ona je bila nervozna, igrala se s kosom. "Tri milijuna osam stotina."

Jackovo lice posivi. "Tri milijuna osam stotina tisuća? Dolara?"

"Jack, vrijedi triput više."

"Pa zašto je onda dovraga prodaju za tri milijuna osam stotina? Ne možemo si to priuštiti, Jenn. Zaboravi."

Ona mu odgovori zakolutavši očima. Utješno mahne rukom trgovkinji nekretninama, koja je sjedila u svom automobilu i sastavljala ugovor.

"Jenn, zarađujem stotinu dvadeset tisuća godišnje. Ti zarađuješ isto toliko, možda i nešto više."

"Kad postaneš partner..."

"Da. Moja će plaća porasti, ali nedovoljno za ovo. Ne možemo izdržati obročnu otplatu. Mislio sam da ćemo živjeti kod tebe."

"Nedovoljno za bračni par."

"Nedovoljno? Pa to je palača, dovraga." On priđe šumskizelenoj vrtnoj klupi i sjedne na nju.

Ona se ustoboči ispred njega, ruku prekrivenih na prsima, odlučna izraza lica. Njezina ljetna preplanulost počela je blijedjeti. Na glavi je imala kremastosmeđi pusteni šešir ispod kojeg joj se duga kosa slijevala preko ramena. Njezine su hlače bile besprijekorno skrojene po njezinu otmjenom vitkom stasu. Stopala su joj bila oklopljena ulaštenim kožnim čizmama čije su sare iščezavale ispod nogavica.

"Nećemo morati uzeti zajam, Jack."

On je pogleda. "Ma je li? Da nam neće pokloniti kuću jer smo tako divan par?"

Ona se ustručavala, pa se odvaži. "Tata će je platiti gotovinom, a mi ćemo mu vraćati novac."

Jack je samo to čekao.

"Vraćati mu? A kako ćemo mu vratiti, Jenn?"

"Predložio je vrlo velikodušan plan vraćanja koji uzima u obzir očekivanu plaću u budućnosti. Zaboga, Jack, mogla bih platiti ovu kuću kamatama od jedne od svojih zaklada, ali sam znala da bi se ti pobunio." Ona sjedne pokraj njega. "Mislila sam da će ti biti lakše učinimo li to ovako. Znam kako si osjetljiv na novac Baldwinovih. Zaista ćemo morati vratiti tati dug. To nije dar, nego *zajam s kamatom*. Ja ću prodati svoju kuću. Od tog će mi ostati neto od oko osam stotina tisuća. A i ti ćeš morati priložiti nešto novca. Ovo nije besplatna vožnja." Ona ga vragolasto bocne svojim dugačkim prstom u prsa, potcrtavajući time svoje riječi. Ponovno pogleda u kuću. "Predivna je, zar ne, Jack? Ovdje ćemo biti jako sretni. Ta je kuća kao stvorena za nas."

Jack pogleda u pročelje kuće, ali zapravo ništa nije vidio. Vidio je samo Kate

Whitney, na svakom prozoru te mamutice.

Jennifer ga stisne za ruku, pa se nasloni na nj. Jackova glavobolja poprими zabrinjavajuće razmjere. Mozak mu je odbijao raditi. Grlo mu se osušilo, a udovi ukočili. Blago izvuče ruku iz stiska zaručnice, ustane i tiho krene natrag prema automobilu.

Jennifer ostane sjediti još nekoliko trenutaka. Licem su joj prelazili razni osjećaji, a ponajviše nevjerica, a tad bijesno krene za njim. Prodavačica nekretnina koja je sjedila u svom Mercedesu i napeto promatrala razgovor između njih dvoje, prestane pisati ugovor i nezadovoljno naškubi usta.

BILO JE RANO JUTRO KAD JE LUTHER IZAŠAO IZ MALOG HOTELA skrivenog u skućenim stambenim četvrtima sjeverozapadnog Washingtona. Zaustavi taksi koji ga odveze do stanice podzemne željeznice i zamoli vozača da krene zaobilaznim putem pod izgovorom da želi vidjeti gradske znamenitosti. Zahtjev ne iznenadi taksista i on automatski krene putem kojim prođe tisuću puta prije no što službeno završi turistička sezona, ako uopće završi.

Nebo je prijetilo kišom, ali se to ovdje nikad pouzdano ne zna. Nepredvidljive vremenske prilike stalno se kovitlaju i valjaju iznad tog područja pa bi ili mimoišle grad, ili se nemilosrdno sručile na nj prije pomaka nad Atlantik. Luther pogleda u tamu kroz koju netom granulo sunce nije moglo prodrijeti.

Hoće li uopće biti živ kroz šest mjeseci? Možda i neće. Mogli bi ga naći, usprkos njegovim mjerama opreza. Ali je planirao uživati u vremenu koje mu je preostalo.

Podzemna ga odveze u zračnu luku, gdje pođe aerodromskim autobusom do glavnog terminala. Prijavi prtljagu za zrakoplov American Airlinesa koji će ga odvesti do dallaške zračne luke Fort Worth, gdje će presjesti i krenuti za Miami. Ondje će prenočiti, a potom će ga treći zrakoplov dopremiti do Portorika gdje će presjesti na posljednji zrakoplov koji će ga istovariti na Barbadosu. Sve je plaćeno gotovinom, na njegovoj putovnici pisalo je da je riječ o Arthuru Lanisu, šezdesetpetogodišnjaku, iz Michigana. Imao je pet takvih isprava, profesionalno izrađenih, vrlo službenih, a odreda lažnih. Putovnica vrijedi još osam godina i po njoj se vidi da često putuje.

Udobno se smjesti u čekaonici. Pretvarao se da čita novine. U zračnoj luci vladala je vrema i galama, tipični radni dan za prometnu zračnu luku. Luther bi kadšto podigao pogled iznad ruba novina da vidi obraća li mu tko odveć pozornosti, ali ne primijeti ništa. Budući da to čini već dovoljan broj godina, upalila bi mu se žaruljica u glavi kad bi bilo razloga za zabrinutost. Objave

polazak njegova zrakoplova, on pruži svoj kupon za ukrcaj i propješači niz hodnik do vitkog projektila koji će ga u roku od tri sata dovesti u srce Texasa.

Let za Dallas/Forth Worth bio je popularna linija za American Airlines, ali je, začudo, mjesto do njega bilo prazno. On skinje kaput i položi ga preko praznog sjedišta, pa neka se tko drzne neovlašteno sjesti. On se smjesti i pogleda kroz prozor.

Kad su počeli rulati po uzletnoj stazi, Luther ugleda vrh spomenika Washingtonu iznad guste, uskovitlane izmaglice vlažnog jutra. Jedva dva kilometra dalje, njegova će kćerka uskoro ustati i spremi se za odlazak na posao, dok će se njezin otac dizati u oblake kako bi počeo svoj ponešto preuranjen novi život, i to ne mirne duše.

Kako je zrakoplov ubrzavao kroz zrak, on pogleda tlo daleko ispod sebe i ugleda zmijoliku rijeku Potomac. Gledao je u nju sve dok nije ostala iza njih. Misli mu se nakratko dotaknu njegove odavno preminule supruge pa se vrata njegovoj i više nego živoj kćerki.

On podigne pogled prema nasmiješenom, profesionalnom licu stjuardese pa naruči kavu a minutu potom prihvati ponuđeni jednostavni zajutak. Popije tekućinu iz koje se pušilo pa ispruži ruku i dotakne prozor i njegov neobični uzorak zarezata i ogrebotina. Dok je brisao naočale, primijeti da mu oči obilno suze. Brzo se osvrne, većina je putnika doručkovala ili spustila sjedišta i zavalila se odrijemad prije slijetanja.

On podigne svoj stolić, odveže pojas i ode u zahod. Pogleda se u zrcalo. Oči natečene, crvene. Vrećice ispod očiju teške, vidljivo je ostario u posljednjih trideset šest sati. Poplahne si lice, pusti da mu se kapi skupe oko usta, pa se ponovno popraska vodom. Ponovno obriše oči. Boljele su ga. On se nasloni na mali umivaonik i pokuša obuzdati trzanje mišića.

Unatoč snažnoj volji, misli mu ponovno odlutaju u onu sobu u kojoj je vidio kako mlata ženu. Predsjednik Sjedinjenih Država je pijanac, preljubnik i nasilnik. Smješka se novinarima, ljubi malu djecu i koketira s očaranim staricama, predsjedava važnim sastancima, obilazi svijet kao vođa svoje zemlje, a zapravo je gad koji se ševi s udanim ženama, pa ih izudara i ubije.

Kakve li ambalaže.

Preteška spoznaja za leđa jednog čovjeka. Luther se osjećao jako usamljen. A i bijesan.

A najžalosnije je to da će se kurvin sin izvući nekažnjeno. Luther si je govorio kako bi se upustio u tu bitku da je trideset godina mlađi. Ali nije bio. Živci su mu još uvijek čvršći nego u većine ljudi, ali su mu se s godinama izlokali poput riječne stijene, nisu što su nekad bili. U njegovoj dobi bitke se prepuštaju

drugima, sklapaju se kompromisi. Prošlo je njegovo vrijeme. Nije on dorastao ovome. Čak je i on morao to shvatiti, prihvatiti tu činjenicu.

Luther se ponovno ogleda u malom zrcalu. U grlu mu se nadme jecaj pa izbije na površinu i ispuni malu prostoriju.

Ali nikakav izgovor neće opravdati ono što nije učinio. Nije otvorio ona prozirna vrata. Nije skinuo tog čovjeka s Christine Sullivan. Mogao je spriječiti ženinu smrt, to je bila jednostavna istina. Još bi bila živa da je on nešto učinio. Trampio je svoju slobodu, a vjerojatno i život, za tuđi. Osobe kojoj bi bila dobro došla njegova pomoć, koja se borila za život, a Luther je sve to samo mirno promatrao. Ljudsko biće koje je jedva proživjelo trećinu Lutherove dobi. Bio je to kukavički čin i ta ga istina ščepa poput nekog divljeg udava, prijeteći da će mu zgnječiti svaki organ u tijelu.

On se sagne duboko nad umivaonik kad su ga noge izdale. Bio je zahvalan zbog te slabosti. Više nije mogao gledati u svoj odraz. Kad je udar zraka odbacio zrakoplov, osjeti mučninu u želucu.

Prođe nekoliko minuta. On navlaži papirnati. ubrus hladnom vodom i obriše njime lice i zatiljak. Naposljetku se uspije dovući do svog sjedišta. Zrakoplov je grmio na svom putu, a njegov je osjećaj krivnje rastao svakim prijeđenim kilometrom.

TELEFON JE ZVONIO. KATE POGLEDA NA SAT. JEDANAEST SATI. Inače bi ostavila da se javi sekretarica. Ali iz nekog se razloga njezina ruka ispruži i podigne slušalicu prije no što se uređaj uključio.

"Halo."

"Zašto još nisi na poslu?"

"Jack?"

"Kako gležanj?"

"Shvaćaš li ti koliko je sati?"

"Provjeravam kako je pacijentu. Liječnici nikad ne spavaju."

"Tvoja je pacijentica dobro.

Hvala na brizi." Ona se nasmiješi i protiv svoje volje.

"Sladoled od karamela, taj recept uvijek liječi."

"Znači bilo je i drugih pacijentica?"

"Moj mi je odvjetnik savjetovao da na to pitanje ne odgovaram."

"Pametan pravni savjet."

Jack ju je mogao zamisliti kako sjedi na krevetu, jednim prstom namata vrške kose, na isti način na koji je to činila dok su zajedno studirali, on se mučio s

propisima o vrijednosnim papirima, ona s francuskim.

"Kosa ti se dovoljno uvija na vrhovima bez tvoje pomoći."

Ona povuče prst, nasmiješi se, pa se namršti. Ta joj izjava prizove mnoge uspomene, ali ne sve ugodne.

"Kasno je, Jack. Sutra imam suđenje."

On ustane i ushoda se s bežičnim telefonom, razmišljajući grozničavo. Bilo što čime bi je zadržao na telefonu još nekoliko sekundi. Osjeti grižnju savjesti, kao da se šulja po tuđem stanu. On nesvjesno pogleda preko ramena. Nikoga, barem koliko je on mogao vidjeti.

"Oprosti što sam te tako kasno nazvao."

"U redu je."

"A oprosti što sam ti uganuo gležanj."

"Već si se za to ispričao."

"Aha. Pa, kako si? Hoću reći, osim gležnja?"

"Jack, zaista bih se morala naspavati."

On se bio nadao da će ona to reći.

"Pa, ispričaj mi to za ručkom."

"Rekla sam ti da imam suđenje."

"Poslije suđenja."

"Jack, nisam sigurna je li to pametno. Zapravo sam prilično uvjerena da je to glupa ideja."

On se upita što ona time želi reći. Učitavanje skrivenih značenja u njezine riječi uvijek mu je bila loša navika.

"Isuse Kate, pa to je samo ručak. Ne prosim te." On se nasmije, znajući da je zabrljao.

Kate se više nije igrala s kosom. A i ustala je. Njezin se odraz uhvatio u zrcalu u predsoblju. Zategne vratni izrez spavačice. Bore od mrštenja usijeku joj se u čelo.

"Oprosti mi", požuri on. "Oprosti, nisam tako mislio. Slušaj, ja te častim. Moram potrošiti sav taj novac na nešto." Njegove riječi isprati muk. Zapravo, nije bio siguran da nije spustila slušalicu.

Posljednja dva sata uvježbavao je ovaj razgovor. Svako moguće pitanje, dijalog, digresiju. On će biti pomirljiv, ona puna razumijevanja. Njihov će razgovor glatko teći. Dosad ništa pod milim Bogom nije išlo prema planu. On se povuče na rezervne položaje. Odluči preklinjati.

"Molim te, Kate. Zaista bih želio popričati s tobom. Molim te."

Ona ponovno sjedne, podmota noge pod sebe, protrlja svoje duge nožne prste. Duboko uzdahne. Sve ove godine nisu je promijenile koliko se nadala. Je li to

dobro ili loše? U ovom trenutku nije imala snage upustiti se u rješavanje tog pitanja.

"Gdje i kad?"

"Morton's?"

"Na ručku?"

Mogao je zamisliti njezino zaprepašteno lice od pomisli na taj ultraskupi restoran. I kako se pita u kakvom on to svijetu sad živi. "No dobro, što kažeš na onaj zdravljak u Starom gradu u blizini Founder's Parka oko dva sata? Izbjeći ćemo gužvu za ručak."

"To je već bolje. Ali ne mogu ništa obećati. Nazvat ću te ako ne budem mogla stići."

On polako ispusti zrak iz pluća. "Hvala ti, Kate."

Jack spusti slušalicu i skljoka se na kauč. Sad, kad mu je plan uspio, on se upita što to izvodi? Što će joj reći? Što će ona reći? Nije se želio svađati. Nije joj lagao, zaista se samo želio vidjeti s njom i popričati. I to je bilo sve. Uporno si je to ponavljao.

Ode u kupaonicu, gurne glavu u umivaonik pun hladne vode, uzme pivo i ode na bazen na krovu zgrade. Sjedio je ondje u tami, gledao zrakoplove kako se približavaju zračnoj luci iznad Potomaca. Par žarkocrvenih svjetala Washingtonova spomenika utješno su mu namigivala. Osam katova niže, ulice su bile tihe osim povremenih policijskih ili ambulantnih sirena.

Jack pogleda u mirnu površinu bazena, gurne nogu u sad svježu vodu i zagleda se u mreškanje valića. Popije pivo, siđe u stan i zaspi u naslonjaču u dnevnoj sobi, a televizor ostane žvrgoljiti. Nije čuo zvonjavu telefona, a nitko nije ni ostavio poruku. Skoro tisuću i pol kilometara dalje, Luther Whitney spusti slušalicu i pripali prvu cigaretu nakon više od trideset godina.

KAMION FEDERAL EXPRESSA POLAKO JE VOZIO PO ZABITNOJ Provincijskoj cesti. Vozač je čitao imena na zahrđalim i naherenim poštanskim sandučićima tražeći željenu adresu. Njegov kamion kao da je s obje strane upadao u jarak uz rub te uske ceste.

On skrene na kolni prilaz posljednje kuće i počne izlaziti natraške. Slučajno podigne pogled i ugleda adresu na komadiću drveta pokraj vrata. Zamaše glavom i nasmiješi se. Kadšto baš moraš imati sreće.

Kuća je bila mala i ne odveć dobro održavana. Od kiše i sunca uništeni aluminijski prozorski izbojci, u modi dvadesetak godina prije no što se vozač

rodio, ulegnuli su se, kao da su umorni i željni odmora.

Postarija žena koja mu otvori vrata bila je odjevena u haljinu-pulover s cvjetnim uzorkom, a ramena je omotala debelom vestom. Njezini otečeni crveni gležnjevi bili su znak slabe cirkulacije a vjerojatno i mnogih drugih bolesti. Kao da se iznenadila pošiljci, ali željno potpiše obrazac.

Vozač baci pogled na potpis: Edwina Broome. Tad uđe u kamion i odveze se. Ona pričekava da on ode prije no što zatvori vrata.

VOKI-TOKI ZAKRČI.

Fred Barnes sedam godina radi ovaj posao. Vozika se po bogataškim četvrtima, gleda velike kuće, njegovane travnjake, poneki skupi automobil i putnike u njima koji sličje lutkama iz izloga, kako se spuštaju niz besprijekorno asfaltirane kolne prilaze i prolaze kroz teška vrata. Nikad nije bio u nekoj od tih kuća za čije čuvanje bijaše plaćen, a nitko to od njega i nije očekivao.

On pogleda u veličanstvenu zgradu. Četiri do pet milijuna dolara, procijeni on. Više novca no što bi on mogao zaraditi u pet života. Kadšto bi mu se to učinilo nepravednim.

On javi na voki-toki da će obići kuću. Nije točno znao što se događa. Jedino da je vlasnik nazvao i zatražio da ode pogledati kuću. Hladan zrak koji mu zapahne lice podsjeti Barnesu na šalicu vruće kave i pecivo, a poslije toga osam sati sna do ponovne ophodnje Saturnom i stražarenja nad posjedima imućnih. Nije loše plaćen, ali nema dodatnih povlastica. I njegova supruga radi puno radno vrijeme, a s troje djece njihovi su objedinjeni prihodi jedva dovoljni da se sastavi kraj s krajem. Ali nikome nije lako. On pogleda u garažu za pet automobila, bazen i teniska igrališta. Pa, možda nekima ipak jest.

Kad je zašao za ugao, ugleda klataće uže i njegove se misli o kavi i prhkom pecivu rasplinu. On čučne, a ruka mu poleti prema oružju. Zgrabi mikrofon i javi se. Glas mu je od nelagode pucao. Prava policija stići će za nekoliko minuta. Mogao bi ih pričekati ili malo pronjuškati na svoju ruku. Za satnicu od osam dolara on odluči ostati gdje je.

Barnesov šef stigne prvi u potpuno bijelom automobilu na čijim je bočnim stranama bio nacrtan zaštitni znak njihove tvrtke. Trideset sekundi poslije njega, stigne prvo od pet patrolnih vozila i zaustavi se na kolnom prilazu, a ostala se naslažu ispred kuće poput vagona ispred željezničkog kolodvora.

Kod prozora se postave dva policajca. Provalnici su vjerojatno već odavno izašli iz kuće, ali su pretpostavke opasne u policijskom poslu.

Četiri policajca pođu sprijeda, dva ostanu iza kuće. U parovima, ona četiri

policajca uđu u kuću. Primijetili su da su ulazna vrata otključana, alarm isključen. U prizemlju im ništa nije sumnjivo, pa oprezno krenu uz široko stubište na kat, napinjući uši i oči ne bi li čuli neki šušanj ili primijetili neki pokret.

Kad su stigli na odmorište na prvom katu, nosnice dežurnog narednika nagovijestile su mu da ovdje nije riječ o običnoj provali.

Četiri minute potom, stajali su u krugu oko onog što je donedavna bila mlada, prekrasna žena. Zdrava boja na njihovu licu izbljedjela je u bolećivo bijelu.

Narednik, pedesetogodišnjak i otac troje djece, pogleda u otvoreni prozor. Hvala Bogu, pomisli on, usprkos svježini koja je dopirala kroz prozor, u sobi je zrak bio kužan. Pogleda još jednom u leš, pa brzim koracima zagrabi prema prozoru i nekoliko puta duboko udahne svježi zrak.

Ima kćerku otprilike te dobi. Na trenutak zamisli nju na podu, njezino lice tek spomen, njezin život naprasito prekinut. Slučaj je izvan njegove nadležnosti, ali poželi jedno: da bude nazočan kad uhvate onog koji je izvršio taj gnusni čin.

Sedmo poglavlje

SETH FRANK ŽVAKAO JE KOMAD PREPEČENCA I POKUŠAVAO VRPCAMA svezati kosu svoje šestogodišnje kćerke koja se spremala u školu, kad zazvoni telefon. Pogled njegove žene reče mu sve što mu je bilo potrebno znati. Ona dovrši vezanje vrpce. Seth je vežući kravatu držao slušalicu između lica i ramena i pritom slušao smireni, profesionalni ton dispečera. Dvije minute potom bio je u svojem automobilu, službeno rotirajuće svjetlo bespotrebno nakalemljeno na vrh njegova službenog Forda a akvamarinski plava rešetkasta svjetla žmigala su prijeteći dok je jurio po skoro pustim cestama svog okruga.

Frankovo visoko tijelo snažnih kostiju krenulo je neumitnim putem prema mlohavosti, a njegova crna kovrčava kosa vidjela je i gušćih dana. U dobi od četrdeset jedne godine, otac tri kćerke koje su svakim danom izrastale u napornija i nerazumljivija bića, shvatio je da malo što u životu ima smisla. Ali je sve u svemu bio sretan čovjek. Život mu nije udijelio nokautirajućih bubotaka. Ne još. Dovoljno je dugo u policiji da bi znao kako se to može preko noći promijeniti.

Frank smota žvakaću gumu Juicy Fruit i gurne je u usta. Polako je žvakao a zbijeni su redovi borova proljetali pokraj njegova prozora. Počeo je raditi kao policajac u nekim od najgorih područja New York Cityja gdje su riječi "vrijednost života" bile nespojive i gdje je vidio skoro sve načine na koje se ljudi mogu međusobno poubijati. S vremenom je napredovao do istražitelja, što je oduševilo njegovu ženu. Sad će barem stizati na mjesto zločina *nakon* što zlikovci odu. Ona sad mirnije spava, znajući da vjerojatno neće primiti onaj telefonski poziv za koji se pribojavala da će joj uništiti život. To je najviše čemu se mogla nadati u braku s policajcem.

Franka su naposljetku prebacili na ubojstva, što je bio otprilike krajnji izazov u njegovu zanimanju. Nakon nekoliko godina, zaključio je da mu se sviđa njegov posao i njegovi izazovi, ali ne brzinom od sedam leševa na dan. Pa je emigrirao u južnu Virginiju.

Bio je stariji istražitelj za krvne delikte okruga Middleton, što je zvučalo bolje no što je zapravo bilo, budući da je bio i jedini takav istražitelj u okrugu. No razmjerno bezopasno ladanjsko područje Virginije nije iziskivalo puno posla. Prihod po glavi stanovnika u njegovu nadležstvu bio je puno viši od onog predviđenog kolektivnim ugovorom. Ljude se ubijalo, ali osim supruge koja bi ustrijelila supruga ili obratno, ili djece koja bi u želji da se dočepaju nasljedstva ukokali roditelje, nije bilo puno uzbuđenja. Materijalne koristi od takvih zločina bile se prilično očite, pa su takvi slučajevi zahtijevali više intelektualnog nego

istražnog rada. Današnji dispečerov telefonski poziv obećavao je da će se to sve promijeniti.

Cesta je vijugala pokraj šumovitog područja pa izbila na ograđena zelena polja gdje su dugonogi punokrvni konji lijeno dočekivali novo jutro. Iza impresivnih ulaznih vrata i dugih, zavojitih kolnih prilaza stajale su rezidencije nekolicine sretnika, a takvih je zapravo bilo jako puno u Middletonu. Frank je zaključio da u ovoj istrazi neće biti pomoći od susjeda. Kad se jednom zavuku u svoje tvrđave, vjerojatno ne čuju i ne vide ništa izvana. A bez sumnje žele da tako i bude i skupo plaćaju tu povlasticu.

Kad se Frank približio imanju Sullivanovih, pogleda se u retrovizor pa popravi kravatu i zagladi nekoliko odlutalih pramenova kose. Nije bio posebice sklon imućnima, ali ih nije ni mrzio. Oni su dio životne zagonetke, pitalice koja je jako daleko od igre. A to je predstavljalo najugodniji dio njegova posla. Jer među svim preokretima, obratima, smicalicama i pogreškama, vrebala je nepobitna banalnost: ubiješ li nekog, upao si na njegov teren i na kraju ćeš biti kažnjen. U kakvom će obliku biti ta kazna, Frank uglavnom nije hajao. Bilo mu je stalo samo do toga da tom nekome bude suđeno i da mu se, bude li osuđen, odmjeri zaslužena kazna. Bogat, siromašan ili negdje između. Njegove su vještine možda ponešto otupjele, ali su instinkti još bili na svom mjestu i on će, kad se sve zbroji i oduzme, uvijek poslušati njih.

Kad se zaustavio na kolnom prilazu, primijeti mali kombajn kako žvaće ljetinu na susjednom polju kukuruza. Njegov vozač je s velikim zanimanjem promatrao što policija radi. Taj će se podatak uskoro brzo pronijeti susjedstvom. Muškarac nije mogao znati da uništava dokaze bijega. A nije to znao ni Seth Frank, kad je izašao iz automobila, navukao jaknu i žurno ušao na ulazna vrata.

RUKU GURNUTIH DUBOKO U DŽEPOVE, OČIMA JE POLAKO PRELAZIO po sobi, upijajući svaku pojedinost poda, zidova, a čak i stropa. Tad ponovno svrne pogled na zrcalna vrata a potom na mjesto gdje je pokojnica ležala posljednjih nekoliko dana.

Seth Frank reče: "Načini puno fotografija, Stu. Čini se da će nam biti potrebne."

Policijski fotograf koračao je po sobi u diskretnim krugovima oko leša nastojeći zabilježiti na filmu svaki aspekt sobe, uključujući i njezinu samotnu žiteljicu. Poslije tog će načiniti videosnimku mjesta zločina popraćenu tekstom. Što se možda neće moći upotrijebiti na sudu, ali je neprocjenjivo za istragu. Kao što nogometaši gledaju filmove svojih i tuđih utakmica, tako i detektivi sve češće

pomnjivo pregledavaju videosnimke kako bi primijetili dodatne tragove koje se jedino može primijetiti prilikom osmog, desetog ili stotog gledanja.

Uže je još bilo privezano za komodu i gubilo se kroz prozor. Samo što je sad bilo pokriveno crnim prahom za otiske, ali od tog neće biti puno koristi. Pri spuštanju niz uže, čak i ovakvo s čvorovima, nose se rukavice.

Priđe mu Sam Magruder, dežurni policajac, nakon što je proveo dvije minute nagnut kroz prozor udišući svjež zrak. Pedesetogodišnjak s čupom crvene kose navrh bucmastog, golobradog lica, jedva je zadržavao doručak u želucu. Donijeli su veliki ventilator a prozori su bili širom otvoreni. Članovi ekipe za očevide nosili su maske, ali je vonj još bio nepodnošljiv. Priroda se posljednja i najslade smije: živi i lijepi u jednom trenutku, gnjilite u drugom.

Frank pregleda Magruderove bilješke, primijeti zelenkast preljev na licu dežurnog policajca.

"Sam, kad bi se držao podalje od prozora, naviknuo bi se na miris za četiri minute. Samo si otežavaš."

"Znam to, Seth. Mozak mi to kaže, ali ga nos ne sluša."

"Kad je nazvao supruga?"

"Jutros, u sedam četrdeset pet po lokalnom vremenu."

Frank pokuša odgonetnuti policajčevo škrabanje. "A on je gdje?"

"Na Barbadosu."

Frank nakrivi glavu. "Koliko dugo?"

"Provjeravamo."

"Da, svakako."

"Koliko su posjetnica ostavili, Laura?" Frank pogleda u svoju vještakinju za identifikaciju, Lauru Simon.

Ona podigne pogled. "Nisam našla baš puno toga, Seth."

Frank joj priđe. "Ma hajde, Laura, pa sigurno je ima po cijeloj sobi. A njezin muž? Sluškinja? Posvuda mora biti tragova."

"Ja ih ne nalazim."

"Zezaš me."

Simonova, koja je shvaćala svoj posao vrlo ozbiljno i bila najbolji tragač za otiscima s kojim je Frank ikad surađivao, uključujući i one u newyorškoj policiji, gledala ga je skoro kao da se ispričava. Posvuda je bilo ugljičnog praha, a nikakvih otisaka? Protivno općem vjerovanju, puno kriminalaca ostavlja otiske na mjestu zločina. Samo morate znati gdje ih tražiti. Laura Simon je znala gdje tražiti a ipak nalazi frišku figu. Možda će dobiti nešto poslije laboratorijske analize. Mnogi prikriveni tragovi nisu vidljivi bez obzira na to iz koliko ih kutova osvijetlili. Stoga ih i nazivaju prikrivenima. Pa se zato zaprašuje i snimi

sve za što se pretpostavlja da su počinitelji dotaknuli. I možda ti se posreći.

"Nekoiiiko sam stvari pohranila za laboratorij. Nakon obrade ninhydrinom, te pošto ostatak prelijem Super glueom* možda ću imati nešto za tebe." Simonova se vrati svom poslu.

*Kemikalija koja pomaže u vizualizaciji prikrivenih otisaka.

Frank zamaše glavom. Superglu, cijanoakrilat, bio je vjerojatno najbolja metoda zaprašivanja i pomoću njega se moglo dobiti otiske s nevjerojatnih mjesta. Problem je bio u tome da je za čarolije tog procesa potrebno vrijeme. Vrijeme koje oni nemaju.

"Smiluj se, Laura! Prema stanju u kojem je tijelo, zločinci ionako imaju priličnu prednost."

Ona ga pogleda. "Imam još jedan cijanoakrilatni ester kojim se mislim poslužiti već neko vrijeme. Brži je. A mogu i zapaliti Super glue." Ona se nasmiješi.

Detektiv iskrivi lice. "Aha. Posljednji put kad si to pokušala, morali smo isprazniti zgradu."

"Seth, nisam rekla da je svijet savršen."

Magruder se nakašlje. "Čini mi se da ovdje imamo posla s pravim profesionalcima."

Seth se strogo zagleda u dežurnog policajca. "Sam, oni nisu profesionalci nego kriminalci, oni su ubojice. Nisu oni išli na fakultet da bi naučili tu vještinu."

"Da, gospodine."

"Sigurni smo da je riječ o gospodarici kuće?" raspitivao se Frank.

Magruder upre prst u fotografiju na noćnom stoliću. "Christine Sullivan. Naravno, dobit ćemo i pozitivnu identifikaciju."

"Ima li svjedoka?"

"Ne, koliko se zasad čini. Još nisam ispitao susjede. Učinit ću to danas ujutro."

Frank nastavi praviti opširne bilješke o sobi i stanju njezine stanarke pa nacрта podroban crtež sobe i predmeta u njoj. Dobar branitelj mogao bi nekog nepripremljenog svjedoka optužbe prikazati kao kandidata za dom umirovljenih senilaca. Nepripremljenost znači da će krivci biti oslobođeni.

Frank je o toj temi još kao novak naučio jedinu potrebnu lekciju, kad je kao prvi stigao na poprište provale i nasilnog ulaska. Nikad u životu nije bio postidjeniji ni potišteniji nego kad je sišao s postolja za svjedoke nakon što su uništili njegovo svjedočenje i zapravo ga iskoristili kao podlogu za oslobađanje optuženog. Da je tog dana smio unijeti službeni revolver u sudnicu, danas bi svijet imao jednog odvjetnika manje.

Frank prijeđe preko sobe do zamjenika sudskog patologa, gojaznog,

sjedokosog muškarca koji se obilno znojio usprkos jutarnjoj svježini i koji je upravo spuštao donji dio haljine na lešu. Frank klekne i pregleda jednu najlonskom vrećicom obloženu ručicu, pa pogleda u ženino lice. Izgledalo je kao da je bilo natečeno i pomodrijelo od udaraca. Odjeća je bila natopljena njezinim tjelesnim tekućinama. Sa smrću dolazi i skoro istodobno opuštanje sfinktera. Kombinacija mirisa nije bila ugodna. Na svu sreću, najezde kukaca nije bilo, usprkos otvorenom prozoru. Iako vještak entomolog najčešće može utvrditi vrijeme smrti točnije od patologa, nema istražitelja koji, usprkos većoj točnosti, uživa pri pomisli na pregled tijela koje je kukcima postalo švedski stol.

"Imaš li približno vrijeme?" Frank upita sudskog patologa.

"Moj rektalni toplomjer neće mi biti od velike koristi, s obzirom na to da se tjelesna temperatura spušta stupanj i pol svaki sat. Rekao bih između sedamdeset dva i osamdeset četiri sata. Znat ću ti reći točnije kad je otvorim." Liječnik se uspravi. "Prostrijelne rane na glavi", dodaje on, iako se nitko u sobi nije dvojio oko uzroka ženine smrti.

"Primijetio sam tragove na vratu."

Liječnik na trenutak sa zanimanjem pogleda u Franka pa slegne ramenima. "Ima ih. Još ne znam što znače."

"Bilo bi mi drago kad bih o ovome brzo dobio izvješće."

"I hoćeš. Nema puno ubojstava u ovom kraju. Najčešće dobiju prioritet."

Detektiv se jedva primjetno žacne zbog te primjedbe.

Sudski patolog ga pogleda. "Nadam se da uživaš razgovarati s novinarima. Lijepit će se za ovo kao pčele na med."

"Više kao ose."

Patolog slegne ramenima. "Bolje ti nego ja. Ja sam puno prestar za tu gnjavažu. Može ju se odvesti."

Patolog završi s pospremanjem svog pribora i ode.

Frank podigne ženinu malu ruku, zagleda se u stručno uređene nokte. Primijeti nekoliko napuklina na dvije pokožice, što mu se učini logičnim ako je bilo borbe prije no što su je ustrijelili. Tijelo je bilo nakazno naduto, bakterije su bjesnjele a proces raspadanja napredovao velikim koracima. Mrtvačka je ukočenost odavno prošla, što znači da je mrtva više od četrdeset osam sati. Kako se meko tkivo na tijelu razgrađivalo, udovi su postajali savitljivi.

Frank uzdahne. Zaista je prilično dugo ovdje. To je dobro za ubojicu, loše za policajce. Još se čudio tome kako smrt mijenja ljude. Naduto ruglo jedva prepoznatljivo kao ljudsko biće, a do prije nekoliko dana... Da mu osjećaj mirisa nije otupio, ne bi mogao raditi to što radi. Ali to dolazi s poslom istražitelja ubojstava. Svi tvoji klijenti su mrtvi.

On pažljivo podigne glavu pokojnice i okrene obje strane na svjetlo. Dvije male ulazne rane na desnoj strani, i jedna velika izlazna rupa nepravilna oblika na lijevoj. Riječ je o velikom kalibru. Stu je već poslikao rane iz raznih kutova. Kružni abrazivni prstenovi te nepostojanje opekline ili točkica na površini kože naveli su Franka na zaključak da su meci ispaljeni s udaljenosti veće od pola metra.

Malokalibarske kontaktne rane, pa one koje nastanu kad cijev vatrenog oružja dodiruje kožu, te rane nastale kad se metak ispali s udaljenosti manje od pet centimetara od cilja, slične tipu ulaznih rana na ovoj žrtvi. Ali da je riječ o kontaktnoj rani vidjeli bi se tragovi baruta duboko u tkivu duž putanje zrna. Obdukcija će dati konačan odgovor na to pitanje.

Zatim Frank pregleda nagnječenje na lijevoj strani čeljusti. Djelomice je bilo skriveno mjehanjem raspadajućeg tijela ali je Frank vidio dovoljno leševa da bi mogao primijetiti razliku. Površina kože bila je neobična slitina zelene, smeđe i crne boje. To je posljedica teškog udarca. Muškarčeva? To ga je zbunjivalo. On pozove Stua da načini nekoliko spektroskopskih snimaka tog predjela. Tad spusti glavu s poštovanjem koje preminuli zaslužuju čak i u uglavnom kliničkim okolnostima.

Medicinsko-pravna obdukcija koja će uslijediti neće biti tako puna poštovanja.

Frank polako podigne suknju. Donje rublje netaknuto. Obdukcija će odgovoriti na očito pitanje.

Frank se kretao po sobi dok su članovi ekipe za očevide nastavili s radom. Jedna od prednosti života u bogatom, iako uglavnom ruralnom okrugu, je ta da je proračunski prihod od poreza više nego dovoljan da se uzdržava prvorazredna iako razmjerno mala ekipa za očevide, zajedno s najnovijom tehnologijom i uređajima koji su olakšavali lov na negativce.

Žrtva je pala na lijevi bok, nogama prema vratima. Koljena djelomice podvinuta ispod nje, lijeva ruka ispružena, druga položena uz desni bok. Lice joj je okrenuto prema istoku, okomito na desnu bočnu stranu kreveta, skoro je bila u položaju fetusa. Frank se protrlja po nosu. Od početka do svršetka, i ponovno do početka. Nitko ne zna kako ćemo otići s ovog svijeta, zar ne?

Uz Simoničinu pomoć on izvrši triangulaciju položaja leša, metalni metar cvilio je pri odmotavanju. Zazvuči nekako bezbožno u ovoj sobi smrti. On pogleda u vrata i položaj tijela. On i Simonova pokusno odrede putanju metaka. Po tome zakluče da su meci najvjerojatnije došli s vrata, a u provali bi se očekivalo obratno, ako je počinitelj uhvaćen na djelu. No postojao je i drugi dokaz koji će više-manje pouzdano potvrditi putanju kojom su meci prošli.

Frank ponovno klekne pokraj tijela. Na sagu nije bilo tragova povlačenja tijela a raspored mrlja i kapljica krvi ukazivao je da je pokojnica ustrijeljena na mjestu na kojem je pala. Frank se oprezno okrene prema tijelu i ponovno podigne suknu. Krv se nakon smrti slije u najdonje dijelove tijela, stanje koje se naziva liqvormortis. Poslije pet-šest sati, liqvormortis zadrži se trajno na jednom mjestu. Što znači da pomicanje tijela nakon toga ne mijenja raspored krvi u tijelu. Frank vrati tijelo kako je bilo. Sve ukazuje na to da je Christine Sullivan umrla na mjestu na kojem je nađena.

Obrasci kapi krvi također su potvrđivali zaključak da je pokojnica vjerojatno bila okrenuta prema krevetu kad je skončala život. Ako je tako, u što je dovraga gledala? Osoba koju netko namjerava ustrijeliti najčešće gleda u napadača, preklinje za život. Christine Sullivan bi preklinjala, Frank je u to bio uvjeren. Detektiv pogleda u raskošni interijer. Ona je imala puno razloga za život.

Pomnjivo je pogledom pretraživao sag, lica tek nekoliko centimetara udaljenog od njegove površine. Kapi krvi bile su nepravilno raspoređene kao da je nešto ležalo ispred ili sa strane pokojnice. To bi se kasnije moglo pokazati važnim. Puno je literature o rasporedu kapi krvi. Frank je poštivao koristi takvih znanja, ali je pokušavao tome ne pridavati odveć pozornosti. Ali ako je nešto namjerno zaštitilo sag od krvi, on bi želio znati što je to bilo. Usto ga je zbunjivalo to što haljina nije pošpricana krvlju. To će pribilježiti, i to bi moglo nešto značiti.

Simonova otvori pribor za slučajeve silovanja i uz Frankovu pomoć uzme bris iz pokojničine vagine. Potom pročešljaju i njezinu kosu, te stidne dlačice ali ne dobiju ništa što bi na prvi pogled sličilo na strana tijela. Zatim skinu žrtvinu odjeću i pohrane je u plastičnu vrećicu.

Frank temeljito pregleda tijelo. Pogleda u Simonovu. Ona mu pročita misli.

"Neće ih biti, Seth."

"Ispuni mi tu željicu, Laurie."

Simonova poslušno dovuče svoj pribor za otiske i nanese prašak na žrtvina zapešća, grudi, vrat i unutarnji dio nadlaktica. Nakon nekoliko sekundi, pogleda u Franka i polako zamaše glavom. Spremi u plastične vrećice ono što su dotad našli.

On je gledao dok su zamatali tijelo u bijelu plahu, položili ga u vreću i odnijeli van, gdje će vozilo hitne pomoći bez sirena prevesti Christine Sullivan do mjesta na kojem nitko ne želi završiti.

On potom pregleda trezor, primijeti stolac i daljinski upravljač. Sloj prašine na podu sefa bio je ugažen. Simonova je već obradila tu prostoriju. Na stolcu je

bila prašnjava mrljica. U trezor je bilo provaljeno, na vratima i zidu vidjeli su se tragovi na mjestu na kojem je brava provaljena. Izrezat će taj šipkom razvaljeni dio dokaza, vidjeti mogu li izvući otisak alatke. Frank ponovno pogleda kroz vrata sefa i zamaše glavom. Jednosmjerno zrcalo. Jako zgodno. I to u spavaćoj sobi. Jedva čeka da upozna domaćina.

Vrati se u sobu, pogleda u fotografiju na noćnom stoliću. Pogleda u Simonovu.

"Već je imam, Seth", reče ona. On kimne glavom i podigne sliku. Zgodna žena, pomisli on u sebi, zaista zgodan primjerak onih žena koje kao da vas pozivaju da ih poševite. Fotografija je bila snimljena baš u ovoj sobi: nedavno preminula žena sjedila je u stolcu pokraj kreveta. On tad primijeti trag na zidu. Soba je imala prave žbukane zidove umjesto uobičajenih montažnih, ali je trag svejedno bio dubok. Frank primijeti da je noćni stolić malko pomaknut, debeli je sag odavao njegov prvotni položaj. On se okrene Magruderu.

"Kao da je netko udario u njega."

"Vjerojatno u koškanju."

"Vjerojatno."

"Jesi li već našao metak?"

"Jedan je još u njoj, Seth."

"Mislim na onaj drugi, Sam." Frank nestrpljivo odmahne glavom. Magruder pokaže u zid pokraj kreveta gdje se jedva primjećivala mala rupa.

Frank kimne glavom. "Izreži taj dio i neka ga dečki iz laboratorija izvade. Nemoj ti po tome prčkati." U posljednjih godinu dana dvaput su uništeni balistički dokazi jer je odveć revnosni policajac iščackao metak iz zida i uništio pritom utore.

"Ima li čahura?"

Magruder zatrese glavom. "Ako je oružje kojim je izvršen zločin izbacilo prazne čahure, pokupili su ih."

On se okrene Simonovoj. "Jesi li našla kakav biser u saugeru?" Sauger je bio iznimno snažan usisavač koji je, pomoću niza filtera, služio za pročešljavanje sagova i ostalih materijala kako bi se našlo vlakna, vlasi i ostale sitne predmete a to bi se često silno isplatilo jer ako počinitelji ne vide te tragove prostim okom, neće ih pokušati ni ukloniti.

Magruder se pokuša našaliti. "Trebao bi i moj tepih biti tako čist."

Frank pogleda u svoju ekipu za očevide. "Narode, jesmo li našli ikakvih tragova?" Oni se zgladaju ne znajući šali li se Frank ili ne. Razmišljali su o tome i kad je on izašao iz sobe i krenuo u prizemlje.

Predstavnik tvrtke za ugradnju sustava za uzbunjivanje razgovarao je na ulaznim vratima s policajcem u odori. Član ekipe za očevide stavljao je

kontrolnu ploču i žice u vrećice za dokazni materijal. Franku su pokazali mjesto gdje je boja bila malko oguljena, i skoro mikroskopski komadić metala što je bio dokaz da je netko skidao kontrolnu ploču. Na žicama su se vidjeli krbasti utori. Predstavnik tvrtke divio se ručnom radu prekršitelja zakona. Pridruži im se Magruder, kojemu se polako vraćala boja u lice.

Predstavnik je kimao glavom. "Aha, vjerojatno su se poslužili brojačem. Tako barem izgleda."

Seth ga pogleda. "A što je to?"

"Računalna metoda ubacivanja golemog broja kombinacija u sistemsku banku prepoznavanja dok se ne naleti na ispravnu kombinaciju. Znate, kao što čine pri provalama u bankomate."

Frank pogleda u poharanu kontrolnu ploču pa ponovno u predstavnika. "Čudi me da ovakva kuća nema složeniji protuprovalni sustav."

"To i jest složen sustav." Predstavnik kao da se branio. "Puno se lupeža u današnje doba služi računalima."

"Da, ali je stvar u tome da ovaj ljepotan od sustava ima bazu od petnaest a ne deset znamenki i zadržku od četrdeset tri sekunde. Ne pogodiš li kombinaciju u tom vremenu, rešetke se s treskom spuštaju."

Frank protrlja nos. Morao bi otići kući i istuširati se. Zadah smrti podgrijavan nekoliko dana u zapari prostorije ostavlja karakterističan trag na odjeći, kosi i koži. I sinusima.

"I?" upita Frank.

"To znači da mali modeli računala kakvima se uglavnom koriste u ovakvim poslovima ne mogu odvtjeti dovoljno kombinacija u tridesetak sekundi. S obzirom na petnaestoznamenkastu konfiguraciju, izgledi su veći od trilijun prema tri. A tip sigurno nije teglio stolno računalo."

Dežurni policajac zagusla: "Zašto trideset sekundi?"

Frank odgovori. "Trebalo im je neko vrijeme da skinu ploču, Sam." Ponovno se okrene stručnjaku za alarme. "Što zapravo želite reći?"

"Želim reći sljedeće. Ako je sredio ovaj sustav brojačem, to znači da je iz procesa već eliminirao neke znamenke. Možda polovicu, a možda i više. Dakle, ili je posrijedi sustav koji će odvtjeti sve moguće kombinacije i bez eliminacije, ili su možda izradili neki uređaj kućne izrade koji može otvoriti vrata ove krletke. Ali u ovom slučaju nije riječ o jeftinom sklopovlju i nekim bezveznjacima s ulice koji su ušli u prodavaonicu elektroničkih dijelova, a izašli s računalom. Svakim danom računala su brža i manja, ali morate znati da brzina vašeg računala nije rješenje problema. Morate računati na to kojom će brzinom računalo protuprovalnog sustava reagirati na prtok kombinacija. Vjerojatno će

biti puno sporiji od vašeg. I tu nastaje veliki problem. Zaključak bi bio, da sam ja ti tipovi, želio bih si osigurati dovoljan for, shvaćate što želim reći? U njihovu zanimanju, nema ponavljanja."

Frank pogleda u čovjekovu uniformu pa u kontrolnu ploču. Ako je stručnjak za protuprovalne sustave u pravu, Frank zna što to znači. Njegovo je razmišljanje već krenulo u tom smjeru zbog činjenice da nije bilo tragova nasilnog ulaska.

Onaj predstavnik nastavi: "Mislim da bismo mogli isključiti tu mogućnost. Naši sustavi odbijaju reagirati kad ih netko šopa masovnim brojem kombinacija. Računala bi bila beskorisna. Ti su sustavi toliko osjetljivi na upade da se aktiviraju i kad se vlasnici ne uspiju sjetiti znamenki u drugom ili trećem pokušaju. Dovraga, bilo je toliko lažnih uzbuna da nas je policija počela globiti. Pa si misli."

Frank mu zahvali pa prođe kroz ostatak kuće. Onaj tko je počinio sve te zločine znao je što čini. Ovo neće biti brza istraga. Kvalitetna priprema zločina najčešće znači i jednako dobro planiranje nakon njega. Ali vjerojatno nisu računali da će gospodarici kuće morati raznijeti glavu.

Frank se naglo nasloni na dovratnik i duboko zamisli nad riječju kojom se poslužio njegov prijatelj sudski patolog: *rane*.

Osmo poglavlje

JACK JE PORANIO. NA NJEGOVU JE SATU BILO JEDAN SAT TRIDESET PET minuta. Uzeo je slobodan dan i veći dio potrošio odlučujući što odjenuti, nešto o čemu dotad nikad nije razmišljao, ali što mu se sad učinilo od životne važnosti.

On popravi svoju jaknu od sivog tvida, prstom zavrti puce na bijeloj pamučnoj košulji i deseti put popravi čvor na kravati.

Siđe do pristaništa i zagleda se u mornare kako peru *Cherry Blossom*, turistički brod sagrađen po uzoru na stare riječne brodove na Missisippiju. On i Kate su se provezli njime prve godine nakon preseljenja u D.C., jednog od rijetkih slobodnih poslijepodneva. Pokušali su obići sve turističke znamenitosti. Bio je topao dan, baš kao i danas, ali vedriji. Danas su se si oblaci valjali sa zapada, poslijepodnevne oluje s grmljavinom su u ovo doba godine skoro neizbježne.

On sjedne na prekaljenu klupu pokraj nadglednikove kabinice i pogledom isprati lijeno lebđenje galebova iznad namreškane vode. Zgrada Kongresa vidjela se s ovog povoljno smještenog mjesta. Lady Liberty, bez taloga nečisti od više od stotinu trideset godina boravka na zraku - zahvaljujući nedavnom čišćenju - stajala je veličanstveno na vrhu slavne kupole. Ljudi u ovom gradu s vremenom se prevuku prljavštinom, pomisli Jack, to je uključeno u cijenu.

Jackove misli skrenu na Sandyja Lorda, najsposobnijeg pribavitelja novih klijenata u njegovoj tvrtki, s najvećim egom ikad viđenim u tvrtki Patton, Shaw. Sandy je bio na rubu da postane institucija u pravnim i političkim krugovima D.C.-ja. Ostali su partneri spominjali njegovo ime kao da je upravo sišao s gore Sinaj s vlastitom inačicom Deset zapovijedi, od kojih bi prva bila "Priskrbiti ćeš partnerima tvrtke Patton, Shaw i Lord* što više novca."

* Lord - Gospod (Bog).

Ironično, ali Sandy Lord bio je jedan od razloga zbog kojeg se Jacku svidio prijedlog Ransomea Baldwina da se zaposli u toj tvrtki. Lord je bio jedan od najboljih, ako ne i najbolji pravnik-moćnik kojeg je grad imao, a imao ih je na desetke. Izgledi su za Jacka u tvrtki bili neograničeni. Hoće li ti izgledi uključivati i njegovu osobnu sreću, u to nije bio tako siguran.

A nije bio ni siguran što očekuje od ovog ručka. Jedino u što je bio siguran je da želi vidjeti Kate Whitney. Jako je to želio. Činilo mu se da se emocionalno sve više povlači što se bliži datum vjenčanja. A koje bi bilo primjerenije pribježište od žene koju je prije četiri godine zaprosio? On zadrhti kad ga preplavi to sjećanje. Užasavao se braka s Jennifer Baldwin. Užasavao se da će

mu njegov život uskoro postati neprepoznatljiv.

Nešto ga potakne da se okrene, nije točno znao što. No na rubu pristaništa stajala je ona i gledala ga. Vjetar je lepetao njezinom dugom suknjom oko nogu, sunce se borilo s tamnećim oblacima, ali je još bacalo dovoljno svjetlosti da ljeska na njezinu licu dok je ona micala duge uvojke iz očiju. Listovi i gležnjevi potamnili su joj od sunca. Široka bluza otkrivala joj je ramena pa su se vidjele pjegice i mali madež u obliku polumjeseca po kojem je Jack običavao prelaziti prstom nakon što bi završili s vođenjem ljubavi, dok bi ona spavala a on je gledao.

On se nasmiješi kad ona krene prema njemu. Bit će da se otišla kući presvući. Ovo sigurno nije njezin odvjjetnički oklop, ova je odjeća predstavljala puno ženstveniju stranu Kate Whitney no što će itko od njezinih odvjjetničkih protivnika imati priliku vidjeti.

Oni odu niz ulicu do male zalogajnice, naruče jelo i provedu prvih nekoliko minuta naizmjenice zureći kroz prozor, zagledani u kišu kako u daljini šiba po stablima. Pogledavali su se nelagodno, kao da im je to prvi sastanak i kao da se boje pogledati si u oči.

"Hvala ti što si našla vremena, Kate."

Ona slegne ramenima. "Sviđa mi se ovdje. Nisam već odavno bila. Lijepo je za promjenu jesti vani. Najčešće jedem za stolom u uredu."

"Slani keksi i kava?" On se nasmiješi i zagleda u njezine zube. U onaj smiješni koji je malko bio nakrivljen prema unutra, kao da grli susjedni. Taj mu se zub najviše sviđao. Bila je to jedina mana koju je primijetio u nje.

"Slani keksi i kava." Ona mu uzvratu smiješak. "Smanjila sam pušenje na dvije cigarete dnevno."

"Čestitam." Kiša je stigla kad i naručena hrana.

Ona podigne pogled sa svog tanjura, svrne pogled prema prozoru pa zatim naglo na Jackovo lice. Uhvati Jackov netremičan pogled. Jack se nespretno nasmiješi i brzo otpije gutljaj pića.

Ona stavi ubrus na stol.

"Mall je prevelika ulica da se nekog slučajno sretne."

On je ne pogleda. "U posljednje vrijeme me služi sreća." Sad je pogleda. Ona je čekala. Njegova ramena naposljetku se pokunje.

"Dobro, bila je to manje slučajnost, a više umišljaj. Ali moraš priznati da su rezultati dobri."

"Kakvi rezultati? Ručak?"

"Ne razmišljam o budućnosti. Idem korak po korak. Novoživotne odluke. Promjena godi."

Ona reče s prilično prezira: "Barem više ne braniš silovatelje i ubojice."

"A provalnike?" on odbrusi ali istog trenutka požali. Kateino lice posivi.

"Oprosti, Kate. Nisam tako mislio."

Ona izvadi cigaretu i šibice, pripali cigaretu i puhne mu dim u lice. On rukom otjera oblačić. "Prva ili druga danas?"

"Treća. Iz nekog razloga uvijek zbog tebe postanem prkosna." Ona se zagleda kroz prozor, prekriži noge. Stopalom mu dotakne koljeno pa ga naglo povuče. Ugasi cigaretu, ustane i pograbi torbicu.

"Moram se vratiti na posao. Koliko ti dugujem?"

On blene u nju. "Ja sam pozvao *tebe* na ručak. Koji nisi ni pojela."

Ona izvadi novčanicu od deset dolara, baci je na stol i krene prema vratima.

Jack baci još deset dolara i pojuri za njom.

"Kate!"

Sustigne je ispred zalogajnice. Kiša je pojačala i usprkos tome što je držao kaput iznad njihovih glava, uskoro su prokisli do kože. Ona kao da to nije primjećivala. Uđe u svoj automobil. On uskoči na suvozačko mjesto. Ona ga pogleda.

"Zaista se moram vratiti."

Jack duboko uzdahne, obriše kapi s lica. Teška je kiša bubnjala po automobilu. On osjeti kako je sve krenulo naopako. Nije znao što učiniti. Ali je morao nešto reći.

"Kate, s nas curi, skoro je tri sata. Osušimo se pa pođimo u kino. Ne, mogli bismo se odvesti u prirodu. Sjećaš li se Windsor Inn?"

Ona ga pogleda, potpuno zapanjeno. "Jack, jesi li kojim slučajem o ovome porazgovarao sa ženom za koju si zaručen?"

Jack ponikne pogledom. Što bi trebao reći? Da nije zaljubljen u Jennifer Baldwin premda ju je zaprosio? Zapravo se nije mogao ni sjetiti trenutka kad je to učinio.

"Samo bih želio provesti malo vremena s tobom, Kate. To je sve. U tome nema ništa loše."

"Jack, u tome je sve loše. *Sve!*" Ona pruži ruku da će gurnuti ključ u paljenje, ali joj on zadrži ruku.

"Ne želim ovo pretvoriti u bitku."

"Jack, ti si donio odluku. Malo je prekasno za ovo."

Njegovo se lice iskrivi od nevjerice. "Molim? Moja odluka? Ja sam se odlučio oženiti tobom prije četiri godine. To je bila moja odluka. Prekinuti je bila tvoja odluka."

Ona makne mokru kosu iz očiju. "U redu, to je bila moja odluka. Što sad?"

On se okrene prema njoj, uhvati je za ramena.

"Slušaj, jučer mi je to palo na um. Ma što, dovraga! Događa mi se to svake noći otkako si otišla. Znao sam da je to pogreška. Više nisam državni odvjetnik. Imaš pravo, više ne branim kriminalce, dobro i pošteno zarađujem. Ja, mi..." Kad je pogledao u njezino zaprepašteno lice, ponestane mu riječi. Ruke su mu drhtale. On je pusti i skutri se na sjedištu.

Skine svoju mokru kravatu, gurne je u džep i zapilji se u malu uru na šoferskoj ploči. Kate pogleda u brzinomjer koji je stajao na mjestu, pa u njega. U njezinu je glasu bilo ljubaznosti, iako joj se u očima čitala bol.

"Jack, hvala ti na ručku. Drago mi je što sam te vidjela. Ali to je najviše što možemo. Žao mi je." Ona se ugrize za usnu. On to nije primijetio, jer je izlazio iz automobila.

Kad je izašao, okrene se i gurne glavu u automobil. "Sve najbolje u životu, Kate. Budeš li ikad išta zatrebala, nazovi me."

Gledala je njegova kršna ramena, kako se probija kroz upornu kišu, ulazi u automobil i odlazi. Sjedila je ondje nekoliko minuta. Suza joj kane niz obraz. Ona je otare ljutitim pokretom ruke, ubaci mjenjač u prvu brzinu i odveze se u suprotnom smjeru.

IDUĆEG JUTRA, JACK PODIGNE SLUŠALICU, ALI JE POLAKO SPUSTI. Čemu? U uredu je od šest sati, slistio je hrpu zaostalih važnih poslova i prihvatio se projekata koje je tjednima odlagao. Pogleda kroz prozor. Sunce se odbijalo od betonskih i ciglenih zgrada. On trljanjem istjera bljesak iz očiju i spusti zavjese.

Kate neće kao s neba ponovno uskočiti u njegov život i on se mora prilagoditi tome. Proveo je noć prebirući po svim mogućim scenarijima, uglavnom neostvarljivima. Slegne ramenima. Takve se stvari događaju muškarcima i ženama svakog dana u svakoj zemlji na svijetu. Stvari kadšto ne ispadnu kako valja. Čak i kad se to želi više od svega na svijetu. Ne može se voljom prisiliti nekog da ti ljubav uzvрати. Mora se krenuti dalje. A njega čeka puno toga. Možda je vrijeme da uživa u budućnosti za koju zna da je zaista ima.

On sjedne za radni stol i sustavno počne rješavati još dva predmeta: zajedničko ulaganje za koje je obavljao početne, težačke operacije, za koje nije trebalo puno pameti, te projekt za jedinog svog klijenta osim Baldwina, Tarra Crimsona.

Crimson je bio vlasnik male audiovizualne tvrtke, genij računalne grafike i izvrsno zarađivao organizacijom AV konferencija po hotelima na tom području. A vozio je i motocikl, odijevao kratke hlače od trapera, pušio sve što se moglo,

kadšto čak i cigarete, te izgledao kao najkrupniji uništeni narkić na svijetu.

Jack i on su se upoznali kad je Jackov prijatelj bio tužitelj na procesu protiv Tarra zbog pijanstva i remećenja javnog reda i mira. Prijatelj je izgubio. Tarr je na suđenje došao u odijelu s prslukom, s aktovkom, uredno ošišan i potkresane brade i uspješno dokazao da je svjedočenje policajca neobjektivno jer su ga uhitili ispred dvorane gdje se održavao koncert sastava Grateful Dead, te da provjera alkoholiziranosti na licu mjesta nije prihvatljiva na sudu jer mu policajac nije pročitao pravila i, naposljetku, jer se test vršio neispravnom opremom.

Sudac, zatrpan s više od stotinjak istovrsnih uhićenja posjetitelja tog koncerta, odbacio je optužbu i upozorio policajca da se ubuduće do u slovo pridržava propisa. Jack je zapanjeno promatrao to suđenje. Impresioniran, Jack izađe iz sudnice zajedno s Tarrrom, ode s njim te večeri na pivo i oni se uskoro sprijatelje.

Izuzev tih povremenih, razmjerno bezazlenih okršaja sa zakonom, Crimson je bio dobar, premda nerado viđen klijent u dvorima tvrtke Patton, Shaw. Dio Jackova ugovora bio je da će Tarru, koji je najurio svog posljednjeg branitelja, biti dopušteno da ostane Jackov klijent u Patton, Shaw, kao da bi tvrtka nešto odbila svojem novom čovjeku koji im nosi četiri milijuna dolara zarade.

On odloži kemijsku i ponovno krene prema prozoru kad su mu misli odlutale do Kate Whitney. Jedna mu se misao probijala u prvi plan. Kad ga je Kate prvi put ostavila, Jack je otišao Lutheru. Starac nije sipao mudrosti, nije imao trenutno rješenje za Jackove dvojbe. Zapravo je Luther Whitney bio posljednja osoba na svijetu koja bi imala odgovor koji bi mogao doprijeti do srca njegove kćerke. A ipak je Jack uvijek mogao razgovarati s Lutherom. O svemu. Luther je slušao. Zaista slušao. Nije samo čekao da načiniš stanku kako bi ubacio svoje brige. Jack nije bio siguran što će mu reći. Ali što god mu bude rekao, Jack je bio uvjeren da će starac poslušati. A to će vjerojatno biti dovoljno.

Sat vremena kasnije, Jackov kompjutorizirani kalendar zazvrči u znak upozorenja. Jack pogleda na sat i navuče kaput.

Brzo siđe niz hodnik. Ručak sa Sandyjem Lordom za dvadeset minuta. Jack je bio nervozan zbog toga što će biti nasamo s njim. O Sandyju Lordu ispredale su se priče, uglavnom istinite, pretpostavljao je Jack. Želi ručati s Jackom Grahamom, rekla mu je jutros njegova tajnica. A što se Sandyju Lordu snilo, nemoguće da se ne bi zbilo. Jackova mu je tajnica to napomenula šaptom koji se Jacku učini pomalo gadljivim.

Dvadeset minuta, ali Jack najprije mora svratiti do Alvisa provjeriti je li sve u redu s Bishopovim papirima. Jack se nasmiješi kad se prisjeti izraza Barryjeva

lica kad mu je, trideset minuta prije roka, pažljivo položio tražene spise na stol. Alvis ih je pregledao, a na licu mu se jasno vidjela preneraženost.

"Ovo izgleda dobro. Shvaćam da sam ti dao nemoguć rok. Najčešće ne volim to činiti." Nije ga gledao u oči. "Stvarno cijenim trud, Jack. Oprosti mi ako sam ti poremetio planove."

"Nema veze, Barry, zato me plaćaju." Jack se okrene. Barry ustane.

"Jack... ovaj... nismo imali prilike pošteno razgovarati otkako si došao. Tvrтка je tako velika, dovraga. Otiđimo jednog dana na ručak, uskoro."

"Izvršno, Barry, neka tvoja tajnica predloži mojoj datume."

U tom trenutku Jack shvati da Barry Alvis i nije tako loš. Smjestio je Jacku, pa što? U usporedbi s načinom na koji se stariji partneri odnose prema svojim potčinjenima, Jack je dobro prošao. Usto, Barry je bio prvorazredan stručnjak za gospodarsko pravo i Jack bi od njega mogao puno naučiti.

Jack prođe pokraj stola Barryjeve tajnice, ali Sheila nije bilo ondje.

Tad Jack primijeti kutije poslagane uza zid. Barryjeva su vrata bila zatvorena. Jack pokuca, ali nije bilo odgovora. On se osvrne pa otvori vrata. Njegove se oči zatvore i ponovno otvore kad je pogledao u prazne police i pačetvorine neizbljedjelih tapeta gdje je visjelo nekoliko diploma i svjedodžbi.

Koji je to vrag? On zatvori vrata, okrene se i zabuši u Sheilu.

Inače profesionalna i pedantna, svaka vlas na svojem mjestu, a naočale čvrsto nasadene na hrbat nosa, Sheila je danas bila olupina. Bila je Barryjeva tajnica deset godina. Piljila je u Jacka, a iskre su joj frcale kroz blijedoplave oči. Tad se okrene, žurno vrati u svoj odjeljak i počne pakirati kutije. Jack je tupo zurio u nju.

"Sheila, što se događa? Gdje je Barry?" Ona ne odgovori. Ubrza rad ruku tako da je naposljetku ubacivala predmete u kutiju. Jack joj priđe i pogleda njezino majušno lice.

"Sheila? Što se događa, dovraga? Sheila!" On je uhvati za ruku. Ona ga pljasne po ruci, što je toliko potrese da je naglo sjela. Glava joj polako potone do stola i ostane ondje. Počne tiho jecati.

Jack se ponovno osvrne. Zar je Barry umro? Je li se dogodila užasna nesreća a nitko mu se to nije potrudio priopćiti? Zar je tvrтка toliko velika, tako bezosjećajna? Hoće li o tome pročitati u službenoj obavijesti? On pogleda u njezine ruke. Drhtale su.

Sjedne na rub stola, nježno dotakne Sheilino rame, pokušavajući je trgnuti, ali mu ne uspije. Jack se bespomoćno ogledavao jer jecaji nisu jenjavali, nego su se pojačavali. Naposljetku, pristignu dvije tajnice iza ugla i brzo odvedu Sheilu. Objе dobace Jacku ubojit pogled.

Što je učinio? Pogleda na sat. Mora se sastati s Lordom za deset minuta. Odjednom se jako obraduje tom sastanku. Lord zna sve što se događa u tvrtki, uglavnom prije no što se dogodi. Tad ga u pri mozgu zagolica jedna misao, istinski jeziva misao. U mislima se vrati na večeru u Bijeloj kući i svoju gnjevnu zaručnicu. Spomenuo je poimence Barryja Alvisa pred njom. Ali ona ne bi...? Jack se zašpura niz hodnik tako da se stražnji dio njegova kaputa vijorio za njim.

FILLMORE'S JE BIO WASHINGTONSKA ZNAMENITOST NOVIJEG DATUMA. Ulazna su vrata bila od punog mahagonija i urešena debelim, teškim mjedenim kvakama, tepisi i zastori ručno tkani i iznimno skupocjeni. Svaki je stol samostojni raj silne produktivnosti u doba objeda. Telefon, fax i fotokopirni uređaj stajali su na usluzi i često se koristili. Kićeno izrezbareni stolovi bili su okruženi raskošno tapeciranim naslonjačima u kojima je sjedila elita washingtonskih poslovnih i političkih krugova. Cijene su bile jamstvo da će klijentela i ostati takva.

Iako krcat, okružje u tom restoranu bilo je neuzurbano, gosti, nenaviknuti da ih netko požuruje, kretali su se u skladu s nekim svojim unutarnjim diktatom. Kadšto bi sama njihova nazočnost za određenim stolom, podignuta obrva, diskretno nakašljavanje, značajan pogled, opravdala njihovo radno vrijeme jer će donijeti bogatu žetvu njima osobno ili onima koje predstavljaju. Novac i moć tekli su kroz tu dvoranu u jasnim obrascima, koji su se zgrušavali i rijedili.

Konobari u uštirkanim košuljama i urednim leptir mašnjama pojavljivali bi se i nestajali u diskretnim razmacima. Goste se tetošilo, posluživalo i slušalo, ili ostavljalo na miru prema zahtjevima trenutka. A napojnice su odražavale zadovoljstvo gostiju.

Restoran Fillmore's bio je omiljeno mjesto za objedovanje Sandyja Lorda. Virnuo bi u jelovnik, samo nakratko, ali bi svojim prodornim, sivim očima sustavno pretraživao prostranstvo blagovaonice u potrazi za potencijalnim poslom ili nečim drugim. On otmjeno promeškolji svoje krupno tijelo u stolcu i pomnjivo zagladi nekoliko sijedih vlasi. Nevolja je u tome što poznata lica iščezavaju, otima ih smrt ili mirovina i povlačenje u južne predjele. On otare zrnce prašine s jedne od manžeta s monogramom na svojoj košulji i uzdahne. Lord je u ovom restoranu, a vjerojatno i u cijelom gradu, kušao sve najbolje.

Pritisne tipke na svom mobitelu i presluša poruke. Walter Sullivan nije nazvao. Ako je Sullivan uspio sklopiti ugovor, Lord bi mogao upisati jednu od bivših država istočnog bloka među svoje klijente.

Čitavu državu, majku mu! Koliko zaračunati državi za odvjetničke usluge?

Puno. Problem je bio u tome da bivši komunisti nemaju novca,osim ako ne računaj rublje, kupone i kopjejeke i čime se već sad služe, što sve može poslužiti kao zahodski papir.

To nije mučilo Lorda. Ono čega bivši komunijare imaju u izobilju su sirovine zbog kojih su Sullivanu pocurile sline na usta. To je bio razlog zbog kojeg je Lord ondje proveo tri čemerna mjeseca. Ali isplatit će se uspije li Sullivanov dogovor.

Lorda je život naučio da sumnja u svakoga. Ali ako će itko uspjeti srediti taj posao, to će biti Walter Sullivan. Sve čega se dosad dotaknuo nabujalo bi do globalnih razmjera, a čak bi i sitniš koji bi pripao njegovim kohortama ulijevao strahopoštovanje. Skoro osamdesetogodišnjak, starac nikako da uspori korak. Radio je petnaest sati dnevno, bio oženjen za dvadesetogodišnji curetak koja kao da je izašla iz filma kakve prikazuju u autokinima. On je trenutačno na Barbadosu kamo je odletio s tri najviša dužnosnika one države na posao i provod u zapadnjačkom stilu. Sullivan će nazvati. A Sandyjev će se kratki, ali odabrani popis klijenata, povećati za jednog ali kako vrijednog.

Lord primijeti kako kroz restoran prolazi mlada žena u bolno kratkoj suknji i petama tako visokim da je hodala na vrhovima prstiju.

Ona mu se nasmiješi, on joj uzvratu pogled malko podignutih obrva, njegov omiljeni signal zbog svoje dvosmislenosti. Žena bijaše kongresni liaison za jednu od velikih udruga iz 16' Street, iako njemu nije bilo do njezina zanimanja. Bila je izvrsna u krevetu, a do tog mu je bilo stalo.

Taj mu prizor pobudi mnoge ugodne uspomene. Mora je uskoro nazvati. On to pribilježi u svojem elektronskom podsjetniku. Tad obrati pozornost, kao i većina dama u restoranu, visokoj, koščatoj pojavi Jacka Grahama, koji je krupnim koracima grabio dvoranom, ravno prema njemu.

Lord ustane i ispruži ruku. Jack je ne prihvati.

"Što se dovraga dogodilo Barryju Alvisu?"

Lord se posluži jednim od svojih bezizražajnih pogleda kakve je čuvao za sučeljavanja i ponovno sjedne. Pojavi se konobar no Lord ga otpravi kratkim pokretom ruke. Lord se zagleda u Jacka, koji je ostao stajati.

"Ne pružiš čovjeku ni prilike da dođe do daha, ha? Ravno iz usta u vatru. Kadšto je takva strategija mudra, a kadšto nije."

"Ne šalim se, Sandy, želim znati što se događa. Barryjev je ured prazan, njegova me tajnica gleda kao da sam osobno naručio njegovo ubojstvo. Želim odgovore." Jack je povisivao glas, a u skladu s time povećavao se i broj znatiželjnih očiju.

"Što god imao na umu, uvjeren sam da bismo o tome mogli porazgovarati s

malo više dostojanstva no što ga ti trenutčno imaš. A da sjedneš i počneš se ponašati kao partner u najboljoj odvjetničkoj tvrtki u ovom gradu, dovraga?"

Njihovi su pogledi ostali prikovani punih pet sekundi prije no što je Jack polako sjeo.

"Piće?"

"Pivo."

Konobar se ponovno pojavi i ode s narudžbom za pivo i Sandyjev žestoki džin s tonikom. Sandy pripali Raleigh i nehajno pogleda kroz prozor, pa ponovno svrne pogled na Jacka.

"Dakle, znaš za Barryja."

"Znam samo da ga nema. A želim da mi ti kažeš zašto ga nema."

"Nema se bogzna što za reći. Otpušten je, uključno s današnjim danom."

"Zašto?"

"Što se to tebe tiče?"

"Barry i ja smo zajedno radili."

"Ali niste bili prijatelji."

"Nismo ni imali priliku to postati."

"Zašto bi se zaboga sprijateljio s Barryjem Alvisom? Tip je bio vječni pripravnik, koliko sam ja vidio, a vidio sam ih puno."

"Bio je vraški dobar pravnik."

"Ne. Tehnički govoreći, bio je iznimno sposoban jurist, stručnjak za područje gospodarskih transakcija i poreza, a uža mu je specijalnost bila skupljanje doprinosa za zdravstveno osiguranje. Nikad nije donio centa prihoda tvrtki, a nikad i neće. Stoga nije bio 'vraški dobar pravnik'."

"Prokletstvo, znaš što želim reći. Puno je vrijedio tvrtki. Potreban je netko tko će nešto i raditi, dovraga."

"Imamo otprilike dvije stotine pravnika koji su potpuno sposobni nešto i raditi. S druge strane, imamo samo desetak partnera koji donose materijalnu dobit preko svojih klijenata. To nije odveć povoljan omjer. Puno pješaka, malo časnika. Ti smatraš da Barry Alvis koristi tvrtki, a mi ga smatramo skupom pasivom koja nema dara da osigura utjecaj i moć. Svoju je cijenu postavio dovoljno visoko da bi i više nego dovoljno naplatio svoj trud. A mi, partneri, tako ne zarađujemo. I stoga je odlučeno da se prekine naša suradnja."

"Želiš mi reći da nisi dobio mali mig od Baldwinova?"

Na Lordovu se licu pokaže iskreno iznenađenje. Pravnik s tridesetpetogodišnjim iskustvom u bacanju pijeska drugim ljudima u oči, on je bio lažac premazan svim mastima. "I kakve veze Baldwinovi imaju s Barryjem Alvisom?"

Jack je punu minutu pomnjivo zagledao bučasto lice a tad polako ispusti zrak. Osvrne se po restoranu, jer se osjetio budalasto i postišeno. Sve ovo ni za što? Ali ako Lord laže? On ponovno pogleda u njega, ali je lice bilo bezizražajno. Ali, zašto bi lagao? Jack se mogao sjetiti nekoliko razloga, ali nijedan nije imao smisla. Je li moguće da se prevario? Je li upravo od sebe načinio magarca pred najmoćnijim partnerom u tvrtki?

Lordov je glas sad bio blaži, skoro utješan. "Barry Alvis otpušten je kao dio kampanje u svrhu čišćenja balasta pri vrhu. Želimo više pravnika koji će znati posao *i* donositi novac. Poput tebe. I to je to. Barry nije bio prvi, a neće biti ni posljednji. Jack, već dugo radimo na tome. Davno prije no što si ti došao u tvrtku." Lord pošuti i zapilji se u Jacka. "Ima li nešto što mi nisi rekao? Uskoro ćemo biti partneri, ne možeš tajiti pred svojim partnerima."

Lord se zahihoe u sebi. Popis tajnih sporazuma koje je imao s klijentima bio je popriličan.

Jack je bio na rubu da zagriže udicu, ali se predomisli. "Sandy, još nisam partner."

"Čista formalnost."

"Stvari se ne događaju dok se ne dogode."

Lord se nelagodno promeškolji u stolcu, mahne cigaretom kao čarobnim štapićem. Možda su glasine da Jack razmišlja presjesti na drugi vlak istinite. A te su glasine bile razlog zbog kojeg je Lord ovdje sjedio s mladim pravnikom. Oni se pogledaju. Na Jackovim usnama zatitra smiješak. Jackova četiri milijuna dolara prihoda bila su neodoljivo slastan mamac. Poglavitito stoga što je to značilo dodatnih četiri stotine tisuća za Sandyja Lorda. Taj mu novac nije bio nasušno potreban, ali nije ni za baciti. Bio je na glasu kao rastrošnik. A pravnici ne odlaze u mirovinu. Oni rade dok se ne sruše mrtvi. Najbolji među njima puno zarađuju, ali u usporedbi s menadžerima, rock zvijezdama i glumcima, oni su druga liga po honorarima.

"Mislio sam da ti se sviđa u našoj butigi."

"I sviđa mi se."

"Pa?"

"Pa što?"

Sandyjeve oči ponovno osmotre prostoriju. Ugleda još jednu poznanicu u oklopu vješto skrojenog i skupog kostima. Sandy je bio uvjeren da ispod njega nema ništa. Popije ostatak svog džin tonika i pogleda Jacka. Lord se sve više gnjevio. Glupi žutokljuni naivac.

"Jesi li već bio ovdje?"

Jack odmahne glavom, pregleda debeli jelovnik, potraži hamburger i pomfrit

ali ih ne nađe. No tad mu jelovnik bude istrgnut iz ruke i Lord mu se unese u lice, teška i zaparna daha.

"Pa zašto se malo ne osvrneš?"

Lord pokretom jednog prsta dozove konobara i naruči Dewar's i vodu, i oni stignu za minutu. Jack se zavalio u stolcu, ali se Lord primakne, skoro je zajahao na izrezbareni stol.

"Sandy, već sam bio u restoranima, vjerovao ili ne."

"Ali ne u ovom, zar ne? Vidiš li onu ženicu ondje?" Lordovi iznenađujuće tanki prsti zasijeku kroz zrak. Jackov pogled počine na onoj kongresnoj liaisonki. "Poševio sam je pet puta u posljednjih šest mjeseci." Lord se morao nasmiješiti gledajući kako Jack mjerka predmet njihova razgovora i donosi najviše ocjene.

"Upitaj se zašto bi se takvo stvorenje udostojilo spavati sa starom vrećom sala kakva sam ja."

"Mažda te žali." Jack se nasmiješi.

Lord se nije nasmiješio. "A,ko to vjeruješ, onda tvoja prostodušnost graniči s nesposobnošću. Zar zaista vjeruješ da žene u ovom gradu imaju čistije motive od muškaraca? Samo zato što imaju sise i suknje ne znači da neće uzeti što žele i poslužiti se svim raspoloživim sredstvima da to postignu. Sinko, to ti je zato što joj ja mogu dati ono što njoj treba, a pritom ne mislim na ono između plahti. Ona to zna, ja to znam. Ja mogu otvoriti vrata u ovom gradu koja samo nekoliko muškaraca može. A milo za drago je pritom da mi ona dopušta da je poševim. To je poštena trgovačka transakcija između inteligentnih, obrazovanih stranki. Što kažeš na to?"

"Što da kažem na to?"

Lord se zavalio u stolcu, pripalio novu cigaretu i otpuhne pravilne krugove prema stropu. Počeše se po usnici i zasmijulji.

"Nešto je smiješno, Sandy?"

"Upravo sam mislio na to kako si se ti na pravu vjerojatno sprdao s ljudima poput mene. Mislio kako nikad nećeš biti takav. Branit ćeš ilegalne doseljenike koji žele politički azil, ili pisati molbe za pomilovanje sirotih osuđenika na smrt koji su zatukli malo previše ljudi, te svaliti krivnju za sve to na činjenicu da ih je mama tukla po turu kao male kad su bili zločesti. Hajde, reci mi istinu, bilo je tako, zar ne?"

Jack olabavi čvor na kravati, gucne piva. Već je vidio Lorda u akciji. Nanjušio je stupicu.

"Sandy, ti si jedan od ponajboljih pravnika u gradu, svi to kažu."

"Gluposti! Godinama se ne bavim pravom."

"Pa nećim se baviš."

"A čime se ti baviš, Jack?"

Jack osjeti kako ga je u želucu nešto jedva primjetno stegnulo kad je začuo kako je Lord preko svojih usta prevalio njegovo ime. To je bio znak skorašnje prisnosti, a to ga osupne, usprkos tome što je Jack bio svjestan njezine neumitnosti. Partner? Jack udahne i slegne ramenima.

"Koji čovjek zna što bi želio biti kad odraste?"

"Ali ti si odrastao, Jack, i vrijeme je da platiš inkasatoru. Dakle, što ćeš reći?"

"Ne shvaćam."

Lord se ponovno nagne i unese mu se u lice, stisnutih šaka, poput teškaša koji nasrće i čeka da mu se otvori i najmanji prolaz do protivnika. Zapravo, na trenutak, napad se činio neizbježnim. Jackovo se tijelo napne.

"Misliš da sam seronja, zar ne?"

Jack ponovno podigne jelovnik. "Nešto preporučuješ?"

"Hajde, mladiću, misliš da sam gramziv, sebičan šupak koji uživa u vlasti i koji ne haje koliko je crno pod noktom za nešto ili nekog tko mi ne može učiniti uslugu. Nije li tako, Jack?" Lord je povisivao glas, a njegovo je tusto tijelo napola ustalo iz stolca. On gurne Jackov jelovnik na stol.

Jack se nervozno ogleda po restoranu, ali se činilo da ih nitko ne gleda, što je značilo da se svaka riječ njihova razgovora pomnjivo upija i raščlanjuje. Lordove crvene oči upilje se u Jackove i privuku mu pogled.

"I jesam, znaš. Upravo sam takav, Jack."

Lord se zavalj u stolac, pobjedonosno. Cerio se od uha do uha. Jack osjeti želju da se nasmiješi usprkos odbojnosti.

Jack se trunčicu opusti. Kao da je osjetio to malo popuštanje napetosti, Lord primakne svoj stolac bliže Jackovu i priklješti ga. U jednom trenutku Jack je ozbiljno razmišljao o tome da zvekne starca - što je previše je previše.

"Tako je, Jack, ja sam sve to, a i puno više. Znaš li što, Jack? Takav sam. Ne pokušavam to zabašuriti ni objasniti. Svaki govнар koji me ikad upoznao, razišao se sa mnom točno znajući tko sam i što sam. Vjerujem u to što radim. Nema tu preseravanja." Lord duboko udahne pa polako ispusti zrak. Jack zamaše glavom, pokušavajući razbistriti misli.

"A ti, Jack?" "Što ja?"

"Tko si ti, Jack? U što ti vjeruješ, ako i u što vjeruješ?"

"Dvanaest sam godina pohađao katoličku školu, bit će da u nešto vjerujem."

Lord umorno odmahne glavom. "Razočarao si me. Čuo sam da si pametan momak. Ili ja dobivam pogrešna izvješća ili imaš taj usrani smiješak na licu jer se bojiš onog što bi mogao reći."

Jack uhvati Lordovo zapešće u svoj čvrsti stisak.

"Koji kurac hoćeš od mene?"

Lord se nasmiješi i nježno potapše Jacka po ruci dok ovaj nije popustio stisak.

"Sviđaju ti se ovakva mjesta? S Baldwinom kao klijentom, objedovat ćeš na ovakvim mjestima dok ti se žile ne stvrdnu poput bušilica za naftu. Za četrdesetak godina, otegnut ćeš papke u nekakvom živom pijesku na Karibima i ostaviti iza sebe mladu i preko noći bogatu ljubovcu, treću bračnu sreću, ali ćeš umrijeti sretan, vjeruj mi."

"Meni su sva mjesta jednaka."

Lordova se šaka spusti na stol. Ovaj put nekoliko se glava ipak okrene. Šef sale pogleda prema njima, pokušavajući sakriti svoj oprez iza debelog brka i smirene vanjštine.

"To je ono što želim reći, sinko, ta tvoja prokleta podvojenost." Stiša glas, ali se nastavi unositi Jacku u lice. "Sva mjesta nisu jednaka. Ti imaš ključ za ovo, znaš. Tvoj su ključ Baldwin i ona njegova zgodna kćerka. Pitanje je sad samo hoćeš li ili nećeš otvoriti ta vrata? A to nas pitanje, zanimljivo, vraća na ono moje prvotno pitanje. U što vjeruješ, Jack? Jer, ako ne vjeruješ u ovo", Lord raširi ruke "ako ne želiš postati Sandy Lord idućeg naraštaja, ako se budiš noću izrugujući se ili proklinjući moje male mane ili, ako već hoćeš, moju gadost, ako si zaista i iskreno uvjeren da si iznad toga, ako zaista mrziš pičiti po gospođici Baldwin, i ako ne vidiš nijedno jelo na ovom jelovniku do kojeg ti je stalo, zašto mi ne kažeš da odjebem? I ustaneš i izađeš kroz ona vrata, visoko uzdignute glave, čiste savjesti i netaknutih uvjerenja? Jer, iskreno govoreći, ova je igra odveć važna i naporna da bi u njoj sudjelovali neposvećeni."

Lord se zavalio u stolac, a valovi njegove propovijedi širili su se dok nisu zapljusnuli cijeli prostor.

Vani se zahuktavao zaista prelijep dan. Ni kiša ni pretjerana vlaga nisu kvarile besprijekornost plavog neba, blagi je vjetrovi šušćali odbačenim novinama. Užareni život grada kao da je na trenutak usporio. Niže ulice, u LaFayette Parku, ljubitelji sunca ležali su na travi, nadajući se ugrabiti još koji trenutak sunca prije nego na stupi hladno vrijeme. Dostavljači na biciklima na pauzi skitarali su se po parku u lovu na nepokrivene noge i raskopčane bluže.

U restoranu su Jack Graham i Sandy Lord piljili jedan u drugog.

"Ne okolišaš, ha?"

"Nemam ja vremena za to, Jack. Posljednjih dvadeset godina. Da nisam vjerovao da možeš podnijeti izravan pristup, prodavao bih ti maglu i ne bih se uopće trudio."

"Što bi želio da kažem?"

"Samo želim znati jesi li u tome srcem ili nisi. Istina je da si se s Baldwinom

mogao zaposliti u bilo kojoj tvrtki u gradu. Ali si odabrao nas, pretpostavljam, jer ti se sviđa što si vidio."

"Baldwin vas je preporučio."

"Pametan je on. Puno će se ljudi povesti za njim. S nama si godinu dana. Odlučiš li ostati, postat ćeš partner. Iskreno rečeno, jednogodišnje čekanje bilo je čista formalnost, da vidimo hoćeš li se uklopiti. Nakon toga nikad nećeš imati materijalnih problema, ne računajući povelik imetak tvoje buduće supruge. Tvoja najvažnija zadaća bit će udovoljavati Baldwinovim željama, širiti taj dio posla i dovesti koga god možeš. Jer, Jack, budimo iskreni: jedina sigurnost koju odvjetnik ima su njegovi klijenti. To ti nikad ne kažu na pravnom fakultetu a to je najvažnija pouka koju moraš naučiti. Nikad, nikad nemoj zaboraviti tu činjenicu. Čak je i sam posao sekundaran po važnosti. Uvijek će biti mesa koje će šljakati. Ti ćeš dobiti neograničenu punomoć da ganjaš nove poslove. Nećeš imati nadređenih, osim Baldwina. Nećeš morati pregledavati papirologiju vezanu uz Baldwina, imamo druge koji će to raditi. Sve u svemu, nimalo užasan život."

Jack pogleda u svoje ruke. Ugleda Jenniferino lice. Tako savršeno. Osjeti grižnju savjesti što je pretpostavio da je ona priskrbila otkaz Barryju Alvisu. Tad se prisjeti iscrpljujućih sati koje je proveo kao državni odvjetnik. Njegove misli najzad odlutaju do Kate, ali ih on brzo odagna. Čega ima u tome? Odgovor je bio: ničeg. On podigne pogled.

"Glupo pitanje. Hoću li se nastaviti baviti pravom?"

"Ako budeš želio." Lord ga je pomnjivo motrio. "Znači li to da?" Jack pogleda u jelovnik.

"Fileti od jastoga izgledaju dobro." Sandy puhne dim prema stropu i široko se osmjehne.

"Obožavam ih, Jack. Vraški obožavam."

DVA SATA KASNIJE, SANDY JE STAJAO U KUTU SVOJEG PROSTRANOG uredskog apartmana zagledan u prometnu ulicu ispod sebe, dok se nastavljao dugočasni konferencijski telefonski razgovor.

Uđe Dan Kirksen. Uštirkana leptir mašna i košulja skrivale su vitko tijelo džogera. Kirksen je bio predsjednik uprave. Nemilosrdno je nadzirao sve zaposlenike osim Sandyja Lorda. A uskoro možda i Jacka Grahama.

Lord ga pogleda nezainteresirano. Kirksen sjedne i strpljivo pričeka da se sudionici konferencijskog razgovora oprostite. Lord isključi telefon i sjedne u stolac. Zavalivši se u njemu, zagleda se u strop i pripali cigaretu. Kirksen, fanatik zdravlja, odmakne se od stola.

"Trebaš nešto?" Lordov je pogled naposljetku počnuo na Kirksenovu suhonjavu, obrijanu licu. Kirksen je dosljedno kontrolirao nešto malo manje od šest stotina tisuća dolara honorara što mu je jamčilo dug i siguran boravak u PS&L, ali su te brojke bile pasje govno za Lorda i on nije ni pokušavao sakriti svoju nesimpatiju spram predsjednika uprave.

"Pitali smo se kako je prošao ručak."

"Ti možda možeš obilaziti kao mačak oko vruće kaše. Ja nemam vremena igrati se dječjih igrica."

"Čuli smo uznemirujuća govorkanja, a potom se Alvisu moralo otkazati kad je nazvala gospođica Baldwin."

Lord mahne rukom. "To je sređeno. Jack nas voli, ostaje. A ja sam potratio dva sata."

"S obzirom na količinu novca u igri, Sandy, mi... mi smo mislili da bi bilo bolje, da će ostaviti najveći dojam kad bi ti..."

"Aha, sve znam o brojkama, Kirksen, razumijem se u brojke bolje od tebe. Dobro? Dakle, mladi Jack nikamo ne ide. Uz malo sreće, mogao bi udvostručiti broj svojih kočica za deset godina pa ćemo mi svi moći u ranu mirovinu." Lord pogleda Kirksena, koji kao da se smanjivao pod grdosijinim pogledom. "Znaš, ima on muda. Više od mojih ostalih partnera."

Kirksen se lećne.

"Zapravo, mali mi je na neki način simpatičan." Lord ustane i pride prozoru, gdje se zagleda u povorku vrtičke djece kako povezana užetom prelaze ulicu šest katova ispod njega.

"Znači da mogu odboru javiti potvrđan odgovor?"

"Možeš im javiti što god želiš. Ali upamti jedno: da vam više nikad nije palo na pamet da mi dodijavate s takvim glupostima, osim ako je posrijedi nešto zaista, zaista jako važno, jesi li me razumio?"

Lord još jednom pogleda u Kirksena a potom svrne pogled na prozor. Sullivan još nije nazvao. To nije dobro. Sandy je zamišljao kako mu ona država izmiče iz ruku, baš poput one dječice koja su zamicala za ugao. I iščeznula.

"Hvala ti, Sandy."

"Aha."

Deveto poglavlje

WALTER SULLIVAN ZURIO JE U LICE, ODNOSNO ONO ŠTO JE OD NJEGA ostalo. Na otkrivenoj nozi vidjela se službena ceduljica s imenom. Dok je njegova pratnja čekala vani, on je nijemo sjedio sam s njom. Službena identifikacija već je bila izvršena. Policajci su otišli dopuniti svoja izvješća, a novinari svoje napise. Ali Walter Sullivan, jedan od najmoćnijih ljudi svog doba, koji je u novac pretvorio skoro sve čega se dotakao nakon svoje četrnaeste godine, naglo je ostao lišen energije, pa čak i volje.

Tisak je prštao od zlobnih komentara o njemu i Christy nakon što je njegov brak koji je trajao četrdeset sedam godina završio smrću njegove prve supruge. Ali na pragu osmog desetljeća, želio je nešto mlado i živo. Nakon toliko smrti, želio je nešto što će ga sigurno nadživjeti. Bliski prijatelji i njegovi voljeni umirali su oko njega, pa mu je dojadilo oplakivanje. Starenje nije zabavno, čak ni za imućne.

Ali ga Christy Sullivan nije nadživjela. I on će nešto poduzeti s tim u vezi. Sva sreća da uglavnom nije znao što čeka posmrtno ostatke njegove pokojne supruge. Bio je to nužan postupak koji nije bio nimalo sračunat da utješi žrtvinu obitelj.

Čim Walter Sullivan napusti mrtvačnicu, ući će tehničar i odvesti pokojnu gospođu Sullivan u dvoranu za obdukcije. Ondje će je vagnuti i izmjeriti joj visinu. Fotografirat će je, najprije u odjeći, a potom голу. Pa načiniti rendgenske snimke, pa uzeti otiske prstiju. Izvršit će potpuni sistematski pregled, kojemu je svrha primijetiti i dobiti što više upotrebljivih dokaza i tragova s tijela. Tjelesne tekućine će se poslati na toksikološki odjel radi traženja tragova droge i alkohola i na ostale pretrage. Rez u obliku slova Y otvorit će njezino tijelo od ramena do ramena, i od grudnog koša do spolovila. Jeziva rupa čak i za promatrača veterana. Svaki će se organ analizirati i vagnuti, njezine genitalije pregledati zbog mogućih tragova spolnog odnosa ili oštećenja. Svaki trag sperme, krvi ili tuđih dlaka poslat će se na analizu DNA.

Pregledat će joj kosu, iscertati obrasce ranjavanja. Tad će se pilom izvršiti intermastoidni rez preko tjemena, prepiliti skalp sve do kosti. Zatim će se odsjeći prednji kvadrant lubanje a mozak se izvaditi frontalnom kraniotomijom i pregledati. Izvadit će jedan metak, označiti kroz koliko je ruku prošao i zadržati ga za balističku obradu.

Kad taj postupak završi, Walter Sullivan dobit će natrag svoju suprugu.

Toksikološki će se provjeriti sadržaj njezina želuca i tragovi stranih tvari u krvi i mokraći. Sastavit će se obdukcijsko izvješće, popisati uzroci i mehanizam smrti i svi važni nalazi, te službeno mišljenje sudskog patologa.

To će se izvješće, zajedno sa svim fotografijama, rendgenskim snimkama, otiscima, toksikološkim nalazima i ostalim podacima koji spadaju u dosje, predati istražitelju zaduženom za taj slučaj.

Walter Sullivan naposljetku ustane, pokrije posmrtnu ostatku svoje supruge i ode.

Iza još jednog jednosmjernog zrcala, pogled detektivskih očiju pratio je ucviljenog supruga pri odlasku iz mrtvačnice. Tad Seth Frank stavi šešir na glavu i tiho izađe.

DVORANA ZA SASTANKE BROJ JEDAN, NAJVEĆA U TVRTKI, ZAUZIMALA je istaknuto središnje mjesto odmah iza recepcije. Iza debelih pomičnih vrata, upravo je počeo sastanak svih partnera.

Između Sandyja Lorda i još jednog starijeg partnera, sjedio je Jack Graham, njegov položaj partnera još nije bio službeno potvrđen, ali danas protokol nije bio važan, a usto je Lord zahtijevao da Jack bude nazočan.

Podvorničko osoblje natoči im kave, podijeli peciva i pogačice, pa se povuku i zatvore vrata za sobom.

Sve se glave okrenu prema Danu Kirksenu. On otpije gutljaj soka, izvještačenim pokretom obriše usta i ustane.

"Siguran sam da ste već čuli da je užasna tragedija zadesila jednog od naših najvažnijih" Kirsten pogleda u Lorda - "ili bih možda trebao reći, našeg najvažnijeg klijenta."

Jack pogleda uokolo dvadesetmetarskog mramornog stola. Većina glava ostane okrenuta prema Kirstenu, a nekim su glavama njihovi susjedi došaptavali najnovije događaje. Jack je vidio novinske naslove. Još nije radio na nekom Sullivanovu poslu, ali je znao da su oni dovoljno razgranati da ispune puno radno vrijeme četrdesetorici tvrtkinih pravnika. On je bio, bez sumnje, najveći klijent tvrtke Patton, Shaw.

Kirksen nastavi. "Policija vodi temeljitu istragu. Zasad nema rezultata." Kirksen pošuti, ponovno pogleda u Lorda, pa nastavi. "Kao što se može zamisliti, ovo je vrlo tegobno razdoblje za Waltera. Kako bismo mu što više olakšali patnje, molimo sve pravnike da obrate posebnu pozornost svim poslovima vezanima uz Sullivana i da se, po mogućnosti, svaki potencijalni problem uguši u zametku prije no što poprimi šire razmjere. Usto, premda smo mi uvjereni da je posrijedi najobičnija provala, s iznimno žalosnim posljedicama, i da ni na koji način nije povezana s Walterovim poslovima, molimo od svih vas da budno pazite u slučaju da primijetite nešto neobično u poslovima koje obavljate za

Waltera. Sve sumnjive aktivnosti odmah dojavite meni ili Sandyju."

Nekoliko se glava okrene prema Lordu koji je, po običaju, gledao u strop. U pepeljari ispred njega bila su tri opuška, a pokraj nje ostaci Bloody Mary.

Oglasi se Ron Day, iz odjela za međunarodno pravo. Njegova uredno podšišana kosa uokviravala je sovino lice djelomice zaklonjeno finim ovalnim naočalama. "Da nije riječ o terorizmu? Sređivao sam za Sullivanovu tvrtku u Kuvajtu niz srednjoistočnih zajedničkih ulaganja, a ti ljudi imaju svoja pravila, znam iz prve ruke. Trebam li se zabrinuti za osobnu sigurnost? Večeras letim za Rijad."

Lord naglo okrene glavu i spusti pogled na Daya. Kadšto bi ga iznenadilo koliko su njegovi partneri kratkovidni, pa čak i glupi. Day je bio pomoćni partner čija je najvažnija, a po Lordovu mišljenju i jedina prednost u tome što je govorio sedam jezika i uljudno se uvlačio u dupe Saudijscima.

"Ja na tvom mjestu ne bih zbog tog brinuo, Ron. Ako je posrijedi međunarodna zavjera, ti nisi dovoljno važan da bi se s tobom zajebavali, a ako te doista stave na svoju crnu listu, bit ćeš mrtav prije no što naslutiš opasnost."

Day je petljao oko svoje leptir kravate dok je tjeskobna veselost tiho obišla stol.

"Baš ti hvala što si mi pojasnio, Sandy."

"I drugi put, Ron."

Kirksen se nakašlje. "Budite uvjereni da se čini sve što se može učiniti da se riješi ovaj gnusni zločin. Čak se govori da će predsjednik osobno imenovati posebnu istražnu ekipu da se pozabavi tim slučajem. Kao što znate, Walter Sullivan obnašao je različite dužnosti u nekoliko predsjedničkih administracija i jedan je od predsjednikovih najbližijih prijatelja. Mislim da možemo pretpostaviti da će kriminalci uskoro biti u istražnom zatvoru." Kirksen sjedne.

Lord pogledom prijeđe po nazočnima, podigne obive i zgnječi posljednju cigaretu. Stol se isprazni.

SETH FRANK OKRENE SE NA SVOM STOLCU. NJGOV JE URED BIO kokošinjac veličine dva sa dva, jer je jedini prostraniji prostor u ovoj maloj zgradi policijskog stožera bio dodijeljen šerifu. Izvješće sudskog patologa ležalo mu je na stolu. Bilo je tek pola osam ujutro ali je Frank pročitav svaku riječ već tri puta.

Bio je nazočan na obdukciji. To je istražiteljima spadalo u radne obveze, iz puno razloga. Iako je bio nazočan na doslovce stotinama obdukcija, nikad se nije naviknuo na prizor kad se po mrtvima prčka kao po životinjskim crkotinama u

kakve zabadaju prste studenti biologije. Pa premda ga od tog prizora više nije obuzimala mučnina, najčešće mu je bilo potrebno dva ili tri sata besciljne vožnje prije no što bi uopće mogao pokušati prihvatiti se nekog posla.

Izvješće je bilo debelo i uredno natipkano. Christy Sullivan bila je mrtva najmanje sedamdeset dva sata prije no što su je našli, a možda i više. Nadutost i mjehuranje tijela, te količina bakterija i plinova u njezinim organima, potvrđivali su s priličnom točnošću taj vremenski raspon. No u sobi je bilo jako toplo, što je ubrzalo raspadanje tijela. Ta je činjenica silno otežavala precizno određenje vremena smrti. Ali je umrla prije najmanje tri dana, u to je sudski patolog bio siguran. Franku je to potvrdio i podatak koji je doznao usput, a po kojem je zaključio da je Christine Sullivan umrla u ponedjeljak navečer, što njezinu smrt smješta točno u raspon od tri-četiri dana.

Frank osjeti kako se mršti. Minimum od tri dana znači da su se tragovi ohladili. Netko tko zna što radi, u tri ili četiri dana može nestati s lica zemlje. Usto, Christine Sullivan bila je mrtva neko vrijeme, a sada i njezova istraga doista nije bila dalje od početka. Nije se mogao sjetiti slučaja gdje nepostoje nikakvi tragovi.

Sve što su utvrdili je, da nije bilo svjedoka incidenta na imanju porodice Sullivan, osim pokojnice i onog tko ju je ubio. Dali su obavijest u novinama, raspitivali se u bankama i trgovačkim centrima. Nitko ništa nije znao.

Razgovarili su sa svakim od vlasnika kuća u krugu od tri milje. Svi su bili šokirani, bijesni i u strahu. Frank je sve to vidio tokom razgovora, trzanje obrva, pogrbljena ramena i živčano trljanje ruku. Sigurnost je bila poljuljana više nego ikada u toj maloj županiji. Sve te emocije, međutim, nisu dale nikakvu korisnu informaciju. U postajama je svaki od susjeda također temeljito ispitan. Nije bilo ničega. Telefonski su obavavili razgovore sa Sullivanovim osobljem, koji su ga pratili na Barbados, i ništa. Osim toga, svi su imali neoborive alibije. Nije da se nisu mogli oboriti. Frank je te činjenice pohranio daleko u stražnjem dijelu svoga uma.

Također nisu imali dobru sliku kretanja Christine Sullivan posljednjeg dana života. Ona je ubijena u svojoj kući, vjerojatno kasno u noć. No, ako je doista bila ubijena u ponedjeljak navečer, što je radila tijekom dana? Frank je vjerovao da bi im te informacije puno značile za dalju istragu.

U pola deset ujutro tog ponedjeljaka, Christine Sullivan je bila viđena u središtu Washingtona, u kozmetičkom salonu gdje bi Franku trebala dvotjedna plaća da pošalje svoju ženu na tretman. Bilo da se žena pripremala za neku kasno-noćnu zabavu ili je to nešto što je redovno sebi priuštila, to je nešto što će Frank morati otkriti. Njihovi upiti nisu pronašli ništa o kretanju gospođe

Sullivan, nakon što je napustila salon oko podneva. Nije se vratila u svoj stan u gradu, niti je uzela taksi za dalje bilo gdje a da bi oni mogli utvrditi.

Mlada žena je ostala, dok su svi ostali otišli na sunčani jugu, što bi značilo da je imala dobar razlog, shvatio je. Ako je bila s nekim te noći, s njim bio Frank želio razgovarati, a možda ga i uhapsiti.

Ironično, ubojstvo u tijekom provale nije predstavljao ubojstvo prvog stupnja u Virginiji, iako, zanimljivo, ubojstvo tijekom oružane pljačke jeste. Ako ste opljačkali i ubili, mogli bi biti osuđeni na smrt. Ako ste provalili i ubili, najviše što bi dobili je doživotna kazna, što nije baš dobro s obzirom na barbarske uvjete koji su vladali u većini državnih zatvora. Ali je Christine Sullivan nosila puno nakita. Svako izvješće koje bi stiglo do Setha spominjalo je njezinu veliku ljubav za dijamante, smaragde, safire, nema što nije nosila. Na tijelu nije bilo nakita, iako su se golim okom vidjeli tragovi prstenja na koži. I Sullivan je potvrdio da nedostaje i dijamantna ogrlica njegove supruge. A i vlasnica onog kozmetičkog salona sjećala se da je u ponedjeljak vidjela taj dio nakita.

Dobar tužitelj mogao bi na tim činjenicama podići optužnicu zbog pljačke, Frank je bio uvjeren u to. Počinitelji su vrebali u zasjedi, sve je bilo učinjeno s predumišljajem. Zašto bi pošten puk Virginije morao godišnje plaćati tisuće dolara za hranu, odjeću i smještaj hladnokrvnog ubojice? Provala? Pljačka? Koga briga? Žena je mrtva. Glavu joj je raznio neki bolesni nasilnik. Pravne razlike poput tih nisu bile Franku po volji. Poput mnogih policajaca, smatrao je da vaga pravosudnog sustava prevaguje odveć na stranu optuženika. Činilo mu se da je u tom cijelom zamršenom procesu i njegovim zakučastim nagodbama, tehničkim zamkama i ultrarječitim braniteljima izgubljena činjenica da je netko zapravo prekršio zakon. Da je netko povrijeđen, silovan ili ubijen. To je pogrešno i točka. Frank nije mogao promijeniti taj sustav, ali ga je kljuckao na rubovima.

On si privuče izvješće i ušeptrlji se s naočalama za čitanje. Otpije još jedan gutljaj guste, crne kave. Uzrok smrti: lateralne prostrijelne rane na cefaličnoj regiji nanijete brzim velikokalibarskim vatrenim oružjem iz kojeg je bio ispaljen jedan rasprskavajući metak mekanoga vrha koji je načinio provrtnu ranu, i drugi metak nepoznatog sastava iz neidentificiranog oružja koji je izazvao prostrijelnu ranu. Što je, na običnom engleskom značilo da joj je mozak raznijela teška artiljerija. U izvješću je još pisalo da je način smrti ubojstvo, za Franka jedini očiti element u cijelom slučaju. Primijetio je da je ispravno zaključio o udaljenosti s koje je pucano. Na rupi od metka nije bilo tragova baruta. Hici su došli s udaljenosti veće od pola metra, Frank je pretpostavljao da je udaljenost vjerojatno bila bliža dva metra, ali to je bio samo glas njegova policijskog

instinkta. Samoubojstvo se ni u jednom trenutku nije uzelo kao mogućnost. Ali naručena ubojstva su najčešće 'bliski susreti cijevi i kože'. Takvom se metodom smanjuje mogućnost promašaja.

Frank se nagne bliže stolu. Zašto više od jednog metka? Žena je bila mrtva nakon prvog. Je li napadač bio sadist koji sipa metak za metkom u mrtvo tijelo? No u tijelu su našli samo dva metka, teško da bi se to moglo nazvati olovnom paljbom nekog ludaka. A potom je tu i pitanje metaka. Jedan dum-dum, a drugi nepoznatog podrijetla.

On podigne vrećicu označenu svojim imenom. Iz tijela je bio izvađen samo jedan metak. Ušao je ispod desne sljepočnice, spljoštio se i rasprsnuo pri udaru, probio lubanju i mozak i izazvao traumatski val mekog moždanog tkiva, kao kad se smota tepih.

On oprezno gurne prstom utamničenu stvarcu odnosno ono što je od nje ostalo. Zastrašujuće zrno smišljeno da se spljošti pri udaru a potom da nastavi derati sve što mu se nađe na putu, djelovalo je u skladu sa svojom namjenom i na Christine Sullivan. Nevolja je u tome da je sad dum-dum metaka bilo posvuda. A uništenost metka bila je velika. Balistička je obrada bila skoro beskorisna.

Drugi je metak ušao centimetar iznad prvog, prošao kroz cijeli mozak i izašao na drugu stranu, ostavivši zajpeću rupu puno veću od ulazne rane. Oštećenja kostiju i tkiva bila su velika.

Mjesto na kojem se zaustavio metak jako ih je sve iznenadilo centimetarska rupa u zidu uz koji je naslonjen krevet. Uobičajeni je postupak bio da balistički stručnjaci, nakon što izrežu komad zida, posebnim priborom izvade metak, pazeći pritom da sačuvaju utore u metku koji će im omogućiti da suze izbor marke revolvera iz kojeg je bio ispaljen, u nadi da će ga uspjeti spariti s određenim nabavnim mjestom. Otisci prstiju i balistička identifikacija najpouzdaniji su podaci u detektivskom poslu.

Samo što u ovom slučaju, premda rupa postoji, u njoj nije bilo metka a niti je u sobi bilo ikakvog drugog metka. Kad su ga nazvali iz laboratorija i to mu rekli, Seth Frank ode se osobno uvjeriti. Odavno se već nije toliko uzrujao.

Zašto se mučiti i vaditi metak iz zida kad je drugi u tijelu? Što bi drugi metak pokazao što prvi nije? Bilo je nekoliko mogućnosti. Frank načini nekoliko bilješki. Nepostojeći metak mogao bi biti drugog kalibra ili vrste, što bi bio dokaz da su bila najmanje dva napadača. Jer, premda je imao bujnu maštu, Frank nije mogao zamisliti kako jedna osoba vitla s dva revolvera, po jednim u svakoj ruci, i puca u ženu. Što znači da sad vjerojatno postoje dvojica osumnjičenih. To bi objasnilo i različita mjesta ulaska, izlaska i unutarnjeg puta projektila. Taj metak vjerojatno nije bio oštećen, ali ta mu nova saznanja nisu koristila, jer nije

imao prokleti metak.

Pregleda svoje prve bilješke s mjesta zločina. Bio je u fazi prikupljanja podataka. Nadao se da neće davičeka na tome i ostati. Barem ne mora brinuti da će ovaj slučaj zastarjeti.

Pogleda još jednom u izvješće i ponovno se namršti.

Podigne slušalicu i nazove. Poslije deset minuta sjedio je preko puta sudskog patologa u njegovu uredu.

Grmalj je prčkao po kožici noktiju starim skalpelom pa najzad pogleda u Franka.

"Tragovi davljenja. Odnosno *pokušaja* davljenja. Trahea nije zgnječena, iako je u tkivu bilo otoka i krvarenja, a otkrio sam i lagani prijelom jezične kosti. A ima i tragova petehija u konjunktivama vjeđa. To sve piše u protokolu."

Frank porazmisli o svemu tome. Petehije, ili kapilarna krvarenja u konjunktivama, odnosno spojnici očiju i vjeđa, mogu se izazvati gušenjem koje izaziva pritisak na mozak.

Frank se nagne u stolcu, pogleda u diplome koje su se nanizale duž zida i oglašavale da je muškarac koji je sjedio sučelice njemu odavno diplomirani student forenzične patologije.

"Muškarac ili žena?"

Sudski patolog slegne ramenima na to pitanje.

"Teško je reći. Kao što znaš, ljudska koža nije posuta zvjezdanom prašinom na kojoj bi se lako zadržavali otisci. Zapravo je prilično nemoguće na njoj naći otiske osim na nekoliko skrivenih mjesta, a poslije pola dana, ako je i nečeg bilo, više ih neće biti. No teško je zamisliti da bi neka žena pokušala udaviti drugu ženu golim rukama, premda se i to znalo događati. Nije potrebno odveć snažno pritisnuti da bi se zgnječilo dušnik, ali je gušenje golim rukama najčešće mačo metoda nanošenja smrti. U stotinu slučajeva davljenja, nikad nisam vidio da bi se za neko dokazalo da ga je počinila žena. Ovo je gušenje pokušano sprijeda", dometne on. "*Mano a mana*. Počinitelj je morao biti vraški uvjeren u svoju prednost u tjelesnoj snazi. Moja stručna procjena? Bio je to muškarac, ali uzmi to sa zrnom soli s obzirom na to da samo nagađam."

"U izvješću stoji i da je na lijevoj strani čeljusti bilo nagnječena i modrica, klimavih zuba i posjekotina na unutarnjoj strani usta?"

"Čini se da ju je netko pošteno odalamio. Jedan joj je kutnjak skoro probio obraz."

Frank pogleda u dosje. "Drugi metak?"

"Počinjena šteta navodi na mišljenje da je riječ o velikom kalibru, baš kao i prvi."

"Imaš li kakvih pretpostavki o prvom?"

"I zauvijek će ostati samo pretpostavke. Možda je 9,06 ili 10,4. A mogao bi biti i 9mm. Isuse, vidio si metak. Taj mali užas bio je spljošten poput palačinke a polovica se rasprsnula po moždanom tkivu i likvoru. Nema užljebina, utora, zavijutaka. Čak i ako otkriješ oružje iz kojeg je vjerojatno ispaljen, nećeš uspjeti naći savršen par."

"Ako nađemo drugi metak, onda smo na konju."

"Možda i ne. Onaj tko ga je izvadio iz zida, vjerojatno je uništio oznake. Balističari neće pjevati od radosti zbog toga."

"Da, ali je u njegovu vrhu moglo zaostati pokojničine kose, krvi ili kože. To su dokazi kojih bih se rado dočepao."

Sudski patolog zamišljeno protrlja bradu. "Istina. Ali ga najprije moraš naći."

"Što vjerojatno nećemo."

Frank se nasmiješi. "Nikad se ne zna."

Njih se dvojica pogledaju. Dobro su znali da nema teorije da će se naći drugi metak. Čak i kad bi ga našli, ne bi ga mogli dovesti u vezu s mjestom zločina ako na njemu nema tragova pokojnice, ili ako ne uspiju naći revolver iz kojeg je metak ispaljen i tako dovedu oružje u vezu s mjestom zločina. Potencijalna dvostruka pušiona.

"Jesi li našao čahure?"

Frank odmahne glavom.

"Seth, znači da nemaš ni ubod igle." Sudski je patolog mislio na jedinstveni otisak koji ostavlja udarna igla revolvera na dnu čahure.

"Nisam rekao da će biti lako. Uzgred, da te upitam. Možeš li disati od federalaca?"

Sudski se patolog nasmiješi. "Ne javljaju se. Da su ukokali Waltera Sullivana, u tom slučaju, tko zna? Već sam poslao izvješće u Richmond."

Tad Seth postavi pitanje zbog kojeg je zapravo i došao. "Zašto dva metka?"

Sudski patolog prestane pritiskati svoju kožicu na noktima, odloži skalpel i pogleda u Franka.

"Zašto ne?" Koža oko njegovih očiju se namreška. Bio je u nezavidnom položaju da je više nego stručan za slučajeve koje bi dobivao u ovom mirnom okrugu. Jedan od otprilike pet stotina državnih sudskih patologa u državi, vodio je unosnu opću praksu, ali su ga očaravale policijske istrage i sudska patologija. Prije no što se nastanio u Virginiji i počeo voditi miran život, služio je kao mrtvozornik u okrugu Los Angeles skoro dvadeset godina. Od L.A.-a nije bilo goreg mjesta za ubojstva. Ali je ovo ubojstvo bilo tvrd orah.

Frank ga prodorno pogleda i reče: "Oba su metka očito bila smrtonosna. U to

nema sumnje. Pa čemu onda ispaliti drugi? Puno je razloga da se to ne učini. Prvi je buka. Drugi je, ako želiš odmagliti iz kuće, zašto gubiti vrijeme da joj spraiš još jedan metak? Usto, čemu ostaviti iza sebe još jedan metak pomoću kojeg bi te poslije mogli identificirati? Je li ga Sullivanova iznenadila na djelu? Ako jest, zašto je pucao s vrata, a ne obratno? Zašto je putanja metka silazna? Je li klečala? Vjerojatno jest ili je strijelac bio nerazmjerno viši od nje. Ako je klečala, zašto? Smaknuće? Ali nema dodirnih rana. Pa oni tragovi po vratu. Zašto je najprije pokušati zadaviti, pa prestati, uzeti revolver i raznijeti joj glavu? Pa još jednom. Jedan je metak odnesen. Zašto? Drugi revolver? Zašto to pokušati sakriti? Zašto je to tako važno?"

Frank ustane i ushoda se po sobi, ruku nabijenih duboko u džepove, njegova navika kad bi napregnuto razmišljao. "A mjesto zločina bilo je tako čisto, nisam mogao vjerovati. Ništa nije ostalo. Kad kažem ništa, zaista mislim ništa. Čudi me da je nisu operirali i izvadili i drugi metak. Hoću reći, tip je bio provalnik ili možda želi da to povjerujemo. Ali je trezor zaista bio ispražnjen. Odnosno je oko četiri i pol milijuna. A što je gospođa Sullivan ondje radila? Trebala se sunčati na Karibima. Je li ga poznavala? Ševila se sa strane? Ako jest, ima li to veze s njezinim ubojstvom? A zašto bi se tip ušetao u kuću kroz ulazna vrata, sredio protuprovalni sustav a potom se spustio kroz prozor? Čim postavim jedno pitanje, drugo mi se nametne." Frank ponovno sjedne, pomalo zbunjen svojom bujicom riječi.

Sudski se patolog zavalio u stolac, okrene dosje prema sebi i zadubi se u njega minutu. Skine naočale i obriše ih o rukav, pa se potegne za ugao usne palcem i kažiprstom.

Frankove nosnice zadrhte dok je promatrao sudskog patologa. "Što je?"

"Spomenuo si da na mjestu zločina nije ostalo ništa. Razmišljao sam o tome. Imaš pravo. Bilo je *odveć* čisto." Sudski se patolog nije žurio pripaliti svoj Pall Mall bez filtera, primijeti Frank. Svi patolozi s kojima je ikad surađivao bili su pušači. Sudski je patolog otpuhivao kolutove u zrak, očito uživajući u toj mentalnoj vježbi.

"Nokti su joj bili prečisti."

Frank ga pogleda zbunjeno.

Patolog nastavi. "Hoću reći, nije bilo prašine, laka za nokte iako je imala nalakirane nokte, žarkocrven - nikakvog uobičajenog taloga koje bi se očekivao naći. Ništa. Kao da su bili očišćeni, shvaćaš što mislim?" On pošuti pa nastavi. "A i našao sam slabe tragove otopine." On ponovno zašuti. "Za čišćenje."

"Tog je jutro bila u nekom otmjenom kozmetičkom salonu. Na manikiranju i ostalom."

Patolog zatrese glavom. "Tad bi trebalo biti više taloga a ne manje, s obzirom na sve kemikalije kojima se služe."

"Što želiš reći? Da joj je netko namjerno očistio nokte?"

Sudski patolog kimne glavom. "Netko je pomnjivo pazio da za sobom ne ostavi nikakvih tragova po kojima bi ih se moglo identificirati."

"Što znači da su se paranoično bojali da ih materijalni dokazi nekako ne odaju."

"Seth, takva je većina počinitelja."

"Do određene granice. Ali vaditi prljavštinu ispod nokata i ostaviti mjesto tako čisto da je naš usisavač ostao skoro prazan je malo previše."

Frank pregleda izvješće. "Našao si i tragove ulja na njezinim dlanovima?"

Patolog kimne glavom i pomnjivo se zagleda u detektiva. "Smjesa za zaštitu. Kakva se koristi za tkanine, kožu i takve stvari."

"Znači, možda je držala nešto što je ostavilo trag?"

"Aha. Iako ne možemo biti sigurni kad se ulje točno našlo na njezinim rukama." Patolog ponovno natakne naočale. "Misliš li da ga je poznavala, Seth?"

"Nijedan od dokaza ne ukazuje na to, osim ako ga nije pozvala da provali u kuću."

Sudskom patologu upali se svjećica. "Možda je ona namjestila provalu. Znaš ono, dosta joj je starca, dovede novog cimera da joj opelješi gnijezdo i da onda otrpne u Zemlju Nedođiju?"

Frank se zamisli nad tom teorijom. "Ali se posvade, tip joj namještao pušku od početka, i gospođa se našla oči u oči s otvorenim krajem revolverске cijevi."

"Uklapa se u činjenice, Seth."

Frank zamaše glavom. "Po svemu sudeći, pokojnica je obožavala *biti* gospođa Sullivan. Više nego biti bogata, ako shvaćaš što želim reći. Bila je u prijateljskim, a vjerojatno i drugim odnosima, sa slavnim ljudima diljem svijeta. Opojno za nekog tko je okretao pljeskavice u Burger Kingu. "

Patolog blene u njega. "Zezaš se?"

Detektiv se nasmiješi. "Osamdesetogodišnjim milijarderima kadšto svašta padne na um. Kao u onom vicu: gdje sjedi gorila od četiri stotine kilograma? Gdje mu je volja."

Sudski se patolog veselo nasmiješi i zamaše glavom. Milijarder? Što bi on učinio s milijardu dolara? Pogleda u bugaćicu na svom radnom stolu. Potom ugasi cigaretu i ponovno pogleda u izvješće, pa u Franka. Nakašlje se.

"Mislim da je drugi metak bio u polu ili punoj metalnoj čahuri."

Frank olabavi kravatu, položi laktove na stol. "Slušam."

Patolog nastavi, "Proletio je kroz desnu sljepoočnu kost lubanje i izletio kroz

lijevu tjemenu kost, ostavivši izlaznu ranu dvaput veću od ulazne."

"Znači, tvrdiš da su sigurno bila dva revolvera."

"Osim ako tip nije imao različitu vrstu municije u istom revolveru." On se zapilji u detektiva. "To kao da te nije iznenadilo, Seth."

"Prije sat vremena bi, ali sad ne."

"Što znači da vjerojatno imamo dva počinitelja."

"Dva počinitelja s dva revolvera. A žena je bila kolika?"

Sudski patolog nije morao provjeriti u bilješkama. "Stotinu pedeset pet centimetara visoka i pedeset kilograma teška."

"Dakle, džepna Venera i vjerojatno dva počinitelja muškarca s velikokalibarskom pljucom koji je pokušaju ugušiti, pa je pretuku a potom obojica otvore vatru na nju i ubiju je."

Patolog protrlja bradu. Činjenice su bile i više no zbunjujuće. Frank pogleda u izvješće.

"Siguran si da su tragovi davljenja i udaraca nastali prije smrti?"

Patolog je izgledao uvrijeđeno. "Posve siguran. Gadan sos, ha?"

Frank prelista izvješće, usput praveći bilješke. "Moglo bi se tako reći. Nema pokušaja silovanja. Ili nečeg sličnog?"

Sudski patolog ne odgovori.

Frank ga najzad pogleda, skine naočale. Stavi ih na stol i nagne se natrag, pijuckajući crnu kavu koja mu je odavno bila ponuđena.

"Izvješće ne spominje seksualni delikt", podsjeti on prijatelja.

Patolog naposljetku živne. "To je točno. Nije bilo seksualnog delikta. Nikakva traga sjemenoj tekućini, nema tragova penetracije, pa čak ni nagnječenja. Sve me to, službeno, navodi na zaključak da nije bilo seksualnog delikta."

"Pa? Nisi zadovoljan s tim zaključkom?" Frank ga pogleda sa zanimanjem.

Sudski patolog otpije malo kave pa ispruži svoje duge ruke dok u dubinama svog ostarjelog tijela ne osjeti ono utješno kvrcikanje, pa se nagne naprijed.

"Odlazi li tvoja žena na ginekološke preglede?"

"Naravno, zar to ne čine sve žene?"

"Iznenadio bi se", suho odgovori patolog, pa nastavi. "Dakle, odeš na pregled, i bez obzira na to kako je ginekolog dobar, najčešće dođe do malih oteknuća i ogrebotina na spolovilu. To je u prirodi stvari. Da bi bio temeljit, moraš zaći duboko i malo prokopati."

Frank odloži kavu i promeškajli se u stolcu. "Dakle, ono što želiš reći je da ju je posjetio ginekolog u gluho doba noći neposredno prije no što su je koknuli?"

"Tragovi su jedva primjetni, ali postoje." Sudski patolog pošuti, brižljivo birajući riječi. "Razmišljam o tome otkad sam ti predao protokol. Znaj da to

možda ništa ne znači. Možda si je to učinila sama, shvaćaš? Svakom svoje. Ali po svemu sudeći, mislim da to nije djelo njezinih vlastitih ruku. Mislim da ju je netko pregledao *nakon* smrti. Možda poslije dva sata, a možda i prije."

"Provjeravao - što? Zar se nešto dogodilo?" Frank nije ni pokušavao sakriti svoju nevjericu.

Patolog ga je netremice promatrao. "Nema puno razloga zbog kojih bi se ženu provjeravalo na tom mjestu u toj situaciji, nije li tako?"

Frank je dugo gledao u liječnika. Taj podatak samo pojača sve jači pritisak u sljepočnicama. On zatrese glavom. Ponovno balon od teorije. Pritisneš ga s jedne strane, a on se izboči na drugoj. On našvrlja nekoliko bilješki. Obrve su mu se dodirivale, a kavu je pijuckao nesvjesno.

Sudski patolog ga je mjerkao. Ovo nije lak slučaj, ali je dosad detektiv pritiskao ispravne tipke, postavljao dobra pitanja. Bio je zbunjen, ali je to dio procesa. Dobri detektivi nikad ne uspiju riješiti sve slučajeve. Ali i ne ostanu dovijeka zbunjeni. Uz malo sreće i truda, možda više jednog ili drugog, ovisno o slučaju, razbiješ taj tvrdi orah i iz njega ispadnu komadići mozaika koji padnu na svoje mjesto. Sudski se patolog nadao da je ovo jedan od tih slučajeva. No u ovom trenutku, nije izgledalo sjajno.

"Bila je prilično pijana kad je spušila." Frank je gledao u toksikološko izvješće.

"Nula, zarez, dvadeset jedan. Nisam vidio toliki promil od svojih studentskih tuluma."

Frank se nasmiješi. "Da mi je znati gdje je nakupila tih 0,21."

"U takvoj kući ima puno cuge."

"Da, samo što nije bilo prljavih čaša, otvorenih boca ili odbačenih boca u smeću."

"Pa, možda se napila negdje drugdje."

"Kako je došla kući?"

Sudski se patolog na trenutak zamisli i trljanjem otjera san iz očiju. "Automobilom. Vidio sam ljudi i s višim promilom za volanom."

"Želiš reći, u dvorani za obdukcije?" Frank nastavi: "Nedostatak te teorije je da nijedan od garažiranih automobila nije vožen nakon odlaska svih ukućana na Karibe."

"Kako to znaš? Motor automobila nije zagrijan poslije tri dana."

Frank pretraži stranice svog notesa, nađe što je tražio i okrene stranicu prema svom prijatelju.

"Sullivan ima vlastitog šofera. Starca po imenu Bernie Kopeti. Poznaje svoje automobile, pedantan je kao poreznik i vodi pomnive bilješke o Sullivanovoj

automobilskoj floti. Za svaki od njih zapisuje broj prijeđenih kilometara u svojevrsnom dnevniku, svakog dana unosi svježije podatke, ako to možeš povjerovati. Na moje traženje provjerio je pokazivač prijeđenih kilometara na svakom automobilu u garaži, jednim koji su stajali ženi na raspolaganju, ujedno i jedini automobili u garaži u vrijeme otkrića leša. Usto je Kopeti potvrdio da ne nedostaje nijedno vozilo. Ni na jednom nije bilo dodatnih kilometara. Nitko ih nije vozio nakon što su svi otišli na Karibe. Christine Sullivan nije se dovezla kući nekim od tih automobila. Pa kako je stigla kući?"

"Taksijem?"

Frank odmahne glavom. "Razgovarali smo sa svim taksi tvrtkama koje pokrivaju ovo područje. Te noći nitko nije doveden na adresu Sullivanovih. Bilo bi prilično teško zaboraviti tu adresu, nije li tako?"

"Osim ako je taksist nije koknuo pa se ne javlja."

"Hoćeš reći da je pozvala taksista u kuću?"

"Hoću reći da je bila pijana i vjerojatno nije znala što radi."

"To se ne uklapa s činjenicom da je netko prčkao po protuprovalnom sustavu ili da je kroz prozor visjelo uže. Ili da je najvjerojatnije riječ o dvojici počinitelja. Nikad nisam vidio da bi dva taksista vozila jedan taksi."

Franku padne na um jedna misao i on je zapiše u notes. Bio je uvjeren da je Christine Sullivan kući dovezao netko njoj poznat. Budući da se ta osoba ili osobe nisu javile, Frank je smatrao da s priličnom sigurnošću može zaključiti zašto je tome tako. A izlaz kroz prozor pomoću užeta umjesto putem kojim su došli, kroz prednja vrata, značilo je da je nešto natjeralo ubojice u bijeg. Najočitiiji je razlog bila privatna policijska ophodnja, ali dežurni čuvar te noći nije prijavio ništa neuobičajeno. No to počinitelji nisu znali. Dovoljan je bio pogled na patrolna kola da potakne takav navrat-nanos odlazak.

Sudski patolog zavalj se u stolac, ne znajući što reći. Ispruži ruke. "Ima li osumnjičenih?"

Frank završi s pisanjem. "Možda."

Patolog ga oštro pogleda. "Što kaže njezin muž? Jedan od najbogatijih ljudi u zemlji."

"Svijetu." Frank pospremi notes, podigne izvješće, popije kavu. "Od putovanja je odustala dok su se vozili na aerodrom. Njezin suprug vjeruje da je otišla u njihov stan u stambenoposlovnom kompleksu Watergate u središtu grada. To je potvrđeno. Njihov je zrakoplov trebao doći po nju za tri dana i prebaciti je na imanje Sullivanovih izvan Bridgetowna na Barbadosu. Kad se nije pojavila na aerodromu, Sullivan se zabrinuo i počeo nazivati. To je njegova priča."

"Je li mu objasnila razlog promjene plana?"

"Ako i jest, nije mi rekao."

"Bogataši si mogu priuštiti najbolje. Namjestiti da sve izgleda kao provala, dok su oni šest tisuća kilometara daleko, njišu se u mreži za spavanje i pijuckaju neki egzotični voćni sok. Misliš li da je on jedan od takvih?"

Frank je dugo ostao zagledan u zid. U mislima se prisjeti prizora kako Walter Sullivan nijemo sjedi pokraj svoje supruge u mrtvačnici. Kako je izgledao kad nije imao razloga misliti da ga netko promatra.

Frank pogleda u sudskog patologa, pa ustane.

"Mislim da nije."

Deseto poglavlje

BILL BURTON SJEDIO JE U STOŽERU TAJNE SLUŽBE BIJELE KUĆE. Polako odloži novine, treće koje je pročitao tog jutra. U svakima se nalazio članak s najnovijim vijestima o ubojstvu Christine Sullivan. Činjenice su bile skoro jednake kao u prvim napisima. Očito nije bilo novih otkrića.

Razgovarao je s Varneyem i Johnsonom, tijekom roštiljade u njegovoj kući preko vikenda. Samo on, Collin i dvojica kolega. Onaj je tip bio u trezoru, vidio je predsjednika i gospođu. Tip je izašao, udarcem onesvijestio predsjednika, ubio gospođu i pobjegao, usprkos svemu što su Burton i Collin pokušali učiniti. Ta se priča nije baš poklapala sa stvarnim slijedom događaja te noći, ali su obojica progutala Burtonovu verziju događaja te izrazila svoj bijes i ogorčenje da se netko usudio dotaknuti čovjeka kojeg su oni odano štitali. Počinitelj zaslužuje što ga slijedi. Oni nikome neće spominjati predsjednikovu umiješanost.

Nakon što su otišli, Burton je sjedio u svom stražnjem dvorištu i pijuckao pivo. Kad bi oni znali! Problem je bio u tome što je *on* znao. Poštenjačina cijelog života, Bill Burton nije uživao u svojoj novoj ulozi muljatora.

Burton popije drugu šalicu kave i pogleda na sat. Natoči si još jednu šalicu i osvrne se po stožeru tajne službe Bijele kuće. Oduvijek je želio biti članom elitne službe osiguranja, štiti najvažnijeg pojedinca na zemlji: volio je samozatajnu dosjetljivost, snagu i inteligenciju tajnih agenata, njihovu kolegijalnu povezanost. Spoznaja da se svakog trenutka od tebe očekuje da žrtvuješ život za tog drugog čovjeka, i da bi ti zaista to i učinio, zbog općeg dobra, bio je krajnje plemenit čin u svijetu sve lišenijem nečeg iole čestitog. Sve je to omogućavalo agentu Williamu Jamesu Burtonu da svakog jutra ustaje sa smiješkom a noću spava snom pravednika. A sad je tog osjećaja nestalo. Radio je svoj posao, ali tog osjećaja više nije bilo. On zamaše glavom, i na brzinu potegne dim.

Sjedi na kutiji dinamita. Zapravo to oni svi čine. Što mu je Gloria Russell više tumačila, to mu se situacija činila nepodnošljivijom.

Bjeginčev automobil pokazao se pravom propasti. Vrlo nenametljiva istraga ušla mu je u trag koji je vodio ravno do washingtonske policije i njezina parkirališta zaplijenjenih automobila. To je bilo odveć opasno istraživati. Russellova je pobjesnula. Neka. Rekla je da drži sve pod kontrolom. Jebi ga.

On presavine novine i uredno ih odloži za idućeg agenta.

U kurac i Russellova! Što je više Burton o tome razmišljao, to se više ljutio. Ali više nema povratka. On se popipa po lijevoj strani kaputa. Njegov revolver kalibra 9,06 napunjen cementom, zajedno s Collinovom 'devetkom', bio je na dnu rijeke Severn, na najudaljenijem mjestu koje su mogli naći. Za većinu možda

nepotrebna predostrožnost, ali za Burtona predostrožnosti nikad dovoljno. Policija ima jedan beskoristan metak i nikad neće naći drugi. Čak i kad bi to mogli, cijev njegova novog revolvera je besprijekorno čista. Burton se nije bojao da će ga glave doći balistički odjel virginijske policije.

Burton pogne glavu dok su mu događaji od one večeri promicali kroz glavu. Predsjednik Sjedinjenih Država je ženskar koji je tako udesio svoju pratilju za onu noć da ga je ona pokušala ubiti pa su je agenti Burton i Collin morali ustrijeliti.

A potom su sve to zataškali. Zbog tog bi se Burton lecnuo svaki put kad bi se pogledao u zrcalo. Zataškavanje. Lagali su. Lažu svojom šutnjom. Ali zar ne laže stalno? Sva ta kasnonoćna ljubakanja? Kad svakog jutra pozdravlja Prvu damu? Kad bi se igrao s njihovih dvoje djece na travnjaku iza Bijele kuće? Time što im nije rekao da njezin suprug i njihov otac nije ni izbliza tako mio i drag kako oni vjerojatno vjeruju. Kako cijela zemlja vjeruje.

Tajna služba. Burton iskrivi lice. Nije to bez vruga primjeren naziv. Kakvog se sranja nagledao svih ovih godina! A Burton bi okrenuo glavu na drugu stranu. Svaki je agent to učinio, barem jednom u životu. Među sobom su se smijali na račun toga ili žalili, ali ništa više. Ta je radna zadaća, premda nemila, bila sastavni dio posla. Moć sluđuje ijude, od nje se osjećaju nepobjedivi. A kad se dogodi nešto loše, tad se očekuje da će sav taj drek polizati šupci iz tajne službe.

Burton je nekoliko puta podignuo slušalicu da nazove šefa tajne službe. Da mu ispriča sve, pokuša spasiti što se spasiti dade. No svaki bi put spustio slušalicu, jer nije mogao izustiti riječi koje će značiti svršetak njegove karijere a time, zapravo, i njegova života. A svakim su danom rasle Burtonove nade da će se slučaj ispuhati, iako mu je zdrav razum govorio da je to nemoguće. Sad je bilo odveć kasno za ispričati istinu, smatrao je on. Da je došao sa svojom pričom dan-dva nakon ubojstva, to bi se još moglo razumjeti, ali sad više ne.

Njegove se misli ponovno svrnu na istragu o smrti Christine Sullivan. Burton je s velikim zanimanjem čitao nalaze obdukcije, zahvaljujući tome što je lokalna policija udovoljila predsjednikovu zahtjevu, kojeg je ta tragedija tako, tako silno potresla. Neka se i on nosi u materinu!

Smrskana vilica i tragovi gušenja. Njegov i Collinov metak to nisu učinili. Imala je dobar razlog kad ga je htjela ubiti. Ali Burton nije mogao dopustiti da se to dogodi, ni u kakvim okolnostima to nije smio dopustiti. U današnje doba bilo je malo nedodirljivih stvari, ali je ovo bez suinnje bila jedna od njih.

Postupio je ispravno. Burton si je to ponovio tisuću puta. Baš postupak za koji se obučavao cijeli svoj život. Obični ljudi ne mogu razumjeti, ne mogu shvatiti kako bi agent razmišljao ili se osjećao kad bi se dogodila neka nesreća za

njihova dežurstva.

Razgovarao je prije puno godina s jednim Kennedyjevim tjelohraniteljem. Čovjek nikad nije prebolio Dallas. Hodao je uz predsjednikovu limuzinu, a ništa nije mogao učiniti. I predsjednik je umro. Njemu pred očima, predsjednikova se glava rasprsnula. Ništa nije mogao učiniti, ali uvijek se nešto može učiniti. Još neka mjera opreza koju se moglo uzeti u obzir. Skrenuti lijevo umjesto desno, motriti neku zgradu pomnijivije. Pogledom pretraživati mnoštvo malo napregnutije. Kennedyjev agent nikad nije bio onaj stari. Otišao je iz službe, razveo se, završio svoj ljudski vijek zaboravljen u nekoj rupi u Missisippiju, ali je posljednjih dvadeset godina života zapravo proživio u Dallasu.

Billu Burtonu to se nikad neće dogoditi. Zato se prije šest godina bacio pred prethodnika Alana Richmonda i za nagradu zaradio nekoliko čavlića kalibra 0,38 usprkos pancirki, jedan kroz rame, drugi kroz podlakticu. Pravim čudom, nijedan ga nije pogodio u vitalni organ ili krvnu žilu, pa su Burtonu ostali samo brojni ožiljci i iskrena zahvalnost čitave zemlje. I, što je još važnije, divljenje njegovih kolega.

I zato je pucao u Christine Sullivan. I ponovno bi to učinio. Ubio bi je, ubio nekoliko puta, ako bi bilo potrebno. Povukao obarač, gledao kako joj se desetgramski metak zabija u glavu pri brzini većoj od četiri stotine metara u sekundi, kako se prekida njezin mladi život. Njezin problem, a ne njegov. Mrtva.

Burton se vrati poslu. Dok još može.

PREDSTOJNICA PREDSJEDNIKOVA UREDA RUSSELLOVA HODALA JE žustro niz hodnik. Upravo je priopćila predsjednikovu tajniku za odnose s javnošću što će napričati glede sukoba između Rusije i Ukrajine. Politički je trenutak nalagao da se podrži Rusija, ali je politički trenutak malokad ono po čemu se ravna proces donošenja odluka u Richmondovoj administraciji. Ruski medvjed sad ima interkontinentalno atomsko oružje, ali je Ukrajina u puno boljem položaju kao mogući istaknuti trgovinski partner zapadnih zemalja. Ono što je prevagnulo u korist Ukrajine bila je činjenica da je Walter Sullivan, dobar i sad obudovjeli predsjednikov prijatelj, namjerio sklopiti unosan ugovor s tom državom. Sullivan i prijatelji, putem raznih mreža, izbrojili su otprilike dvanaest milijuna dolara za Richmondovu kampanju i priskrbili mu podršku skoro svih najvažnijih čimbenika u zemlji u njegovu lovu na Bijelu kuću. Predsjednik se morao odužiti za takve usluge. Pa će Sjedinjene Države podržati Ukrajinu.

Russellova pogleda na sat, zahvalna Bogu što postoje i drugi razlozi da se stane na stranu Kijeva u sukobu s Moskvom, iako je bila uvjerenjena da bi

Richmond svejedno donio jednaku odluku. On ne zaboravlja odanost. Usluge se moraju vraćati. Samo što je predsjednik Amerike na položaju na kojem su njegove protuusluge globalnih razmjera. Riješivši jedan od važnijih problema, ona sjedne za svoj stol i posveti se rastućem popisu kriza.

Nakon petnaest minuta političkog žongliranja, Russellova ustane i polako odšeta do prozora. Život je išao svojim tokom u Washingtonu, kao i posljednjih dvije stotine godina. Klanovi posvuda, osiguravaju priljev novca, veleumova i uglednika u politiku, što u osnovi znači zajebati druge prije no što njima uspije zajebati tebe. Russellova je razumjela tu igru, bolje od mnogih. A usto bila i njezin štovatelj i vrhunski igrač. To je bez sumnje bio njezin element i osjećala se u tome kao bubreg u loju. Počelo ju je mučiti to što je neudana i bez djece. Gomilanje profesionalnih pohvala postalo joj je jednolično i šuplje. A tad je u njezin život ušao Alan Richmond. Uvjerio je da postoji mogućnost uspona na višu razinu. Na razinu na koju se nijedna žena još nije popela. Ta ju je misao toliko opsjedala da bi kadšto zadrhtala od nade.

A tad joj se onaj prokleti komad metala nasmijao u lice. Gdje je on? Zašto se ne javi? On sigurno zna, mora znati, što ima u rukama. Ako želi novac, ona će mu platiti. Crni fondovi s kojima raspolaže više su no dovoljni čak i za najnerazboritije zahtjeve, a Russellova je očekivala najgore. To je jedna od divota Bijele kuće. Nitko zapravo ne zna koliko je novaca potrebno za njezino funkcioniranje zato što toliko puno agencija uplaćuje doprinose iz svojih proračunskih sredstava na račun Bijele kuće te osigurava osoblje za Bijelu kuću. U tom financijskom metežu, predsjednici su rijetko morali brinuti kako će namaknuti novac za najrastrušnije nabavke. Ne, pomisli Russellova, novac je najmanja od njezinih briga. No imala je puno drugih briga.

Zna li taj čovjek da predsjednik nema pojma o onoj njezinoj infamiji? To je razdiralo Russellovu. Što ako se pokuša izravno obratiti predsjedniku, a ne njoj? Ona se počne tresti i skljoka se u stolac pokraj prozora. Richmond će odmah prepoznati Russelličine namjere, u to nije bilo sumnje. On je ohol, ali nije budala. A tad će je uništiti. Pucnuti prstima. A ona će biti bespomoćna. Nema smisla pokušati ga raskrinkati. Ništa ne može dokazati. Njezina riječ protiv njegove. I nju će otpremiti na odlagalište političkog otpada, izopćiti, a potom - najgore od svega - zaboraviti.

Mora ga naći. Nekako mu poručiti da mu ona mora biti veza. Postoji samo jedna osoba koja joj u tome može pomoći. Ona ponovno sjedne za stol, pribere se i nastavi s poslom. Nije vrijeme za paniku. Baš sad treba biti jača nego ikad. Još bi mogla uspjeti u svojoj nakani, utjecati na ishod samo kad bi mogla smiriti živce, poslužiti se tim svojim prvorazrednim mozgom kojim ju je Bog obdario.

Može se izvući iz škripca. Zna gdje mora početi.

Mehanizam kojim se odlučila poslužiti učinio bi se iznimno neobičnim svakome tko poznaje Gloriju Russell. Ali je predstojnica predsjednikova ureda imala neka obilježja koja bi iznenadila čak i onu šačicu ljudi koji su tvrdili da je dobro poznaju. Njezina je karijera uvijek bila na prvom mjestu nauštrb ostalih dijelova njezina života, uključujući tu i osobne i intimne veze koje bi iznikle na tom području života. Ali se Gloria Russell smatrala iznimno poželjnom ženom, i zaista, posjedovala je ženstvenost koja je bila u silnoj opreci s njezinom službenom ljušturou. To što su godine prolazile, i to brzo, samo je povećalo zebnju koju je počela osjećati zbog neuravnoteženosti svog života. To ne znači da je njezina namjera bila posebno planska, poglavito u svjetlu potencijalne propasti koja joj prijeti, ali je bila uvjerenjena da zna najbolji način kako ostvariti svoj naum. I usput potvrditi svoju poželjnost. Nije mogla umaknuti svojim osjećajima, kao što nije mogla pobjeći svojoj sjeni. Pa zašto se truditi? A usto je smatrala da bi njezina suptilnost ionako prošla nezapaženo kod njezine odabrane žrtve.

Nekoliko sati poslije, ona utrne svoju stolnu svjetiljku i pozove prijevoz. Tad provjeri dežurstva tajne službe i podigne slušalicu. Za tri minute agent Collin stajao je pred njom, ruku prekrivenih ispred sebe, u uobičajenoj pozi svih agenata. Ona mu rukom da znak da malo pričeka. Provjeri šminku i načini ustima savršen krug dok je na njih nanosila ruž. Krajem oka motrila je visokog, vitkog muškarca koji je stajao pokraj njezina stola. Nije bilo te žene koja bi laka srca mogla odoljeti njegovu izgledu fotomodela s naslovnih stranica. To što je zbog njegova zanimanja živio na rubu opasnosti, ali i to što je i osobno mogao biti opasan, samo je dodavalo pozitivne bodove cijelom paketu. Poput zločestih dječaka u srednjoj školi koji su uvijek privlačili djevojke, makar samo zato da na trenutak pobjegnu od dosade svojih života. Tim Collin, zaključio ona s priličnom dozom uvjerenosti, sigurno je u svom kratkom životu slomio popriličan broj srdaca.

Večeras nije imala službenih obveza - prava rijetkost. Ona odgurne stolac od stola i natakne cipele. Nije vidjela kako je agent Collin svrnuo pogled na njezine noge pa brzo ponovno pogledao preda se. Da je to vidjela, bila bi zadovoljna, i to ponajviše iz očitog razloga.

"Tim, predsjednik idućeg tjedna drži tiskovnu konferenciju u Middleton Courthouse."

"Da, gospođo, u pola deset prije podne. Već radimo na uvodnim pripremama." Više nije vršljao pogledom.

"Smatraš li to malo neobičnim?"

Collin je pogleda. "Kako to mislite, gospođo?"

"Prošlo je radno vrijeme, možeš me zvati Gloria."

Collin se od nelagode premještao s noge na nogu. Ona mu se nasmiješi, njegovoj očitoj neprilici.

"Ti shvaćaš koja je svrha te konferencije, je li?"

"Predsjednik će govoriti o" - Collin proguta slinu - "ubojstvu gospođe Sullivan."

"Tako je. Predsjednik će održati tiskovnu konferenciju u vezi s ubojstvom običnog građanina. Ne nalaziš li to neobičnim? Mislim da je to prva u povijesti, Tim."

"Ne bih znao, gospo... Gloria."

"U posljednje si vrijeme puno s njim. Jesi li kod predsjednika primijetio nešto neuobičajeno?"

"Na primjer?"

"Na primjer je li neuobičajeno napet ili zabrinut?"

Collin polako odmahne glavom, ne znajući kamo vodi ovaj razgovor.

"Mislim da bismo mogli imati malih problema, Tim. Mislim da će predsjedniku biti potrebna naša pomoć. A ti si mu spreman pomoći, zar ne?"

"On je predsjednik, gospođo. To mi je posao, da pazim na njega."

Prekapajući po torbici, ona reče: "Tim, jesi li zauzet večeras? Večeras si slobodan nakon svog radnog vremena, zar ne? Znam da je predsjednik večeras kod kuće."

On kimne glavom.

"Znaš gdje živim. Dođi do mene čim ti završi dežurstvo. Rado bih porazgovarala s tobom nasamo, da nastavimo ovaj razgovor. Bi li pomogao meni, i predsjedniku?"

Collin odgovori bez odugovlačenja. "Doći ću, Gloria."

JACK PONOVO POKUCA NA VRATA. NITKO SE NE JAVI. ZAVJESE SU spuštene, iz kuće ne dopire nikakvo svjetlo. Ili spava ili nije kod kuće. On pogleda na sat. Devet sati. On se sjeti da je Luther Whitney malokad bio u krevetu prije dva ili tri sata ujutro. Njegov stari Ford stajao je na kolnom prilazu. Vrata garažice bila su zatvorena. Jack pogleda u poštanski sandučić pokraj vrata. Iz njega se izlivala pošta. To nije obećavalo ništa dobrog. Lutheru je bilo - koliko? Šezdeset pet godina? Hoće li naći svog starog prijatelja kako leži na podu i hladnim se rukama grčevito drži za srce? Jack se osvrne pa podigne ugao jedne tegle od terakote pokraj ulaznih vrata. Ondje je još stajao pričuvni ključ.

On se ponovno osvrne, pa ubaci ključ u vrata i ude.

Dnevna je soba bila uredna i poluprazna. Sve je bilo na svom mjestu.

"Luther?" On krene niz hodnik. Njegovo ga je sjećanje vodilo kroz jednostavnu konfiguraciju kuće. Spavaće sobe slijeva, zahod zdesna, kuhinja u stražnjem dijelu kuće, pa s njom povezani mali natkriti trijem, pa vrt straga. Luther nije bio ni u jednoj od tih prostorija. Jack uđe u malu spavaću sobu koja je, poput ostatka kuće, bila uredna i pospremljena.

Kad je sjeo na rub kreveta, s noćnog se stolića u njega zagledaju mnogobrojne uokvirene Kateine fotografije. On se brzo okrene i ode iz sobe.

Sobičci na katu bili su uglavnom nenamješteni. On na trenutak osluhne. Ništa se ne čuje.

Sjedne na mali kuhinjski stolac od žice i plastike, ogleda se. Nije upalio svjetlo nego je sjedio u tami. Nagne se i otvori hladnjak. Veselo se nasmiješi. Dva pakiranja piva Bud začuđeno ga pogledaju. Uvijek možeš računati da ćeš kod Luthera naći hladno pivo. On uzme jedno pa otvori stražnja vrata i izađe.

Mali je vrt izgledao pokunjeno. Ljiljani i paprat pogruženo su kunjali čak i u hladu debelog hrasta a bijela loza na daščanoj ogradi bolno se sparušila. Jack pogleda u Lutherovu lijehu s jednogodišnjim cvijećem kojom se Luther ponosio i primijeti više smrtno stradalih nego preživjelih biljaka u ovoj washingtonskoj kasnoj talioničkoj peći.

On sjedne, prinese pivo ustima. Luthera očito neko vrijeme nema ovdje. Pa što? Odrasla je osoba. Može otići kamo želi i kad želi. Ali tu nešto nije bilo kako valja. Dovraga! Pa prošlo je nekoliko godina. Navike se mijenjaju. On razmisli još trenutak. Ali se Lutherove navike ne bi promijenile. On nije takav. On je stamen, najpouzdanija osoba koju je Jack ikad upoznao. Nagomilana pošta, usahlo cvijeće, automobil nije u garaži, nije to stanje u kojem bi on dragovoljno ostavio stvari. *Dragovoljno.*

Jack se vrad u kuću. Vrpca u telefonskoj sekretarici bila je prazna. On se vrati u izbu od spavaće sobe. Kad je otvorio vrata, ponovno ga zapahne ustajali zrak. Još jednom pregleda sobu a tad se počne osjećati pomalo budalasto. Pa nije on detektiv, dovraga. Tad se nasmije, Luther je vjerojatno otišao na nekoliko tjedana na neki otok a on ovdje izigrava zabrinutag roditelja. Luther je bio jedan od najsnalažljivijih ljudi kaje je Jack poznao. Usto, to se više njega ne tiče. Obitelj Whitney nije više njegov problem, ni otac ni kćerka. Zapravo, zašto je on uopće ovdje? Pokušava oživjeti stara dobra vremena? Pokušava doći do Kate preko njezina starog? To je bio najnerealistični scenarij koji je mogao zamisliti.

Jack izašavši zatvori vrata i vrati ključ ispod tegle. Pogleda u kuću pa ode do svag automobila.

DOM GLORIJE RUSSELL ZAUZIMAO JE SLIJEPU ULIČICU U MIRNOM, imućnijem predgrađu Bethesde, odvojak River Rooda. Njezini savjetnički honorari za mnoge od najvećih tvrtki u zemlji, zajedno s priličnim sveučilišnim prihodima, a sad i plaćom predstojnice predsjednikova ureda te puno godina brižljivog ulaganja, priskrbili su joj dubok džep, a voljela je biti okružena lijepim stvarima. Ulaz je bio uokviren starom sjenicom opletenom u čvrst, gusti bršljan. Cijelo prednje dvorište bilo je obzidano zavojitim zidom od cigle i žbuke visine jednog metra i uređeno kao privatni vrt zajedno sa stolom i suncobranima. Mala fontana žuborila je i siktala u tami koju je razbijala jedino mutna svjetlost što je dopirala kroz veliki izbočeni prozor na pročelju kuće.

Gloria Russell sjedila je za jednim od tih vrtnih stolova kad se agent Collin dovezao u svojem sportskom automobilu, leđa uspravnih kao da je progutao metlu, odijela svježije izglačanog, kravate svezane u strogi čvor. Ni predstojnica predsjednikova ureda nije se presvukla. Ona mu se nasmiješi pa krenu zajedno niz pješački prilaz i udu u kuću.

"Piće? Izgledaš kao netko tko pije viski s vodom." Russellova pogleda u mladića i polako popije treću čašu bijelog vma. Već dugo u kući nije primila mladića. Možda odveć dugo, pomisli ona, iako se alkohool pobrinuo da ona ne razmišlja odveć jasno.

"Pivo, ako ima."

"Stiže." Ona se zaustavi da zbacii cipele s nogu i otapka u kuhinju. Collin se osvrne po prostranstvu dnevnog boravka: slapovi stručno šivanih zavjesa, tapete od tkanine i ukusne starine, pa se upita što on radi ovdje. Nadao se da će se požuriti s pivom. Kao sportsku zvijezdu i prije su ga zavodile žene, od srednje škole naovamo. Ali ovo nije srednja škola a Gloria Russell nije navijačica školske reprezentacije. Zaključii da neće izdržati noć a da se pošteno ne natanka. Želio je Burtonu reći za ovo, ali zbog nečeg je prešutio. Burton se ponaša hladno i povučeno. Ono što su učinili nije bilo pogrešno. Znao je da su okolnosti nezgodne, postupak koji bi im inače donio pohvale cijele Amerike morao se držati u tajnosti. Bilo mu je žao što je ubio ženu, ali nije bilo drugog izbora. Smrt vreba, tragedije se događaju stalno. Kucnuo joj je čas. Christini Sullivan je odzvonilo.

Nakon nekoliko trenutaka, pijuckao je svoje pivo i proučavao pozadinu predstojnice predsjednikova ureda dok je ona nastirala jastučić na širokom kauču prije no što je sjela. Ona mu se nasmiješi i otpije gutljajčić svog vina.

"Koliko si dugo u službi, Tim?"

"Skoro šest godina."

"Brzo si napredovao. Predsjednik ima jako dobro mišljenje o tebi. Nije ti zaboravio da si mu spasio život."

"Drago mi je to čuti. Zaista."

Ona ponovno otpije gutijaj vina, prelazeći pogledom po njemu. On je sjedio uspravno, njegova očita nervoza nju je zabavljala. Ona završi s pregledom, impresionirana viđenim. Njezina pozornost nije prošla nezapaženo kod mladog agenta, koji je sad skrivao svoju nelagodu razgledavajući umjetničke slike koje su ukrašavale zidove.

"Lijepo." On pokaže na umjetnička djela.

Ona mu se nasmiješi. Gledala je kako velikim gutljajima ispija pivo. Lijepo. I ona je pomislila isto.

"Tim, sjednimo na neko udobnije mjesto." Russellova ustane i pogleda ga. Povede ga iz dnevne sobe kroz dugi, uski hodnik, pa kroz dvostruka vrata u veliki salon. Svjetla se upale sama od sebe i Collin primijeti da se kroz druga dvostruka vrata jasno vidi krevet predstojnice predsjednikova ureda.

"Bi li ti smetalo pričekati minutu da se presvučem? Predugo sam u ovom kostimu."

Collin je gledao za njom dok je odlazila u spavaću sobu. Nije sasma zatvorila vrata. S mjesta na kojem je sjedio vidio se tračak sobe. On okrene glavu, pokuša se usredotočiti na arabeske i likove na antiknom štitniku kamina koji će uskoro biti pušten u rad. Popije pivo i odmah poželi još jedno. Zavali se na mekane jastučice. Pokušavao je, ali mu nije uspijevalo, čuti zvukove koje je proizvodila. Naposljetku se više nije mogao suzdržati. Okrene glavu i pogleda kroz odškrinuta vrata. S trunkom žaljenja, ne ugleda ništa. Isprva. A tad ona prođe ispred otvora.

Bilo je to samo na trenutak, dok je zastala pokraj kreveta podići neki komad odjeće. Šetkaranje razgolićene predstojnice predsjednikova ureda Glorije Russell zgromi Collina, iako je to očekivao, ili nešto slično tome.

Nakon što je dobio potvrdu radnog rasporeda za tu noć, Collin okrene glavu, polakše no što bi možda trebao. Lizne vrh limenke piva, popije posljednjih nekoliko kapi jantarne tekućine. Osjeti kako ga držak njegova novog revolvera bode u prsa. Inače mu je ta gromada metala blažila kožu. Sad ga je smetala.

Razmišljao je o hijerarhijskim pravilima druženja. Bilo je članova prve obitelji koji su se prilično zbližili sa svojim tjelohraniteljima, ali je službena politika bila po tom pitanju jasna. Zatekne li se Collina u ovoj sobi s golom predstojnicom predsjednikova ureda, njegova će karijera biti kratkog vijeka.

Brzo je razmišljao. Mogao bi otići ovog trenutka, izvijestiti o svemu Burtona. Ali čemu bi to sličilo? Russellova bi poricala. Collin bi ispao budala, a njegovoj

bi karijeri i ovako i onako došao kraj. Ona ga je dovela amo s razlogom. Rekla je da je predsjedniku potrebna njegova pomoć. No sad se pitao kome će on zapravo pomagati. Agent Collin po prvi se put osjeti uhvaćen u klopku. U zamci je. U kojoj su mu njegova sportska kondicija, brza pamet i revolver beskorisni. Inteliktualno joj nije dorastao. U službenoj hijerarhiji moći toliko je ispod nje, kao da zuri kroz teleskop s dna ponora a još ne vidi potplate njezinih cipela s visokim petama. Po svemu sudeći, bit će to duga noć.

WALTER SULLIVAN USHODAO SE PO SOBI A SANDY LORD GA JE promatrao. Boca viskija zauzimala je istaknuti položaj na uglu Lordova radnog stola. Vani, tamu je kvario mutni žar uličnih svjetiljaka. Grad je ponovno zahvatio val vrućine i Lord je naredio da rashladni uređaji u tvrtki ostanu uključeni za njegova večerašnjeg gosta. Taj je posjetitelj prestao hodati gore-dolje i zagledao se u ulicu gdje je nekoliko ulica dalje ležala poznata bijela zgrada, dom Alana Richmonda, i jedan od ključeva Sullivanova i Lordova velikog plana. No Sullivan večeras nije mislio na posao. Lord jest. Ali je bio odveć lukav da bi to pokazao. Večeras je bio ovdje zbog svog prijatelja. Saslušati kako on izlijeva svoju bol, dopustiti da Sullivan oplače svoju kurvicu. Što prije to obavi, prije će se moći posvetiti onome što je zaista važno: idućem poslu.

"Prelijep obred, ljudi će ga se dugo sjećati." Lord je obzirno birao riječi. Walter Sullivan bio je stari prijatelj, ali je to bilo prijateljstvo izgrađeno na temeljima odnosa odvjetnik-klijent pa su njegovi potpornji stupovi mogli doživjeti neočekivano potresno pomicanje. A Sullivan je bio i jedina osoba među Lordovim poznanicima od kojeg bi ga hvatala nervoza, odnos u kojem Lord nikad nije bio gazda, jer je čovjek s kojim je imao posla bio njemu ravan, ako ne i viši od njega.

"Da, bio je." Sullivan je nastavio gledati niz ulicu. Vjerovao je da je najzad uspio uvjeriti policiju kako ono jednosmjerno zrcalo nema veze sa zločinom. Jesu li oni u to povjerovali, bilo je drugo pitanje. U svakom slučaju, bio je to neugodan trenutak za čovjeka nenaviknutog na neugodne trenutke. Detektiv (Sullivan se nije mogao sjetiti njegova imena), nije iskazao Sullivanu poštovanje kakvo on zaslužuje i to je razgnjevilo starca. Barem je poštovanje zaslužio. Nije pomoglo to što Sullivan nije gajio nimalo povjerenja u sposobnosti lokalne policije da će otkriti počinitelje.

Odmahne glavom prisjetivši se zrcala. Barem nisu za to rekli novinarima. Takvu pozornost Sullivan ne bi mogao podnijeti. Zrcalo je bila Christinina

zamisao. Ali je morao priznati da je on pristao. A sad, kad razmišlja o tome unatrag, to mu se čini ludošću. Najprije ga je to zatrovalo, gledati svoju ženu s drugim muškarcima. Nije više bio u godinama da je osobno zadovolji, ali joj nije mogao odreći užitke koji su njemu uskraćeni. No sve je to bilo sumanuto, uključujući i brak. Sad to shvaća. Pokušati oživjeti mladost! Trebao je znati da priroda ne grbi leđa ni pred kime, bez obzira na nečiju novčanu težinu. Bilo mu je neugodno i ljutio se. Naposljetku se okrene prema Lordu.

"Nisam siguran da imam povjerenja u detektiva zaduženog za slučaj. Kako bismo mogli uključiti i federalce?"

Lord odloži svoju čašu, podigne cigaru iz kutije skrivene u udubinama njegova radnog stola i polako odmota celofanski ovoj.

"Ubojstvo građanske osobe ne iziskuje istragu federalne policije."

"Richmond se uključio u istragu."

"Gluma, ako želiš čuti moje mišljenje."

Sullivan odmahne svojom krupnom glavom. "Ne. Izgledao je iskreno zainteresiran."

"Možda. Ne računaj da će to zanimanje potrajati. Mora misliti na tisuće osinjih gnijezda."

"Sandy, želim da se ljude odgovorne za ovo uhvati."

"To mi je jasno, Walter. Ja to barem razumijem. I bit će uhvaćeni. Moraš biti strpljiv. Ti tipovi nisu bili nekakvi žicari. Znali su što čine. Ali svatko griješi. Sudit će im se, upamti što sam ti rekao."

"A što zatim? Doživotni zatvor, je li tako?" Sullivan reče prezrivo.

"Vjerojatno zločin neće biti za smrtnu kaznu, pa će dobiti doživotnu. Ali bez izgleda da ih se ranije pusti, vjeruj mi. Nikad neće udahnuti nijedan atom zraka na slobodi. A lagani ubod injekcije u ruku učinit će im se poželjnijom alternativom nakon što će ih nekoliko godina guziti svake večeri."

Sullivan sjedne i zagleda se u prijatelja. Walter Sullivan nije želio nikakvo suđenje, tijekom kojeg bi se otkrile sve pojedinosti zločina. On se lecne pri pomisli da bi se to sve prežvakavalo. Da nepoznati ljudi doznaju intimne pojedinosti o njegovu životu i životu njegove pokojne supruge. Nije to mogao podnijeti. Samo je želio da se te ljude uhvati. On će srediti ostalo. Lord je rekao da će država Virginia doživotno utamničiti počinitelje. Walter Sullivan odluči državi prištedjeti troškove tako dugog utamničenja.

U DNU KAUČA, RUSSELLOVA PODVIJE GOLE NOGE POD ŠIROKI pamučni pulover koji je sezao malo iznad njezinih listova. Udubina između

njezinih raskošnih grudi virkala je u Collina preko naprasnog ulegnuća pulovera. Collin si je donio još dva piva i nalio si još jednu čašu vina iz boce koju je donio sa sobom. Glava mu se malo zagrijala, kao da u njoj gori vatra. Kravata je sad bila olabavljena, a kaput i revolver ležali su na kauču preko puta. Ona uzme revolver u ruku nakon što ga je odložio:

"Tako je težak."

"Stvar navike." Nije postavila pitanje koje bi mu najčešće postavili. Znala je da je ubio.

"Zaista bi primio metak umjesto predsjednika?" Ona ga pogleda kroz spuštene vjeđe. Mora ostati pribrana, ponavljala je u sebi. No to je nije spriječilo da mladića dovede do praga svog kreveta. Osjeti kako joj kontrola izmiče iz ruku. Veličanstvenim naporom ona je povratila. Što to radi, dovraga? Nalazi se na prekretnici života a ona izigrava prostitutku. Ne treba ovoj situaciji pristupati na ovaj način. Znala je to. Čežnja koju je osjećala drugim dijelom svog bića ometala je njezine procese donošenja odluka. Ne smije to dopustiti, ne sada.

Treba se ponovno presvući, vratiti u dnevni boravak ili možda radnu sobu gdje će drvene zidne obloge od crnog hrasta i zidovi prekriveni knjigama zatomiti uznemirujuću tutnjavu.

On ju je netremice gledao. "Da."

Namjeravala je ustati ali ne učini to.

"A progutao bih jedan i za tebe, Gloria."

"Za mene?" Glas joj zadrhti. Pogleda ga ponovno, raširenih očiju, zaboravivši na svoje strateške planove.

"Bez razmišljanja. Puno je tjeleohranitelja. A samo je jedna predstojnica predsjednikova ureda. Tako to ide." On je pogleda i reče tiho: "Nije to igra, Gloria."

Kad je krenuo po još jedno pivo, primijeti kako se ona primaknula pa kad je ponovno sjeo, ona koljenom okrzne njegovo bedro. Ispruži noge, očeše se o njegovu, pa svoje podigne i stavi na stolić nasuprot njih. Pulover se nekako zadignuo sam od sebe i otkrio bedra koja su bila puna i mliječnobijela, bile su to noge starije žene, ali vraški privlačne. Collinove su oči polako prelazile po izloženoj puti.

"Znaš, oduvijek ti se divim. Svim agentima." Izgledala je skoro kao da joj je neugodno. "Znam da te kadšto ljudi bagateliziraju. Želim da znaš da te ja cijenim."

"Divan je to posao. Ne bih ga mijenjao ni za što." On potegne još piva i osjeti se bolje. Lakše je disao.

Ona mu se nasmiješi. "Drago mi je da si večeras došao."

"Sve ću učiniti da pomognem, Gloria." Razina njegova samopouzdanja povećavala se s količinom konzumiranog alkohola. Iskapi ostatak piva a ona upre prst u stolić s pićima pokraj vrata. On im smiješa pića i ponovno sjedne.

"Osjećam da ti mogu vjerovati, Tim."

"Možeš."

"Nadam se da ovo nećeš naopako shvatiti, ali to ne osjećam za Burtona."

"Bill je vrhunski agent. Najbolji."

Ona položi svoju ruku na njegovu i ostavi je ondje.

"Nisam tako mislila. Znam da je dobar. Samo mi je kadšto sumnjiv. Teško je to objasniti. Samo moj instinkt."

"Treba se vjerovati instinktima. Ja svojim vjerujem." On je pogleda. Djelovala je mlađe, puno mlađe, kao da završava fakultet i priprema se da osvoji svijet.

"Moji mi instinkti kažu da si ti osoba u koju se mogu pouzdati, Tim."

"I jesam." On iskapi piće.

"Uvijek?"

On je pogleda u oči, kucne svojom praznom čašom o njezinu. "Uvijek."

Vjeđe su mu otežale. Sjeti se srednje škole. Kad je ono postigao pobjedonosni zgoditak na državnom prvenstvu, Cindy Purket ga je baš tako pogledala. Tim podatnim pogledom.

On položi ruku na njezino bedro, prođe njome gore-dolje. Koža joj je bila baš toliko mekana da bude silno ženstvena. Nije se opirala, nego se primaknula. Tad njegova ruka iščezne ispod njezina pulovera, prijeđe preko njezina još čvrstog trbuha, dodirne lagano donju stranu njezinih grudi, pa izroni na svjetlo dana. Drugom je rukom uhvati oko struka i privuče bliže k sebi, ruka mu se spusti do njezine stražnjice i čvrsto je stegne. Ona naglo udahne zrak i polako ga ispusti, naslonivši mu se na rame. Osjeti kako se njezin prsni koš zabija u njegovu ruku. Uzbibana put bila je mekana i topla. Ona spusti ruku na njegov ukrućeni ud i pritisne. Zadrži svoja usta iznad njegovih, pa se polako odmakne i pogleda ga, dok su joj se vjeđe podizale i spuštale sporim ritmom.

Ona odloži piće, i polako, skoro dražeći ga, isklizne iz pulovera. On se zabije u nju, ruke zarije ispod kopče od grudnjaka sve dok ona ne popusti i Gloria se izlije po njemu, a njegovu glavu prekriju nepritegnuti humci. Potom s njezina tijela nestade preostali komad odjeće, crne čipkane gaćice, ona se nasmiješi kad one udare o zid. A kad ju je on lako podignuo i odnio u njezinu spavaću sobu, ona željno uzdahne.

Jedanaesto poglavlje

JAGUAR JE POLAKO VOZIO PO DUGOM KOLNOM PRILAZU. ZAUSTAVI se. Iz njega izađe dvoje ljudi.

Jack podigne ovratnik svog kaputa. Večer je bila svježija zbog od kiše otežalih oblaka koji su grabili prema ovom području.

Jennifer zaobiđe automobil i stisne se uz njega dok su stajali naslonjeni na raskošni automobil.

Jack pogleda u kuću. Debeli zastori bršljana prekrivali su vrh ulaza. Kuća je bila čvrsta, stvarna i pouzdana. Njezini će stanari vjerojatno upiti dobar dio toga. I njemu bi malo toga dobro došlo. Morao je priznati, kuća je bila divna. Što fali lijepim stvarima? Četiri stotine tisuća kao partner. A dovede li i nove klijente, tko zna? Lord zarađuje pet puta toliko, dva milijuna dolara godišnje, a to mu je samo osnovica.

Stimulacije i dodaci za partnere bili su strogo povjerljivi i o njima se nikad nije razgovaralo, čak ni u najneslužbenijim prigodama. No Jack je pogodio kompjutorsku šifru za spis o partnerima. Šifra je bila 'pohlepa'. Nekoj su tajnici sigurno potekle suze od smijeha dok je to smišljala.

Jack pogleda preko prednjeg travnjaka veličine uzletne staze na nosaču zrakoplova. Na trenutak mu se ukaže jedan prizor. On pogleda u zaručnicu.

"Dovoljno je prostran da se igra nogomet s djecom." On se nasmiješi.

"Da, točno." Ona mu uzvratil smiješak, nježno ga poljubi u obraz. Uhvati ga za ruku i položi je sebi oko struka.

Jack ponovno pogleda u kuću, koja će uskoro postati njegov dom od tri milijuna osam stotina tisuća dolara. Jennifer ga nastavi dalje gledati, osmijeh joj se širi kao prsti na ruci. Oči su joj se sjajile, čak i u mraku.

Jack nastavi zuriti u kuću, osjetio je navalu olakšanja. Ovaj put je vidio samo prozore.

NA VISINI OD DVANEST KILOMETARA, WALTER SULLIVAN ZAVALI SE u svoje mekano sjedište i pogleda kroz prozor Boeinga 747 u tamu. Putovali su od istoka prema zapadu, pa je Sullivan dodavao sate svom danu, ali vremenske zone mu nikad nisu bile problem. Što je stariji, to mu je potrebno manje sna, a ionako maio spava.

Muškarac koji je sjedio sučelice njemu, iskoristio je tu priliku da bolje promotri starca. Sullivan je bio poznat u cijelom svijetu kao pošten, iako kadšto

bezobziran poslovni čovjek. Pošten. To je bila riječ koju je Michael McCarty premetao po svojoj glavi. Pošteni poslovni ljudi nemaju potrebe, niti žele razgovarati s gospodom iz McCartyjeve branše. Ali kad ti se najpouzdanijim kanalima dojadi da te jedan od najmoćnijih ljudi na svijetu želi vidjeti, na taj se sastanak dođe. McCarty nije postao jedan od najistaknutijih plaćenih ubojica na svijetu zato što je silno uživao u svom poslu. Silno je uživao u novcu i raskoši koju je taj novac omogućavao.

McCartyjeva dodatna prednost bila je to što je i on djelovao kao poslovni čovjek. Pristala vanjšina diplomanta Ivy League sveučilišta, što nije bilo daleko od istine, budući da je diplomirao međunarodnu politiku na Dartmouthu. Sa svojom gustom, valovitom plavom kosom, širokim ramenima i licem bez bora, mogao bi biti prodorni poduzetnik u usponu ili filmska zvijezda na vrhuncu slave. To što je zarađivao za život ubijajući ljude, za honorar viši od milijun dolara, nije ugušilo njegov mladenački polet ni umanjilo ljubav za životom.

Sullivan ga najzad pogleda McCartyja, usprkos golemom povjerenju u svoje sposobnosti i izvanrednoj hladnokrvnosti u teškim situacijama, počne obuzimati nervoza od milijarderova prodornog pogleda. Pripadnik jedne elite oči u oči s pripadnikom druge.

"Želim da ubijete nekog za mene", jednostavno će Sullivan. "Nažalost, zasad ne znam tko je ta osoba. Ali ću uz malo sreće jednog dana to znati. Dotad, stavit ću vas na platni spisak kako bi mi vaše usluge uvijek stajale na raspolaganju do trenutka kad mi zatrebaju."

McCarty se nasmiješi i odmahne glavom. "Vjerojatno ste svjesni koliko sam ugledan, gospodine Sullivan. Za mojim uslugama vlada velika potražnja. Posao me vodi po cijelom svijetu, kao što sam uvjeren da znate. Kad bih sve svoje vrijeme posvetio vama dok se ne ukaže potreba za mojim uslugama, znači da bih zapostavio ostale poslove. Bojim se da bi maj bankovni račun, a i moj ugled, pretrpio ozbiljan udarac."

Sullivanov odgovor stigne kao iz topa. "Stotinu tisuća dolara dnevno dok ne kucne čas, gospodine McCarty. Kad uspješno izvršite zadatak, udvostručite svoj uobičajeni honorar. Ništa ne mogu učiniti da sačuvam vaš ugled, no uvjeren sam da će ovaj per diem dogovor onemogućiti da se nanese šteta vašem financijskom položaju."

McCartyjeve se oči malčice rašire a tad se brzo pribere. "Mislim da će to dostajati, gospodine Sullivan."

"Naravno, shvaćate da se silno pouzdajem ne samo u vaše eliminacijske sposobnosti, nego i u vašu diskreciju."

McCarty suspregne smiješak. Došli su po njega Sullivanovim zrakoplovom u

Istanbul u ponoć po mjesnom vremenu. Posada zrakoplova nije pojma imala tko je on. Nitko mu nije provjeravao isprave, što znači da ne mora brinuti da će ga netko prepoznati. To što se Sullivan osobno sastao s njim rješavalo ih je drugog problema - posrednika - koji bi držao Sullivana u šaci. S druge strane, McCarty nije imao nikakvog razloga pod kapom nebeskom da oda Sullivana, a usto je bio silno motiviran to ne učiniti.

Sullivan nastavi: "Dobivat ćete pojedinosti kako budu pristizale. Uklopit ćete se u život Washingtona D.C., šireg područja grada, iako će vas vaš zadatak možda odvesti na sve četiri strane svijeta. Morat ćete krenuti na put čim to zatražim od vas. U svako doba morat ćete me obavijestiti gdje se nalazite i javljat ćete mi se svakodnevno putem sigurnih linija komunikacija koje ću ja osigurati. Vlastite troškove podmirivat ćete iz per diema. Dogovorit ćemo prijenos kojim će se honorari prebacivati na račun po vašem izboru. Moji će vam zrakoplovi stajati na raspolaganju bude li potrebe. Jeste li razumjeli?"

McCarty kimne glavom, malo uvrijeđen nizom naredbi svog klijenta. Ali ne postaje se milijarder ako nisi mali despot, zar ne? Usto je McCarty čitao o Christine Sullivan. Tko bi starcu zamjerio?

Sullivan pritisne dugme na naslonu svog sjedišta.

"Thomas? Koliko još do granice?"

Glas je bio jasan i služben. "Pet sati i petnaest minuta, gospodine Sullivan, zadržimo li sadašnju brzinu i visinu."

"Pobrini se da tako i bude."

"Da gospodine."

Sullivan pritisne drugo dugme i pojavi se stjuardesa i spretno im posluži večeru kakvu McCarty još nije vidio u zrakoplovima. Sullivan ne reče McCartyju ni riječi do svršetka večere kad je mladi muškarac ustao a stjuardesa mu pokazala put do njegova spavaćeg odjeljka. Na široki pokret Sullivanove ruke, stjuardesa iščezne u unutrašnjosti zrakoplova.

"Još nešto, gospodine McCarty. Je li ijedna vaša operacija neuspješno okončana?"

McCartyjeve se oči suze do širine proreza kad se zagledao u svog novog poslodavca. Prvi se put moglo primijetiti da je ovaj diplomant uglednog sveučilišta iznimno opasan.

"Jednom, gospodine Sullivan. S Izraelcima. Ponekad se čini da su nadljudi."

"Molim vas, pobrinite se da ne bude dvaput. Hvala."

SETH FRANK LUNJAO JE DVORANAMA SULLIVANOVE KUĆE. VANI

SU još stajale žute policijske vrpce i blago lepršale na nadimljućem povjetarcu. Tmasti su oblaci obećavali još pljuskova. Sullivan je odsjeo u svom raskošnom stanu u kompleksu Watergate, u središtu grada. Posluga je bila u kući njihova poslodavca na Fisher Islandu na Floridi, na usluzi članovima Sullivanove obitelji. Seth je već porazgovarao sa svakim pojedincem. Uskoro će doletjeti kući na pomnijivije ispitivanje.

On se na trenutak s divljenjem zagleda oko sebe. Kao da obilazi muzej. Toliki novac. Kuća je vonjala po novcu, od antikviteta do modernih umjetničkih slika porazbacanih po zidovima, s pravim potpisima u dnu. Sve u ovoj kući je izvorno.

On odluta do kuhinje a potom do blagovaonice. Stol je sličio na most koji premošćuje blijedoplavi sag koji se prostro preko nedavno lakiranog parketa. Noge kao da mu je usisalo to debelo, teško tkanje. On sjedne na čelo stola, neprestano zjakajući naokolo. Koliko mu se čini, ovdje se ništa nije dogodilo. Vrijeme je odmicalo a napredovalo se sporo.

Vani se sunce na trenutak probije kroz teške oblake i tad Frank doživi prvo čudesno otkriće u vezi s ovim slučajem. Ne bi to bio primijetio da se nije divio drvenom vijencu oko stropa. Njegov je otac bio stolar. Spojevi glatki poput dječje guze.

Tad spazi dugu kako treperi na stropu. Dok se divio usporednicama boje, počne se pitati što im je izvor, poput narodne legende o ćupu zlata na kraju tog prugastog priviđenja. Očima pretraži prostoriju. Bilo mu je potrebno nekoliko sekundi, no tad shvati. On brzo klekne pokraj stola i zaviri ispod jedne od nogu. Bio je to Sheraton, osamnaesto stoljeće, što znači težak poput kamiona s prikolicom. Uspjelo mu je tek iz drugog pokušaja, znoj mu je izbio po čelu, scurio mu u desno oko pa mu je ono na trenutak zasuzilo, no naposljetku ga je uspio pomaknuti i izvući taj predmet.

On ponovno sjedne na stolac pa pogleda svoje novo vlasništvo, možda i svoj mali zlatni ćup. Taj komadić materijala srebrne boje služio je kao zaštita da mokri sag ne bi ošteti drvo ili tapetariju. Uz pomoć sunčane svjetlosti, njegova zrcalna površina odsijavala je lijepom dugom. I Frank bi se poslužio nečim sličnim u svojoj kući kad bi se njegova supruga usplahirila zbog predstojeće posjete njegovih roditelja i zaključila da je potrebno temeljito očistiti kuću.

Izvadi notes. Posluga stiže sutra ujutro u deset sati u zračnu luku Dulles. Frank je sumnjao da bi se u ovoj kući tom komadiću folije koji drži u ruci dopustilo dugo ostati na svom mjestu vječnog počinka. Možda je to nevažno. Možda je prevažno. Vjerojatno je nešto između, bude li imao puno, puno sreće.

On se ponovno baci na pod i pomiriše sag, pa prođe prstima kroz vlakna. S današnjim kemikalijama, nikad se ne zna. Nemaju mirisa, osuše se za nekoliko

sati. Uskoro će doznati koliko je vremena prošlo, ako će mu to nešto pomoći. Mogao bi nazvati Sullivana, ali je iz nekog razloga želio to čuti od nekog drugog a ne od gospodara kuće. Starac nije visoko na popisu sumnjivaca, ali je Frank bio dovoljno pametan da ostavi Sullivana na tom popisu. Hoće li se popeti na više mjesto ili pasti na niže, Frank će doznati danas, sutra, idućeg tjedna. Zapravo se sve svodi na to, vrio jednostavno. To je dobro, jer dosad ništa u smrti Christine Sullivan nije bilo jednostavno. On izađe iz kuhinje razmišljajući o hirovitoj prirodi duga i policijskih istraga općenito.

BURTON JE MOTRIO OKUPLJENO MNOŠTVO, A COLLIN JE STAJAO pokraj njega. Alan Richmond popne se na provizorni podij postavljen na stubama zgrade suda okruga Middleton, gromadu od cigle nabacane žbukom, blistavobijelih zupčastih ukrasnih vijenaca, vjetrom, kišom i suncem istrošenih stuba i neizbježnom američkom zastavom uz rame svoje virginijske kolegice, koje su se vijorile i lelujale na jutarnjem povjetarcu. Točno u devet sati trideset pet minuta, predsjednik počne svoj govor. Iza njega je stajao krhki i bezizražajni Walter Sullivan a pokraj njega gojazni Herbert Sanderson Lord.

Collin se primakne skupini novinara u dnu stuba zgrade suda dok su se oni gurali i zauzimali položaje poput protivničkih košarkaških momčadi koje čekaju da kazneno bacanje ili šumeći prođe kroz обруč, ili se odbije od njega. Ostavio je predstojnicu predsjednikova ureda u njezinoj kući u tri sata ujutro. Kakva je to bila noć! Kakav je to bio tjedan. Koliko je Gloria Russell izgledala nemilosrdna i bezosjećajna u javnosti, toliko je Collin imao priliku doživjeti drugu stranu te žene, stranu koja ga je silno privlačila. To mu se još sve činilo poput bezbrižnog sanjarenja. Spavao je s predstojnicom predsjednikova ureda! To se ne događa često. Ali se dogodilo agentu Timu Collinu. Dogovorili su se da se nađu i večeras. Moraju biti oprezni, ali su oboje oprezni po prirodi. Kamo to vodi, Collin nije znao.

Rođen i odrastao u Lawrenceu u Kansasu, Collin je imao solidnu zalihu provincijskih vrijednosti. Sastaješ se s nekim, zaljubiš se, oženiš pa imaš četvero ili petero djece – točno takvim slijedom. No to nije slijed i u ovom slučaju. Jedino u što je bio siguran je da želi ponovno biti s njom. On pogleda u mjesto gdje je ona stajala, iza i malo ulijevo od predsjednika. Imala je na sebi sunčane naočale, vjetar joj je blago mrsio kosu, činilo se da potpuno vlada situacijom.

Burton je gledao u okupljene ljude, ali pogleda u svog partnera na vrijeme da primijeti kako je njegov pogled prikovan za predstojnicu. Burton se namršti. Collin je bio dobar agent, dobro je obavljao svoj posao, možda malčice i

pretjerano revno. Nije on prvi agent koji pati od bolesti revnosti, a nije to nužno ni nedostatak u njihovu zanimanju. Ali se mora gledati u ljude, na sve strane. Što se događa? Burton ispod oka pogleda u Russellovu, no ona je zurila preda se, naizgled ne primjećujući muškarce čiji je posao da je štite. Burton ponovno pogleda u Collina. Mladić je sad pogledom pretraživao mnoštvo, svako malo mijenjajući ritam, lijevo-desno, desno-lijevo, kadšto bi podignuo pogled, katkad gledao netremice preda se, nije bilo obrasca na koji bi se mogući napadač mogao osloniti. Ali Burton nikako da zaboravi pogled kojim je Collin pogledao u Russellovu. Iza njegovih sunčanih naočala, Burton je vidio nešto što mu se nije sviđalo.

Alan Richmond završi svoj govor kamena izraza lica, zagledan u vedro nebo, a vjetar je pirkao kroz njegovu besprijekornu frizuru. Kao da se obraća Bogu za pomoć, ali se zapravo pokušavao sjetiti sastaje li se s japanskim veleposlanikom u dva ili tri sata poslije podne. Ali će njegov odsutan, skoro vizionarski pogled izvrsno djelovati na večernjim vijestima.

Kao da ga je netko podbo, on se trgne i okrene Walteru Sullivanu i zagrlji ucviljenog supruga na način dostojan čovjeka njegova položaja.

"Bože, tako mi je žao, Waltere. Primi moju najdublju sućut. Ako postoji išta što mogu učiniti, išta. Ti to znaš."

Sullivan prihvati ponuđenu mu ruku, a noge mu klecnu pa ga dvojica iz njegove pratnje brzom i nevidljivom kretnjom podupru mišićavim rukama.

"Hvala, gospodine predsjedniče."

"Za tebe sam Alan, molim te, Waltere. Sad razgovaramo kao prijatelj s prijateljem."

"Hvala ti, Alane, nemaš pojma koliko cijenim to što si odvojio vremena za ovo. Christy bi bila ganuta tvojim današnjim riječima."

Jedino je Gloria Russell, koja je pomnjivo motrila njih dvojicu, primijetila tračak podsmijeha u kutu šefovih usta. A tad i to iščezne.

"Znam da nema riječi kojima bih mogao primjereno izraziti dubinu tvojih osjećaja, Walter. Čini se da se na svijetu sve više toga događa bezrazložno. Da se nije razboljela, ovo se nikad ne bi bilo dogodilo. Ne mogu objasniti zašto se takve stvari događaju, nitko ne može: Ali želim da znaš da ti stojim na usluzi, kad god me zatrebaš. U svako doba, na svakom mjestu. Toliko smo toga zajedno prošli. A ti si meni pomogao kad je meni bilo teško."

"Alane, tvoje mi je prijateljstvo uvijek bilo važno. Neću ti ovo zaboraviti."

Richmond prebaci ruku preko starčevih ramena. U pozadini se mikrofoni zaklate na dugim šipkama. Poput divovskih udica i blinkera okružili su dvojicu muškaraca usprkos kolektivnim naporima njihovih tjelohranitelja.

"Walter, angažirat ću se oko ovog. Znam da će ljudi reći da to nije moj posao i da se na svom položaju ne mogu uključiti ni u što. Ali dovraga, Walter, ti si mi prijatelj i neću dopustiti da ovo tek tako prođe. Ljudi odgovorni za taj čin, platit će."

Njih se dvojica ponovno zagrlje dok su fotografi škljocali. Osm metarske antene koje su izvirivale iz flote televizijskih kombija pokorno su prenijele taj dirljivi trenutak diljem svijeta. Još jedan primjer toga da je predsjednik Alan Richmond nešto više od predsjednika. Članovima odjela za odnose s javnošću zavrtjelo se u glavi od veselja pri pomisli na rezultate predizbornih anketa.

TELEVIZIJSKI KANAL SKOČI S MTV-A NA GRANG OLE OPRY, PA NA CRTIĆE, PA NA QVC PA NA CNN PA NA PROFESIONALNO HRVANJE PA SE VRATI NA CNN. Muškarac se uspravi u krevetu, ugasi cigaretu i odloži daljinski upravljač. Predsjednik drži tiskovnu konferenciju. Izgleda turobno i primjereno osupnut gnusnim ubojstvom Christine Sullivan, supruge milijardera Waltera Sullivana, jednog od predsjednikovih najbližijih prijatelja, te znakovitošću tog čina glede rastućeg bezakonja u zemlji. Bi li se predsjednik toliko zapjenio da je žrtva bila ubogi Amerikanac afričkog, južnoameričkog ili azijskog podrijetla kojeg su našli prerezana grla u nekoj uličici u jugoistočnom Washingtonu, nije se spominjalo. Predsjednik je govorio čvrstim, jasnim glasom s besprijekorno odmjerenom natruhom gnjeva, odlučnosti. Nasilje mora prestati. Ljudi se moraju osjećati sigurni u svojim domovima, odnosno u ovom slučaju na svojim imanjinama. Bio je to dojmljiv prizor. Obziran i brižan predsjednik.

Reporter i su progutali mamac i postavljali ispravna pitanja.

Na ekranu se vidjela predstojnica predsjednikova ureda Gloria Russell, odjevena u crno, kako s odobravanjem kima glavom kad bi predsjednik izrekao neku središnju misao svojih stajališta o zločinu i kazni. Glasovi policijske bratovštine i umirovljenika bili su osigurani za iduće izbore. Četrdeset milijuna glasova. Isplatila mu se ova jutarnja vožnja.

Ne bi bila toliko sretna da je znala tko ih gleda. Čije su oči upiljene u svaki centimetar njezina i predsjednikova lica, dok sjećanja na onu noć, nikad daleko od površine, nadiru poput zapaljene nafte koja bljuje plamen i uništenje na sve strane.

Let do Barbadosa bio je nezanimljiv. Airbus je bio golema lađa čiji su masivni motori glatko odlijepili zrakoplov od tla u San Juanu u Portoriku i za nekoliko minuta dosegli visinu od 12.000 metara. Zrakoplov je bio krcat. San Juan je bio opskrbni centar za turiste čije je odredište bio grozd otoka koji su sačinjavali

karipski turistički prsten. Putnici iz Oregona i New Yorka i svih mjesta između gledali su u zid crnih oblaka kad je zrakoplov skrenuo ulijevo i odmaknuo se od ostataka prerane tropske oluje koja nije dosegla orkansku jačinu.

Na izlasku iz zrakoplova dočeka ih metalno stubište. Njih se petero potrpa u automobil, sićušan prema američkim mjerilima, i odveze po pogrešnoj strani ceste iz zračne luke do Bridgetowna, glavnog grada bivše britanske kolonije, koja je zadržala snažne tragove duge kolonijalne vladavine u govoru, odjeći i ponašanju. Pijevnim glasom, vozač ih obavijesti o mnogim čudesima tog otočića, a pokaže im i gusarski turistički brod koji je ukrašen zastavom s motivom lubanje i prekriženih kostiju. Na njegovoj palubi, bjelopute ali pocrvenjele turiste tako se izdašno zalijevalo rum-punčom da će do povratka u luku svi bili vrlo pijani i/ili će im pozliti.

Na stražnjem sjedištu uzbuđeno su žagorila dva para iz Des Moinesa i cvrkutajući planirala što će raditi. Misli starijeg muškarca koji je sjedio na prednjem sjedištu i zurio kroz prednje staklo zaglibile su tri tisuće kilometara sjevernije. Jednom ili dvaput provjerio je kuda idu, automatski pamteći teren. Većih znamenitosti bilo je razmjerno malo, otok je bio jedva trideset kilometara dug i dvadeset jedan kilometar širok na najširem dijelu. Temperaturu koja se malokad spuštala ispod trideset stupnjeva ublažavao je neprekidni lahor, čiji bi se zvuk zagubio u podsvijesti, ali uvijek bio nadohvat poput izbljedjelog ali još moćnog sna.

Hotel je bio Hilton u skladu s američkim standardima, podignut na umjetnoj plaži koja se zavukla u more na jednom kraju otoka. Osoblje je bilo vješto, uljudno i više nego spremno ostaviti goste na miru pokažu li takvu želju. I dok se većina gostiju zdušno prepuštala maženju osoblja, jedan je gost izbjegavao kontakte, a kad bi otišao iz sobe, šetao bi po samotnijim područjima bijele plaže ili brdovitoj strani otoka okrenutoj prema Atlantskom oceanu. Ostatak vremena provodio je u svojoj sobi, uz prigušenu rasvjetu i upaljen televizor, a pladnjevi sobne posluge zakrčili su tepih i pokućstvo od bambusa.

Prvog dana na Barbadosu, Luther je sjeo u taksi pred hotelom i odvezao se na sjever, skoro do ruba oceana, gdje je na vrhu jednog od brojnih otočkih brda stajala Sullivanova kuća. Lutherov odabir Barbadosa nije bio slučajan.

"Poznajete gospodina Sullivana? Nije ovdje. Vratio se u Ameriku." Taksistov lirski govor trgnuo je Luthera iz zamišljenosti. Masivna željezna vrata u podnožju travnatog brda skrivala su dugi, zavojiti kolni prilaz do palače, koja se sa svojim zidovima boje lososa, štukaturama i mramornim stupovima visine šest metara, neobično dobro uklapala u bujno zelenilo, poput goleme ružičaste ruže koja viri iz grma.

"Bio sam kod njega", odgovori Luther. "U Sjedinjenim Državama."

Taksist ga pogleda s većim poštovanjem.

"Ima li ikog u kući? Nekog od posluge, možda?" Taksist odmahne glavom. "Svi su otišli. Jutros."

Luther se zavalj u sjedištu. Razlog je bio razumljiv. Otkrili su gospodaricu kuće.

Luther provede nekoliko idućih dana na širokim bijelim plažama promatrajući turističke brodove kako istovaruju svoj teret u duty-free shopove razasute po središtu grada. Žitelji otoka rastafarijanskih frizura obilazili su grad noseći oguljene aktovke u kojima su se utaborili ručni satovi, parfemi i ostale krivotvorene sitnice.

Za pet američkih dolara moglo se gledati nekog otočana kako reže list aloje i ulijeva njegov obilni sok u malu staklenu bocu kojom će se premazivati nježna bijela koža kad zapeče sunce a koja je sad nedirnuta drijemala ispod odijela i bluza. Pletenje kose u sitne pletenice stajat će vas četrdeset dolara i potrajati otprilike sat vremena. Bilo je puno žena ovješanih nadlaktica i natečenih, naboranih nogu, koje su strpljivo ležale na pijesku dok se ta operacija vršila na njima.

Ljepota otoka trebala je, donekle, osloboditi Luthera od njegove potištenosti. I naposljetku su toplo sunce, blagi povjetarci i ležeran pristup životu otočkih žitelja podrovali njegovu nervozu tako da bi se povremeno čak i nasmiješio prolaznicima, izmijenio pokoji slog s barmenom i pijuckao svoje koktele duboko u noć ležeći na plaži, a zvuk valova zatutnjao bi u tami i blago ga izdigao iznad njegove noćne more. Odlučio je krenuti dalje za nekoliko dana. Kamo, nije točno znao.

A tad se skakanje s kanala na kanal zaustavi na CNN-ovoj reportaži i Luthera se, poput izmrcvarene ribe na čvrstom povrazu, zavitla prema mjestu iz kojeg je pobjegao. A na taj je bijeg potrošio nekoliko tisuća dolara i prešao nekoliko tisuća kilometara.

RUSSELLOVA ODBAULJA IZ KREVETA I PRIĐE KOMODI PA PREKOPA PO njoj u potrazi za kutijom cigareta.

"Skratit će ti život za deset godina." Collin se prevrne na leđa i veselo zagleda kako ona razgolićena rovari po ladicama.

"Moj je posao to već učinio." Ona pripali cigaretu, povuče nekoliko dubokih dimova, ugasi cigaretu pa se vrati u krevet, priljubivši se stražnjicom uz Collina, smiješeći se zadovoljno kad je on obgrli svojim dugim, mišićavim rukama.

"Tiskovna je konferencija dobro prošla, zar ne?" Ona osjeti kako on razmišlja. Prilično je proziran. Bez sunčanih naočala, svi su takvi, smatrala je ona.

"Ako se ne dozna što se zapravo dogodilo."

Ona mu okrene lice, prođe prstom po njegovu vratu, načini slovo V na njegovim glatkim prsima. Richmondova su prsa bila dlakava, nekoliko čuperaka posijedjelo je i nakovršalo se na rubovima. Collinov grudni koš bio je kao dječja guza, ali je osjećala tvrde mišiće ispod kože. Mogao bi joj slomiti vrat jednim prstom. Ona se, nakratko, upita kakav bi to bio osjećaj.

"Znaš da imamo problem."

Collin se skoro grohotom nasmije. "Aha, neki tip hoda okolo s otiscima i krvlju predsjednika i mrtve žene na nožu. Rekao bih da to spada u krupne probleme."

"Što misliš, zašto se nije javio?"

Collin slegne ramenima. Da je on na njegovu mjestu, ispario bi. Uzeo pijen i odmaglio. Milijuni dolara. Collin, vječno poslušan, ipak razmisli što bi on učinio s toliko novca. I on bi nestao. Na neko vrijeme. Pogleda je. S tolikim novcem, bi li se ona udostojila poći s njim? Tad ponovno svrne misli na njihov trenutačni razgovor. Možda je tip član predsjednikove stranke, možda je glasovao za njega. U svakom slučaju, zašto si za vrat navući takve nevolje?

"Vjerojatno se boji", najzad odgovori. "Ima načina da to učini anonimno."

"Možda tip nije toliko prepreden. Ili možda u tome nema zarade. Ili mu se možda živo fućka. Odaberi. Da je namjeravao izaći s tim u javnost, već bi to bio učinio. A učini li to, brzo ćemo doznati."

Ona se uspravi u krevetu.

"Tim, mene to zaista zabrinjava." Zbog oporosti u njezinu glasu i on se uspravi. "Odlučila sam zadržati taj nož. Kad bi to predsjednik doznao..." Ona ga pogleda. On pročita poruku u njezinim očima i pomiluje je po kosi pa položi ruku na njezin obraz.

"Od mene to neće doznati."

Ona se nasmiješi. "Znam to, Tim, zaista to vjerujem. Ali ako se on... ta osoba... pokuša izravno obratiti predsjedniku?"

Collin je izgledao zbunjeno. "Zašto bi on to učinio?"

Russellova se prebaci na rub kreveta, pa su joj stopala visjela nekoliko centimetara od poda. Po prvi put Collin primijeti mali okrugli crveni madež, veličine polovice centa, na njezinu potiljku. Potom primijeti da drhti od zime, iako je u sobi bilo toplo.

"Zašto bi on to učinio, Gloria?" Collin joj se primakne.

Ona se obrati zidu spavaće sobe. "Je li ti ikad palo na um da je taj nož za

otvaranje pisama jedan od najdragocjenijih predmeta na svijetu?" Ona se okrene prema njemu, promrsi mu kosu, nasmiješi se praznom pogledu u kojem se počela naslućivati spoznaja.

"Ucjena?"

Ona mu kimne glavom.

"Kako ucijeniti predsjednika, dovraga?"

Ona ustane, prebaci široki ogrtač oko ramena i natoči si još jedno piće iz skoro prazne boce.

"To što si predsjednik ne znači da si imun na pokušaje ucjene, Tim. Baš zato možeš puno izgubiti... odnosno dobiti."

Ona je polako miješala svoje piće, pa sjedne na kauč i nagne čašu. Topla i blažeća tekućina klizila joj je niz grlo. U posljednje vrijeme neuobičajeno puno pije. Nije joj se to nepovoljno odrazilo na radni učinak, ali će morati pripaziti, osobito u sadašnjem položaju, na ovoj prekretnici. Ali ona odluči da će početi paziti od sutra. Večeras, dok joj mač političke propasti visi iznad glave, a u krevetu joj je mlad, zgodan muškarac, pit će. Osjećala se petnaest godina mlađom. Svakog se trenutka s njim osjećala ljepšom. Neće zaboraviti svoj prvotni cilj, ali tko joj može zabraniti da se malo zabavi?

"Što želiš da učinim?" Collin je pogleda.

Russellova je čekala na to. Njezin mladi, zgodni tajni agent. Moderni princ na bijelom konju o kakvima je raširenih očiju čitala kao djevojčica. Ona ga pogleda a čaša joj se zaklati među prstima. Drugom se posluži da polako skine svoj ogrtač i spusti ga na pod. Ima vremena, osobito za tridesetsedmogodišnjakinju koja nikad nije imala ozbiljnu vezu s muškarcem. Dovoljno je vremena za sve. Piće je ublažilo njezin strah, osjećaj ugroženosti. A time i njezin oprez. Svega toga potrebno joj je u izobilju. Ali ne noćas.

"Možeš nešto učiniti za mene. Ali ću ti to reći ujutro." Ona se nasmiješi, zavali na kauč i pruži ruku. On poslušno ustane i priđe joj. Poslije nekoliko trenutaka jedini zvuci koji su se čuli bili su ispremiješano stenjanje i uporni cvilež preopterećenog kauča.

MALO NIŽE ULICE U KOJOJ SE NALAZILA RUSSELLIČINA KUĆA, BILL Burton sjedio je u Bonnevilleu svoje supruge neodređene boje i među koljenima držao limenku Diet Coke. Povremeno bi bacio pogled na kuću u koju je njegov partner ušao u 12:14 ujutro i u kojoj je nakratko ugledao predstojnicu predsjednikova ureda u odjeći koja je odavala da nije riječ o poslovnoj posjeti. Svojim teleobjektivom snimio je dvije fotografije tog prizora za koje bi

Russellova ubila da ih se može dočepati. Svjetla u kući pomicala su se iz sobe u sobu dok nisu stigla do istočne strane kuće, gdje su se dramatično utrnula.

Burton pogleda u usnula stražnja svjetla automobila svog partnera. Mladić je pogriješio. Time što je unutra. To znači svršetak karijere, možda i za njega i za Russellovu. Burton se prisjeti one noći. Kako je Collin odjurio natrag u kuću. Russellova bijela kao kreda. Zašto? U općem metežu Burton je zaboravio upitati. A potom su bezglavo jurili kroz polje kukuruza za nekim tko nije trebao biti ondje ali je bio, i te kako. Ali se Collin vratio u tu kuću s točno određenom namjerom, Burton je zaključio da je vrijeme da dazna taj razlog. Imao je nejasan osjećaj da se sprema zavjera. Budući da ga nisu uključili u nju, logično je zaključio da u toj zavjeri nema za njega nikakve koristi. Ni trenutka nije povjerovao da bi Russellovu isključivo zanimalo ono što se skriva iza rasporka njegova partnera. Nije ona takav tip, nimalo. Sve što čini ima svrhu, i to važnu. Dobra ševa s mladim mesom nije za nju dovoljno.

Prođu još dva sata. Burton pogleda na sat pa se ukoči kad ugleda kako Collin otvara ulazna vrata, polako ide niz kolni prilaz i sjeda u automobil. Kad se provezao pokraj Burtona, ovaj se sagne i osjeti lagano grizodušje zbog toga što prati kolegu. Isprati pogledom namigivanje žmigavca kad je Ford izašao iz ove skupe četvrti.

Burton pogleda u kuću. Svjetlo se upali u prostoriji koja je vjerojatno bila dnevni boravak. Bilo je kasno, ali je gospodarici kuće očito još ostalo snage. Njezina je izdržljivost bila legendarna u Bijeloj kući. Burton se upita pokazuje li jednaku izdržljivost i između plahti. Dvije minute potom, ulica ostade prazna. Ono svjetlo u kući ostane upaljeno.

Dvanaesto poglavlje

ZRAKOPLOV SE PRIZEMLJI I UZ GRMLJAVINU, SE ZAUSTAVI NA KRATKOJ pisti koja je predstavljala glavnu uzletno-poletnu stazu National Airporta, pa skrene odmah ulijevo nekoliko stotina metara od malog zaljeva koji je jatima vikendaških plovidbenih zanesenjaka plovidbe omogućavao pristup na Potomac, te se odveze do izlaza broj devet. Pripadnik aerodromskog osiguranja odgovarao je na pitanja skupine radoznalih kamerama opskrbljenih turista i nije primijetio muškarca koji je odbrzao pokraj njega. A kao da bi mu netko uopće i pregledavao isprave.

Lutherov povratak bio je jednako zaobilazan kao i izlaz iz zemlje. Presjedanje u Miamiu pa u Dallas/Fort Worthu.

On uhvati taksi i zagleda se u gusti posturedovni promet koji se kretao prema

jugu po George Washington Parkway, dok se umorni radni živalj probijao prema svojim domovima. Nebo je obećavalo još kiše a vjetar šibao stablima oivičenu aveniju koja je lijeno vijugala usporedno s rijekom Potomac. Zrakoplovi bi se povremeno vinuli u zrak, skretali ulijevo i brzo nestajali u oblacima.

Luthera je ponovno čekao ljuti boj. Prizor kako kreposno ogorčeni predsjednik Richmond udara šakom po govornici dok drži vatreni govor protiv nasilja, a samodopadna predstojnica njegova ureda stoji pokraj njega, sad je bio konstanta Lutherova života. Vremešan, umoran i bojažljiv starac koji je pobjegao iz zemlje više nije bio umoran, ni bojažljiv. Posvemašnju krivnju zbog toga što je dopustio da umre jedna mlada žena, zamijenila je posvemašnja mržnja i bijes koji su plavili svaki živac u njegovu tijelu. Ako mu je usud biti neka vrsta anđela osvetnika Christine Sullivan, izvršit će tu zadaću svakim preostalim atomom snage i tračkom domišljatosti.

Luther se zavalu u sjedištu. Grickao je slane kekse koji su mu ostali još iz zrakoplova i upita se kako se Gloria Russell snalazi u igrama živaca.

SETH FRANK POGLEDA KROZ PROZOR AUTOMOBILA. NJEGOVI razgovori s poslugom Waltera Sullivana otkrili su mu dva zanimljiva podatka, a prvi je bilo poduzeće ispred kojeg se Frank sad parkirao, drugi može pričekati. Smješten u dugoj, sivoj betonskoj zgradi u trgovačkoj četvrti Springfielda u neposrednoj blizini Beltwaya, natpis Metro Steam Cleaner objavljuvao je da tvrka posluje od 1949. godine. Takva pouzdanost ništa nije značila Franku. Puno je takvih legitimnih poduzeća s dugom tradicijom bilo paravan za pranje novca organiziranom kriminalu, mafiji i kineskim i domaćim, američkim inačicama. A čistač sagova za imućne mušterije bio je u povoljnom položaju da dobro osmotri protuprovalne sustave, gotovinu i gnijezda za nakit te obrasce ponašanja odabrane žrtve i njihovih ukućana. Frank nije znao ima li posla s individualcem ili organizacijom. Vjerojatnije će se ponovno naći u slijepoj uličici, ali se nikad ne zna. Tri minute hoda odande stajala su tri patrolna automobila. Za svaki slučaj. Frank izade iz automobila.

"To su bili Rogers, Budizinski i Jerome Pettis. Da, tridesetog kolovoza, devet sati ujutro. Tri kata. Kuća je bila tako velika, čišćenje je trajalo čitav dan, čak i s tri perača." George Patterson provjeri u svom dnevniku dok je Frank gledao po neoličenom uredu.

"Mogu li porazgovarati s njima?"

"Možete s Pettisom. Druga dvojica su otišla."

"Zauvijek?" Patterson kimne glavom. "Koliko su dugo bili kod vas?"

Patterson pogledom preleti po rokovniku. "Jerome je kod mene pet godina. Među mojim najboljim radnicima. Rogers je ostao oko dva mjeseca. Mislim da se odselio odavde. Budizinski je bio kod nas četiri tjedna."

"Prilično su kratko ostali."

"Takva je priroda posla, majku mu! Potrošiš tisuću dolara na obuku tih ljudi i-puf! –oni odu. Nije to tip posla da bi čovjek gradio karijeru, shvaćate? Težak, prljav posao. A plaća vas neće odvesti na Rivijeru, ako shvaćate što želim reći."

"Imate njihove adrese?" Frank izvadi svoj notes.

"Kao što rekoh, Rogers se odselio. Pettis je danas ovdje, ako želite popričati s njim. Za pola sata ima dogovoren posao u McLeanu. Iza zgrade je, tovari opremu u kombi."

"Tko odlučuje koja će ekipa u koju kuću?"

"Ja."

"Uvijek?"

Patterson je oklijevao. "Pa, dečki su specijalizirani za različite stvari."

"Tko je specijaliziran za otmjene četvrti?"

"Jerome. Kao što rekoh, on mi je najbolji radnik."

"Kako su mu ona dvojica bila dodijeljena?"

"Ne znam, to je stvar rotacije. Kadšto ovisi o tome tko dođe na posao."

"Je li netko od njih pokazivao osobito zanimanje za kuću Sullivanovih?"

Patterson odmahne glavom.

"A Budizinski? Imate njegovu adresu?"

Patterson pogleda u bilježnicu punu papirića i nešto zapiše na jednom. "U Arlingtonu. Ne znam je li još ondje."

"Treat će mi njihov radni spis. Brojevi zdravstvenog osiguranja, datumi rođenja, povijest njihovih zaposlenja, takve stvari."

"To vam može dati Sally. Cura koja sjedi na ulazu."

"Hvala. Imate li njihove fotografije?"

Patterson pogleda u Franka kao da je ovaj ćaknut. "Šalite se. Nije ovo FBI, za Boga miloga."

"Možete li mi dati opis?" Strpljivo upita Frank.

"Imam šezdeset pet zaposlenih i stopu fluktuacije od šezdeset posto. Najčešće radnika ne vidim nakon što ga zaposlim. Ionako mi svi nakon stanovitog vremena počnu izgledati isto. Pettis će se sjetiti."

"Možete li se sjetiti još nečeg što bi mi moglo pomoći?"

Patterson odmahne glavom. "Mislite da je jedan od njih možda ubio onu ženu?"

Frank ustane i protegne se. "Ne znam. Što vi mislite?"

"Hej, ovdje ih ima svakakvih. Više me ništa ne može iznenaditi."

Frank se okrene da će otići, pa se ponovno okrene. "Da, skoro sam zaboravio. Trebat će mi popis svih kuća i ureda koje je vaša tvrtka čistila u Middletonu u posljednje dvije godine."

Patterson poskoči sa stolca. "Što će vam to, jebote?"

"Imate evidenciju?"

"Aha, imam."

"Dobro, javite mi kad to učinite. Puno sreće."

JEROME PETTIS BIO JE VISOK ČETRDESETOGODIŠNJI CRNAC, KOST I KOŽA, kojemu je na ustima vječno visjela cigareta. Frank je s divljenjem promatrao kako on planski i vješto tovari tešku opremu za čišćenje. Njegovo plavo radno odijelo bilo je znak da je on stariji tehničar u Metrou. Ne pogleda u Franka, gledao je što radi. Posvuda oko njih, u golemoj garaži, tovarili su bijele kombije. Dvojica muškaraca zagledaju se u Franka, ali se brzo vrte svome poslu.

"Gospodin Patterson je rekao da imate pitanja."

Frank se smjesti na prednjem odbojniku kombija. "Nekoliko. Tridesetog kolovoza ove godine čistili ste u kući Waltera Sullivana u Middletonu."

Pettisovo se čelo namršti. "U kolovozu? Čistim u prosjeku četiri kuće dnevno. Ne sjećam ih se jer se nema čega sjećati."

"Na ovu ste utrošili cijeli dan. Velika kuća u Middletonu. Rogers i Budizinski su bili s vama."

Pettis se nasmiješi. "Tako je. Najveća kuća koju sam vidio a nagledao sam se ludih kuća, čovječe."

Frank mu uzvratil smiješak. "To sam i ja pomislio kad sam je ugledao."

Pettis se uspravi, ponovno pripali cigaretu. "Problem je bio s pokušajom. Morali smo ga micati, svaki prokleti komad, a neki su bili teški u materinu, teški kakve više danas ne proizvode."

"Znači, ostali ste cijeli dan?" Frank nije namjeravao tako formulirati pitanje.

Pettis se žacne, posiše svoju Camel cigaretu i nasloni na vrata kombija. "Kako to da se policija zanima za čišćenje tepiha?"

"U toj je kući ubijena žena. Očito se našla na putu provalnicima. Zar ne čitate novine?"

"Samo o sportu. I sad mislite da sam ja jedan od tih dripaca?"

"Još ne. Samo prikupljam podatke. Svatko tko je u posljednje vrijeme bio u blizini te kuće me zanima. Vjerojatno ću poslije vas razgovarati s poštarom."

"Duhoviti ste za policajca. Mislite da sam je ja ubio?"

"Da jeste, mislim da ste dovoljno pametni da se ne bi vrzmali ovdje i čekali da vam pozvonim na vrata. Ta dvojica koja su bila s vama, što biste mi mogli reći o njima?"

Pettis povuče dim i pogleda u Franka ne odgovorivši mu. Frank počne zatvarati notes.

"Želite li odvjetnika, Jerome?"

"Je li mi potreban?"

"Što se mene tiče ne, ali ne odlučujem ja. Ne namjeravam izvući pločicu s pravima uhićenika, ako vas to muči."

Pettis ponikne pogledom u betonski pod, zgnječi cigaretu, pa ponovno pogleda u Franka. "Slušajte, dugo sam s gospodinom Pattersonom. Dolazim na posao svaki dan, učinim što treba, uzmem platni listić i odem kući."

"Znači, nemate razloga za zabrinutost."

"Tako je. Znete, svojedobno sam zakardašio. Odsjedio neko vrijeme. Možete to za pet sekundi izvući sa svojih kompjutora. Pa vam zato neću kenjati kvake, dobro?"

"Dobro."

"Imam četvero djece ali nemam ženu. Nisam provalio u tu kuću i nisam ništa učinio toj ženi."

"Vjerujem vam, Jerome. Puno me više zanimaju Rogers i Budizinski."

Pettis je nekoliko trenutaka gledao u detektiva. "Prošetajmo."

Njih dvojica izađu iz garaže i pridu prastarom Buicku, velikom poput lađe koji je imao više hrđe nego metala. Pettis uđe u automobil. Frank za njim.

"U garaži i zidovi imaju uši, shvaćate?" Frank kimne glavom.

"Brian Rogers. Zvali smo ga Slick jer je bio dobar radnik, brzo je učio posao."

"Kako je izgledao?"

"Bijelac, pedesetogodišnjak, možda i stariji. Ne previsok, metar sedamdeset, možda koji centimetar viši. Pričljiv. Vrijedan radnik."

"A Budizinski?"

"Buddy. Ovdje svi imaju nadimke. Ja sam Tur. Od kostur." Frank se nasmiješi kad je to čuo. "I on je bio bijelac, malo krupniji. Možda i malo stariji od Slicka. Držao se povučeno. Učinio bi što mu se reklo i ništa više."

"Koji je od njih čistio bračnu spavaću sobu?"

"Svi. Morali smo dignuti krevet i komodu. Svaki je komad težio nekoliko tona. Još me bole leđa." Jerome ispruži ruku prema stražnjem sjedištu i uzme prenosivi hladnjak. "Nisam jutros imao vremena za doručak", protumači on kad je izvadio

bananu i komad kolača.

Frank se promeškolji od neugode na istrošenu sjedištu. Komad metala ubode ga u leđa. Automobil je zaudarao na dim cigarete.

"Je li ijedan od njih u nekom trenutku ostao sam u spavaćoj sobi ili u kući?"

"Uvijek je nekog bilo u kući. Gazda je ondje poslao puno ljudi. Mogli su otići na kat sami. Nisam ih držao na oku. Nije to bio moj posao, shvaćate?"

"Kako to da su Rogers i Budizinski radili s vama tog dana?"

Jerome se na trenutak zamisli. "Nisam siguran, sad kad me to pitate. Znam da je posao počinjao rano ujutro. Možda zato što su prvi stigli na posao. Kadšto je to dovoljno."

"Dakle, mogli su znati unaprijed da ćete takvu kuću početi čistiti rano i da bi, ako stignu prije ostalih, mogli dospjeti u vašu ekipu?"

"Aha, vjerojatno. Nama su potrebna samo tijela, shvaćate li što želim reći? Za ovakav usrani posao nisu potrebni neurokirurzi."

"Kad ste ih posljednji put vidjeli?"

Jerome namreška lice i zagriže bananu.

"Prije nekoliko mjeseci, možda i više. Buddy je otišao prvi, nije rekao zašto. Momci stalno dolaze i odlaze. Ja sam ovdje najdulje osim gospodina Pattersona. Slick se preselio, mislim."

"Znate li kamo?"

"Sjećam se da je spominjao Kansas. Nekakvo gradilište. Bio je stolar. Dobio je otkaz kad su poslovi ovdje blago preminuli. Ima spretne ruke."

Frank zapiše taj podatak dok je Jerome dovršavao doručak. Vrate se zajedno u garažu. Frank pogleda u kombi, u crijeva, sredstva za čišćenje, boce i tešku opremu za čišćenje.

"Je li ovo kombi s kojim ste otišli kod Sullivanovih?"

"Ovo je moj kombi već tri godine. Najbolji u firmi."

"Držite uvijek istu opremu u kombiju?"

"Pogodili ste od prve."

"Nabavite si drugi kombi na neko vrijeme."

"Što?" Jerome se polako dignu s vozačkog sjedišta.

"Porazgovarat ću s Pattersonom. Ovaj ću zaplijeniti."

"Zajebavate me."

"Ne, Jerome, nažalost nije tako."

"WALTER, OVO JE JACK GRAHAM. JACK, WALTER SULLIVAN".
SANDY Lord se svali u svoj stolac. Jack se rukuje sa Sullivanom pa svi sjednu

oko malog stola u dvorani za konferencije broj pet. Bilo je osam sati ujutro a Jack je bio u uredu od šest sati ujutro, dvije noći zaredom. Već je popio tri šalice kave i točio si četvrtu iz srebrnog vrča za kavu.

"Walter, upoznao sam Jacka s ugovorom s Ukrajinom. Sastavili smo ga okvirno. Glasovi s Capitol Hilla zaista obećavaju. Richmond je otključao sva potrebna vrata. Veliki medvjed je mrtav. Kijev je dobio staklenu cipelicu. Tvoj je dečko održao obećanje."

"Richmond mi je jedan od najboljih prijatelja. A od prijatelja takvo što i očekujem. No mislio sam da imamo dovoljno odvjetnika koji rade na tom slučaju. Ispostavit ćeš mi masniji račun, Sandy?" Sullivan s teškom mukom ustane iz stolca i pogleda kroz prozor u nedirnuto ranojutarnje nebo koje je obećavalo prelijep jesenski dan. Jack ga iskosa pogleda dok je pravio bilješke i na brzinu se upoznao sa Sullivanovim najnovijim ugovorom. Sullivan nije djelovao pretjerano zainteresiran za sklapanje tog međunarodnog mastodonta od ugovora vrijednog nekoliko milijardi dolara. Jack nije znao da su starčeve misli u mrtvačnici u Virginiji, da se prisjeća jednog lica.

Jack se zapanjio kad ga je Lord svečano ustoličio kao drugu violinu u trenutačno najvećoj transakciji u tvrtki, preskočivši nekoliko najvažnijih partnera i gomilu pravnika starijih od Jacka. Jaz se već počeo kotrljati niz raskošne hodnike tvrtke. Jack nije mario za to. Oni nemaju Ransomea Baldwina za klijenta. Bez obzira na to kako je došao do njega, imao je novčano zaleđe, i to jako. Umarao ga je osjećaj krivnje zbog njegova položaja. Ovo je bila Lordova provjera Jackovih sposobnosti premda to nije izrijekom spomenuo. Pa ako želi sklopiti taj ugovor, Jack će se pobrinuti da se to dogodi. Teorijsko trućanje žitelja kule od slonovače nije pritom imalo nikakve važnosti. Važni su isključivo rezultati.

"Jack je jedan od naših ponajboljih pravnika. A on je i Baldwinov pravni orao."

Sullivan ih pogleda. "Ransome Baldwin?"

"Aha."

Sullivan odmjeri Jacka drukčijim pogledom pa se ponovno okrene prema prozoru.

"No naša se zlatna vrata svakim danom sve više zatvaraju", nastavi Lord. "Moramo malo prodrmati igrače i pobrinuti se da oni u Kijevu shvate koje su njihove obveze."

"Zar to ne možeš ti srediti?"

Lord pogleda u Jacka pa u Sullivana. "Naravno da mogu, Waltere, ali nemoj pomišljati da bi ti sad mogao abdicirati. Ti još igraš važnu ulogu. Ti si utanačio

taj sporazum. Tvoje daljnje sudjelovanje nužno je po mišljenju svih strana." Sullivan se još nije pomaknuo. "Waltere, ovo je kruna tvoje karijere."

"To si rekao i za prethodni posao."

"Što mogu kad uvijek nadmašiš samog sebe!" otpovrne Lord. Naposljetku, jedva primjetno, Sullivan se nasmiješi, prvi put nakon što mu je telefonski poziv iz Sjedinjenih Država razbio životne snove.

Lord se malo opusti, pogleda u Jacka. Nekoliko su puta pretresli idući korak.

"Preporučam ti da odletiš tamo s Jackom. Rukuj se s pravim ljudima, tapši po pravim ramenima, neka vide da ti još držiš uzde u rukama. Potrebno im je to. Kapitalizam je za njih još nova igra."

"A Jackova uloga?"

Lord rukom da znak Jacku.

Jack ustane, priđe prozoru. "Gospodine Sullivan, proveo sam posljednjih četrdeset osam sati učeći napamet sve pojedinosti tog dogovora. I svi ostali pravници u tvrtki rade nešto u vezi s tim. Uz iznimku Sandyja, mislim da osim mene nema nikog u tvrtki tko bi bolje znao što želite postići."

Sullivan se polako okrene prema Jacku. "To je prilično krupna izjava."

"Pa i ugovor je krupan, gospodine."

"Dakle, ti znaš što želim postići?"

"Da, gospodine."

"Pa zašto mi ne bi prosvijetlio pamet i rekao što je to." Sullivan sjedne, prekriži ruke na prsima i s očekivanjem se zapilji u Jacka.

Jack nije gubio vrijeme na gutanje sline ili vraćanje daha. "Ukrajina ima silne prirodne resurse, sve što je potrebno teškoj industriji diljem svijeta. Pitanje je kako iz Ukrajine izvući te resurse uz minimalan trošak i rizik, s obzirom na tamošnju političku situaciju."

Sullivan otpusti ruke, uspravi se u stolcu i otpije kavu.

Jack nastavi. "Vi želite da Kijev povjeruje kako će vaša ulaganja u budućnost Ukrajine biti na razini izvoza koji će ići preko vaše tvrtke. Dugotrajno ulaganje na koje se vi, koliko mi se čini, ne želite obvezati."

"Proveo sam najveći dio svog života prestrašen nasrtnom od crvenih. Vjerujem u perestrojku i glasnost koliko i u Svetog Nikolu. Smatram svojom domoljubnom dužnošću da što više oderem komuniste. Da ostanu bez sredstava kojima bi mogli ovladati svijetom, što im je dugoročni plan, usprkos ovom posljednjem pijanom štucaju demokracije."

Jack reče: "Točno tako, gospodine. 'Oderati' je najvažnija riječ. Oderati truplo prije no što implodira... ili napadne." Jack zastane da vidi kako su Lord i Sullivan reagirali. Lord je piljio u strop, a na licu mu se nije moglo ništa pročitati.

Sullivan se promeškolji. "Samo nastavi. Došao si do zanimljivog dijela."

"Važno je kako osmisliti dogovor tako da Sullivan and Company imaju najmanji negativni a maksimalni pozitivni prikaz. Ili ćete sklopiti ugovor, ili ćete kupovati izravno od Ukrajine a prodavati multinacionalnim tvrtkama. Nešto sitno od te zarade poškropite po Ukrajini."

"Tako je. Ukrajinu ćemo dovesti na prosjački štap, a ja ću odšetati s dvije milijarde netto."

Jack ponovno pogleda u Lorda, koji je sad sjedio uspravno i napeto slušao. To je bila udica za Sullivana. Jack se tek jučer toga sjetio.

"Ali zašto od Ukrajine ne uzeti ono što je zaista čini opasnom?" Jack pošuti. "I utrostručiti pritom vaš neto."

Sullivan je piljio u njega. "Kako?"

"IRBM-ovi. Kratica od 'balistički projektili srednjeg dometa'.* Ukrajina ih ima na bacanje. A sad kad je propao Dogovor o neširenju nuklearnog naoružanja iz 1994, ti nuklearni projektili ponovno Zapadu zadaju velike glavobolje."

* U izvorniku Intermediate-Range Ballistic Missiles.

"Pa što predlažeš? Da ih kupim? Što bih ja s njima?"

Jack primijeti kako se Lord nagnuo naprijed, pa nastavi. "Kupite ih po najnižoj cijeni, možda za pola milijarde dolara, posluživši se zaradom od prodaje sirovina. Kupit ćete ih dolarima, kojima se Ukrajina potom može poslužiti za kupnju druge, njoj potrebne robe na svjetskim tržištima."

"Zašto po najnižoj cijeni? Svaka bliskoistočna država će ponuditi višu cijenu."

"Ali ga Ukrajina njima ne može prodati. Države G-7 to nikad ne bi dopustile. Kad bi to Ukrajina učinila, zabranili bi im pristup na tržište Europske unije i ostala zapadna tržišta, a dogodi li se to, propali su."

"Dakle, ja ih kupim i prodam kome?"

Jack se morao nasmiješiti od uha do uha. "Nama. Sjedinjenim Državama. Šest milijardi je najopreznija procjena njihove vrijednosti. Ma što! Plutonij koji se nalazi u tim ljepoticama je neprocjenjiv. A i ostale bi članice G-7 vjerojatno nabacile nekoliko milijardi. A cijeli će taj posao s Kijevom uspjeti zbog vaših dobrih odnosa s njima. Gledat će vas kao spasitelja."

Sullivan je djelovao zaprepašten. Podigne se u stolcu, ali se predomisli. Čak su i za njega ti potencijalni novčani iznosi bili zapanjujući. Ima dovoljno novca, i više no dovoljno. Ali izbrisati dio nuklearne jednadžbe iz kolektivne svjetske bijede...

"A čija je to zamisao?" Sullivan pogleda u Lorda dok je postavio to pitanje. Lord pokaže u Jacka.

Sullivan se zavalio u stolcu i pogleda u mladića. Tad ustane hitrošću koja

iznenadi Jacka. Milijarder željeznim stiskom uhvati Jacka za ruku.

"Mladiću, daleko ćeš dogurati. Smijem li se ja šlepati s tobom?"

Lordu se ozari lice kao da je Jackov otac, a Jacku smiješak nije silazio s lica. Počeo je zaboravljati kakav je osjećaj kad palicom raspališ loptu nebu pod oblake.

Nakon što je Sullivan otišao, Jack i Sandy sjednu za stol. Naposljetku će Sandy: "Jasno mi je da to nije bio lak zadatak. Kako se osjećaš?"

Jack se samo smješкао. "Kao da sam spasao s najljepšom curom u školi, prolaze me srsi."

Lord se nasmije i ustane. "Idi kući i odmori se. Sullivan vjerojatno iz automobila već naziva svog pilota. Barem smo mu odagnali misli na onu njegovu gaduru."

Jack nije čuo tu posljednju rečenicu jer je brzo izašao iz dvorane. Nakon dugog vremena, osjećao se dobro. Nema briga, samo ružičastu budućnost. Beskrajn niz mogućnosti.

Te je večeri dugo bdio i pričao ushićenoj Jennifer Baldwin o tome. A poslije, uz jako ohlađenu bocu pjenušca i pladanj oštriga posebno naručenih za njezinu kuću u gradu, njih su dvoje doživjeli dotad najbolji seks njihove veze. Jednom u životu, visoki stropovi i zidne slikarije nisu smetale Jacku. Zapravo, počeli su mu se sviđati.

Trinaesto poglavlje

BIJELA KUĆA SVAKE GODINE PRIMA NA MILIJUNE NESLUŽBENIH poštanskih pošiljaka. Svaka se pošiljka pomnjivo pregleda i primjereno obradi, a taj posao spada u radne zadatke posebnog odjela kojem u radu pomaže - i nadgleda ga - tajna služba.

Dvije omotnice bile su naslovljene na Gloriju Russell, što je bilo neobično, budući da je većina te vrste prepiske najčešće upućena predsjedniku, ili članovima prve obitelji, a često i prvom kućnom ljubimcu, koji je trenutačno bio zlatni retriever po imenu Barney.

Rukopis na obje kuverte bila su velika štampana slova, omotnice bijele i jeftine, što znači da ih se moglo nabaviti na mnogim mjestima. Stigle su do Russellove oko podneva dana koji nije bio loš do tog trenutka. U jednoj je omotnici bio komad papira, a u drugoj predmet u koji je ostala zuriti nekoliko minuta. Na papiru je, ponovno velikim štampanim slovima, pisalo:

Pitanje: Što spada u zločine i prekršaje?

Odgovor: Mislim da ne biste to željeli doznati.

Vrijedan predmet na raspolaganju, Čut ćemo se još, predstojnice, U potpisu ne tako tajni obožavatelj.

Iako je to očekivala - zapravo očajnički željela primiti to pismo - ipak osjeti kako joj ubrzava bilo dok joj srce nije zabubnjalo o stijenke grudnog koša, slina joj se osušila tako da je morala iskapiti čašu vode. Ponavljala je taj postupak dok nije postala u stanju čitati pismo a da joj ne drhte ruke. Tad pogleda u drugi predmet. Fotografija. Kad je ugledala nož za otvaranje pisama, to u njoj potakne bujicu sjećanja na užasne događaje one večeri. Stisne rukohvat stolca. Polako, tjeskoba popusti.

"Barem se želi nagoditi." Collin odloži pisamce i fotografiju i vrati se u svoj stolac. Primijetio je ženinu bljedoću i upita se ima li dovoljno čvrstine da prebrodi ovo.

"Možda. A možda je i namještaljka."

Collin odmahne glavom. "Ne vjerujem."

Russellova se zavalila u stolcu, protrlja sljepoočnice, proguta još jedan tylenol. "Zašto ne?"

"Zašto bi nam smjestio ovako? Zapravo, zašto bi nam uopće smjestio? On ima nešto čime nas može pokopati. Želi novac."

"Vjerojatno je zaradio milijune od pljačke Sullivanovih."

"Možda. Ali ne znamo koliko je od tog mogao unovčiti. Možda je plijen pohranio i ne može do njega. Možda je iznimno pohlepan. Svijet je pun takvih."

"Potrebno mi je piće. Možeš li doći večeras?"

"Predsjednik večera u kanadskom veleposlanstvu."

"Dovraga! Možeš li naći nekog da te zamijeni?"

"Možda, kad bi ti povukla svoje veze:"

"Smatraj ih povučenima. Što misliš, kad će nam se ponovno javiti?"

"Ne djeluje mi previše nasrtljiv, premda možda samo glumi opreznost. Ja bih to učinio na njegovu mjestu."

"Divno. Što znači da mogu pušiti dvije kutije mentol cigareta dok nam se ne javi. Dotad ću umrijeti od raka pluća."

"Ako želi novac, što ćeš učiniti?" upita on.

"Ovisno o tome koliko će tražiti, to se može postići razmjerno lako." Malo se smirila.

Collin ustane. "Ti si šeica."

"Tim?" Russellova mu priđe. "Zagrli me na trenutak."

On osjeti kako se očešala o njegov revolver kad ju je čvrsto stisnuo.

"Tim, ako bude tražio nešto više od novca? Ako ne budemo mogli do noža?"

Collin je pogleda.

"Tad ću se ja pobrinuti za to, Gloria." On joj prstima dotakne usne, okrene se i ode.

COLLIN ZATEKNE BURTONA KAKO GA ČEKA U HODNIKU. Burton odmjeri mladića. "Pa, kako se drži?"

"Dobro." Collin je nastavio hodati niz hodnik, no Burton ga zgrabi za ruku i okrene.

"Koji se kurac događa, Tim?"

Collin se oslobodi partnerova stiska. "Bill, ovo nije ni vrijeme ni mjesto."

"Pa reci mi kad bi bilo vrijeme i mjesto, pa ću doći, jer moramo razgovarati."

"O čemu?"

"Zar ćeš preda mnom glumiti budalu?" On grubo odvuče Collina u kut.

"Želim da zaista dobro promisliš o toj ženi. Jebe se njoj za tebe, mene ili bilo kog drugog. Jedino do čeg joj je stalo je spasiti svoje dupe. Ne znam što ti je nabajala, i ne znam što vas dvoje kuhate, ali ti kažem da se pripaziš. Ne želim da sve upropastiš zbog nje."

"Cijenim to što brineš, ali znam što činim, Bill."

"Zaista, Tim? Zar i ševa s predstojnicom predsjednikova ureda spada u opis radnih zadataka agenta tajne službe? A da mi pokažeš gdje to piše u priručniku? Jako bih to rado pročitao vlastitim očima. A kad smo već kod toga, zašto mi ne

rastumačiš zašto smo se vraćali u onu kuću? Jer ono po što smo išli nemamo, a mislim da znam tko to ima. Tim, i moje je dupe u kotlu. A kad već tonem, rado bih barem znao zašto."

Prođe jedan službenik i čudno se zagleda u njih. Burton se nasmiješi i kimne glavom pa ponovno obrati pozornost Collinu.

"No da čujem, Tim, što bi ti učinio da si na mom mjestu?"

Mladić pogleda u prijatelja i kruti izraz njegova lica, kakav bi uglavnom imao dok bi bio na dužnosti, ublaži se. Da je na Burtonovu mjestu, što bi učinio? Nije mu bilo teško odgovoriti. Prodrmao bi neke ljude dok ne bi progovorili. Burton mu je prijatelj, puno je puta to dokazao. To što govori o Russellovoj je vjerojatno istina. Collinova sposobnost razboritog razmišljanja nije posve isparila pri pogledu na svileni donje rublje.

"Bill, imaš vremena za jednu kavu?"

FRANK SIĐE DVAMA STUBIŠTIMA, SKRENE DESNO I OTVORI VRATA kriminalističkog laboratorija. Mala i neoličena prostorija bila je iznenađujuće uredna, uglavnom zahvaljujući činjenici da je Laura Simon bila živa pedanterija. Frank pomisli kako joj je i kuća jednako tako uredna i dobro održavana, usprkos nazočnosti dvoje predškolaraca koji su joj sisali snagu. Oko sobe bile su poslagane neupotrijebljene vrećice za pohranu dokaza, i njihovi čitavi narančasti pečati davali su malo boje sumornim, okrhnutim sivim zidovima. Kartonske kutije, brižljivo označene, bile su poslagane u drugom kutu. U trećem kutu stajao je mali podni sef s dokaznim materijalima koje se moralo dodatno osigurati. Pokraj njega stajao je hladnjak u kojem su bili smješteni dokazi koje se moralo pohraniti u skladu s određenim temperaturnim zahtjevima.

On se zagleda u njezina sitna leđa dok se ona grbila nad mikroskopom na drugom kraju sobe.

"Zvala si?" Frank se nagne nad nju. Na stakalcu su bili komadići nečeg. Nije mogao zamisliti da bi provodio dane gledajući u mikroskopske komadiće tko zna čega, ali je jednako tako bio i te kako svjestan da je Laurin posao izvanredno važan doprinos optužbi.

"Pogledaj ovo." Simonova mu rukom da znak da se nagne nad leće. Frank skinu naočale, za koje je zaboravio da ih još ima na sebi. Pogleda, pa podigne glavu.

"Laura, znaš da nikad ne znam u što gledam. Što je to?"

"Uzorak tepiha uzet iz Sullivanove spavaće sobe. Nismo to našli prilikom prve pretrage, nego poslije."

"Pa, što je u njemu važno?" Frank je naučio jako pažljivo slušati ovu laboranticu.

"Tepih u spavaćoj sobi je jedan od skupocjenih modela koji stoje otprilike šest stotina dolara po četvornom metru. Samo ih je tepih za spavaću sobu stajao četvrt milijuna dolara."

"Isuse Kriste!" Frank ubaci još jedan komadić gume za žvakanje u usta. Njegov pokušaj da prestane pušiti imao je za posljedicu kvarenje zuba i širenje struka. "Dvije stotine pedeset tisuća za nešto po čemu hodaš?"

"Nevjerojatno je trajan, moglo bi se tenkom prijeći preko njega a on bi se ponovno izravnao. Star je samo dvije godine. Tad su prepravljali kuću."

"Prepravljali? Pa kuća je stara samo nekoliko godina."

"Tad se pokojnica udala za Waltera Sullivana."

"Ah."

"Seth, žene vole ostaviti trag na takvim stvarima. Zapravo je imala ukusa glede tepiha."

"Dobro, kamo nas vodi njezin dobar ukus u tepisima?"

"Pogledaj ponovno vlakna."

Frank uzdahne ali poslušava zahtjev.

"Vidiš vrške? Pogledaj u presjek. Vrhovi su odrezani. Vjerojatno ne odveć oštrim škarama. Odrezani su rubovi prilično krbasti, no kao što rekoh, ta su vlakna poput žice."

On je pogleda. "Odrezani? Zašto bi to netko učinio? Gdje si ih našla?"

"Ovi su uzorci nađeni na krevetskom pokrivaču. Onaj tko je ošišao sag nije mogao primijetiti da mu se nekoliko vlakana uhvatilo za ruku. A tad se rukom očešao po pokrivaču i evo ih."

"Jesi li otkrila kojem to dijelu tepiha odgovara?"

"Aha. Točno ispod lijeve strane kreveta ako gledaš prema njemu s oko deset centimetarske udaljenosti pod okomitim kutom. Odrezani je dio malen, ali uočljiv."

Frank se uspravi i sjedne na stolac bez naslona pokraj Simonove.

"To nije sve, Seth. Na jednom fragmentu našla sam i tragove otopine. Slične sredstvu za čišćenje mrlja."

"To bi moglo biti od nedavnog pranja tepiha. Ili su možda sluškinje nešto prolile."

Simonova odmahne glavom. "A-a. Tvrtka za čišćenje služi se parom. A za čišćenje mrlja služe se specijalnom organskom otopinom. Provjerila sam. A ova je na bazi petroleja, sredstvo za čišćenje koje se može kupiti u trgovinama. Sluškinje se služe sredstvom za čišćenje koje je preporučio proizvođač saga."

Također organski. Imaju veliku zalihu u kući. A tepih je kemijski obrađen tako da sprečava upijanje mrlja. Sredstvo na bazi petroleja vjerojatno je samo još više razmazalo mrlje. Vjerojatno su zbog toga morali odrezati dijelove vlakana."

"Dakle, počinitelj uzima vlakna jer ona nešto odaju. A što?"

"Ne na uzorku koji ja imam, no možda je ošišao tepih oko mrlja kako bi bio siguran da mu ništa nije promaknulo a mi smo dobili jedan od čistih uzoraka."

"Što bi bilo na tepihu s kojeg bi se netko mučio rezati vlakna duljine jednog centimetra? Sigurno nešto silno nezgodno."

I Simonovoj i Franku padne na um ista misao, zapravo su već o njoj razmišljali nekoliko trenutaka.

"Krv", jednostavno će Simonova.

"I to ne pokojničina. Ako se točno sjećam, njezine krvi nije bilo ni blizu tog mjesta." Frank nastavi. "Laura, mislim da te slijedi još jedan test."

Ona sa zida skine vrećicu za prikupljanje dokaza. "Upravo sam to namjeravala učiniti, ali sam pomislila da bi bilo bolje najprije zvrnuti tebe."

"Pametna cura."

VOŽNJA JE POTRAJALA TRIDESET MINUTA. FRANK SPUSTI PROZOR NA svojoj strani i dopusti da mu vjetar zalahori preko lica. A pomoglo je i rastjerati dim cigareta. Simonova mu je neprestano prigovarala zbog pušenja.

Spavaća je soba ostala zapečaćena po Frankovoj naredbi. Frank je iz ugla spavaće sobe Waltera Sullivana promatrao kako Simonova pomnjivo miješa kemikalije pa ulijeva smjesu u plastičnu prskalicu. Tad joj Frank pomogne zagurati ručnike pod vrata i ljepljivom vrpcom na prozore pričvrstiti smeđi papir za zamatanje. Navuku teške zastore i spriječe prodor bilo kakvih tragova dnevne svjetlosti.

Frank ponovno osmotri sobu. Pogleda u zrcalo, krevet, prozore, ormare, a potom mu pogled počine na noćnom stoliću i zjapećoj rupi iza njega na mjestu gdje je bila skinuta žbuka. Tad svrne pogled na fotografiju. Podigne je. Ona ga ponovno podsjeti da je Christine Sullivan bila vrlo lijepa žena, potpuno drukčija od uništenog trupla koje je vidio. Na fotografiji je sjedila na stolcu pokraj kreveta. Noćni se stolić lijepo vidio njoj slijeva. Ugao kreveta ugurao se na desnu stranu fotografije. Ironično, s obzirom na to koliko se služila tim komadom pokušaja. Opruge vjerojatno trebaju na servis. Nakon ovog događaja više neće imati puno posla. On se sjeti izraza na licu Waltera Sullivana. Starac neće još dugo.

On spusti fotografiju i nastavi promatrati Simoničine vješte kretnje. Ponovno

pogleda u fotografiju. Nešto mu je bilo čudno, ali jednakom brzinom kojom mu se ta misao javila, ona i iščezne.

"Laura, kako se ono zove ova kemikalija?"

"Luminol. Prodaje se pod različitim nazivima, ali je riječ o istom reagensu. Spremna sam."

Ona postavi bočicu iznad dijela saga s kojeg su bila odrezana ona vlakna.

"Dobro da ti ne moraš plaćati ovaj tepih." Detektiv joj se nasmiješi.

Simonova se okrene i pogleda ga. "Meni je svejedno. Ja bih objavila bankrot. Mogu mi ustezati plaću odavde do vječnosti. To je pravda za siromašne."

Frank utrne svjetlo i zavije sobu u crnu tamu. Čulo se šuštanje zraka kad je Simonova pritisnula okidač na raspršivaču. Skoro istog trenutka, poput roja krijesnica, mali dio saga počne svijetljeti blijedoplavim žarom, a tad taj žar iščezne. Frank upali luster i pogleda u Simonovu.

"Znači, imamo još nečiju krv. Izvanredno otkriće, Laura. Ima li izgleda da oguliš dovoljno za analizu, krvnu grupu? DNA?"

Simonova je izgledala sumnjičavo. "Odvući ćemo tepih da vidimo je li štogod procurilo, ali sumnjam. U obrađeni tepih ne procuri puno. A sve što se zadržalo, pomiješalo se s puno stvari. Pa se ne nadaj ničemu."

Frank je razmišljao naglas. "Dobro, jedan počinitelj ranjen. Nema puno krvi, ali je ima." Pogledom zatraži od Simonove potvrdu i ona kimne glavom. "Ranjen, ali čime? Nije imala ništa u rukama kad smo je našli."

Simonova mu je čitala misli. "A s obzirom na brzinu kojom je nastupila smrt, vjerojatno je imala smrtni grč. Da to izvuku iz njezinih ruku, morali bi joj polomiti prste."

Frank dovrši njezinu misao. "A na obdukciji nije bilo tragova lomova."

"Osim ako joj se od udara metaka nije otvorila ruka."

"Koliko se to često događa?"

"Jednom je dovoljno za ovakav slučaj."

"Dobro, pretpostavimo da je držala oružje, i sad tog oružja nema. Kakvo bi to moglo biti oružje?"

Simonova se zamisli nad time spremajući pribor.

"Vjerojatno bi se mogla isključiti mogućnost da je držala revolver, jer bi ona morala ispaliti jedan metak, a na rukama nije imala tragova baruta. To ne bi mogli oguliti s nje a da ne ostave trag."

"Dobro. A usto nema dokaza da je ikad prijavila oružje na svoje ime. Već smo provjerili – u kući nema revolvea."

"Dakle, nije bio revolver. Možda nož. Ne mogu reći kakvu bi ranu nanijela njime, možda duboku posjekotinu, možda površnu. Broj odsječenih vlakana bio

je tako mali, znači da nije riječ o po život opasnoj rani."

"Znači, ubola je jednog počiniteija, možda u ruku ili nogu. A oni su se tad odmaknuli i pucali u nju? Ili ga je ubola dok je umirala?" Frank se ispravi. "Ne. Smrt je nastupila trenutačno. Ubode jednog u nekoj drugoj prostoriji, dotrči ovamo i ovdje je ustrijele. Stojeći iznad nje, ranjenom počinitelju kapne na tepih nekoliko kapi krvi."

"Samo što je trezor ovdje. Vjerojatniji je scenarij da ih je iznenadila pri provali."

"Tako je, samo ne zaboravi da su pucnji došli iz smjera vrata u sobu. I bili ispucani prema *dolje*. Tko je koga iznenadio? To me muči kao prišt na dupetu."

"A zašto su uzeli nož, ako je posrijedi bio nož?"

"Jer nekog identificira."

"Otisci?" Simoničine nosnice zadrhte pri pomisli na taj rudnik materijalnih dokaza.

Frank kimne glavom. "Tako se meni čini."

"Je li posljednja gospođa Sullivan običavala uza se nositi nož?"

Frank odgovori na to tako snažnim udarcem po čelu da se Simonova žacne. Gledala ga je kako juri prema noćnom stoliću i podiže fotografiju. Zamaše glavom i pokaže joj je.

"Evo ti noža."

Simonova pogleda u fotografiju. Na njoj se vidjelo kako na stoliću lijepo počiva dugi nož za otvaranje pisama s kožnim drškom.

"Koža objašnjava one uljene tragove na njezinim dlanovima."

Frank na izlasku zastane na ulaznim vratima. Pogleda u kontrolnu ploču protuprovalnog sustava koja je bila vraćena u rad. Tad se nasmiješi kad mu ona nejasna misao najzad zamreška površinu svijesti.

"Laura, imaš onu fluorescentnu svjetiljku u prtljažniku?"

"Imam, zašto?"

"Bi li ti bilo teško otići po nju?"

Zbunjena, Simonova to učini. Vratila se u predvorje i uključila je u struju.

"Uperi je u tipke s brojkama."

Ugledavši ono što se otkrilo pod fluorescentnim osvjetljenjem, Frank se ponovno nasmiješi.

"Prokletstvo, ovo nije loše."

"Što to znači?" Simonova ga pogleda namrštena čela.

"To znači dvije stvari. Kao prvo, posve je izvjesno da je u ovome sudjelovao netko od ukućana, a drugo, naši su počinitelji bili zaista domišljati."

FRANK JE SJEDIO U SOBIČKU ZA ISPITIVANJE. ODLUČIO JE DA NEĆE zapaliti, nego se poslužiti žvakaćim gumama s okusom višanja. Pogleda u zidove od betonskih kvadara, jeftin metalni stol i uništene stolce i zaključi da je ovo jako turobno mjesto za ispitivanje. Što je bilo dobro. Potišteni su ljudi ranjivi ljudi, a ranjivi ljudi, uz primjeren poticaj, skloni su pričati. A Frank je želio slušati. Slušao bi čitav dan.

Slučaj je i dalje bio iznimno zamršen, ali su neki elementi postajali jasniji. Buddy Budizinski još je stanovao u Arlingtonu i sad je radio u praonici automobila u Falls Church. Priznao je da je bio u kući Sullivanovih, pročitao je o ubojstvu, ali osim toga ništa nije znao. Frank je bio sklon povjerovati mu. Čovjek nije osobito bistar, nema dosje na policiji i proveo je život zarađujući za život fizičkim poslovima, bez sumnje prisiljen na to time što je završio samo pet razreda osnovne škole. Stan mu je bio skroman do ruba siromaštva. Budizinski je bio ćorak.

No Rogers se pokazao Aladinovom špiljom. Broj zdravstvenog osiguranja koji je naveo na tiskanici za zapošljavanje postojao je, ali je pripadao zaposlenici State Departmenta koja je posljednje dvije godine bila na službi u Tajlandu. Bit će da je znao da tvrtka za čišćenje tepiha neće to provjeravati. Njima je svejedno. Adresa na molbi bio je motel u Beltsvilleu u Marylandu. Nitko s takvim imenom nije se prijavio u motel u posljednjih godinu dana i nitko Rogersova opisa nije ondje viđen. U državi Kansas nije bilo nikakvih zapisa o njemu. Usto, nikad nije unovčio čekove od plaće koje je dobio od Metroa. To je samo po sebi bio izvanredno znakovit podatak.

Fotorobot na osnovi Pettisova sjećanja crtao se niže u hodniku i uskoro će ga razdijeliti po cijelom području.

Rogers je taj, Frank je to osjećao. On je bio u kući, pa iščeznuo ostavivši za sobom lažne tragove. Simonova upravo sad strpljivo pregledava Pettisov kombi u nadi da se Rogersovi otisci još negdje skrivaju u njemu. Nisu našli otiske na mjestu zločina, ali ako identificiraju Rogersa, vjerojatno će se ispostaviti da je bio već osuđivan (Frank se mogao kladiti u to), i Frankov će slučaj najzad dobiti neke jasnije obrise. Bio bi krupan korak naprijed kad bi osoba koju priželjkuje odlučila surađivati.

Walter Sullivan potvrdio je da iz njegove spavaće sobe zaista nedostaje njegov starinski nož za otvaranje pisama. Frank se grozničavo nadao da će mu uspjeti staviti šape na taj potencijalni dokazni zlatni rudnik. Frank je priopćio Sullivanu da je njegova supruga ubola napadača tim predmetom. Starac kao da

nije registrirao taj podatak. Frank se na trenutak upitao gubi li se Sullivan.

Detektiv iznova provjeri popis zaposlenih u Sullivanovoj kući, iako ga je znao napamet. Dublje ga je zanimalo samo jedan. Izjava predstavnika tvrtke za ugrađivanje protuprovalnih sustava nije mu izlazila iz glave. Broj kombinacija od petnaest znamenaka da bi se dobila peteroznamenasta šifra u pravilnom slijedu, toliko je visok da predstavlja nemoguću zadaću za prenosivo računalo i to u tako kratkom vremenu koje stoji na raspolaganju, poglavito ako se uračuna i čimbenik ne tako munjevite reakcije računala ugrađenog u protuprovalni sustav. Da bi vam to uspjelo, morate eliminirati neke kombinacije. Kako?

Pregled tipkovnice otkrio je da su sve tipke s brojkama bile prevučene kemikalijom. Frank se nije mogao sjetiti točnog naziva iako ga je Simonova znala - a koja se vidjela samo pod fluorescentnim osvjetljenjem.

Frank se zavalio u stolcu i zamisli Waltera Sullivana - ili batlera, ili bilo koga čiji je posao bio uključiti alarm - kako silazi i utipkava šifru. Prst bi pritisnuo potrebne tipke, njih pet, i alarm bi bio uključen. Ta bi osoba otišla, potpuno nesvjesna da su joj na prstu ostali tragovi kemikalije, nevidljive golom oku i bez mirisa. A što je još važnije, bili bi potpuno nesvjesni činjenice da su upravo otkrili znamenke od kojih je sastavljena zaštitna šifra. Pod fluorescentnim svjetlom, počinitelji će znati koji su brojevi utipkani jer će na tim tipkama kemikalija biti razmazana. Raspoložujući tim podatkom, računalo će preostati da otkrije ispravni slijed znamenaka. Predstavnik tvrtke rekao je da računalo može to učiniti u dopuštenom vremenu, kad se eliminira 99,9 posto mogućih kombinacija.

Ostaje pitanje: tko je tipke premazao kemikalijom? Frank je najprije pomislio da je Rogers, ili kako se već zove, možda to učinio dok je bio u kući, ali su činjenice protiv tog zaključka bile nepobitne. Kao prvo, kuća je uvijek bila puna ljudi pa bi neznanac koji se vrzma i nešto petlja oko alarma pobudio sumnju čak i najrastresenije osobe. Kao drugo, ulazno je predvorje bilo prostrano i otvoreno i najizloženije pogledima sa svih strana. I kao posljednje, nanošenje te kemikalije bio je pipkav posao. A Rogers nije imao toliko vremena. I najmanja sumnja, zalutali pogled, i cijeli bi mu plan mogao propasti u vodu. A osoba koja je smislila sve ovo nije tip osobe koja bi se izložila tom riziku. Rogers to nije učinio. Frank je bio prilično siguran da zna tko jest.

NA PRVI POGLED, ŽENA JE DJELOVALA TAKO MRŠAVA DA JE PRUŽALA dojam izgladnelosti kao da boluje od karcinoma. Na drugi pogled, po zdravoj boji obraza, laganim kostima i gracilnom načinu kretanja, moglo se

zaključiti da je ona iznimno mršava, ali inače zdrava.

"Molim vas da sjednete, gospođo Broome. Hvala što ste došli."

Žena kimne glavom i klizne u jednu od stolica. Na sebi je imala suknu s cvjetnim uzorkom koja je sezala do polovice listova. Jednostruka niska velikih lažnih bisera optočila joj je vrat. Kosa joj je bila povezana u urednu punđu, neki pramenovi na vrhu čela počeli su srebrnkasto sijedjeti, poput tinte koja se razlijeva po papiru. Sudeći po glatkoj koži bez bora, Frank bi rekao da ima trideset devet godina. Zapravo je bila nekoliko godina starija.

"Mislila sam da ste već završili sa mnom, gospodine Frank."

"Molim vas, zovite me Seth. Pušite li?"

Ona odmahne glavom.

"Imam nekoliko naknadnih pitanja, rutinskih. Niste jedini. Čuo sam da odlazite od gospodina Sullivana?"

Ona proguta slinu, ponikne pogledom pa pogleda u Franka. "Bila sam, moglo bi se reći, bliska s gospođom Sullivan. Teško je, shvaćate..." Glas joj zamre.

"Znam da je tako, znam ja to. Bilo je to užasno, jezivo." Frank pošuti na trenutak. "Koliko ste dugo kod Sullivanovih?"

"Nešto više od godine dana."

"Čistite i...?"

"Pomažem čistiti. Ima nas četiri, Sally, Rebecca i ja. Karen Taylor kuha. Ja sam brinula i o stvarima gospođe Sullivan. Odjeći i tako to. Bila sam joj neke vrste sobarica, moglo bi se reći. Gospodin Sullivan je imao svog čovjeka, Richarda."

"Želite li kave?"

Frank ne pričekava na njezin odgovor. Ustane i otvori vrata sobe za ispitivanje.

"Hej, Molly, možeš li mi donijeti dvije kave?" Okrene se prema gospođi Broome. "Crna? S vrhnjem?"

"Crna."

"Dvije bez ičeg."

On zatvori vrata i sjedne.

"Vraški svježe, nikako se ugrijati." On kucne po betonskim blokovima. "Ovaj beton nimalo ne pomaže. Što ste ono govorili o gospođi Sullivan?"

"Bila mi je zaista dobra. Hoću reći, razgovarala bi sa mnom o svemu i svačemu. Nije bila... nije bila, znate već, iz tog staleža, gornjeg, moglo bi se reći. Išla je u srednju školu gdje i ja, u Middletonu."

"A nije ni bila velika razlika u godinama između vas."

Njegova primjedba izmami osmijeh na usne Wande Broome. Njezina se ruka nesvjesno podigne kako bi zagladila nevidljivi pramen.

"Veća no što bih laka srca priznala."

Vrata se otvore i posluže im kavu. Bila je okrepljujuće vruća i svježā. Frank nije lagao o svježini u zraku.

"Neću reći da se dobro uklopila među sve te ljude, ali se hrabro držala. Nije si dala soliti pamet, ako shvaćate što želim reći."

Frank je imao razloga to povjerovati. Po svemu sudeći, pokojna gospođa Sullivan bila je vraška cura.

"Biste li rekli da su odnosi između Sullivanovih bili... dobri, loši, srednja žalost?"

Ona nije oklijevala. "Jako dobri. Znam ja što ljudi govore o razlici u godinama i tako to, ali mu je ona bila dobra, i on je bio dobar njoj. Zaista to vjerujem. On je nju volio, to da znate. Možda više kao što otac voli kćerku, ali i to je ljubav."

"A ona njega?"

Sad je došlo do vidljivog oklijevanja. "Morate shvatiti da je Christy Sullivan bila vrlo mlada žena, možda u koječemu mlađa od mnogih žena svoje dobi. Gospodin Sullivan joj je otvorio novi svijet i..." Ona zašuti. Očito nije znala kako nastaviti.

Frank promijeni temu. "A trezor u spavaćoj sobi? Tko je za njega znao?"

"Ne znam. Ja svakako nisam. Pretpostavljam da su znali gospodin i gospođa Sullivan. Sobar gospodina Sullivana, Richard, i on je možda znao. Ali nisam sigurna."

"Znači, ni Christine Sullivan, ni njezin suprug, nisu vam nikad dali na znanje da je iza zrcala sef?"

"Zaboga, ne. Bila sam joj na stanovit način prijateljica, ali ipak samo član posluge. I kod njih tek godinu dana. Gospodin Sullivan nije sa mnom pošteno progovorio. Nije to stvar koju biste rekli nekome kao što sam ja, zar ne?"

"Ne, vjerojatno je tako." Frank je bio uvjeren da ona laže, ali se nije uspio dokopati dokaza koji bi potvrđivali suprotno. Christine Sullivan bila je tip osobe koja bi se razmetala svojim bogatstvom pred nekim s kime se mogla poistovjetiti, makar samo da pokaže koliko je daleko dogurala u životu.

"Dakle, niste znali da je zrcalo u spavaćoj sobi jednosmjerno?"

Ovaj put žena pokaže iskreno čuđenje. Frank primijeti rumenilo ispod laganog nanosa šminke.

"Wanda, smijem li vas zvati Wanda? Wanda, vi shvaćate, zar ne, da je alarmni sustav deaktivirao provalnik? Deaktiviran je tako da je u nj ubačena točna šifra. Recite mi, tko navečer uključuje sustav?"

"Richard", spremno odgovori ona. "Ili bi kadšto to učinio osobno gospodin Sullivan."

"Znači, svi u kući znali su šifru?"

"Ma ne, naravno da nisu. Richard je znao. On je kod gospodina Sullivana skoro četrdeset godina. Koliko je meni poznato, on je bio jedini osim Sullivanovih koji je znao šifru."

"Jeste li ga ikad vidjeli da uključuje alarm?"

"Ja sam najčešće bila u krevetu kad bi se uključivao alarm."

Frank se zagleda u nju. *I ne sumnjam u to, Wanda, i ne sumnjam.*

Oči Wande Brown se rašire. "Pa ne sumnjate valjda da je Richard imao s tim ikakve veze?"

"Pa Wanda, netko je neovlašteno isključio taj alarmni sustav. Pa je prirodno da sumnja padne na sve kojima je šifra bila dostupna."

Wanda Broome izgledala je kao da će svakog trena zaplakati, ali se pribere.

"Richard ima skoro sedamdeset godina."

"Što znači da mu je potrebno ugodno gnijezdo. Vi shvaćate da vam sve ovo govorim u najvećem povjerenju?"

Ona kimne glavom i istodobno obriše nos. Kavu, koju dotad nije taknula, počne piti u brzim gutljajima.

Frank nastavi. "A dok mi netko ne rastumači kako je probijen protuprovalni sustav, morat ću istražiti mogućnosti za koje mi se čini da imaju najviše smisla."

On je nastavi gledati. Proveo je današnji dan pokušavajući doznati sve što može o Wandi Broome. Prilično obična priča osim po jednom odmaku. Imala je četrdeset četiri godine, bila dvaput razvedena, majka dvoje odrasle djece. Živjela je u odajama za posluhu, s ostalim stalno zaposlenim osobljem. Šezdesetak kilometara podalje, u skromnoj, donekle oronuloj zgradi, njezina majka, osamdesetjednogodišnjakinja, živjela je udobno od socijalne pomoći i suprugove željezničarske mirovine. Broomeova je bila zaposlena kod Sullivanovih, kako je i rekla, nešto više od godine dana, što bijaše prvo privuklo Frankovu pozornost: ona je bila najmlađi član posluge. To samo po sebi ne bi značilo puno, ali je po svemu sudeći Sullivan dobro postupao s poslugom, što se moglo zaključiti i po dugogodišnjoj odanosti dobro plaćene posluge. I Wanda Broome je izgledala odana. Pitanje je bilo: kome?

Neobična pojedinost bila je ta da je Wanda Broome provela neko vrijeme u zatvoru, prije više od dvadeset godina, zbog pronevjere, dok je vodila poslovne knjige za jednog liječnika u Pittsburghu. Ostalo je osoblje bilo čisto kao suza. Znači, sposobna je prekršiti zakon i provela je stanovito vrijeme iza rešetaka. Tad se zvala Wanda Jackson. Razvela se od Jacksona nakon što je izašla iz zatvora odnosno, on je nju ostavio. Nakon tog nije bila uhićivana. S obzirom na promjenu prezimena i dalekog datuma osude, ako su Sullivanovi i provjeravali

Wandu, moglo im se dogoditi da ništa ne otkriju, ili im možda i nije bilo stalo. Prema svim izvorima, Wanda Broome je posljednjih dvadeset godina bila poštena, vrijedna građanka. Frank se pitao zašto se to promijenilo.

"Wanda, možete li se prisjetiti bilo čega što bi mi moglo pomoći?" Frank je nastojao djelovati što prostodušnije, otvorio je svoj notes i pretvarao se da nešto bilježi. Ako je ona krtica, nije želio da otrči Rogersu, pa da se on još bolje pritaji. S druge strane, kad bi je uspio slomiti, možda bi mogla promijeniti stranu.

On je zamisli kako mete predvorje. Bilo bi to tako lako, nanijeti kemikaliju na krpnu, pa njome onako ovlaš prijeći preko kontrolne ploče. Nitko, čak ni onaj tko bi navlaš u nju gledao za to vrijeme, ne bi ništa posumnjao. Savjesna sluškinja koja radi svoj posao. A tad, nakon što svi pozaspu, šuljanje u prizemlje, brzi bljesak svjetla i njezin je posao izvršen.

Tehnički, ona bi bila suučesnik u ubojstvu, budući da je ubojstvo prilično očekivana posljedica provale u nečiju kuću. Ali je Franka puno manje zanimalo kako srediti da Wanda Broome provede u zatvoru velik dio ostatka života no kako u mrežu uhvatiti čovjeka koji je povukao okidač. Žena koja mu sjedi nasuprot nije smislila ovaj plan, u to je bio uvjeren. Ona je odigrala ulogu, malu, premda važnu. Frank je želio voditelja programa. Dogovorit će se s državnim tužiteljem da se nagodi s Wandom u svrhu postizanja tog cilja.

"Wanda?" Frank se nagne preko stola i usrdno je uhvati za ruku. "Možete li se sjetiti još nečeg? Ičeg što bi mi pomoglo uhvatiti čovjeka koji je ubio vašu prijateljicu?"

Frank najzad zauzvrat dobije odrečno mahanje glavom i on se odmakne. Nije očekivao puno od ove runde, ali je bacio mamac. U zidu se javljaju pukotine. Wanda neće upozoriti tipa, Frank je bio uvjeren u to. Malo-pomalo, uspjet će se uvući Wandi Broome pod kožu.

No otkrit će da je već otišao predaleko.

Četrnaesto poglavlje

JACK BACI PUTNU TORBU U KUT, PREBACI KAPUT PREKO KAUČA I othrvava se porivu da se skljojka na pod i zaspi gdje jest. Do Ukrajine i natrag u pet dana, dotuklo ga je. Sedmosatna vremenska razlika bila je dovoljno ubitačna, ali za nekog tko se približava statusu osamdesetogodišnjaka, Walter Sullivan bio je neumoran.

Prolazili su kroz provjerne točke brzinom i poštovanjem kakvo je nalagalo Sullivanovo bogatstvo i ugled. Od tog trenutka zaredao je niz beskonačnih sastanaka. Obilazili su tvornice, uredske zgrade, bolnice, pa odveli na večeru gradonačelnika Kijeva i napili se s njim. Ukrajinski ih je predsjednik primio drugog dana boravka i nakon sat vremena pio, Sullivanu iz ruke. Kapitalizam i poduzetništvo bili su božanstva u toj oslobođenoj republici, a Sullivan je bio kapitalist s velikim *K*. Svi su željeli s njim razgovarati, rukovati se s njim, kao da će nešto od njegova novčarskog mađioničarstva prijeći i na njih i stvoriti im neizmjereno bogatstvo u jako kratkom vremenu.

Rezultati su bili bolji od njihovih očekivanja. Ukrajinci su pristali na posao hvaleći do neba vizionarstvo tog ugovora. Prijedlog zamjene dolara za projekte doći će kasnije, kad bude vrijeme za to. Projektili su golema vrijednost. Beskorisna vrijednost koja se može pretvoriti u gotovinu.

Sullivanov preuređeni 747 letio je non-stop od Kijeva do BWI-a, a njegova limuzina dovezla je Jacka do stana. On ode u kuhinju. U hladnjaku je bilo jedino ukiseljenog mlijeka. Ukrajinska je hrana bila dobra, ali teška, i nakon nekoliko dana samo je prčkao po jelu. A i odveć su pili. Činilo se da se poslovi nisu mogli sklapati bez cuge.

On se protrlja po glavi, hrvući se sa silnim pomanjkanjem sna. Zapravo je bio odveć umoran da bi spavao. Njegov biološki sat mu je govorio da će skoro osam sati ujutro. No ura je pokazivala da je prošla ponoć. Iako D.C. nije bio Velika jabuka, po sposobnosti da zadovolji sve apetite ili zanimacije bez obzira na doba dana ili noći, i u Washingtonu je bilo nekoliko mjesta na kojima je Jack mogao nabaviti pristojnu hranu radnim danom u sitne sate. Dok je on pokušavao navući kaput, zazvoni telefon. Sekretarica je bila uključena. Jack krene prema izlazu, ali zastane. Poslušava nemaštovitu poruku i zvučni signal nakon nje.

"Jack?"

Oko njega zaječi glas, iz prošlosti, poput lopte koju netko drži ispod površine pa je pusti i ona iskoči na površinu. On pograbi slušalicu.

"Luther?"

RESTORAN JE BIO TEK NEŠTO MALO VIŠE OD RUPE U ZIDU, I BAŠ JE ZATO bio jedno od Jackovih omiljenih mjesta. Ondje se u bilo koje doba dana ili noći moglo dobiti sva moguća i nemoguća jela. Bio je to restoran u koji Jennifer Baldwin ne bi kročila nogom, restoran koji su on i Kate posjećivali. Donedavna bi ga rezultati te usporedbe uznemirili, ali je on razmislio i odlučio, i nije imao namjeru ponovno o tome razmišljati. Život nije savršen i može ti cijeli proteći u očekivanju tog savršenstva. Njemu se to neće dogoditi.

Jack sa slašću pojede kajganu, slaninu i četiri kriške prepečenca. Svježa kava mu je u silasku palila jednjak. Nakon pet dana instant kave i vode iz boce, uživao je u njezinu okusu.

Jack pogleda u Luthera, koji je sjedio sučelice njemu i pijuckao svoju kavu te naizmjenice pogledavao kroz prljavi izlog od debelog stakla u mračnu ulicu i očima zjakao po unutrašnjosti malog, swornog restorana.

Jack spusti šalicu. "Izgledaš umorno."

"I ti, Jack."

"Bio sam u inozemstvu."

"I ja."

To je objašnjavalo stanje u kojem se nalazilo Lutherovo dvorište i poštanski sandučić. Jack se nepotrebno zabrinuo. On odgurne tanjur i rukom da znak da mu se natoči još kave.

"Prolazio sam pokraj tvoje kuće neki dan."

"Zašto?"

Jack je očekivao to pitanje. Luther Whitney uvijek je bio izravan. Ali je očekivati bilo jedno, a imati spreman odgovor drugo. Jack slegne ramenima.

"Ne znam. Samo sam te želio vidjeti. Prošlo je puno vremena."

Luther potvrdno kimne glavom.

"Ponovno se viđaš s Kate?"

Jack proguta gutljaj kave prije no što je odgovorio. U sljepoočnicama mu zabubnja.

"Ne. Zašto?"

"Učinilo mi se da sam vas prije stanovitog vremena vidio zajedno."

"Moglo bi se reći da smo slučajno naletjeli jedno na drugo. To je sve."

Jack nije bio siguran, ali mu se činilo da je Luthera uznemirio taj odgovor. Primijetio je kako ga Jack pomnjivo promatra, pa se nasmiješi.

"Ti si mi bio jedini kanal putem kojeg sam doznavao je li s mojom curom sve u redu. Bio si mi cjevovod za informacije, Jack."

"Luther, jesi li ikad pomislio da bi mogao s njom osobno porazgovarati? Možda bi se isplatilo. Godine prolaze."

Luther na taj prijedlog odmahne rukom i ponovno se zagleda kroz prozor.

Jack ga odmjeri. Lice je bilo mršavije no inače, oči podbuhle. Na čelu i oko očiju bilo je više bora no što se Jack sjećao. No prošle su četiri godine. Luther je sad u dobi kad te godine brzo sustižu i zaskoče, oronulost se povećava iz dana u dan.

On se zateče kako zuri u Lutherove oči. Te su oči oduvijek očaravale Jacka. Tamnozeleno i krupno, poput ženskih, bile su to izvanredno samopouzdana oči. Kakve se vide u pilota - neizmjerni spokoj glede života općenito. Njih ništa ne može smesti. Jack je vidio sreću u tim očima, kad su on i Kate objavili svoje zaruke, ali je češće u njima gledao tugu. No ispod te površine, Jack je u Lutherovim očima vidio dvije stvari koje dosad nije vidio. Vidio je strah. A vidio je i mržnju. Nije znao zbog čega osjeća više zebnje.

"Luther, imaš problema?"

Luther izvadi lisnicu i, usprkos Jackovim prosvjedima, plati jelo.

"Prošećimo."

Taksi ih odveze do Malla i oni šutke odu do klupe preko puta dvorca Smithsonian Institute. Svjež noćni zrak prodro im je do kosti i Jack podigne ovratnik kaputa. On sjedne a Luther ostane stajati dok je pripaljivao cigaretu.

"To je nešto novo." Jack pogleda u dim koji je polako vijugao u čisti noćni zrak.

"U mojim godinama, koga briga?" Luther baci šibicu i nogom je zgnječi u zemlju. Sjedne. .

"Jack, želio bih da mi učiniš uslugu."

"Može."

"Još nisi čuo o kakvoj je usluzi riječ." Luther iznenada ustane. "A da prošetamo? Zglobovi mi hrđaju."

Prošli su Washingtonov spomenik i zaputili se prema Capitolu kad Luther prekine šutnju.

"Jack, u škripcu sam. Zasad još nije ništa strašno, ali osjećam da će se situacija pogoršati i da bi se to moglo dogoditi više prije nego kasnije." Luther nije gledao u njega, činilo se da zuri ravno preda se u golemu kupolu Capitola.

"Nisam siguran kako će se stvari odvijati, ali ako krenu onako kako ja mislim da će krenuti, možda će mi biti potreban odvjetnik, i ja želim da to budeš ti, Jack. Ne želim nekog kenjatora a neću ni nekog žutokljunca. Ti si najbolji branitelj kojeg sam vidio a vidio sam ih puno, iz prve ruke."

"Luther, više to ne radim. Radim s papirima, sređujem ugovore." U tom

trenutku Jacka osupne pomisao da je on sad više poslovni čovjek no pravnik. Ta ga misao baš ne usreći.

Luther kao da je ovo prečuo. "Neće biti besplatno. Platit ću ti. Ali želim nekog kome mogu vjerovati, a ti si jedini kome vjerujem, Jack." Luther zastane i okrene se prema mladiću, čekajući odgovor.

"Luther, želiš li mi reći što se događa?"

Luther žestoko odmahne glavom. "Ne ako ne budem morao. To ne bi bilo dobro ni za tebe ni za ikog drugog." On se zagledao u Jacka tako da je ovome postalo neugodno.

"Moram ti reći, Jack, budeš li moj odvjetnik u tom slučaju, bit će čupavo."

"Kako to misliš?"

"Mislim tako da bi ti netko mogao pokušati nešto učiniti, Jack. Stvarno ti nauditi, da te više ne bude."

Jack se zaustavi. "Ako su ti za petama takvi tipovi, onda ti je najbolje odmah se nagoditi s policijom, osigurati imunitet i iščeznuti u programu za zaštitu svjedoka. Mnogi to čine. Nije to neka originalna ideja."

Luther se glasno nasmije. Smijao se dok se nije zagrcnuo i presavinuo, pa iskašljao ono malo što je imao u želucu. Jack mu se pomogne uspraviti. Osjećao je kako starcu drhte noge. Nije shvaćao da je to od bijesa. Ovaj je grohot bio tako nenalik Lutheru, da se Jack naježio. Shvati da se znoji usprkos tome što mu se dah gusnuo u oblačiće na svježem noćnom zraku.

Luther se pribere. Duboko uzdahne. Bilo mu je neugodno.

"Hvala ti za savjet. Pošalji mi račun. Moram ići."

"Ići? Kamo bi otišao, dovraga? Želim znati što se događa, Luther."

"Dogodi li mi se nešto..."

"Prokletstvo, Luther, zaista me zamara ovo trilersko preseravanje."

Luther zaškilji pa mu se oči pretvore u proreze. Njegovo se samopouzdanje iznenada vrati uz natruhu žestine. "Jack, sve što činim je s razlogom. Ako ti ne želim ispričati cijelu priču, vjeruj mi da imam vraški dobar razlog. Možda ga sad ne shvaćaš, ali želim da budeš što manje ugrožen. Ne bih te uopće u to uvlačio ali moram znati hoćeš li mi priskočiti u pomoć kad te budem trebao, ako te budem trebao. Jer, ako nećeš, onda zaboravi ovaj razgovor i zaboravi da si me uopće poznavao."

"Ne misliš valjda ozbiljno."

"Jebeno ozbiljno, Jack."

Njih su dvojica stajala i gledala se. Sa stabala iza Lutherove glave otpao je veći dio lišća. Njihove su gole grane sezale do neba, poput zamrznutih bljeskova crnih munja.

"Pomoći ću ti, Luther." Lutherova se ruka nakratko nađe u Jackovoj i idućeg trenutka Luther Whitney iščezne u sjenama.

TAKSI DOVEZE JACKA DO STAMBENE ZGRADE. GOVORNICA JE BILA točno preko puta. On zastane na trenutak, prikupljajući snagu i hrabrost potrebnu za ono što namjerava učiniti.

"Halo?" Glas je bio snen.

"Kate?"

Jack je brojio sekunde potrebne da se ona rasani i prepozna mu glas.

"Za boga miloga, Jack, znaš li ti koliko je sati?"

"Smijem li doći do tebe?"

"Ne, ne smiješ. Mislim da smo to riješili."

On pošuti, stisne zube. "Nije riječ o tome." Ponovno pošuti. "Riječ je o tvom ocu."

Dugu šutnju bilo je teško protumačiti.

"Što s njim?"

Ton glasa nije bio hladan kako bi on očekivao.

"U nevolji je."

Sad se vrati poznati ton. "Pa? Zašto te to čudi?"

"Hoću reći, u ozbiljnoj je nevolji. Namrtvo me prestrašio a nije mi rekao ništa određeno."

"Jack, kasno je, a to u što se moj otac upleo-"

"Kate, bio je u strahu, u pravom strahu. Toliko u strahu da je povratio."

Ponovno dug tajac. Jack je pratio njezine mentalne procese dok je razmišljala o čovjeku kojeg su oboje tako dobro poznavali. Luther Whitney se boji? To se nije uklapalo. Njegovo zanimanje zahtijeva osobu čeličnih živaca. Premda nenasilne naravi, cijeli je život proveo na rubu opasnosti.

Ona reče trpkoo. "Gdje si?"

"Preko puta tvoje zgrade."

Jack podigne pogled i ugleda vitki lik kako prilazi prozoru i zaviruje kroza nj. On mahne.

Vrata se otvore kad je Jack pokucao i on ugleda kako se ona povlači u kuhinju pa začuje zveket lonca, točenje vode i paljenje plina na štednjaku. On se osvrne pa stane odmah kod ulaznih vrata. Osjećao se pomalo budalasto.

Minutu potom, ona se vrati u sobu. Na sebi je imala debeli frotirni ogrtač koji joj je sezao do gležnjeva. Bila je bosa. Jack se uhvati kako bulji u njezina stopala. Ona isprati njegov pogled pa ga pogleda. On se trgne.

"Kako gležanj? Izgleda dobro." Jack se nasmiješi.

Ona se namršti i reče oštro: "Kasno je, Jack. Što je s njim?"

On ode u dnevni sobičak i sjedne. Kate mu sjedne nasuprot.

"Nazvao me prije nekoliko sati. Ubacili smo nešto u zube u onoj maloj zalogajnici pokraj Eastern Market pa prošetali. Rekao mi je da mu je potrebna usluga. Da je u nevolji. Ozbiljnoj nevolji s ljudima koji bi ga mogli trajno onesposobiti. Istinski trajno."

Čajnik počne pištati. Ona poskoči. Gledao je za njom. Pogled na njezinu besprijeckorno oblikovanu stražnjicu koja se ocrtavala u ogrtaču prizvao je u sjećanje bujicu u vražju mater nepotrebnih uspomena. Ona se vrati s dvije šalice čaja.

"O kakvoj je usluzi riječ?" Ona otpije malo svog čaja. Jack ostavi svoj na mjestu.

"Rekao je da mu je potreban odvjetnik. Da bi mu *mogao* zatrebati odvjetnik. Iako bi sve moglo završiti i bez toga. Želi da ja budem taj odvjetnik."

Ona odloži čaj. "I to je sve?"

"Nije li to dovoljno?"

"Možda za poštenu, pristojnu osobu, ali ne i za njega."

"Bože mili, Kate, čovjek je bio prestrašen. Još ga nikad nisam vidio prestrašena, a ti?"

"Vidjela sam sve što mi je bilo potrebno. Odabrao je svoj životni put koji mu se sad obija o glavu."

"Pa on ti je otac, zaboga!"

"Jack, ne želim nastaviti ovaj razgovor." Ona se pridigne da će ustati.

"Što ako mu se nešto dogodi? Što tad?"

Hladno ga je pogledala. "Tad će se dogoditi. To nije moj problem."

Jack ustane i krene prema vratima. Tad se okrene, zajapuren od gnjeva. "Ispričat ću ti kako je bilo na sprovodu. Kad bolje promislim, zašto bi ti to željela čuti? Pobrinut ću se da dobiješ primjerak osmrtnice za svoj obiteljski album."

Nije znao da može biti tako hitra, ali je tjedan dana osjećao taj šamar, kao da mu je netko bacio kiselinu u lice, što je bio prilično točan opis, samo što to tad još nije shvaćao.

"Kako se usuđuješ?" Gledala ga je užeglim očima dok je on polako trljao lice.

Tad suze briznu iz nje takvom žestinom da su ovlažile prednji dio njezina ogrtača.

On reče tiho, najsmirenije što je mogao. "Kate, ne ubijaj glasnika. Rekao sam Lutheru, a kažem i tebi, život je odveć kratak za ovakve gluposti. Davno sam

izgubio oba roditelja. U redu, nemaš razloga voljeti ga, lijepo, tvoja stvar. Ali te starac voli i brine za tebe i bez obzira na to što ti smatraš da te on zajebao u životu, moraš cijeliti tu ljubav. To ti je moj savjet, a ti kako želiš."

On krene prema vratima, ali ga ona pretekne. "Ne znaš ti ništa o tome."

"Lijepo, ne znam ja ništa o tome. Vрати se u krevet, uvjeren sam da ćeš zaspati kao top, ništa te ne tišti."

Ona tako snažno pogradi njegov kaput da ga je okrenula, iako je bio teži od nje četrdesetak kilograma.

"Imala sam dvije godine kad je otišao u zatvor posljedni put. Imala sam devet kad je izašao. Možeš li se uživjeti u užasan stid djevojčice čiji je tata u zatvoru? Čiji tata zarađuje za život *kradući* tuđe stvari? Kad bi se u školi igrali igre istine, pa je otac jednog djeteta liječnik, drugog vozač kamiona, a kad dođe na tebe red, učiteljica pogleda u pod i kaže razredu da je Katein otac morao oputovati jer je učinio nešto loše pa te preskoči i prijeđe na drugo dijete?"

"Nikad ga nije bilo kad nam je trebao. *Nikad!* Majka je cijelo vrijeme umirala od brige. Ali se uvijek ufala, do samog kraja. Olakšavala mu je."

"Ipak se razvela od njega, Kate", Jack je blago podsjeti.

"Samo zato što joj je to bila jedina mogućnost koja joj je preostala. A baš kad joj je malo krenulo u životu, na grudima napipa kvržicu i za šest mjeseci umre."

Kate se nasloni na zid. Izgledala je tako umorno, da ju je bilo bolno gledati. "A znaš li što je bilo ono najluđe? Nije ga prestala voljeti. Nakon sveg sranja kroz koje je zbog njega prošla." Kate zamaše glavom, kao da ne vjeruje vlastitim ušima. Pogleda u Jacka, a bradica joj lagano zadrhti.

"Ali to nije važno, u meni je dovoljno mržnje za nas obje." Ona se zagleda u njega, a na licu joj se zrcalila mješavina ponosa i pravičnosti.

Jack nije znao osjeća li krajnju iznurenost ili je to bilo zbog toga jer je ono što je namjeravao reći bilo tolike godine zapretno u njemu. Godine promatranja te lakrdije. I neobaziranja na to zbog ljepote i živahnosti žene koja sad stoji pred njim. Zbog svoje vizije savršenstva.

"Kate, je li to tvoj pojam pravde? Dovoljna količina mržnje u ravnoteži s dovoljno ljubavi, i sve je poravnato?"

Ona se odmakne. "O čemu ti to govoriš?"

On krene prema njoj a ona se odmicala i povlačila u malu sobu. "Toliko sam se naslušao te tvoje priče o žrtvi da mi je zlo od nje. Misliš da si uznosita braniteljica povrijeđenih i potlačenih? Ništa nije važnije od toga. Ni ti, ni ja, ni tvoj otac. Jedini razlog zbog kojeg progoniš svakog zlikovca koji ti dođe na oči je zato što te tvoj otac povrijedio. Svaki put kad za nekog uspiješ ishoditi osudu, to je još jedan čavao u srcu tvog starog."

Njezina ruka poleti prema njegovu licu. On je uhvati i ščepa. "Cijeli svoj vijek utrošila si na to da poravnaš račune s njim. Za sve što ti je učinio. Za svu bol. Zato što ga nikad nije bilo kad ti je bio potreban." Stiskao ju je za ruku dok ona nije od bola naglo uvukla zrak. "Jesi li ikad pomislila da ni tebe nije bilo kad si ti njemu bila potrebna?"

On joj pusti ruku i ona ostane stajati ondje, zureći u njega, a na licu je imala izraz koji dosad još nije vidio.

"Shvaćaš li da te Luther toliko voli da se nikad nije usudio stupiti u vezu s tobom, nikad nije pokušao postati dijelom tvog života, jer zna da ti tako želiš? Njegova jedinica živi samo nekoliko kilometara od njega a on je potpuno isključen iz njezina života. Jesi li ikad pomislila kakav je to osjećaj? Je li ti mržnja to ikad dopustila?"

Ona ne odgovori.

"Zar se nikad ne pitaš zašto ga je tvoja majka voljela? Je li tvoja slika Luthera Whitneyja toliko iskrivljena da ne možeš vidjeti zašto ga je voljela?"

On je uhvati za ramena i prodrma. "Zar ti tvoja prokleta mržnja nikad ne dopušta osjetiti samilost? Dopušta li ti ona ikad išta, Kate?"

On je odgurne. Ona posrne, očiju prikovanih za njegovo lice.

On se ustručavao trenutak. "Činjenica je curo, da ga ne zaslužuješ." Pošuti pa ipak odluči dovršiti započeto. "Ti ne zaslužuješ da te se voli."

Kate zaškripi zubima, lice joj se zgrči od bijesa. Vrisne i poleti prema njemu, bubajući šakama po njegovim prsima, šamarajući ga, a suze su joj se slijevale niz lice. Jack nije osjećao njezine udarce.

Njezin napad prestane brzo kako je i počeo. Ruke su joj bile poput olova. Grčevito se njima držala za njegov kaput. Tad zajeca i klone na pod. Suze su brizgale iz nje, grcaji odjekivali u tom malom prostoru.

On je podigne s poda i nježno polegne na kauč.

Klekne pokraj nje, i pusti je da se isplače. Ona je dugo plakala, a tijelo joj se naizmjenice napinjalo i opuštalo sve dok i njega nije izdala snaga a dlanovi mu se oznojili. On je zagrlji i pritisne grudi na njezin bok. Njezini tanki prsti čvrsto su stezali njegov kaput dok su im tijela dugo potresali jecaji.

Kad su jenjali, ona se polako uspravi, crvena, pjegava lica.

Jack se odmakne.

Ona je odbijala pogledati ga u oči. "Izlazi, Jack."

"Kate..."

"Izlazi!" Premda je vrisnula, glas joj je bio slabašan, uništen. Pokrije lice rukama.

Jack se okrene i izađe. Kad je krenuo niz cestu, okrene se pogledati njezinu

zgradu. Njezin se obris vidio u prozorskom okviru. Gledala je na ulicu, ali ne u njega. Pogledom je tražila nešto, on nije bio siguran što. Vjerojatno i nije znala. Dok je on tako gledao, ona se odmakne od prozora. Nekoliko trenutaka potom, ugasi se svjetlo u njezinu stanu.

Jack obriše oči, okrene se i polako krene niz ulicu, zaputivši se kući nakon jednog od najdužih dana koje je pamtio.

"*PROKLETSTVO!* KOLIKO DUGO?" SETH FRANK JE STAJAO POKRAJ policijskog automobila. Nije još bilo ni osam sati.

Mladi policajac okruga Fairfax nije bio svjestan važnosti događaja i kosnula ga je žestina istražiteljeve reakcije.

"Nabasali smo na nju prije sat vremena, jedan je džoger ranoranilac ugledao patrolni automobil, pozvao nas."

Frank zaobiđe automobil i zaviri u nj sa suvozačke strane. Lice je bilo spokojno, puno drukčije od posljednjeg leša koji je vidio. Duga je kosa bila raspuštena, slijevala se preko sjedišta i rasipala po podu. Wanda Broome izgledala je kao da spava.

Tri sata potom, očevid na mjestu zločina bio je završen. Na sjedištu automobila nađene su četiri pilule. Obdukcija će potvrditi da je Wanda Broome umrla od prekomjerne doze digitalisa, koji je kupila na recept za svoju majku ali lijek očito do majke nije stigao. Bila je mrtva oko dva sata kad su našli njezino tijelo na pustom puteljku koji je prolazio oko jezera površine pet jutara, dvanaest kilometara od kuće Sullivanovih, malo izvan granice okruga. Jedini drugi opipljivi dokazni materijal bio je u plastičnoj vrećici koju je Frank ponio sa sobom u postaju nakon što su mu to odobrili kolege tog susjednog okruga. Oproštajno pismo bilo je napisano na komadu papira istrgnutog iz bilježnice s metalnom spiralom. Rukopis je bio ženski, uredan i kićen. Wandine posljednje riječi bile su očajnička molba za iskupljenjem.

Tako mi je žao.

Frank je jurio pokraj brzo blijedećeg lišća i magličaste močvare koja se protezala usporedo s vijugavom sporednom cestom. Ovo je veličanstveno zajebao. Nikad ne bi naslutio da je žena kandidat za samoubojstvo. Životna povijest Wande Broome prikazivala ju je kao osobu koja se uvijek dočeka na sve četiri. Frank je osjećao sažaljenje za ženu, ali je i bjesnio zbog njezine gluposti. Mogao joj je osigurati nagodbu, da prste poližeš! Tad se zamisli nad činjenicom da je u jednoj stvari imao pravo. Wanda Broome zaista je *bila* odana. Bila je odana Christine Sullivan i nije mogla živjeti s osjećajem krivnje da je

pridonijela, makar nenamjerno, njezinoj smrti. Razumljiva reakcija, premda za žaljenje. Ali njezinom smrću, umrla je i Frankova najbolja, a možda i jedina prilika da upeca veliku ribu.

On potisne razmišljanje o Wandi Broome i usredotoči se na to kako privesti pravdi čovjeka koji je sad skrivio smrt već dviju žena.

"DOVRAGA, TARR, ZAR SMO DOGOVORILI ZA DANAS?" JACK POGLEDA u svog klijenta u predvorju tvrtke Patton, Shaw. Tarr je upadao u oči kao pas lualica na izložbi rasnih pasa.

"Za pola jedanaest. A sad je jedanaest sati i petnaest minuta. Znači li to da četrdeset pet minuta imam besplatno? Inače, izgledate užasno."

Jack pogleda u svoje zgužvano odijelo i prođe rukom kroz nepočešljanu kosu. Njegov biološki sat još je bio podešen na ukrajinsko vrijeme, a besana noć nije pomogla njegovoj vanjštini.

"Vjerujte mi, puno bolje izgledam no što se osjećam."

Njih se dvojica rukuju. Tarr je bio odjeven za sastanak, što znači da nije imao rupe u trapericama i da je ispod tenisica navukao čarape. Kaputić od rebrastog samta bio je relikvija iz sedamdesetih godina, a kosa je bila uobičajena smeša uvojaka i čuperaka.

"Hej, možemo mi posao obaviti i neki drugi dan, Jack. Ja imam razumijevanja za mamurluke."

"Ne sad kad ste se dotjerali. Dođite. Samo moram nešto pojesti. Odvest ću vas na ručak i neću vam cijenu ručka uračunati u honorar."

Kad su njih dvojica otišli niz hodnik, Lucinda, primjereno odjevena i počešljana u skladu s imidžem tvrtke, uzdahne od olakšanja. Puno je tvrtkinih partnera prošlo preko njezina teritorija užasnuta izraza lica kad bi ugledali Tarra Crimsona. Ovog će tjedna memorandumima letjeti na sve strane.

"Oprostite mi, Tarr, u posljednje vrijeme vozim s dvanaest cilindara." Jack prebaci svoj kaput preko stolca i sav kukavan sjedne iza hrpe ružičastih papirića s porukama, visine petnaestak centimetara, na svom radnom stolu.

"Čujem da ste bili izvan države. Nadam se na nekom ugodnom mjestu."

"Nažalost ne. Kako posao?"

"Cvjeta. Uskoro ćete me moći nazvati punopravnim klijentom. Tako vašim partnerima neće pucati čirevi kad me vide u predvorju."

"Tko ih šljivi, Tarr, vi plaćate svoje račune."

"Bolje je biti veliki klijent koji plaća i neke vaše račune, nego mali koji plaća sve svoje."

Jack se nasmiješi. "Prozreli ste nas, zar ne?"

"Hej, čovječe, vidiš jedan algoritam, vidio si ih sve."

Jack otvori Tarrov spis i na brzinu ga pregleda.

"Do sutra ćemo otvoriti vašu novu podružnicu. Registriranu u Delawareu ali s registracijom za poslovanje u District of Columbia. "

Tarr kimne glavom.

"Kakva vam je financijska konstrukcija?"

Tarr izvuče notes. "Imam popis potencijalnih poslova. Jednaki ugovor kao i prethodni. Hoću li dobiti popust?" Tarr se nasmiješi. Jack mu je bio simpatičan, ali posao je posao.

"Aha, ovaj put nećete platiti uhodavanje nedovoljno informiranog i predobro plaćenog pravnika."

Obojica se nasmiješe.

"Tarr, dobit ćete račun ogoljen do kosti, kao i uvijek. Što će proizvoditi ta nova tvrtka?"

"Našao sam si nišu u proizvodnji nove tehnologije nadzora."

Jack podigne pogled sa svojih bilješki. "Nadzora? To je malo izvan vašeg područja, nije li?"

"Hej, morate se uklopiti u trendove. Poslovanje je u krizi. Ali kad presuši jedno tržište, budući da sam tako dobar poduzetnik kakav jesam, ja potražim drugu povoljnu priliku. Nadzor je uvijek bio unosan posao za privatne osobe. No sad je novost da se veliki brat prebacio u policiju."

"Nije li to ironično za nekog tko je šezdesetih godina završio u zatvoru u svakom većem gradu u državi?"

"Hej, posrijedi su bili uzvišeni ideali. Ali svi odrastemo."

"Na koji način funkcionira ta oprema?"

"Na dva načina. Najprije se niskoorbitalni sateliti povežu s uređajima za praćenje signala u policijskim postajama. Ti doušnici imaju unaprijed programiran radijus. Otkrivaju probleme i šalju skoro trenutačan signal uređaju za praćenje, s točno određenim podacima o incidentu. To policajcima uštedi puno vremena. Drugom metodom postavi se nadzornu opremu, senzore i prateće uređaje na vrh telefonskih stupova ili ispod zemlje, a površinski se senzori u tom slučaju postavljaju s vanjske strane zgrada. Njihov će točni položaj, naravno, biti tajna, ali će ih se postaviti u četvrtima s najvišom stopom kriminala. Pođe li štogod naopako, pozvat će konjicu."

Jack odmahne glavom. "Mogao bih se sjetiti nekoliko građanskih prava koja se time gaze."

"Ma nije valjda? Ali je djelotvorno."

"Dok negativci to ne iskoriste."

"Jack, malo je teško zaribati satelit."

Jack odmahne glavom i ponovno se posveti dokumentima.

"Hej, kako napreduju pripreme za vjenčanje?"

Jack podigne pogled. "Ne znam, pokušavam se držati po strani."

Tarr se nasmije. "Julie i ja smo imali ukupno dvadeset dolara za vjenčanje, uključujući i bračno putovanje. Našli smo matičara za deset dolara, od ostatka kupili kanister Micheloba i odvezli se na Harleyu do Mississippija i spavali na plaži. Super smo se proveli."

Jack se nasmiješi, odmahne glavom. "Mislim da Baldwinovi planiraju nešto formalnije. Premda se meni vaš način čini puno zabavnijim."

Tarr ga upitno pogleda pa se nečeg sjeti. "Hej, što se dogodilo s onom curom s kojom ste izlazili kad ste branili kriminalni element ovog našeg bijelog grada? Zvala se Kate, ne?"

Jack pogleda u stol. "Odlučili smo krenuti svaki svojim putem", reče on tiho.

"Hm, meni ste uvijek izgledali lijep par."

Jack ga pogleda, obliže usne pa zatvori oči na trenutak prije no što je odgovorio. "Kadšto izgled vara."

Tarr mu se ponnjivo zagleda u lice. "Sigurni ste?"

"Siguran."

POSLIJE RUČKA I NAKON ŠTO JE RIJEŠIO NEKE ZAOSTATKE, JACK uzvratu polovicu telefonskih poruka i odluči ostalo ostaviti za sutra. Pogleda kroz prozor i počne intenzivno razmišljati o Lutheru Whitneyju. Jack je samo mogao nagađati u što se to Luther upetljao. Najviše ga je zbunjivalo to što je Luther bio vuk samotnjak i u životu i u poslu. Kad je bio državni odvjetnik, Jack je pregledao Lutherov dosje. Luther je radio sam. Čak i u slučajevima kad nije bio uhićen, ali je bio priveden na ispitivanje, uvijek je bila uključena samo jedna osoba. Pa tko bi mogli biti ti drugi ljudi? Preprodavac ukradene robe kojeg je Luther prevario? Ali je Luther predugo u tom poslu da bi učinio nešto takvo. Nije to vrijedno truda. Možda njegova žrtva? Možda ne mogu dokazati da je Luther provalnik, ali tjeraju osobnu osvetu protiv njega? Ali tko bi se tako zaintačio zato što su mu provalili u kuću? Jack bi mogao shvatiti da je pritom netko ranjen ili ubijen, ali Luther nije bio sposoban za to.

On sjedne za svoj mali konferencijski stol i na trenutak se sjeti sinoćnje večeri s Kate. Najbolnije iskustvo njegova života, bolnije no ono kad ga je Kate ostavila. Ali je rekao što je trebao reći.

On protrlja oči. U ovom trenutku njegova života, Whitneyevi nisu osobito dobrodošli. Ali je obećao Lutheru. Zašto je to učinio? On olabavi kravatu. U nekom trenutku morat će povući granicu, ili presjeći žicu, ako ni zbog čeg drugog, a ono zbog svog duševnog zdravlja. Ponada se da njegova obećana usluga neće nikad stići na naplatu.

On siđe i uzme sodu iz kuhinje, ponovno sjedne za stol i ispiše račune za protekli mjesec. Tvrtka je potraživala od Baldwin Enterprises otprilike tri stotine tisuća dolara mjesečno i posao se zahuktavao. Dok Jacka nije bilo, Jennifer je poslala dva nova posla na kojima će šest mjeseci imati što raditi satnija pravnik. Jack brzo sračuna svoju proviziju i tiho zazviždi kad dobije približan iznos. Skoro odveć lako.

Odnos između Jennifer i njega bivao je sve bolji. Razum mu je govorio da to ne smije profučkati. No organ na sredini njegova grudnog koša nije bio tako siguran, ali bi najzad morao početi upravljati svoj život prema glavi. Njihov se odnos nije promijenio. Promijenila su se njegova očekivanja od tog odnosa. Je li to bio kompromis s njegove strane? Vjerojatno. Ali tko je rekao da se u životu može bez kompromisa? Kate Whitney je pokušala i pogledaj kamo ju je to dovelo.

On nazove Jenniferin ured, ali je nije bilo. Neće se više vraćati. On pogleda na sat. Pola šest. Kad nije bila na putu, Jennifer Baldwin je malokad odlazila iz ureda prije osam sati. Jack pogleda na svoj kalendar. U gradu je cijeli ovaj tjedan. Kad ju je sinoć pokušao nazvati iz zračne luke, nitko se nije javio. Nadao se da je s njom sve u redu.

Dok je on razmišljao o tome da ode iz ureda i svrati do nje, Dan Kirksen pomoli se na vratima i gurne glavu u njegov ured.

"Jack, mogu li te zagnjaviti minutu vremena?"

Jack je oklijevao. Kržljavko i njegova leptir mašna su ga živcirali a znao je i zašto. Dodvoran do besvijesti, Kirksen bi se prema Jacku ponašao kao prema pasjem brabonjku da ovaj ne kontrolira milijune dolara. Usto, Jack je znao da Kirksen svejedno želi s njim postupati kao s hrpom govana i da se nada da će mu jednog dana to i uspjeti.

"Baš sam namjeravao krenuti. U posljednje vrijeme užasno puno radim."

"Znam." Kirksen se nasmiješi. "Čitava tvrtka o tome bruji. Sandy bi se trebao pripaziti, po svemu sudeći, Walter Sullivan je očaran tobom."

Jack se nasmiješi sebi u brk. Lord je jedina osoba koju je Kirksen želio napucati u dupe više nego Jacka. Lord bez Sullivana bio bi za odstrel. Jack je čitao sve te misli dok su promicale iza naočala predsjednika uprave.

"Mislim da se Sandy nema čega bojati."

"Naravno da nema. Jack, dođi samo na nekoliko minuta. Dvorana broj jedan."
Kirksen nestane brzinom kojom se i pojavio.

O čemu je riječ? pitao se Jack. Dohvati kaput i krene niz hodnik. Dok je prolazio pokraj dvojice kolega, oni ga pogledaju iskosa što ga samo još više zbuni.

Klizna ulazna vrata dvorane bila su zatvorena, što je bilo neobično osim ako se nešto unutra ne događa. Jack gurne jedno krilo teških vrata. Zamračena prostorija osvijetli se u prasku svjetlosti i Jack zapanjeno pogleda u okupljeno mnoštvo. Na natpisu na suprotnom zidu pisalo je: ČESTITKE PARTNERU!

Lord je predsjedao raskošnom domjenku. Jennifer je bila ondje, zajedno s ocem i majkom.

"Tako se ponosim tobom, dušo." Već je popila nekoliko pića, i njezini nježni pogledi i dodiri davali su Jacku do znanja da će se ova noć razvijati vrlo povoljno po njega.

"Pa, možemo zahvaliti tvom ocu na ovom promaknuću."

"Nije tako, mili. Da nisi vrijedan, tata bi ti otkazao milost dok si rekao keks. Priznaj koju zaslugu i sebi. Misliš li da je Sandyja Lorda i Waltera Sullivana lako zadovoljiti? Dušo, svidio si se Walteru Sullivanu, zadivio ga, a pravnika kojima je to uspjelo je šačica."

Jack ispije ostatak pića i zamisli se nad tom rečenicom. Zvučala je vjerojatno. Ostavio je izvrstan dojam na Sullivana, a tko kaže da se Ransome Baldwin ne bi preselio negdje drugdje da se Jack nije pokazao dorastao tom zadatku?

"Možda imaš pravo."

"Jasno da imam pravo, Jack. Da je ova tvrtka nogometna momčad, ti bi bio najskuplji igrač ili debitant godine, a možda i oboje." Jennifer uzme još jedno piće i obujmi Jacka rukom oko struka.

"A povrh svega, sad si možeš priuštiti uzdržavati me tako da živim na način na koji sam navikla." Ona ga uštine za ruku.

"Navikla. Tako je. Dodaj još, od rođenja." Oni se kradom na brzinu poljube.

"Porazgovaraj s gostima, supernova." Ona ga gurne i ode potražiti roditelje.

Jack se osvrne oko sebe. Svi nazočni u dvorani bili su milijunaši. On je vjerojatno najsiromašniji među njima, ali su njegovi izgledi vjerojatno bolji od njihovih. Njegova dohodovna osnovica se učetverostručila. Njegova godišnja provizija vjerojatno će biti dvostruko viša. Pomisli kako je i on, tehnički govoreći, milijunaš. Tko bi to mogao pomisliti, a do prije četiri godine smatrao je da na cijelom svijetu nema ukupno milijun dolara?

Nije studirao pravo da bi se obogatio. Godinama je naporno radio za plaću koja mu se sad činila sitnišem. Ali je stekao pravo na to, zar ne? To je tipičan

američki san, nije li? Ali što je u tom snu da se osjećaš krivim kad se on najzad obistini?

On osjeti krupnu ruku oko svog ramena. Okrene se i ugleda Sandyja Lorda koji je svoje crvene oči upiljio u njega.

"Vraški smo te iznenadili, zar ne?"

Jack je to morao priznati. Sandyjev je dah bio mješavina žestokih pića i pečene govedine. Podsjeti Jacka na njihov prvi susret u restoranu Fillmore's - nemila uspomena. On se diskretno odmakne od svog pripitog partnera.

"Jack, ogledaj se po ovoj prostoriji. Ovdje nema nikog, osim možda moje malenkosti, tko ti ne bi volio biti u koži."

"Malo sam opijen od svega toga. Dogodilo se tako brzo." Jack je govorio više sebi no Lordu.

"To je uvijek tako. Za rijetke sretnike, zum, ravno na vrh, u tren oka. Nevjerojatan uspjeh je upravo to što mu naziv kaže: nevjerojatan. Ali upravo zbog tog predstavlja takvo zadovoljstvo. Dopusti mi da ti čestitam što si se tako dobro pobrinuo za Waltera."

"Bilo mi je zadovoljstvo, Sandy. Simpatičan mi je."

"U subotu priređujem malu zabavu kod sebe. Ondje će biti neki ljudi koje bi trebao upoznati. Pokušaj nagovoriti tvoju iznimno privlačnu partnericu da dođe. Mogla bi joj se otvoriti nova tržišta. Djevojka je rođena laktašica, poput svog oca."

JACK SE RUKOVAO SA SVIM PARTNERIMA U DVORANI, S NEKIMA I VIŠE, puta. U devet sati on i Jennifer bili su na putu kući u tvrtkinoj limuzini. Do jedan sat u noći već su dvaput vodili ljubav. U pola dva Jennifer je spavala dubokim snom.

Jack nije.

Stajao je pokraj prozora i gledao u rijetke zalutale snježne pahulje koje su u međuvremenu počele padati. Preuranjena snježna oluja zahvatila je to područje iako se smatralo da nakupljene oblačne mase neće trajnije utjecati na vrijeme. No Jack nije razmišljao o vremenu. Pogleda u Jennifer. Bila je odjevena u svilenu spavaćicu, ugnijezdila se u satenskoj posteljini, u krevetu veličine njegove spavaće sobe. Podigne pogled prema svojim starim prijateljicama, zidnim slikama. Njihova nova kuća trebala je biti sređena do Božića, iako vrlo kreposna obitelj Baldwin neće dopustiti zajednički život prije svečane prisege. Interijeri kuće su se dotjerivali pod budnim okom njegove zaručnice kako bi bili u skladu s njihovim ukusima i predstavljali gromku objavu njihove osobnosti -

što god to, dovraga, značilo. Gledajući u srednjovjekovna lica na stropu, Jacku se učini da mu se vjerojatno smiju.

Upravo je postao partner u najprestižnijoj tvrtki u gradu, čestitali su mu neki od najutjecajnijih ljudi, a svaki željan ubrzati njegov ionako meteorski uspon. Ima sve. Od prelijepa princeze, preko bogatog, postarijeg punca, pa veleštovanog premda krajnje nemilosrdnog mentora, do zavidnog računa u banci. S vojskom moćnika iza sebe i budućnošću bez granica, Jack se nikad nije osjećao tako usamljenim kao te noći i usprkos snazi svoje volje, njegove su se misli neprestano vraćale do vremešnog, prestrašenog i gnjevnog starca i njegove emocionalno istrošene kćerke. S tim isprepletenim krasotama koje su mu se rojile po glavi, on je u tišini gledao kako snježne kapi blago padaju sve dok mu rasap dnevne svjetlosti ne poželi dobro jutro.

STARICA JE GLEDALA KROZ PRAŠNJAVE ŽALUZINE KOJE SU POKRIVALE prozor dnevne sobe kako se tamni automobil zaustavio na njezinu kolnom prilazu. Artritis u oba užasno natečena koljena otežavao joj je ustajanje, a pogotovo pokušaje da hoda po kući. Leđa su joj se trajno pograbila a pluća bila začepljena i ojađena nakon pedeset godina bombardiranja katranom i nikotinom. Odbrojavala je sekunde do smrti, njezino je tijelo izdržalo koliko je moglo. Dulje nego kćerkino.

Ona napipa pismo koje je držala u džepu svoje stare, ružičaste kućne haljine koja nije uspijevala sasama pokriti crvene gležnjeve pune mjehura. Znala je da će se pojaviti prije ili poslije. Nakon što se Wanda vratila iz policijske postaje, znala je da je pitanje vremena, nakon što se ovako nešto dogodilo. Suze su joj navrle na oči dok je razmišljala o posljednjih nekoliko tjedana.

"Ja sam kriva, mama." Njezina kći, je sjedila u maloj kuhinji u kojoj, je još kao djevojčica, pomagala majci ispeći kolačiće. Ponavljala je te riječi više puta, udarala po stolu, a njezino se tijelo grčilo uz svaku riječ. Edwina je pokušala urazumiti svoju kćer, ali ona je bila obuzeta užasnim plaštom krivnje, ta vitka žena, koja je započela život kao debeljuškasto dijete s gustom tamnom kosom i stupastim nogama. Pokazala je Wandi pismo, ali to nije donijelo ničeg dobrog. Nije je mogla natjerati da razumije.

Sada nje nema, a policija je došla. Edwina je morala učiniti pravu stvar, osamdeset jednogodišnja, pobožna starica, Edwina bila je spremna lagati policiju, jedino ispravno što je mogla učiniti.

"Žao mi je zbog vaše kćeri, gospođo Broome." Frankove su riječi zazvonile iskreno u staričine uši. Potočić suza kliznuo je niz duboke pukotine na ostarjelu

licu. Poruka koju je Wanda je ostavila iza sebe, dao je Edwini Broome, a ona ju je pogledala kroz povećalo koje je ležalo na stolu na dohvat ruke. Pogledala je ozbiljno lice detektiva.

"Ne mogu zamisliti što je mislila kad je to napisala."

"Razumijete da je opljačkana kuća Sullivanovih ? Christine Sullivan je ubio onaj tko je provalio? "

"Čula sam na televiziji što se dogodilo. To je bilo strašno. Grozno. "

"Je li vaša kći ikad razgovarala s vama o tome ?"

"Pa, naravno da jest. Bila je vrlo uzrujana. Ona i gospođa Sullivan su se jako dobro slagale, jako dobro. "

"Što mislite, zašto je sebi oduzela život ?"

"Da mogu da vam kažem, rekla bih vam."

Pustila je da je dvosmislena izjava visi pred Frankovim licem, dok je presavijala papir.

"Je li vam kći rekla nešto o svom poslu, a što bi moglo baciti svjetlo na ubojstvo?"

"Ne Voljela je svoj posao prilično mnogo. Tretirali su je jako dobro po onome što je pričala. Živeti u toj velikoj kući, to je jako lijepo. "

"Gospođo Broome, znam da je Wanda nekada bila u nevolji sa zakonom. "

"Jako *davno*, gospodine. Jako *davno*. A otad je živjela poštenim životom." Edwina Broome zaškilji, čvrsto stisne usta i zapilji se u Setha Franka.

"Uvjeren sam u to", požuri reći Frank. "Je li Wanda dovodila ikoga u posjetu u posljednjih nekoliko mjeseci. Nekog vama nepoznatog?"

Edwina odmahne glavom. To je bila istina.

Frank se zagleda u nju. Pogled mu uzvrate oči prekrivene mrenom.

"Vaša je kćerka bila u inozemstvu kad se dogodilo ubojstvo?"

"Otputovala je na onaj otok sa Sullivanovima. Čujem da idu svake godine."

"Ali gospođa Sullivan nije otišla."

"Vjerojatno, budući da je ubijena ovdje dok su oni bili ondje."

Frank se skoro nasmiješi. Starica nije glupa kako se pravi. "Ne znate li slučajno zašto gospođa Sullivan nije otišla? Možda vam je Wanda nešto spomenula?"

Edwina odmahne glavom i pogladi srebrnobijelu mačku koja joj je skočila u krilo.

"Pa, hvala vam na razgovoru. Još jednom, moja sućut zbog vaše kćerke."

"Hvala. I meni je žao. Jako žao."

Dok se s mukom upinjala ustati i ispratiti ga do vrata, ono joj pismo ispadne iz džepa. Njezino napaćeno srce premre kad se Frank sagnuo, podigao ga i pružio

joj ne pogledavši ga.

Ona je gledala za njim kako odlazi s kolnog prilaza. Polako se spusti u stolac pokraj kamina i odmota pismo.

Bio je to njoj dobro poznat muški rukopis: *Ja nisam to učinio. Ali mi ne biste povjerovali kad bih vam rekao tko to jest učinio.*

Edwini Broome to je bilo dovoljno. Luther Whitney bio je dugogodišnji prijatelj i provalio je u tu kuću samo zbog Wande. Ako ga policija uhvati, neka to ne bude uz njezinu pomoć.

A to što ju je njezin prijatelj zamolio da učini, ona će i učiniti. Bog joj bio na pomoći, ali je to bila jedina ispravna stvar koju je mogla učiniti.

SETH FRANK I BILL BURTON RUKUJU SE I SJEDNU. BILI SU U FRANKOVU uredu i sunce je netom granulo.

"Hvala ti što si me primio, Seth."

"To jest malo neobično."

"Vraški neobično, ako se mene pita." Burton se nakesi. "Smijem li zapaliti?"

"A da ti se i ja pridružim?" Obojica izvade svoje kutije cigareta.

Burton šibicom pripali i Sethovu cigaretu pa se zavalio u stolac.

"Dugo sam u tajnoj službi i ovo mi je prvi ovakav slučaj. Ali ja razumijem predsjednikove motive. Stari Sullivan mu je jedan od najboljih prijatelja. Pomogao mu na početku političke karijere. Pravi mentor. Odavno se znaju. Među nama, mislim da predsjednik zapravo želi da mi glumimo da istražujemo taj slučaj. Ni u kojem pogledu vam nećemo gaziti po prstima."

"Ionako niste nadležni."

"Točno tako, Seth. Točno tako. Dovraga, bio sam policajac osam godina. Znam sve o istragama. Najmanje što ti je potrebno je da ti netko zaviruje preko ramena:"

Ravnodušnost počne blijedjeti iz Frankovih očiju. Bivši policajac koji je prešao u tajnu službu! Tip je pravi profesionalni čovjek od zakona! Po Frankovu mišljenju, to je najviše što možeš postići.

"Pa što predlažeš?"

"Vidim svoju ulogu kao službenog prenositelja informacija predsjedniku. Dodeš li do nekog senzacionalnog otkrića, nazoveš me, a ja to priopćim predsjedniku. Pa kad se nađe s Walterom Sullivanom, moći će o tome suvislo razgovarati. Vjeruj mi, ovo nije samo magla i dim. Predsjednik se iskreno zanima za taj slučaj." Burton se nasmiješi u sebi.

"I bez uplitanja federalaca? Neće biti sumnjičenja naše stručnosti?"

"Pa nisam ja FBI. Ovo nije savezni slučaj. Smatraj me civilnim poslanikom jedne vrlo važne osobe. Shvati ovo kao lijepu kolegijalnu gestu."

Frank pogleda po uredu dok je polako procjenjivao situaciju. Burton je, pak, ispratio taj pogled i pokušavao što preciznije procijeniti Franka. Burton je upoznao puno detektiva. Većina ih je imala prosječne sposobnosti što je, u sprezi s geometrijskom progresijom porasta broja zločina, rezultiralo niskom stopom uhićenja i još nižom stopom osuda. Ali je provjerio dosje Seta Franka. Tip je bio bivši newyorški policajac s kilometarskim popisom pohvala. Otkad je on došao u okrug Middleton, nije bilo nijednog neriješenog ubojstva. Jednog jedinog. Naravno, ovo je ruralno područje, ali je stopostotna riješenost slučajeva ipak bila prilično impresivna. Sve je to tješilo Burtona. Jer, premda je predsjednik zatražio od Burtona da bude u vezi s policijom kako bi ispunio svoj zavjet prema Sullivanu, Burton je imao vlastiti razlog zbog kojeg je želio imati pristup istrazi.

"Dogodi li se nešto zaista iznenadno, možda neću imati vremena javiti."

"Seth, ne tražim čuda, tek pokoju informaciju kad stigneš javid. To je sve." Burton ustane, ugasi cigaretu. "Dogovoreno?"

"Učinit ću što mogu, Bill."

"Ništa više i ne tražim. Pa, imaš li kakvih tragova?"

Seth Frank slegne ramenima. "Možda. Mogli bi se izjaloviti, nikad se ne zna. Znaš kako to ide."

"Ne spominji mi to." Burton krene ali se okrene. "Hej, kao quid pro quo, bude li ti potrebna neka birokratska prečica u istrazi, pristup bazama podataka, i slično, javi mi, pa će tvoja molba biti prva na redu. Ovdje ti je moj broj."

Frank uzme ponuđenu posjetnicu. "Lijepo od tebe, Bill."

POSLIJE DVA SATA SETH FRANK PODIGNE SLUŠALICU. NIŠTA. NI zvučnog signala za slobodnu liniju, niti bijaše nekoga na drugoj strani. Nazove telefonsku tvrtku.

Nakon sat vremena, Seth Frank ponovno podigne slušalicu i začuje zvučni signal. Popravljeno. Telefonski ormarić uvijek je zaključan, ali ako je i netko uspio zaviriti u njega, koloplet žica i drugih uređaja bio bi nerazmršiv za nestručnjaka. Premda policija ne brine previše prisluškuje li ih tkogod.

Komunikacijski kanali Billa Burtona bili su sad otvoreniji, puno otvoreniji no što je Seth Frank ikad sanjao da bi mogli biti.

Petnaesto poglavlje

"MISLIM DA JE POSRIJEDI POGREŠKA, ALAN. MISLIM DA BISMO SE trebali distancirati, a ne pokušati preuzeti istragu." Russellova je stajala pokraj predsjednikova stola u Oval Office.

Richmond je sjedio za stolom i pregledavao neki prijedlog zakona o zdravstvenom osiguranju, živi pijesak, najblaže rečeno, i nešto na što prije izbora ne namjerava trošiti odviše političkog kapitala.

"Gloria, bavi se svojim poslom, može?" Richmond je bio zaokupljen, imao je veliku prednost u ispitivanjima javnog mnijenja, no smatrao je da bi razlika trebala biti i veća. Njegov predviđeni protivnik, Henry Jacobs, bio je nizak rastom, ne osobito zgodan, a ni vješt govornik. Njegova jedina zasluga bilo je tridesetogodišnje zalaganje za interese američke sirotinje i nepovlaštenih. Što znači da je medijski bio strava i užas. U ovo, audiovizualno doba bilo je nužno izgledati i govoriti kao velika zvjerka. Jacobs čak nije bio ni najbolji pripadnik svoje oporbene nemoćne gomilice jer su njihova prva dva kandidata ispala iz utakmice zbog skandala - seksualnih i ostalih. Što je sve Richmondu dalo misliti zašto njegova prednost od trideset dva posto nije pedesetopostotna.

Najzad se okrene i pogleda u predstojnicu svog ureda.

"Slušaj, obećao sam Sullivanu da ću biti u toku. Rekao sam to pred cijelim narodom što mi je priskrbilo nekoliko postotaka u anketama, postoci koje tvoja dobro podmazana ekipa zadužena za predizbornu kampanju ne može nikako povećati. Trebam li objaviti nekome rat da bi rezultati anketa bili kakvi bi trebali biti?"

"Alan, ponovni izbor ti ne gine, oboje to znamo. Ali moramo igrati kao da ćemo izgubiti. Moramo biti oprezni. Ona je osoba još na slobodi. Što ako ga uhvate?"

Izluđen, Richmond ustane. "Molim te, zaboravi na njega! Kad bi barem na trenutak o tome razborito porazmislila, to što sam se angažirao oko tog slučaja oduzima tom čovjeku i posljednju trunku vjerodostojnosti koju je možda imao. Da nisam javno obznanio svoje zanimanje, neki radoznali novinar mogao bi načuliti uši kad bi načuo da je predsjednik umiješan u smrt Christine Sullivan. Ali sad, kad sam ispričao naciji da sam bijesan i odlučan počinitelja privesti pravdi, dočuju li se neke glasine, ljudi će pomisliti da me tip gledao na televiziji i da je munjen."

Russellova sjedne. Problem je bio u tome što Richmond ne zna sve. Da je znao za onaj nož, bi li postupio jednako? Kad bi znao za pismo i fotografiju koje je primila Russellova? Zatajila je informacije od svog šefa, informacije koje bi ih

mogle oboje upropastiti, jednom zauvijek.

DOK SE RUSSELLOVA VRAĆALA NIZ HODNIK U SVOJ URED, NIJE primjetila kako je Bill Burton motri iz prolaza. Njegov pogled nije bio nimalo ljubak.

Glupača nad glupačama. S mjesta na kojem je stajao mogao joj je sprasiti tri metka u potiljak. Ne bi mu to teško palo. Njegov razgovor s Collinom potpuno mu je izoštrio sliku. Da je nazvao policiju one večeri kad se dogodilo ubojstvo, letjelo bi perje, ali ne njegovo i Collinovo. Nastradali bi predsjednik i njegovo potrčkalo u suknji. Ta mu je žena zapaprila kašu. Pa se sad jedva drži zubima za vjetar i ruši sve ono za što je Burton radio, znojio se, dobivao metke.

Znao je puno bolje od Rusellove što ih čeka. I zbog te je spoznaje donio odluku. Nije to bila lagana odluka, ali je bila jedina koju je mogao donijeti. Zato je posjetio Setha Franka. A bio je to i razlog zbog kojeg je dao da se detektivu prisluškuje telefon. Burton je znao da je taj njegov postupak vjerojatno puhanje na hladno, ali sad više ni za koga nema jamstva. Moraš igrati s kartama s kojima raspolažeš i nadati se da će ti se sreća u jednom trenutku nasmiješiti.

Burton ponovno zadrhti od bijesa zbog situacije u koju ga je gurnula ta žena. Zbog odluke koju je morao donijeti zbog njezine gluposti. Najradije bi se stuštio niza stube i skrhao joj vrat. Ali si je obećao jedno. Dođe li do malo slobodnog vremena, pobrinut će se da ta žena ispašta zbog ovog. Iščupat će je iz sigurnog utočišta njezine karijere i zavitlati u govno stvarnosti - i pritom silno uživati.

GLORIA RUSSELL POPRAVI FRIZURU I RUŽ ISPRED ZRCALA. ZNALA JE da se ponaša kao zacopana tinejdžerka, ali je u Timu Collinu bilo nečeg tako bezazlenog, a opet muževnog, da ju je to počelo ometati u poslu, nešto što se dotad nije dogodilo. No povijesna je činjenica da si muškarci na vlasti najčešće priušte nešto sa strane. Russellova nije bila gorljiva feministkinja pa nije vidjela ništa loše u tome da oponaša svoje kolege. Ona je to doživljavala kao jednu od povlastica svog položaja.

Dok se izvlačila iz haljine i donjeg rublja i presvlačila u svoju najprozirniju spavaćicu, podsjećala se zašto je uopće zavela tog mladog muškarca. Bio joj je potreban iz dva razloga. Jedan je bio taj što on zna za njezinu grubu pogrešku s nožem za otvaranje pisama i morala je biti potpuno sigurna da će on o tome šutjeti, a drugi je taj što joj treba njegova pomoć da se ponovno dočepa tog

dokaza. Važni, racionalni razlozi, ali večeras, kao i svih prethodnih noći, nisu joj nimalo bili na pameti.

U tom se trenutku osjećala kao da bi se mogla ševiti s Timom Collinom svake noći ostatak života i da se nikad ne bi zasitila osjećaja koji bi je preplavili pri svakom njihovom susretu. Njezin je mozak mogao izmišljati stotinu razloga zbog kojih bi ona trebala prestati to činiti, ali ostatak njezina tijela je, prvi put u životu, nije želio poslušati.

Kucanje na vratima bijaše prerano. Ona dovrši dotjerivanje kose, na brzinu još jednom provjeri šminku pa si nespretno natakne cipele s visokom potpeticom i požuri niz hodnik. Kad je otvorila ulazna vrata, kao da joj je netko zario nož u grudi.

"Što ti dovraga ovdje radiš?"

Burton gurne nogu u napola otvorena vrata a jednu krupnu šaku položi na vrata.

"Moramo razgovarati."

Russellova nesvjesno pogledom pretraži prostor iza njegovih leđa nadajući se ugledati muškarca s kojim je noćas željela voditi ljubav.

Burton primijeti taj pogled.

"Oprostite, žigolo ne dolazi, šefice."

Ona pokuša zalupiti vratima, ali nije mogla pomaknuti Burtonovih stotinu dvadeset kilograma ni za milimetar. Izluđujućom lakoćom, on gurne vrata i uđe, pa zatvori vrata za sobom.

Stajao je u predvorju i gledao u predstojnicu, koja je sad očajnički pokušavala shvatiti što on ovdje traži i istodobno pokriti strateške dijelove svoje anatomije. Nije joj uspijevalo ni jedno ni drugo.

"Izlazi Burtone! Kako se usuđuješ nahrupiti u moju kuću? S tobom je svršeno."

Burton prođe pokraj nje i ode u kuhinju, samo je lagano okrznuvši u prolazu.

"Ili ćemo razgovarati ovdje ili negdje drugdje. Odlučite se."

Ona pođe za njim u dnevnu sobu. "O čemu to govoriš? Rekla sam ti da odlaziš. Zaboravljaš svoje mjesto u hijerarhiji, je li?"

On se okrene prema njoj. "Uvijek otvarate vrata tako odjeveni?" Mogao je razumjeti

Collinovo zanimanje. Spavaćica nije mogla sakriti predstojničine raskošne obline. Tko bi to mislio? Bio bi se uzbudio usprkos dvadeset četiri godine provedene s istom ženom i četvero djece proisteklo iz tog braka, da mu se ta polurazgoličena žena koja je stajala njemu sučelice nije gadila.

"Nosi se dovraga! Nosi se lijepo dovraga, Burtone!"

"Ondje ćemo vjerojatno svi završiti, pa zašto se lijepo ne biste obukli,

popričali sa mnom i ja onda odlazim. Ali dotad se nikamo ne mičem."

"Shvaćaš li ti što činiš? Mogla bih te zgaziti."

"Tako je!" On izvadi fotografije iz džepa sakoa i baci ih na stol. Russellova je pokušala ne gledati u njih, ali ih najzad podigne. Da je ne bi izdale klecave noge, ona se uhvati rukom za stol.

"Vi i Collin ste lijep par. Zaista jeste. Mislim da medijima neće promaknuti ta činjenica. Mogao bi to postati zanimljiv film tjedna. Što mislite? Predstojnica predsjednikova ureda ševi se sve u šesnaest s mlađim agentom tajne službe. Film bi se mogao zvati *Ševa koja je odjeknula svijetom*. Duhovito, ne mislite li tako?"

Ona ga ošamari, najjače što je mogla. Bol joj sijevne kroz ruku. Kao da je udarila po kladi. Burton je uhvati za ruku, svijajući je dok nije vrisnula.

"Slušajte gospođo, znam sve što se događa ovdje. Sve. A i o nožu za otvaranje pisama. I kod koga je. A najvažnije, kako je do njega došao. A sad i najnovija prepiska s našim lopovskim voajerom. S koje god strane pogledali, u velikoj smo nevolji, a budući da ste zajebali sve u startu, mislim da je krajnje vrijeme da dođe do smjene na kormilu. A sad se izvucite iz te kurvinske odjeće pa se vratite ovamo. Želite li da spasim vaše razbludno dupe, učinit ćete kako vam kažem. Razumijete li? Jer ne učinite li tako, predlažem da odemo na razgovor ugodni kod predsjednika. Odluka je na vama, šefice!" Burton prosikće posljednju riječ, time jasno izrazivši svoje gnušanje prema njoj.

Burton polako pusti njezinu ruku ali i dalje ostane prijeteći stajati ispred nje, nadvisivši je poput planine. Njegovo gorostasno djelo kao da ju je sprečavalo da jasno razmišlja. Prenemažući se, Russellova protrlja zapešće i pogleda ga skoro bojažljivo kad je shvatila bezizglednost svoga položaja.

Ode u kupaonicu i povrati. Čini se da na to troši sve više vremena. Hladna voda na licu najzad je počela kidati naoblaku mučnine pa joj uspije sjesti a potom i polako otići u spavaću sobu.

U glavi joj se vrtjelo. Ona se presvuče u duge hlače i debeli pulover, baci negliže na krevet, odveć postidjena da bi ga pogledala kad je taj odjevni predmet skliznuo na pod. Njezini snovi o noći punoj užitaka rasprsnuli su se užasavajućom nenadanošću. Zamijeni crvene cipele s potpeticama tankim poput bodeža s parom smeđih cipela ravnih potplata.

Hladila si je obraze jer je osjetila naviranje krvi u njih, osjećala se kao da ju je otac zatekao s dečkom u trenutku kad joj je on zavukao ruke pod haljinu. To joj se zaista dogodilo i vjerojatno pridonijelo njezinoj usredotočenosti na karijeru na uštrb svega ostalog, tako joj je bilo neugodno zbog toga. Otac ju je nazvao kurvom i tako istukao da je izostala iz škole cijeli tjedan. Čitavag se života molila da nikad više ne doživi takvo poniženje. Do večeras ta joj je molba bila

uslišana.

Ona se prisili pravilno disati a kad se vratila u dnevnu sobu primijetila je da je Burton skinuo sako i na stol stavio lonac kave. Ona pogleda u debelu futrolu i njezina smrtonosna žitelja.

"Vrhnje i šećer, je li?"

Ona ga uspije pogledati u oči. "Da."

Burton natoči kavu i Gloria sjedne sučelice njemu. Pogleda u šalicu. "Koliko ti je toga Tim... Collin ispričao?"

"O vama? Zapravo ništa. Nije on od onih što pričaju. Mislim da se prilično zagrijao za vas. Poigrali ste se s njegovom glavom i srcem. Lijepo od vas."

"Ništa vi ne razumijete, je li?" Ona skoči do stropa iz stolca.

Burton je bio izluđujuće smiren. "Razumijem sljedeće. Na centimetar smo od ruba stijene a naše je odredište mjesto kojem ne vidim dna. Iskreno rečeno, briga me s kim spavate. Nisam zato ovdje."

Russellova se nasloni na kauč i prisili se popiti kavu. Želudac joj se najzad počne smirivati.

Burton se nagne prema njoj i uhvati je za ruku najnježnije što je mogao.

"Slušajte, gospođo Russell. Neću ovdje sjediti i srati i govoriti vam da sam ovdje jer vas cijenim i želim izvući iz škripca, a ni vi se ne morate pretvarati da me volite. Ali kako se meni čini, sviđalo se to nekome ili ne, mi smo u ovome zajedno. A jedini način na koji smatram da se možemo izvući jest suradnja. To je pogodba koju vam nudim." Burton se odmakne i zagleda u nju.

Russellova odloži kavu i pritisne ubrus na usta.

"U redu."

Burton se odmah nagne naprijed. "Da ponovimo, na onom nožu za otvaranje pisama još su otisci predsjednika i Christine Sullivan. I njihova krv. Je li tako?"

"Da."

"Svakom bi tužitelju potekle sline za tom stvarcom. Moramo je vratiti."

"Kupit ćemo je. On je želi prodati. Iduće pismo će nam reći cijenu."

Burton je po drugi put zaprepasti. Dobaci joj pismo.

"Tip je domišljat, ali će nam u jednom trenutku morati reći mjesto primopredaje."

Russellova izvadi pismo i pročita ga. Ponovno napisano velikim štampanim slovima. Poruka je bila kratka:

Uskoro stižu koordinate. Preporučam da poduzmete pripreme za financijsku, potporu. Za takvu dragocjenost preporučam sedamznamenkastu brojku srednje veličine.

Preporučam i da se temeljito razmisli o posljedicama neizvršene obveze.

Odgovorite putem oglasa u Postu ako ste zainteresirani.

"Ima zanimljiv stil pisanja, ha? Jezgrovit, ali sve uspije reći." Burton si ponovno natoči kave. Tad dobaci još jednu fotografiju predmeta kojeg se Russellova očajnički željela dočepati.

"Voli zadirkivati, zar ne, gospođo Russell?"

"Barem zvuči kao da je spreman za dogovor."

"Posrijedi su veliki novci. Spremni ste za to?"

"Burtone, dopusti meni da ja brinem za taj dio posla. Novac neće biti problem." Njezina se bahatost vratila u pravi čas.

"Vjerojatno neće", složi se on. "Dopustite da vas upitam, zašto niste dopustili Collinu da obriše tu stvar?"

"Ne moram na to odgovoriti."

"I ne morate, *gospođo* predsjednik."

Russellova i Burton nasmiješe se jedno drugom. Možda se prevarila. Burton je bio napast, ali lukav i oprezan. Ona shvati da su joj te osobine sad potrebnije od Collinove kavalirske naivnosti, makar to dolazilo u paketu sa svježim, čvrstim tijelom.

"Još postoji jedan komad mozaika, šefice."

"A to je?"

"Bude li potrebno ubiti tog tipa, hoćete li početi cviljeti?"

Russellova se zagrcne kavom i Burton ju je morao doslovce izbubati po leđima da bi ponovno počela normaino disati.

"Pretpostavljam da sam dobio odgovor na svoje pitanje."

"Burton, kako to mislite – ubiti ga?"

"Još ne shvaćate što se događa, zar ne? Mislio sam da ste nekakva genijalna sveučilišna profesorica. Ah, kule od slonovače nisu što su nekad bile. Iii vam je možda potrebna mala doza zdravog razuma. Dopustite mi da vam rastumačim krajnje jednostavno. Taj je čovjek bio svjedok pokušaja predsjednika Sjedinjenih Država da ubije Christine Sullivan. Sullivanova je pokušala uzvratiti jednakom mjerom, a ja i Collin smo izvršili naš posao i smaknuli je prije no što je nabola predsjednika kao ražnjić. Svjedok! Ne zaboravite tu riječ i prije no što sam doznao za taj dokazić koji ste ostavili iza sebe, zaključio sam da smo frigani. Tip će nekome na neki načan ispričati svoju priču i pokrenuti lavinu. Neke stvari ne možemo objasniti, zar ne? Ali se ništa ne događa, pa pomislim možda smo imali sreće i tip se boji izaći s pričom u javnost. A sad doznam za ovo s ucjenom pa se pitam koji je to vrag."

Russellova se upitno zagleda u Burtona.

Ona odgovori: "Znači da želi novac u zamjenu za nož. To je njegova lutrija."

Što bi inače moglo značiti, Burton?"

Burton odmahne glavom. "Ne, to znači da se tip zajebava s nama. Igra se pitanja i odgovora. To znači da imamo svjedoka koji postaje pomalo junačan, pomalo pustolovan. Usto, za provaliti u Sullivanovo gnijezdo potrebno je biti profesionalac. Znači da taj čovjek nije od onih koji se lako uplaše."

"Pa? Dobijemo li nož natrag, nismo li na konju?" Russellova je počela naslućivati na što Burton cilja, ali joj još nije bilo posve jasno.

"Pod uvjetom da ne zadrži fotografije, koje bi svakog dana mogle završiti na prvoj stranici *Posta*. Uvećana fotografija otiska predsjednikova dlana na nožu nađenom u spavaćoj sobi Christine Sullivan na prvoj stranici. Vjerojatno bi se iz tog dala izvući zanimljiva serija napisa. Dovoljno da novinari počnu kopati. Čak i najmanja sumnja da je predsjednik umiješan u ubojstvo Christine Sullivan, i sve je svršeno. Naravno, možemo reći da je tip ludak i da je fotografija vješta fotomontaža, i možda ćemo i uspjeti. Ali me objavljivanje jedne od tih fotografija u *Postu* ne brine ni upola kao naš drugi problem."

"A to je?" Russellova se nagnula naprijed, i reče to tihim, skoro promuklim glasom, kad je počela shvaćati užas cijele te situacije.

"Čini se da zaboravljate da je taj tip vidio sve što smo te noći činili. Sve. Našu odjeću. Naša imena. Kako smo počistili kuću, zbog čega se policija, uvjeren sam, još češka po glavi. Može im reći kako smo došli i kako smo otišli. Može im reći da pregledaju predsjednikovu ruku kako bi pronašli tragove rana od noža. Može im reći kako smo izvadili jedan metak iz zida i gdje smo stajali kad smo pucali. Može im reći sve što oni žele doznati. A kad to učini, policija će najprije pomisliti da on zna sve o mjestu zločina jer je bio ondje i zapravo povukao obarač. Ali će tad policija početi shvaćati da je to bilo nešto više od solo akcije. Pitat će se kako to da on sve zna. Nešto nije mogao izmisliti a nešto mogu i provjeriti. Počet će se pitati o svim tim pojedinostima koje nemaju smisla, ali koje taj čovjek može objasniti."

Russellova ustane, priđe baru i natoči si viski. Natoči jedan i Burtonu. Razmišljala je o Burtonovim riječima. Onaj je čovjek zaista sve vidio. Uključujući i to kako ona i nesvjesni predsjednik vode ljubav. Sva zdvojna, ona odagna tu misao iz glave.

"Zašto bi se otkrio nakon što dobije novac? "

"Tko kaže da bi se sam otkrio? Sjetite se što ste rekli one noći? Može to učiniti i iz daljine. Prošeće do bilo koje banke smiješeći se i uredi sve sa administracijom. K vragu, zatim pošalje paket policiji. Morat će to istražiti i tko kaže da oni neće pronaći nešto? Ako pronađu bilo kakve fizičke dokaze iz te sobe, korijen dlake, pljuvačke, sjemene tekućine, sve što im treba je tijelo s

kojim će ga povezati. Prije nije bilo razloga za istragu u našem pravcu, ali sada, tko zna? Dobiju li DNK meč protiv Richmonda, mrtvi smo. Mrtvi.”

"I da se sam ne prijavi, istražitelj na slučaju nije tikvan. Stomak mi govori da je vrlo iskusan i da će kad tad pronaći kujinog sina. Sledi mu život u zatvoru ili možda i smrtna kazna, vjeruj mi. Vidio sam to previše puta. "

Russell osjeti iznenadnu jezu. Sve što je Burton rekao, imalo je apsolutno smisla. Predsjednik je zvučao tako uvjerljivo. Nitko od njih nije razmišljao u tom pravcu.

"Osim toga, ne znam za vas, ali ja ne planiram da provedem ostatak života osvrćući se preko ramena ."

"Ali kako ćemo ga naći?"

Burton se zabavljao gledajući kako se ruše planovi predstojnice predsjednikova ureda. Vrijednost života očito ne znači mnogo za ovu ženu kad su joj osobne dobrobiti ugrožene. Ni on za sebe ne očekuje manje.

"Prije nego što sam saznao za pisma, mislio sam da nema šanse. No, s ucjenama, u nekom trenutku moraš imati isplatu. A onda je ranjiv. "

"Ali on je jednostavno može tražiti transfer. Ako je to što kažete istina, ovaj momak je prepametn da traži isplatu novca u torbi ostavljenoj u kontejneru. I nećemo znati gdje se nož za otvaranje pisma nalazi, dugo nakon što ode. "

"Možda, a možda i ne. Pustite mene da se pobrinem za to . Ono što je neophodno je da usporimo tipa samo malo. Ako on želi da posao obavi u dva dana, uradićemo za četiri. Ostajem uz vas, profesore. Ali morate mi kupiti malo vremena. "

Burton ustade. Ona ga zgrabi za ruku.

"Što ćete učiniti?"

"Što manje znate, to bolje. Ali shvaćate, zar ne, da, ispuše li se čamac, tonemo svi, uključujući i predsjednika? Zasad ne postoji ništa što bih mogao ili želio učiniti da to spriječim. A što se mene tiče, oboje ste to i zaslužili."

"Kod vas nema šećernog preljeva, ha?"

"Nikakve koristi od tog." On odjene kaput. "Vi znate da je Richmond gadno premlatio Christine Sullivan, zar ne? Sudeći po izvješću s obdukcije pokušao joj je pretvoriti vrat u špaget."

"Znam. Je li to važno znati?"

"Nemate djece, je li tako?" Russellova odmahne glavom.

"Ja imam četvero. Dvije kćerke, ne puno mlade od Christine Sullivan. Kao roditelj razmišljaš o takvim stvarima. Da će vam neki mamlaz srediti vaše najbliže. Samo sam želio da znate kakva je osoba vaš šef. Postane li ikad nestašan, dobro bi bilo da dvaput razmislite."

On je ostavi sjediti u dnevnoj sobi i razmišljati o svom upropaštenom životu.

Kad je Burton ušao u automobil, pripali cigaretu. Posljednjih nekoliko dana proveo je razmišljajući o proteklih dvadeset godina života. Cijena koju je trebao platiti da sačuva taj život otišla je nebu pod oblake. Je li to vrijedno toga? Je li je spreman platiti? Mogao bi otići na policiju. Sve im ispričati. Naravno, s njegovom bi karijerom bilo svršeno. Policija bi mu prišla ometanje pravosuđa, suučesništvo, možda i neko usrano ubojstvo iz nehata jer je upućao Christine Sullivan, plus kojekakve dodatne optužbe. Nakupilo bi se toga. Čak bi mu i nagodba koju bi sklopio priskrbila priličan broj godina u zatvoru. Ali može on izdržati zatvorsku kaznu. A može i podnijeti skandal. Sranja koja će pisati po novinama. Ostat će zapamćen u povijesti kao kriminalac. Bit će nerazmrsivo povezan sa zloglasno iskvarenom Richmondovom administracijom. A ipak bi mogao i to podnijeti, dođe li do tog. Ono što Bill Burton, gromada od čovjeka, ne bi mogao podnijeti bio bi pogled u očima svoje djece. Više nikad u njima ne bi vidio ponos i ljubav. I potpunu i posvemašnju uvjerenost da je njihov tata, grdosija, bez trunke sumnje, jedan od pozitivaca. To je bilo previše čak i za njega.

Eto kakve su se misli motale po Burtonovoj glavi nakon razgovora s Collinom. Deo njega je požalio što je uopće pitao. Da barem nikad nije doznao za pokušaj ucjene. Jer mu je to pružilo priliku da ščepa tipa. A prilike uvijek dolaze u sprezi s izborom. Burton je naposljetku načinio svoj. Nije se njime ponosio.

Ispadne li sve po planu, potrudit će se zaboraviti da se ovo ikad dogodilo. A ako ne bude išlo prema planu? E pa šteta. Ali ako on mora potonuti, povući će i ostale za sobom.

Ta mu pomisao da novu ideju. Burton se ispruži i otvori pretinac za rukavice. Izvadi minikasetofon i pregršt vrpce. Pogleda još jednom u kuću i povuče dim.

Ubaci mjenjač u prvu brzinu. Dok je prolazio pokraj kuće Glorije Russell pomisli kako će svjetla u njoj još dugo gorjeti.

Šesnaesto poglavlje

LAURA SIMON BILA JE KORAK DO GUBITKA SVAKE NADE.

Kombi je s vanjske i unutarnje strane bio pomnjivo zaprašen zbog otisaka. Čak su donijeli i lioseban laser iz policijskog stožera u Richmondu, ali svaki put kad bi našli otiske, pripadali su nekome drugome. Od nekog čiji su otisci imali pravo biti ondje. Pettisove je otiske znala napamet. Imao je nesreću da ima sve krivulje, jedne od, najrjeđih otisaka, a i mali ožiljak na palcu zbog kojeg je prije puno godina i bio uhićen zbog teške krađe automobila. Vjerojatno su kriminalci koji imaju otiske s ožiljcima najbolji prijatelji kriminalističkih tehničara.

Budizinskijevi otisci su se pokazali jer je umočio prst u otopinu pa ga pritisnuo na komad šperploče koji je stajao u stražnjem dijelu kombija, otisak tako besprijekoran kao da mu ga je ona uzimala.

Sve u svemu, našla je pedeset tri otiska, ali nijedan upotrebljiv. Sjedila je nasred kombija i smrknuto se ogledavala po njegovoj unutrašnjosti. Pregledala je svaki centimetar gdje bi se moglo naći otisaka. Ručnim je laserom prošla po svakom zakutku vozila i upravo joj je ponestajalo ideja gdje da još traži.

Po dvadeseti je put u mislima prelazila cijeli postupak: radnici natovare opremu u kombi, voze ga - retrovizor je idealno mjesto za otiske, vade opremu, uzimaju boce sredstava za čišćenje, vuku gumene cijevi, otvaraju i zatvaraju vrata. Posao joj je otežavalo i to što otisci s vremenom ispare, ovisno o površini na kojoj su ostavljeni i podneblju. Najbolje se očuvaju u toploj i vlažnoj klimi a najgore u suvoj i hladnoj.

Ona otvori pretinac za rukavice i još jednom pregleda sadržaj. Svaki je predmet bio zapisan i oprашen. Ona iz dosade prelista evidenciju o servisiranju kombija. Ljubičaste mrlje na papiru podsjetile je da je laboratorijska zaliha ninhydrina na izmaku. Stranice knjižice bile su pohabane, iako se kombi malokad kvario u ove tri godine koliko je bio upotrebi. Tvrtka je očito bila pristaša strogog programa servisiranja. Svaka je stavka bila brižljivo pribilježena, označena inicijalima i datumom. Tvrtka je imala vlastite mehaničare.

Dok je pogledom prelazila po stranicama, jedna joj stavka zapne za oko. Ostali unosi bili su označeni inicijalima G. Henry ili H. Thomas, mehaničari zaposleni u Metrou. No pokraj ovog unosa stajali su inicijali J. P. Jerome Pettis. Kombiju je ponestalo ulja u motoru i Pettis je dolio dvije litre. Sve je to bilo potpuno nezanimljivo samo što je datum bio dan kad je očišćena Sullivanova kuća.

Simonova počne brže disati. Načini fige i izađe iz kombija. Podigne poklopac automobila i počne pregledavati motor. Posvijetli baterijom i uskoro ga nađe. Uljeni otisak koji se kočio pred njom na spremniku za tekućinu za pranje

prednjeg stakla. Logično mjesto da na njega netko stavi ruku kako bi otvorio ili zatvorio čep spremnika za ulje. Dovoljan joj je bio pogled da shvati kako otisak nije Pettisov. A nije pripadao ni onoj dvojici mehaničara. Ona zgrabi arhivski karton s Budizinskijevim otiscima. Bila je devedeset devet posto sigurna da nisu njegovi i pokazalo se da je u pravu. Brižljivo opira i skine otisak, ispuni potrebne podatke na kartici i skoro pretrči cijeli put do Frankova ureda. Zatekne ga u kaputu i sa šeširom na glavi, koji on brzo skine.

"Zezaš me, Laura."

"A da provjeriš kod Pettisa sjeća li se je li Rogers dolijevao ulje tog dana?"

Frank nazove tvrtku za čišćenje, ali je Pettis već otišao kući. Pozivi na njegov kućni broj nisu urodili plodom.

Simonova pogleda u karton s otiskom kao da je riječ o najskupocjenijem dragulju na svijetu. "Nema veze. Provjerit ću u našoj arhivi. Probdjet ću cijelu noć ako treba. Možemo reći Fairfaxu da se ubaci na AFIS državne policije, još nemamo vezu s našeg terminala." Simonova je pritom mislila na automatski sustav za identifikaciju otisaka, smješten u Richmondu, gdje su se otisci nađeni na mjestu zločina mogli usporediti s onima iz državne računalne baze palataka.

Frank se zamisli na trenutak. "Mislim da ja mogu učiniti nešto još bolje."

"Kako to misliš?"

Frank iz džepa izvadi posjetnicu, podigne slušalicu i nazove broj. Progovori u slušalicu:

"Molim vas agenta Billa Burtona."

BURTON DOĐE PO FRANKA I ONI SE ZAJEDNO ODVEZU U FBI-EV Hoover Building u Pennsylvania Avenue. Većina turista pozna tu zgradu kao masivnu i prilično ružnu ali i kao mjesto koje se ne smije propustiti vidjeti za obilaska D.C.-a. U toj je zgradi bio smješten National Crime Information Center računalni informacijski sustav FBI-a, koji se sastoji od četrnaest odvojenih ali umreženih tipova baza podataka i dva podsustava koji sadrže najveću zbirku podataka o registriranim kriminalcima na svijetu. Sustav automatske identifikacije (AIS), dio NCIC-a, bio je najbolji prijatelj policajaca. Uz pomoć desetaka milijuna pohranjenih stavki, Frankovi izgledi da nađe otiske silno su se povećali.

Nakon što je predao otisak FBI-evim tehničarima - koji su dobili jasne upute da se njegov zahtjev ubaci što je moguće bliže vrhu hrpe zahtjeva - Burton i Frank ostali su stajati vani na hodniku i nervozno pijuckali kavu.

"Seth, ovo će potrajati. Računalo će izbaciti nekoliko mogućih varijanti.

Tehničari će morati identifikaciju izvršiti ručno. Ja ću ostati i javiti ti čim oni završe s usporedbom."

Frank pogleda na sat. Najmlađe mu dijete sudjeluje u školskoj predstavi koja počinje za četrdeset minuta. Glumila je povrće, ali to je njegovoj djevojčici trenutačno najvažnija stvar na svijetu.

"Siguran si?"

"Samo mi ostavi broj na koji te mogu nazvati."

Frank to učini i žurno ode. Možda od otiska ne bude ništa, možda pripada radniku na benzinskoj postaji, ali je nešto govorilo Franku da to nije tako. Christine Sullivan je mrtva već neko vrijeme. ovako hladni tragovi i ostaju hladni poput žrtve koja leži dva metra ispod zemlje, najdulja dva metra koja moramo prevaliti. Ali je hladni trag naglo postao usijano vruć, hoće li zgasnuti, ostaje da se vidi. Zasad će Frank uživati u njegovoj toplini. On se nasmiješi i to ne samo zbog pomisli na svoju šestogodišnju kćerku koja će trčati po pozornici u kostimu krastavca.

Burton je gledao za njim i smješkao se iz posve drugih razloga. U obradi otisaka pomoću AFIS-a, FBI-ev čimbenik osjetljivosti i pouzdanosti bio je viši od devedeset posto, što je značilo da će sustav izbaciti najviše dva otiska, a najvjerojatnije samo jedan. Usto, Burton je osigurao viši stupanj hitnosti no što je rekao Franku. A to je sve osiguravalo Burtonu vremensku prednost, dragocjenu prednost.

Te se večeri Burton zagleda u ime, njemu potpuno nepoznato.

LUTHER ALBERT WHITNEY

Datum rođenja 5/8/29. Imali su i broj njegove iskaznice zdravstvenog osiguranja, prve tri znamenke bile su 179, što je značilo da je izdana u Pennsylvaniji. Whitneyev tjelesni opis bio je sljedeći: visina metar sedamdeset, muškog spola, šezdesetogodišnjak, na lijevoj podlaktici ožiljak duljine pet centimetara. To se podudaralo s Pettisovim opisom Rogersa.

Posluživši se NCIC-ijevom bazom podataka Triple I (Međudržavni identifikacijski indeks), Burton je dobio i prilično jasnu sliku o muškarčevoj prošlosti. Tri krivične osude zbog provale. Whitney je imao dosjee u tri države. Odsjedio je puno godina u zatvoru, posljednji je put izašao iz zatvora sredinom sedamdesetih. Otad ništa. Odnosno ništa za što su vlasti dočule. Burton se sretao s takvim ljudima. To su bili ljudi od karijere, koji su se s vremenom usavršili u svom zanimanju. Kladio se da je Whitney jedan od takvih.

Jedina je začkoljica bila to što je posljednja poznata adresa bila newyorška a stara skoro dvadeset godina.

On krene linijom najmanjeg otpora pa ode niz hodnik do telefonske govornice i

uzme sve imenike washingtonskog područja. Najprije pokuša s D.C.-em, začudo, ništa. Potom sjeverna Virginia. U imeniku su bila tri Luthera Whitneya. Zatim nazove državnu policiju Virgnije, gdje je imao dugogodišnjeg pomagača. Računalo pregleda arhivu odjela za registraciju vozila. Dvojica od ona tri Luthera Whitneya imali su dvadeset tri i osamdeset pet godina: No Luther Whitney s prebivalištem u East Washington Avenue 16454u Arlingtonu, bio je rođen 5. kolovoza 1929. godine a broj njegove zdravstvene iskaznice, koji je u Virginiji služio ujedno i kao vozačev registarski broj, potvrdio je da je to čovjek kojeg traži. No je li on Rogers? Postojao je samo jedan način da to dozna.

Burton izvadi svoj notes. Vrlo ljubazno od Franka što je dopustio Burtonu pregledati dosje o istrazi. Telefon zazvoni triput a potom se javi Jerome Pettis. Burton se maglovito predstavi kao službenik iz Frankova ureda, pa postavi pitanje. Slijedilo je pet dugih sekundi u kojima je Burton pokušavao sačuvati živce dok je slušao plitko disanje čovjeka na drugoj strani linije. Odgovor je bio vrijedan tog kratkog čekanja.

"Dovraga, tako je. Skoro nam se zaštekao motor. Netko je zaboravio začepiti spremnik. Rekao sam Rogersu da to učini jer je sjedio na kanistru s uljem koji držimo otraga u kombiju."

Burton mu zahvali pa spusti slušalicu. Pogleda na sat. Još ima vremena do trenutka kad će morati Franku ostaviti poruku. Usprkos rastućoj hrpi dokaza, Burton nije mogao biti potpuno siguran da je muškarac u trezoru bio baš Whitney, ali mu je instinkt govorio da je Whitney taj. Pa iako nije bilo teorije da bi se Luther Whitney približio svojoj kući poslije ubojstva, Burton je želio bolje osjetiti kako taj tip diše a možda i po nečemu zaključiti kamo je otišao. A najbolji način da to učini je pregledati mu kuću. Prije no što to učini policija. Požuri do automobila što je hitrije mogao.

VRIJEME JE PONOVRNO POSTALO VLAŽNO I HLADNO. MAJKA PRIRODA poigravala se s najmoćnijim gradom na svijetu. Brisači su neumorno prelijetali po prednjem staklu. Kate nije točno znala zašto je ovdje. Svih ovih godina bila je ovdje - brojkama i slovima - jednom. A i tad je ostala sjediti u automobilu dok je Jack otišao k njemu - reći mu da će se on i Lutherova jedinica oženiti. Jack je bio uporan, premda je ona tvrdila da će Lutheru to biti svejedno. Očito nije bilo tako. Izašao je na trijem i pogledao u nju, nasmiješio se, nezgrapno izbačena tijela jer se ustručavao prići. Želio joj je čestitati, ali nije znao kako, s obzirom na njihov čudan odnos. Prodrmao je Jacku ruku, raspalio ga po leđima, pa pogledao u nju kao da traži njezinu pohvalu.

Ona je odlučno okrenula glavu, prekrižila ruke na prsima i čekala tako da se Jack vrati u automobil i da se odvezu. Uхватила je odraz sitnog lika u vanjskom retrovizoru dok su odlazili. Izgledao je puno sitniji no što ga se ona sjećala, skoro kržljav. U njezinoj glavi njezin će otac zauvijek predstavljati golemi monolit svega što je na ovom svijetu prezirala i od čega je strahovala, koji je ispunjao prostor oko nje i isisavao ljudima dah svojom zamašnom, dominirajućom sjenkom. Takav čovjek očito nikad nije postojao, ali je ona odbijala to priznati. Premda više nikad u životu nije željela imati posla s tom slikom, nije mogla odvratiti pogled. Više od jedne minute, dok je automobil ubrzavao, njezin je pogled uranjao u odraz čovjeka koji joj je podario život a potom ga nemilosnom konačnošću oduzeo njoj i njezinoj majci.

Dok je automobil odlazio, on je nastavio gledati u nju, a na licu mu se odražavala mješavina tuge i prepuštenosti sudbini koja ju je iznenadila. Ali si je ona to rastumačila kao još jednu u nizu njegovih smicalica da u njoj izazove osjećaj krivnje. Nijednom njegovu postupku ona nije mogla pripisati dobronamjernost. On je tat. Ne haje za zakon. Barbar u civiliziranom društvu. U njegovoj ljušturi nema mjesta za iskrenost. A tad su skrenuli za ugao i njegova se slika raspline, kao da je bila na uzici koju je netko naglo potegnuo.

Kate se zaustavi na kolnom prilazu. U kući je vladao mrkli mrak. Dok je tako sjedila, njezina su se prednja svjetla odbijala od stražnjeg dijela automobila parkiranog pred njom i od odbljeska je zabole oči. Ona ugasi svjetla, duboko udahne kako bi smirila živce pa izađe na hladnoću i vlagu.

Snijeg koji bijaše napadao bio je pršić, pa je ono malo što ga je ostalo škripalo pod njezinim nogama dok je ona išla prema ulaznim vratima. Temperatura je obećavala studeno vrijeme i led preko noći. Ona se jednom rukom pridrži za njegov automobil kako bi povratila ravnotežu. Premda se nije nadala da će oca zateći kod kuće, oprala je kosu, navukla jedan od svojih kostima koje je inače odijevala isključivo za suđenja i zapravo je nanijela priličan sloj šminke. Bila je uspješna, na svoj način, i ako sudbina bude htjela da se nađu licem u lice, željela je da on shvati kako je ona, usprkos njegovu naopakom odgoju, ne samo preživjela, nego i napredovala.

Ključ je još bio na mjestu na kojem joj je Jack prije puno godina rekao da ga Luther drži. Uvijek joj se činilo životnom ironijom da takav stari lisac od lupeža ostavlja svoje stvari na tako dostupnom mjestu. Ona otključa vrata i polako uđe. Nije primijetila automobil koji se zaustavio na drugoj strani ulice ni vozača koji ju je napeto promatrao i koji je već zapisivao broj njezine tablice.

Kuća je imala ustajali miris stana u kojem dugo nitko ne živi. Povremeno bi zamišljala kako njegova kuća izgleda iznutra. Zaključila je da je sigurno uredna i

čista i nije se razočarala.

U tami, ona sjedne u stolac u dnevnoj sobi, ne znajući da je to omiljeno mjesto njezina oca i još manje znajući da je Luther nesvjesno učinio isto kad je on bio u njezinu stanu.

Fotografija je bila na kaminskom izbojku. Bit će da je stara blizu trideset godina. Kate, u majčinu naručju, umotana od glave do pete, a ispod njezine ružičaste kape viri nekoliko paperjastih čuperaka katranski crne kose. Rodila se s izvanredno gustom kosom. Njezin otac, mirna lica, u šeširu, stoji pokraj majke i kćerke, i mišićavom rukom dodiruje Kateine ispružene prstiće.

Kateina majka držala je tu istu fotografiju na svom toaletnom stoliću do smrti. Kate ju je bacila na dan sprovoda, proklinjući bliskost između oca i kćeri koju je fotografija dočaravala. Zavatlala ju je u smeće nakon što je njezin otac svratio u njihovu kuću, a u njoj buknuo bijes, izljev koji je postajao neobuzdaniji budući da predmet ljutnje nije reagirao, nije se branio, nego je samo stajao i trpio paljbu. Što je on bio tiši, to je ona više bjesnjela, dok ga naposljetku nije počela šamarati, objema rukama, pa su je ostali gosti odvukli. Tek je tad njezin otac vratio šešir na glavu, položio cvijeće koje je donio na stol i lica koje se žarilo od njezinih udaraca i suznih očiju, izašao kroz vrata i tiho ih zatvorio za sobom.

Dok je sjedila u očevu stolcu, Kate pomisli da je i on tog dana žalovao. Žalio za ženom koju je, vjerojatno, volio veći dio svog života i koja je nedvojbeno voljela njega. Osjeti kako je stišće u grlu i požuri se preduhitriti ganuće pritiskom ruke.

Ustane i počne obilaziti kuću, oprezno zavirujući u svaku prostoriju. Sve ju je više obuzimala nervoza kako je prodirala dublje u tatin teritorij. Vrata spavaće sobe bila su otvorena i ona se odvaži širom ih otvoriti. Kad je ušla u sobu, odluči se upaliti svjetlo. Kad su joj se oči priviknule na izlaz iz tame, pogled joj padne na noćni stolić i ona mu priđe i sjedne na krevet.

Zbirka fotografija na njemu bila je, više-manje, mali oltar posvećen njoj. Tu, od najranije dobi naviše, bijaše prepričan njezin život. Svake noći, kad bi njezin otac otišao na počinak, posljednje što bi vidio bila bi ona. Ali ono što ju je zgranulo bile su fotografije iz njezina odraslog života. Promocija na pravnom fakultetu. Njezin otac nije bio pozvan na te prigode, ali su one bile ovdje zabilježene okom kamere. Ni na jednoj fotografiji nije bila u namještenoj pozi. Ili je hodala, ili mahala nekome, ili samo stajala potpuno nesvjesna da je netko fotografira. Ona pogleda posljednju fotografiju. Silazi niza stube Alexandria Courthouse. Njezin prvi dan na sudu, nervozna kao vrag. Lakši krivični prekršaj na okružnom sudu, slučaj za Mickey Mousa, ali je široki osmijeh na njezinu licu bio objava potpune pobjede.

Ona se upita kako to da ga nikad nije primijetila, dovraga? A potom se upita je li ga možda ipak primijetila, ali si to ne želi priznati.

Njezina prva reakcija bila je ljutnja. Otac ju je sve ove godine uhodio. U svim tim posebnim trenucima njezina života. Oskvrnuo ih je. Svojim nevidljivim prisućem.

Njezina je druga reakcija bila osjećajnije. Kad je osjetila kako je preplavljuje, ona poskoči s kreveta i okrene se kako bi pobjegla iz sobe.

Tada se zaleti u gorostasa koji je stajao nasred sobe.

"JOŠ JEDNOM, OPROSTITE GOSPOĐICE, NISAM VAS ŽELIO PRESTRAŠITI"

"Prestrašiti? Umrla sam od straha." Kate je sjedila na rubu kreveta, pokušavala se smiriti, prestati drhtati, ali hladna kuća nije joj u tome pomagala.

"Oprostite, ali zašto bi tajnog agenta zanimao moj otac?"

Ona pogleda u Billa Burtona očima u kojima je bilo nečeg sličnog strahu. Barem je on to sebi protumačio kao strah. Promatrao ju je u spavaćoj sobi, brzo ocjenjivao njezine razloge, njezinu namjeru, po njezinim profinjenim kretnjama. Vještina koju Burton godinama usavršava, prelijećući pogledom po moru okupljenog mnoštva u potrazi za jednom ili dvije stvarne opasnosti koje bi mogle vrebati ondje. Njegovi zaključci: otuđeni otac i kćerka. Najzad ga je došla potražiti. Mozaik se počeo popunjavati i to možda na vrlo povoljan način u pogledu njegove namjere.

"Mene baš i ne, gospođice Whitney. Ali policiju okruga Middleton i te kako."

"Middleton?"

"Da, gospođice. Siguran sam da ste čuli za ubojstvo Christine Sullivan." On ostavi tu rečenicu visjeti u zraku kako bi procjenio njezinu reakciju. Dobio je očekivanu: potpuna nevjerica.

"Mislite da je moj otac imao nekakve veze s tim?" Bilo je to logično pitanje. I ne pretjerano obranaški postavljeno. Burton je to ubilježio kao još jedan važan plus za svoj plan, koji je smislio čim ju je ugledao.

"Detektiv zadužen za taj slučaj tako misli. Čini se da je vaš otac, kao član ekipe za čišćenje sagova i pod lažnim imenom, bio u kući Sullivanovih nedugo prije ubojstva."

Kate se osupne. Njezin otac da bi čistio sagove? Naravno, išao je u izviđanje. Tražio slabe točke, kao i prije. Ništa se nije promijenilo. Ali ubojstvo?

"Ne mogu vjerovati da bi on ubio tu ženu."

"Tako je, ali vam nije teško povjerovati da je pokušao provaliti u kuću, zar ne,

gospođo Whitney? Hoću reći, to mu ne bi bilo prvi put, pa ni drugi, zar ne?"

Kate spusti pogled na ruke. Naposljetku odmahne glavom.

"Ljudi se mijenjaju. Ne znam koliko ste si bili bliski s ocem poslijednjih godina" - Burton spazi kako se ona jedva primjetno žacnula - "ali postoje dokazi da je on na neki način bio umiješan u to. A žena je mrtva. Čovjeka se i s manje dokaza može proglasiti krivim."

Kate se sumnjičavo zagleda u njega. "Kako ste me primijetili?"

"Ugledam ženu kako se šulja u kuću muškarca kojeg traži policija. Učinim što bi svaki policajac učinio, provjerim vašu registarsku tablicu. Vaš ugled vam je reklama. Državna vas policija silno cijeni."

Ona se ogleda po sobi. "On nije ovdje. Čini se da ga već duže vrijeme nema."

"Da, gospođo, znam. Ne znate, slučajno, gdje bi mogao biti? Nije vam se pokušao javiti ili nešto slično?"

Kate se sjeti Jacka i njegova noćnog gosta. "Nije." Odgovor je stigao brzo, odveć brzo za Burtonov ukus.

"Bilo bi bolje kad bi se sam prijavio, gospođo Whitney. Može naletjeti na nekog policajca lakog na okidaču..." Burton izražajno podigne obrve.

"Ne znam gdje je, gospodine Burton. Moj otac i ja... nemamo nikakve veze... već dugo."

"Ali ste sad ovdje i znali ste gdje drži rezervni ključ."

Njezin se glas podigne za oktavu. "Ovo je prvi put da sam kročila u ovu kuću."

Burton se pomnjivo zagleda u njezino lice i zaključa da govori istinu. Njezino nepoznavanje rasporeda prostorija u kući već ga je dovelo do tog zaključka, kao i do onog da ona i njezin otac ne razgovaraju.

"Postoji li način da stupite s njim u vezu?"

"Zašto? Gospodine Burton, zaista se ne želim u to miješati."

"Nažalost već jeste, donekle. Bolje bi vam bilo da surađujete."

Kate prebaci torbicu preko ramena i ustane.

"Slušajte, agente Burton, meni ne možete blefirati, predugo sam u ovom poslu. Ako policija želi gubiti vrijeme na moje ispitivanje, moj je broj u telefonskom imeniku. Imeniku vladinih agencija pod naslovom 'Državni odvjetnici'. Doviđenja."

Ona krene prema vratima.

"Gospođo Whitney?"

Ona se okrene na peti, spremna na verbalni okršaj. Neka je on tajni agent, ali ona neće trpjeti govna od njega.

"Ako je vaš otac počinio zločin, sudit će mu i presuditi porota sastavljena od građana. Ako je nevin, oslobodit će ga. Tako bi sustav trebao funkcionirati. Vi to

znate puno bolje od mene."

Kate je upravo zaustila da odgovori, kad joj pogled padne na fotografije. Njezin prvi dan na sudu. Kao da je bilo prije stotinu godina, a i bilo je, na puno više načina nego što si je mogla priznati. Taj osmijeh, ludi snovi s kojima svi kreću u život, a jedini je cilj savršenstvo. No već se odavno bijaše strmoglavila na tlo.

Zaboravila je zajedljivu primjedbu koju je namjeravala odbrusiti, utopila se u osmijehu lijepe mlade žene i velikih stvari koje je željela učiniti u životu.

Bill Burton gledao je kako se okreće i odlazi. Pogleda u fotografije pa ponovno u prazni okvir vrata.

Sedamnaesto poglavlje

"BILL, JEBI GA, NISI TO SMIO UČINITI. REKAO SI DA SE NEĆEŠ PETLJATI u istragu. Trebao bih ti zabiti dupe u zatvor. To bi se tvom šefu jako svidjelo." Seth Frank zalupi ladicu na radnom stolu, ustane i užeglih se očiju upilji u grdosiju.

Bill Burton prestane hodati i sjedne. Očekivao je jezikovu juhu.

"Imaš pravo, Seth. Ali, eto, tako sam dugo bio policajac. Do tebe se nije moglo, otišao sam samo u izvidnicu, a ugledam suknju kako se uvlači u kuću. Što bi ti učinio?"

Frank ne odgovori.

"Slušaj, Seth, možeš mi isprašiti tur, ali ti kažem, prijatelju, ta je žena naš adut u rukavu. Pomoću nje možemo pritisnuti tog tipa."

Frankovo se napeto lice opusti, gnjev ga mine.

"O čemu ti to govoriš?"

"Cura mu je kći. Kći, jebote. Zapravo, njegova jedinica. Luther Whitney je trostruki robijaš, profesionalni kriminalac koji očito s godinama postaje bolji. Žena se naposljetku razvela od njega, je li tako? Nije više mogla to podnositi. A kad je počela dovoditi život u red, umre od raka dojke."

On pošuti.

Seth Frank načulio je uši. "Nastavi."

"Kate Whitney je dotukla majčina smrt. Zbog očeva izdajstva. Toliko je poharana da potpuno prekida svaku vezu s njim. Ne samo to, pohara pravni fakultet pa se zaposli kao pomoćnik državnog odvjetnika gdje dođe na glas kao opaka tužiteljica, osobito za zločine protiv vlasništva - provale, krađe, pljačke. Za takve počinitelje uvijek traži najvišu kaznu. I najčešće joj to i uspije, dodao bih."

"Kako si doznao sve to?"

"Pomoću nekoliko telefonskih poziva upućenih pravim ljudima. Ljudi vole govoriti o tuđim jadima, čini im se da je njihov život bolji, a zapravo nije."

"I kamo nas vodi taj obiteljski metež?"

"Seth, razmisli o mogućnostima. Ta cura mrzi svog starog. Mrzi s velikim M, k tome još i potcrtanim."

"Znači, poslužio bi se njome da se dočepaš starog. Ako su u tako lošim odnosima, kako ćemo to učiniti?"

"U tome je štos. Po svemu sudeći, mržnja i jad su samo na njezinoj strani. Ali ne i na njegovoj. On je voli. Voli više od ičeg na svijetu. Spavaću je sobu pretvorio u njezino svetište. Kažem ti da je čovjek zreo za to."

"Ako - a u mojoj je glavi to još uvijek jedno veliko ako - ako bude voljna surađivati, kako će stupiti s njim u vezu? On jamačno neće sjediti u kući pokraj telefona."

"Neće, ali se kladim da preslušava poruke. Trebao bi mu vidjeti kuću. Tip je silno uredan, sve je na svom mjestu, račune je vjerojatno platio unaprijed. A nema pojma da smo mu za petama. Barem ne još. Vjerojatno provjerava telefonsku sekretaricu jednom ili dvaput dnevno. Za svaki slučaj."

"Znači, ona mu ostavi poruku, ugovori sastanak i mi ga zaskočimo?"

Burton ponovno ustane, izvuče dvije cigarete iz svoje kutije i dobaci jednu Franku. Obojica predahnu trenutak da pripale.

"Osobno, smatram da bi to tako išlo, Seth. Osim ako ti nemaš bolju zamisao."

"Moramo je najprije nagovoriti da to učini. Sudeći po tvojim riječima, nije djelovala odveć voljna to učiniti."

"Mislim da bi ti trebao s njom porazgovarati. Bez mene. Možda sam bio prenegao. Sklon sam tome."

"Učinit ću to odmah ujutro."

Frank natakne šešir i odjene kaput pa zastane.

"Bill, nisam te htio tako ispreskakati."

Burton se veselo nasmiješi. "Naravno da jesi. Na tvom mjestu i ja bih to bio učinio."

"Cijenim tvoju pomoć."

"I drugi put."

Seth krene prema vratima.

"Hej, Seth, može mala usluga prdonji od bivšeg policajca?"

"A ta bi bila?"

"Izvješćuj me o potrazi. Rado bih mu vidio lice kad se malj spusti."

"Dogovoreno. Nazvat ću te nakon što porazgovam s njom. Ovaj policajac odlazi kući svojoj obitelji. A i ti bi trebao učiniti isto, Bill."

"Čim popušim cigaretu, tornjam se."

Frank ode. Burton sjedne, polako popuši cigaretu pa je utopi u napola popijenoj šalici kave.

Mogao je Sethu Franku potajiti Whitneyjevo ime. Reći mu da FBI nije našao njegove otiske. Ali je to bila odveć opasna igra. Kad bi Frank doznao za to - a mogao bi kroz mrežu svojih kanala - Burton bi bio otpisan. Ta se prijevarena ne bi mogla objasniti nikako osim istinom, a to nije bio bogzna kakav razlog za veselje. Usto, Burtonu je bilo potrebno da Frank zna Whitneyjev identitet. Plan agenta tajne službe od početka je bio da detektiv uđe u trag bivšem robijašu. Da ga nađe, ali i ne da ga uhiti.

Burton ustane, navuče kaput. Luther Whitney. Na pogrešnom mjestu, u pogrešno vrijeme, pogrešni ljudi. Pa, ako mu je to neka utjeha, neće ni vidjeti što mu se sprema. Neće čak ni čuti pucanj. Bit će mrtav prije no što mu sinapse odapnu impuls prema mozgu. Tako je sa srećom. Kadšto ti ide u korist, kadšto ti šteti. Kad bi samo uspio smisliti način da navuče predsjednika i predstojnicu ureda na tanak led, mogao bi reći da mu dan nije prošao zaludu. Ali je to, bojao se on, bilo previše čak i za njega.

COLLIN ZAUSTAVI AUTOMOBIL NIŽE U ULICI. ONIH NEKOLIKO preostalih raznobojnih listova padali su na njega blago se trzajući, gurkani povjetarcem koji se lijeno vukao pokraj njih. Tim je bio sportski odjeven: traperice, pamučni pulover i kožna jakna. Ispod jakne nije bubrio revolver. Kosa mu je još bila vlažna od žurnog tuširanja. Njegovi goli gležnjevi virili su iz tenisica. Izgledao je kao da se zaputio prema fakultetskoj knjižnici na noćno učenje ili na zabavu nakon subotnje nogometne utakmice.

Na putu prema kući počela ga je obuzimati nervoza. Iznenadio ga je njezin telefonski poziv. Zvučala je normalno, u njezinu glasu nije bilo napetosti, bijesa. Burton je rekao da je, sve u svemu, njihov razgovor dobro prošao. Ali je Collin znao kako Burton zna biti netrpeljiv i to ga je brinulo. To što mu je dopustio da umjesto njega dođe na zakazani sastanak s Glorijom vjerojatno mu nije bila najpametnija odluka. Ali je situacija bila ozbiljna. Burton mu je to jasno rastumačio.

Vrata nisu bila zaključana i otvore se na njegov dodir kad je pokucao. Uđe. Kad se okrenuo, vrata se zatvore. Ona je stajala ondje. Nasmiješena. Odjevena u bijeli negliže koji je bio odveć kratak i odveć utegnut na svim važnim mjestima. Ona se podigne na bosa prste i nježno ga poljubi u usta. Tad ga uhvati za ruku i povede u spavaću sobu.

Da mu rukom znak da legne na krevet. Stojeći pred njim, ona otkopča naramenice koje su držale prozirni odjevni predmet i on padne na pod. Potom joj niz noge sklizne i donje rublje. Tim počne ustajati, ali ga ona nježno gurne natrag.

Gloria se polako popne na njega, promrsi mu kosu. Spusti ruku do njegova ukrućena uda i preko traperica zagrebe po njemu vrškom nokta. Tim skoro vrisne jer su ga gaćice bolno sapinjale. Ponovno je pokuša dotaknuti ali mu ona nije dopuštala da se podigne. Izvuče njegov remen pa mu otkopča hlače. One padnu na pod. Potom oslobodi vulkan među njegovim nogama. On poskoči uvis prema njoj a ona ga objuči nogama i čvrsto stisne bedrima.

Spusti usne do njegovih, pa ih prisloni na njegovo uho.

"Tim, želiš me, zar ne? Želiš me silno poševiti, ha?"

On zastenje i uhvati je za guzove, ali mu ona odmakne ruke.

"Je li?"

"Da."

"A i ja sam tebe željela silno neku večer. A pojavio se on."

"Znam, žao mi je zbog toga. Razgovarali smo i..."

"Znam, ispričao mi je. Da mu nisi ništa rekao o nama. Da si bio džentlemen."

"Taj se dio njega ne tiče."

"Tako je, Tim. To se njega ne tiče. A sad me želiš poševiti, zar ne?"

"Mili Bože da, Gloria. Jasno da želim."

"Toliko da te boli."

"Svisnut ću. Umirem."

"Tako si dobar, Tim. Bože, tako si dobar."

"Samo da vidiš, dušo. Ne znaš ti još što je dobro."

"Znam, Tim. Čini se da razmišljam jedino o tome kako da s tobom vodim ljubav. Znaš to, zar ne?"

"Da." Collina je sve sad toliko boljelo da su mu zasuzile oči.

Ona poliže te suze, smiješeći se.

"Siguran si da me želiš? Potpuno siguran?"

"Da!"

Collin osjeti prije no što je njegov mozak registrirao. Poput zapaha hladnog zraka.

"Van." Polako je izgovorila tu riječ, sračunato, kao da ju je uvježbavala, kako bi postigla željeni ton, intonaciju, poput govornika koji uživa u svakom slogu. Ona siđe s njega, pazeći pritom da mu tako snažno stisne ud da je zastenjao.

"Gloria..."

Njegove ga traperice pogode u lice. Kad ih je odmaknuo i uspravio se, njezino je tijelo bilo pokriveno debelim dugačkim frotirnim ogртаčem.

"Collin, izlazi mi iz kuće. Odmah."

On se brzo odjene, postidjen, a ona je stajala i gledala ga. Otprati ga do ulaza, a kad su se rajaska vrata otvorila i on zakoračio preko praga, ona ga gurne i zalupi ih za njim.

Collin trenutak ostane zagledan u vrata, pitajući se smije li se ona ili plače s druge strane, pokazuje li ikakav osjećaj. Nije ju želio povrijediti. Ali je očito da ju je bio doveo u neugodnu situaciju. Nije to trebao učiniti na takav način. Osvetila mu se za to poniženje, dovela ga na svoj prag, poigrala se s njim kao u laboratorijskom eksperimentu a tad naglo spustila zastor.

Ali na putu do automobila, prisjetivši se izraza njezina lica, odlane mu što je

njihova kratka veza završila.

PRVI PUT, OTKAKO SE ZAPOSILA U UREDU DRŽAVNOG ODVJETNIKA, Kate telefonom javi da je bolesna. Pokrivača navučenog do brade, sjedila je podbočena jastucima i buljila u sivo jutro. Svaki put kad bi pokušala ustati, prikazala bi joj se orijaška spodoba Billa Burtona, poput granitne stijene oštih bridova, koja prijeteći da će je zgnječiti ili rasjeci.

Ona sklizne niže u krevet, utonuvši u mekani madrac kao da se namočila u toplu vodu, malo ispod površine gdje ne čuje i ne vidi ništa što se događa oko nje. Oni će uskoro doći. Baš kao što je bilo s majkom. Prije puno godina. Ljudi koji se naguravaju po kući i zasipaju Kateinu majku pitanjima na koja ona ne može ni u ludilu odgovoriti. Traže Luthera.

Sjeti se Jackova ispada od prije neku noć i čvrsto stisne oči, pokušavajući odagnati te riječi.

Proklet bio.

Bila je umorna, umornija no ikad nakon suđenja. A on joj je to učinio, baš kao i njezinoj majci. Uvukao je u svoju mrežu, iako ona ne želi biti njezinim dijelom, prezire je, uništila bi je da može.

Ona se ponovno uspravi. Nije mogla disati. Uhvati se prstima za grlo, čvrsto, pokušavajući spriječiti novi napad. Kad ju je popustilo, ona se okrene na bok i zagleda u majčinu fotografiju.

Još samo njega ima. Skoro se nasmije. Luther Whitney je jedino što je ostalo od njezine obitelji. Bog nek joj se smiluje.

Legne na leđa. Čekala je. Čekala je da čuje kucanje na vratima. S majke na kćerku. Sad je na nju došao red.

U TOM TRENUTKU, UDALJEN JEDVA DESET MINUTA, LUTHER SE IZNOVA zagleda u stari novinski članak. Šalica kave ležala mu je pokraj lakta, zaboravljena. Mali je hladnjak zujao u pozadini. U kutu je žvrgoljio CNN. Inače je u prostoriji vladala potpuna tišina.

Wanda Broome bila je prijateljica. Dobra prijateljica. Od njihova slučajnog susreta u popravilištu otvorenog tipa u Filadelfiji nakon Lutherove posljednje zatvorske kazne a Wandine prve i posljednje. A sad je i ona mrtva. Oduzela si je život, tako je pisalo u članku. Nađena je sklupčana na prednjem sjedištu svog automobila. Progutala šaku pilula.

Luther nikad nije bio običan čovjek, ali je ovo i za njega bilo malo odveć neprobavljivo. Kao da je posrijedi neka trajna noćna mora, samo što je znao, svaki put kad bi se probudio i pogledao u zrcalo, dok bi mu hladna voda kapala s crta lica koje su svakim danom postajale sve sivlje, sve upaliye, da se iz ove noćne more neće probuditi.

Ironija Wandine tragične smrti bila je u tome što je onaj trik sa Sullivanovima bila *njezina* zamisao. Unatrag gledano, žalosna, užasna zamisao, ali zamisao koja je potekla iz njezine iznenađujuće domišljate glave. Zamisao od koje ona uporno nije odustajala, usprkos i Lutherovim i majčnim upozorenjima.

Oni su isplanirali taj posao i izvršili ga. I to je bilo sve. Kad hladno razmisli o svemu, i on je želio to učiniti. Bio je to izazov, a izazovu u sprezi s golemim plijenom bilo je preteško odoljeti.

Kako se Wanda osjećala kad se Christine Sullivan nije ukrcala u onaj zrakoplov? A nije bilo načina da Lutheru javi da zrak nije ni izbliza tako čist kako su mislili.

Bila je prijateljica Christine Sullivan. To nije laž. Posljednji podsjetnik na obični puk usred lagodnog života kakvim je živio Walter Sullivan. U kojem su svi ne samo lijepi, poput Christine Sullivan, nego i obrazovani, ugledni i profinjeni, sve što Christine Sullivan nije bila i nikad neće biti. I zbog tog propupalog prijateljstva, Christine Sullivan počela je Wandi govoriti stvari koje nije smjela, uključujući i smještaj i sadržaj sefa iza zrcalnih vrata.

Wanda je bila uvjerena da Sullivanovi imaju toliko puno, da im neće manjkati taj sitniš. No Luther je znao da to nije tako, a vjerojatno je i Wanda znala, no to sad nije bilo važno.

Nakon teškog života, u kojem je uvijek manjkalo novca, Wanda je sve uložila na svoju srećku. Baš kao i Christine Sullivan, a nijedna nije shvaćala kako je visoka cijena takve lutrije.

Luther je odletio na Barbados, bio bi ostavio poruku Wandi ondje da nije bila već otišla. Poslao je pismo njezinoj majci. Edwina bi joj ga pokazala. No je li mu povjerovala? Čak i da jest, život Christine Sullivan ipak je bio žrtvovan. Žrtvovan, po Wandinu mišljenju, Wandinoj pohlepi i žudnji da posjeduje stvari na koje nema pravo. Luther si je mogao predočiti te misli kako joj prolaze kroz glavu dok se vozi, sama, prema tom skrovitom mjestu, kako odvrće poklopac bočice s tabletama i kako tone u vječnu nesvijest.

A čak nije mogao biti nazočan na sprovodu. Nije mogao reći Edwini Broome koliko mu je žao, a da se ne izloži opasnosti da ga se uvuče u taj užas. Bio je blizak s Edwinom, na neki način bliskiji no s Wandom. On i Edwina utrošili su mnoge noći pokušavajući odgovoriti Wandu od plana, ali uzalud. Tek kad im je

postalo jasno da će Wanda to učiniti s Lutherom ili bez njega, Edwina je zamolila Luthera da pripazi na njezinu kćer, da ne dopusti da ponovno ode u zatvor.

Pogled mu naposljetku padne na oglase u novinama. Bilo mu je potrebno samo nekoliko sekundi da nađe onaj koji je tražio. Nije se nasmiješio kad ga je pročitao. Baš kao i Bill Burton, Luther nije vjerovao da Gloriju Russell krase vrline.

Nadao se da su povjerovali da to sve čini zbog novca. On izvadi komad papira i počne pisati.

"UĐITE U TRAG RAČUNU." BURTON JE SJEDIO PREKO PUTA predstojnice u njezinu uredu. Pijuckao je Diet Coke ali je čeznuo za nečim žešćim.

"To već činim, Burton." Russellova vrati naušnicu na uho kad je spustila slušalicu na postolje.

Collin je sjedio u kutu i šutio. Predstojnica još nije ničim pokazala da je primijetila njegovu nazočnost iako je ušao zajedno s Burtonom prije dvadeset minuta.

"Kad ono želi da mu predamo novac?" Burton pogleda u Gloriju.

"Ne doznačimo li traženi iznos do isteka radnog vremena, za nikog od nas nema budućnosti." Ona svrne pogled na Collina pa ga ponovno vrati na Burtona.

"Jebi ga." Burton ustane.

Russellova se zapilji u nj. "Mislila sam da ti vodiš računa o tome, Burton."

On se ne obazre na njezino zurenje. "Što kaže, kako će izvesti primopredaju?"

"Čim dobije novac, priopćit će nam mjesto na kojem ćemo naći željeni predmet."

"Znači, moramo mu vjerovati?"

"Čini se."

"Kako zna da si uopće i primila pismo?" Burton se ushoda po uredu.

"Jutros je bilo u mojem poštanskom sandučiću. Inače mi pošta stiže poslije podne."

Burton se skljoka u stolac. "U vašem sandučiću! Hoćete reći da vam je bio pred kućom?"

"Sumnjam da bi prepustio nekom drugom da dostavi tu poruku."

"Kako ste znali da trebate pogledati u sandučić?"

"Zastavica je bila podignuta." Russellova se zamalo nasmiješila.

"Tip ima muda, svaka mu čast, šefice."

"Očito veća od vas obojice." Ona tom izjavom stavi točku na to, i punu se minutu netremice zagleda u Collina, koji se skutri pod njezinim pogledom i naposljetku pogleda u pod.

Burton se nasmiješi tom prizoru. To je u redu, mladić će mu za nekoliko tjedana biti zahvalan. Što ga je izvukao iz mreže ove cme udovice.

"Ništa me više ne iznenađuje, šefice. Ne više. A vas?" On pogleda u nju pa u Collina.

Russellova se ogлуši na to. "Ako se novac ne doznači, možemo očekivati da će on uskoro izaći s pričom u javnost na neki način. Što ćemo u tom slučaju?"

Hladnokrvno ponašanje predstojnice predsjednikova ureda nije bilo lažno. Zaključila je da je svršeno s plaćem, povraćanjem svaki put kad naglo okrene glavu, te da se za čitav život nagutala poniženja i boli. Što god se dogodilo, ona je otupjela. To joj je iznenađujuće godilo.

"Koliko želi?" upita Burton.

"Pet milijuna", ona odgovori jednostavno.

Burton izbeči oči. "A vi imate taj novac? Gdje?"

"To nije tvoja briga."

"Zna li predsjednik?" Burton postavi to pitanje iako je vrlo dobro znao odgovor.

"Ni to nije tvoja briga."

Burton nije navaljivao. Što ga briga za to?

"U redu. Da vam odgovorim na pitanje. Poduzeli *smo* neke korake. Da sam na vašem mjestu, našao bih načina da taj novac nekako povučem. Pet milijuna dolara neće puno koristiti nekome tko više nije među živima."

"Ne možeš ubiti ono što ne možeš naći", odbrusi Russellova. "To je istina, to je velika istina, šefice." Burton se zavalj i prepriča svoj razgovor sa Sethom Frankom.

KATE JE BILA POTPUNO ODJEVENA KAD JE OTVORILA VRATA, smatrajući da bi se razgovor s njom odjevenom u kupaći ogrtač otegnuo i da bi postajala ranjivija svakim pitanjem. Posljednje što je željela bilo je izgledati ranjivo, jer se tako ionako osjećala.

"Nije mi jasno što tražite od mene."

"Neke informacije, to je sve, gospođo Whitney. Shvaćam da ste državna odvjetnica i budite uvjereni, mrzim vas u ovo sve uvlačiti, ali je u ovom trenutku vaš otac prvi osumnjičeni u jako ozloglašenom slučaju." Frank je pogleda usrdnim očima.

Sjedili su u njezinoj maloj dnevnoj sobi. Frank je izvukao notes. Kate je sjedila uspravno na rubu kauča i pokušavala zadržati mir, iako su joj prsti drhtavo posezali za tankom ogrlicom, sukali je u male čvoriće, majušna središta emocionalnih vihora.

"Po onome što ste mi rekli, poručniče, ne raspolažete s puno dokaza. Da sam ja državna tužiteljica zadužena za taj slučaj, mislim da ne bih imala dovoljno stvari na temelju kojih bih izdala nalog za uhićenje, a kamoli za podizanje optužnice."

"Možda da, a možda i ne." Frank je promatrao način na koji se igra lančićem. Nije zapravo došao prikupljati informacije. On vjerojatno zna više o njezinu ocu od nje. Ali ju je morao namamiti u stupicu. Jer je po njegovu mišljenju to bilo upravo to - stupica. Za nekog drugog. Usto, zašto bi njoj bilo do toga? Olakšavalo mu je savjest kad bi pomislio da njoj zapravo nije stalo do njega.

Frank nastavi. "Ali ću vam reći neke zanimljive podudarnosti. Imamo otisak vašeg oca na kombiju tvrtke koja čisti sagove a za koji znamo da je bio na imanju Sullivanovih nedugo prije ubojstva. Zatim znamo pouzdano da je bio u kući, i to upravo u spavaćoj sobi u kojoj je zločin počinjen. Imamo dva svjedoka. A znamo i da se prilikom zapošljavanja poslužio lažnim imenom i lažnom adresom i iskaznicom zdravstvenog osiguranja. Potom je tu i činjenica da je nestao."

Ona ga pogleda. "Bio je osuđivan. Vjerojatno nije rekao svoje prave podatke jer je smatrao da neće dobiti posao. Kažete da je nestao. Je li vam ikad palo na pamet da je možda oputovao nekamo na odmor? Čak i bivši zatvorenici odlaze na praznike." Njezini su je odvjetnički instinkti ponukali da brani oca, nevjerojatna pomisao. Oštar bol sijevne joj kroz glavu. Ona se rastreseno počese po njoj.

"Drugo zanimljivo otkriće je da je vaš otac bio dobar prijatelj Wande Broome, sobarice Christine Sullivan i njezine družbenice. Provjerio sam. Vaš otac i Wanda Broome imali su istog socijalnog radnika u Filadelfiji. Prema nekim izvorima, čini se da su sve te godine održavali vezu. Ja bih rekao da je Wanda znala za sef u spavaćoj sobi."

„Pa?”

"Pa sam porazgovarao s Wandom Broome. Bilo je očito da više zna o tom događaju no što je pokazivala."

"I zašto ne razgovarate s njom umjesto što sjedite ovdje sa mnom? Možda je ona počinila zločin."

"U to je vrijeme bila izvan zemlje, imamo stotinu svjedoka koji su to potvrdili." Frank pošuti na trenutak i nakašlje se. "A s njom ne mogu razgovarati jer je izvršila samoubojstvo. Ostavila za sobom pismo u kojem kaže da joj je

žao."

Kate ustane i pogleda praznim pogledom kroz prozor. Kao da su je stezali prstenovi hladnoće.

Frank pričeka nekoliko minuta, netremice je gledajući, pitajući se kako se osjeća dok sluša nabranje dokaza protiv čovjeka koji je sudjelovao u njezinu začecu a tad je ostavio na cjedilu. Je li ostalo u njoj imalo ljubavi? Detektiv se nadao da nije. Barem se tome nadao profesionalnim dijelom svog bića. Kao otac troje djece, pitao se može li se taj osjećaj ubiti, usprkos svemu.

"Gospođo Whitney, dobro vam je?"

Kate se polako okrene od prozora. "Možemo li izaći? Već neko vrijeme nisam jela, a u stanu nema hrane."

Završe u istom restoranu u kojem su se našli Jack i Luther. Frank počne halapljivo gutati hranu, ali Kate svoju i ne dotakne. On pogleda u njezin tanjur. "Vi ste odabrali restoran, bit će da vam se sviđa njihova hrana. Znači, nemojte to shvatiti osobno, ali mogli biste se udebljati koji kilogram."

Kate ga pogleda a na licu joj zatitra blijedi smiješak. "Znači, na crno zarađujete kao nutricionist?"

"Imam tri kćerke. Najstarija ima šesnaest godina, ali kao da navršava četrdesetu i kune se u sve na svijetu da je debela kao prasica. Vjerojatno ima pedeset pet kilograma a skoro je visoka kao ja. Da nema tako rumene obraze, možda bih pomislio da pati od anoreksije. A moja supruga, mili Bože, ona je uvijek na nekakvoj dijeti. Izvrsno izgleda, ali čini se da postoji neka savršena građa koju sve žene nastoje postići."

"Sve žene osim mene."

"Pojedite hranu. To svaki dan govorim svojim kćerima. *Jedite.*"

Kate podigne vilicu i uspije pojesti polovicu hrane. Dok je pijuckala čaj, a Frank petljao oko velike šalice kave, oni se ugodno smjeste a razgovor iznova skrene na Luthera Whitneya.

"Ako mislite da imate dovoljno dokaza da ga uhitite, zašto to ne učinite?"

Frank zamaše glavom i odloži kavu. "Bili ste u njegovoj kući. Nema ga već duže vrijeme. Vjerojatno je odmaglio čim se to sve dogodilo."

"*Ako* je on to učinio. Vaša vrećica s dokazima sadrži samo indicije. Poručniče, nikako se ne bi moglo reći da je to izvan svake sumnje."

"Mogu li biti iskren s vama, Kate? Smijem li vas zvati Kate?"

Ona kimne glavom.

Frank se nasloni laktovima na stol, zagleda u nju. "Pustimo sad gluposti. Zašto vam je tako teško povjerovati da je vaš stari ustrijelio tu ženu? Već je tri puta bio osuđivan zbog teških krivičnih djela. Čovjek očito živi opasno cijeli svoj život.

Bio je na ispitivanjima u vezi s pet drugih provala, ali mu nisu uspjeli ništa prišiti. On je profesionalni kriminalac. Poznajete takve zvjerke. Ljudski im život ne znači ni pišiva boba."

Kate popije čaj pa tek tad odgovori. Profesionalni kriminalac? Naravno da je njezin otac od te vrste. Nije ni sumnjala da je sve ove godine nastavio s prljavom rabotom. To mu je očito u toj njegovoj proklesnoj krvi. Poput ovisnika o kokainu. Neizlječivo.

"On ne ubija ljude", reče ona tiho. "Okrada ih, ali još nikog nije povrijedio. To nije njegov način."

Što joj je ono Jack točno rekao? Da se njezin otac boji. Toliko prestrašen da mu je pozlilo.

Policije se njezin otac nikad nije bojao. Ali ako je zaista ubio onu ženu? Možda je to bilo potpuno refleksivno, revolver je opalio i metak okončao život Christine Sullivan. Sve se to moglo dogoditi u nekoliko sekundi. Ne bi bilo vremena za razmišljanje. Samo za djelovanje. Sve je bilo moguće. Da je njezin otac ubio tu ženu, on bi se prestrašio, on bi se prestravio, pozlilo bi mu.

U svoj toj boli, najjasnije sjećanje na njezina oca bila je njegova blagost. Kako bi njegove velike ruke obuhvatile njezine. S većinom je ljudi bio skoro nepristojno šutljiv. Ali je s njom puno pričao. Pričao s njom, ali ne svisoka ili kao da je ona idiot, kako to uspijeva većini odraslih. Razgovarao bi s njom o stvarima koje su zanimljive curicama. Cvijeću i pticama i tome kako nebo iznenada mijenja boju. I o haljinama i vrpcama za kosu i klimavim zubima koje je stalno dirala. Bili su to kratki, ali iskreni trenuci, između kćerke i oca, stiješnjeni između provala nasilja, zatvorskih kazni. No kad je odrasla, ti su razgovori nekako postali isprazni, jer je to čime se bavio čovjek iza svih tih smiješnih grimasa i krupnih ali nježnih prstiju počelo ovladavati njezinim životom, njezinim viđenjem Luthera Whitneyja.

Kako bi mogla reći da taj čovjek ne bi mogao ubiti?

Frank je gledao kako ona trepće očima. Tu postoji pukotina. Osjećao je to.

Frank je premetao žlicu u prstima dok je grabio šećer u kavu. "Znači, vi kažete da je nezamislivo da bi vaš otac ubio tu ženu? Učinilo mi se da ste rekli da vas dvoje niste održavali kontakt?"

Kate se trgne iz svojih razmišljanja. "Ne kažem da je nezamislivo. Samo želim reći..." Uprskala je sve. Ispitivala je stotine svjedoka i nije se mogla sjetiti nijednog koji bi ovako loše svjedočio.

Ona nervozno prekopa po svojoj torbici tražeći kutiju Benson & Hedgesa. Kad je ugledao cigaretu, Frank posegne za svojim Juicy Fruit gumama za žvakanje.

Ona otpuhne dim od njega i zagleda se u njegovu kaugumu. "I vi pokušavate

prestati pušiti?" Licem joj preleti tračak veselja.

"Pokušavam i ne uspijevam. Dakle, što ste ono govorili?"

Ona polako ispusti dim i zapovjedi živcima da prestanu izvoditi vratolomije. "Slušajte, rekla sam vam, godinama nisam vidjela oca. Nismo bliski. Možda on jest ubio tu ženu. Sve je moguće. Ali to nije dovoljno za sud. Za sud su potrebni dokazi. I točka."

"A mi pokušavamo prikupiti elemente za optužbu protiv njega."

"Nemate opipljivih materijalnih dokaza koji bi ga povezali s mjestom zločina? Nema otisaka? Nema svjedoka? Ništa slično?"

Frank je oklijevao a potom odluči odgovoriti. "Ne."

"Jeste li uspjeli povezati ijedan ukradeni predmet s njim?"

"Ništa se nije pojavilo u javnosti."

"Balistički nalazi?"

"Negativni. Jedan neupotrebljiv metak i nema revolvera."

Kate se nasloni u stolcu. Sad se osjećala ugodnije kad se razgovor usmjerio na pravnu raščlambu slučaja.

"To je sve što imate?" Ona zaškilji u njega.

Ponovno je oklijevao pa slegne ramenima. "Tako je."

"Što znači da nemate ništa, ništa!"

"Imam svoje instinkte, a oni mi kažu da je Luther Whitney bio u toj kući one noći i da je bio u onoj spavaćoj sobi. A ono što želim doznati jest gdje je sad."

"U tome vam ne mogu pomoći. To sam neku večer rekla i vašem prijatelju."

"Ali ste te večeri otišli u njegovu kuću. Zašto?"

Kate slegne ramenima. Čvrsto je odlučila ne spominjati svoj razgovor s Jackom. Uskraćuje dokaze? Moguće.

"Ne znam." To je, djelomice, bilo istina.

"Kate, vi mi se činite kao netko tko uvijek zna zašto nešto čini."

U mislima Kate ugleda Jackovo lice. Ljutito odagna tu sliku. "Iznenadili biste se, poručniče."

Frank svečano zatvori svoj notes i nagne se prema njoj.

"Potrebna mi je vaša pomoć."

"U vezi s čime?"

"Ovo je neslužbeno, ne ide u zapisnik, kako god to nazvali. Više me zanimaju rezultati nego pravne nijanse."

"I to kažete državnom tužitelju."

"Ne kažem da ne poštujem pravila." Frank se naposljetku shrva i izvadi svoje cigarete. "Samo želim reći da igram na liniju najmanjeg otpora kad mogu. Dobro?"

"Dobro."

"Doznao sam da, premda vi niste ljudi za svojim ocem, on još vene za vama."

"Tko vam je to rekao?"

"Bože moj, pa ja sam detektiv. Istina ili ne?"

"Ne znam."

"Prokletstvo, Kate, nemojte se poigravati sa mnom. Istina ili ne?"

Ona bijesno zgnječi cigaretu u pepeljari. "Istina! Zadovoljni?"

"Ne još, ali napredujem. Imam plan kako da ga istjeram iz jazbine i obraćam se vama za pomoć."

"Sumnjam da sam u položaju da vam pomognem." Kate je znala što slijedi. Vidjela je to u Frankovim očima.

Trebalo mu je deset minuta da izloži svoj plan. Ona je triput odbila. Pola sata potom, još su sjedili za stolom.

Frank se zavalj u stolcu pa se iznebuha nagne prema naprijed. "Slušajte, Kate, ne učinite li to, nemam nikakvih izgleda ščepati ga. Ako je kao što ste rekli i ne skupimo dovoljno dokaza, pustit ćemo ga. Ali ako je on to učinio *i mi* to uspijemo dokazati, tad ste vi posljednja osoba na svijetu koja bi rekla da bi se on trebao nekažnjen izvući. Ako smatrate da se varam, odvest ću vas u vaš stan i zaboraviti da sam vas ikad vidio, a vaš stari neka nastavi krasti... a možda i ubijati." On se zapilji u nju.

Ona otvori usta ali iz njih ne izade ni glasa. Pogled joj zabludi preko njegova ramena gdje joj je magličasta vizija iz prošlosti davala znak da dođe, a potom iznenada izbljedjela.

Skoro tridesetogodišnjakinja, Kate Whitney bila je daleko od bebe koja ciči dok je otac baca u zrak, ili djevojčice koja šapuće važne tajne svom tati koje ne bi rekla nikom drugom. Sad je odrasla, zrela osoba, već dugo sama brine za sebe. Usto je pripadnica odvjetničke profesije, državna tužiteljica koja je prisegnula poštovati i provoditi zakon i Ustav države Virginije. Njezin je posao pobrinuti se da osobe koje krše te zakone budu primjereno kažnjene bez obzira na to tko su i s kim su u rodu.

A tad joj um zapljusne druga slika. Njezina majka gleda u vrata, čeka da se on vrati kući. Pita se je li živ. Posjećuje ga u zatvoru, zapisuje što mu sve mora reći, lijepo odijeva Kate za te susrete, uzbuđenje raste u njoj kako se približava dan njegova otpuštanja iz zatvora. Kao da je riječ o nekakvu junaku koji je spasio svijet a ne o lupežu. Ponovno začuje Jackove riječi, i zapeku je u duši. Nazvao je čitav njezin život lažnim. Očekivao da pokaže razumijevanje za čovjeka koji ju je napustio. Kao da je Lutheru Whitneyu a ne njoj nanijeta nepravda. E pa neka se Jack nosi dovraga. Ona zahvali Bogu na tome što je odlučila ne udati se za njega.

Muškarac koji joj može sasuti u lice takve užasne stvari i ne zaslužuje ju. Ali Luther Whitney zaslužuje sve što ga slijedi. Možda i nije ubio onu ženu. No možda i jest. Nije na njoj da o tome odlučuje. Njezin je posao pobrinuti se da tu odluku donesu muškarci i žene u porotničkim klupama. Njezinu je ocu ionako mjesto u zatvoru. Ondje barem ne može nikome nauditi. Ondje ne može još nekome upropastiti život.

Zbog te posljednje pomisli ona pristane predati svog oca policiji u ruke.

Kad je na odlasku ustao, Frank osjeti ujed grizodušja. Nije bio potpuno iskren s Kate Whitney. Zapravo, bezočno joj je lagao o najvažnijem problemu osim onog gdje je Luther Whitney. Nije bio zadovoljan sa sobom. Policajci moraju katkad lagati, baš kao ostali ljudi. No nije zbog tog mogao lakše progutati ovu laž, poglavito s obzirom na to da je objekt laži osoba koja je u detektiva od prvog trenutka pobudila poštovanje a koju je sad silno žalio.

Osamnaesto poglavlje

KATE JE NAZVALA LUTHERA TE VEČERI, JER FRANK NIJE ŽELIO GUBITI vrijeme. Glas na sekretarici je osupne, prvi put nakon tolikih godina čula je taj glas - smiren, jezgrovit, odmjeren poput uvježbanog stupanja gardista. Zapravo je zadrhtala kad je glas prozborio i morala je skupiti svu snagu za jednostavne riječi smišljene da ga namame u stupicu. Stalno se podsjećala kako on zna biti prepreden. Želi se naći s njim, porazgovarati. Čim prije. Pitala se hoće li namirisati klopku a tad se prisjeti njihova posljednjeg susreta i ona shvati da on neće ništa posumnjati. Ni u jednom trenutku neće moći povezati podvalu s curicom koja mu je povjeravala svoje najskrivenije tajne. Čak mu je i ona morala to priznati.

Nije prošao ni sat vremena a telefon zazvoni. Kad je posegnula za slušalicom, zažali što je pristala na Frankov zahtjev. Sjediti u restoranu i smišljati kako uhvatiti osumnjičenog kriminalca nešto je sasvim drugo od sudjelovanja u šaradi čiji je jedini cilj predati vlastitog oca vlastima.

"Katie." Ona osjeti lagano prepuknuće u glasu. S natruhom nevjerice.

"Halo, tata." Bila je zahvalna Bogu što je riječi lako prevalila preko usta. U tom trenutku činilo joj se da ne može oblikovati ni najjednostavnije misli.

Njezin stan nije dolazio u obzir. To mu je bilo jasno. Odveć blizu, odveć osobno. Njegov stan, toliko je znala, ne odgovara iz razumljivih razloga. Mogu se sastati na neutralnom terenu, predloži on. Naravno da mogu. Ona mu želi nešto reći, on je voljan slušati. Očajnički voljan slušati.

Dogovore se za vrijeme, sutra, u četiri sata, u malom kafiću u blizini njezina ureda. U to doba dana bit će prazan, tih, moći će porazgovarati u miru. On će biti ondje. Bila je uvjerena da ga ništa osim smrti neće spriječiti da dođe.

Kate spusti slušalicu i nazove Franka. Priopći mu vrijeme i mjesto. Dok se slušala kako govori, najzad joj sine što je učinila. Osjećala je kako joj popuštaju brane a ona to nije mogla spriječiti. Baci slušalicu i skljoka se na pod, dok joj se svaki mišić trzao a njezini jecaji ispunjali mali stan kao što se balon puni helijem, sve je prijetilo gromkom eksplozijom.

Frank nije odmah spustio slušalicu i požali zbog toga. Dreknuo je u telefon ali ga ona nije čula, a ništa se ne bi promijenilo i da jest. Postupila je ispravno. Nema se čega stidjeti, nema razloga osjećati krivnju. Kad je naposljetku odustao i spustio slušalicu, ushit koji je osjetio jer se bliži svom plijenu minuo ga je poput dogorjele šibice.

Odgovoreno mu je na pitanje. Ona ga još voli. Za poručnika Setha Franka ta je misao bila uznemirujuća ali podnošljiva. No Sethu Franku, ocu troje djece, od te

pomisli navru suze na oči i u tom mu se trenutku ogadi njegov posao.

BURTON SPUSTI SLUŠALICU. DETEKTIV FRANK ODRŽAO JE OBEĆANJE da će izvještavati agenta o novim momentima u istrazi.

Nekoliko minuta potom, Burton je bio u Russelličinu uredu.

"Ne želim znati kako ćeš to učiniti." Russellova je djelovala zabrinuta.

Burton se nasmiješi. Počela je cendrati, baš kao što je predvidio. Željela je da se posao izvrši, samo nije htjela uprljati svoje njegovane nokte.

"Sve što vi morate učiniti jest reći predsjedniku gdje će se to dogoditi. A tad se svakako pobrinite da on to na vrijeme ispriča Sullivanu. On to mora učiniti."

Russellova je izgledala zbunjeno. "Zašto?"

"Prepustite tu brigu meni. Samo zapamtite - učinite što vam kažem." I on ode prije no što je Russellova imala prilike prasnuti.

"JE LI POLICIJA SIGURNA DA JE TO ON?" U PREDSJEDNIKOVU SE GLASU osjećala bojazan kad je podignuo pogled s radnog stola.

Russellova, koja se ushodala po sobi, zastane i pogleda ga. "Alane, pretpostavljam da ne bi toliko toga poduzimali da nije."

"I prije su znali pogriješiti, Gloria."

"To ne poričem. Kao svi mi."

Predsjednik zatvori fascikl koji je proučavao i ustane, pa se kroz prozor zagleda u zemljište oko Bijele kuće.

"Znači, on će uskoro biti u pritvoru?" On se okrene i pogleda u Russellovu.

"Čini se."

"Što bi to trebalo značiti?"

"Da i najpomnijije osmišljeni planovi kadšto krenu po zlu."

"Zna li Burton?"

"Čini se da je Burton sve to zakuhao."

Predsjednik priđe Russellovoj i položi svoju ruku na njezinu.

"Što to govoriš?"

Russellova prepriča svom šefu događaje od posljednjih nekoliko dana.

Predsjednik se počese po bradi. "Što Burton smjera?" Pitanje je bilo upućeno više njemu no Russellovoj.

"Zašto ga ne zvrčneš i upitaš? Jedino što je uporno zahtijevao bilo je da ti preneseš tu poruku Sullivanu."

"Sullivanu? Zašto bih..." Predsjednik ne dovrši misao. Pozove Burtona ali mu rekoše da mu je naglo pozlilo i da je prevezen u bolnicu.

Predsjednikove se oči upilje u predstojnicu njegova ureda. "Hoće li Burton učiniti ono što ja mislim da će učiniti?"

"Ovisno o tome na što misliš."

"Prestani se izmotavati, Gloria. Znaš ti jako dobro što ja mislim."

"Ako želiš reći da se Burton namjerava pobrinuti da ta osoba ne stigne do pritvora, da, moram priznati, to sam i ja pomislila."

Predsjednik se igrao teškim nožem za otvaranje pisama na stolu. Ponovno sjedne za stol i okrene se prema prozoru. Russellova zadrhti kad pogleda u nož. Svoj je bacila odmah nakon one noći.

"Alan? Što da učinim?" Zurila je u njegov potiljak. On je bio predsjednik i moraš sjediti i strpljivo čekati, čak i kad ti dođe želja da ispružiš ruke i pridaviš ga.

On se najzad okrene. Oči su mu bile tamne, hladne i ohole. "Ništa. Ne želim da išta učiniš. A ja ću se javiti Sullivanu. Ponovi mi mjesto i vrijeme."

Russellova pomisli isto što i prije. *I ti si mi neki prijatelj.*

Predsjednik podigne slušalicu.

Russellova ispruži ruku i položi ruku na njegovu. "Alan, u mrtvozorničkom izvješću piše da je Christine Sullivan na čeljusti imala masnice i da je bila napola zadavljena.

Predsjednik ne podigne pogled. "Ma je li?"

"Alan, što se zapravo dogodilo u toj sobi?"

"Pa, iz onih komadićaka kojih se sjećam, njoj je na pameti bila malo grublja igra nego meni. Tragovi po vratu?" On pošuti i spusti slušalicu. "Recimo to ovako: Christy je voljela nastranosti, Gloria. Uključujući i gušenje prilikom seksa. Znaš, ljudi se raspomame kad hvataju zrak i istodobno svršavaju."

"Znala sam za to, Alan, samo nisam mislila da bi to i tebe zanimalo." Reče to oštrim tonom.

Predsjednik odbrusi: "Russellova, zapamti gdje ti je mjesto. Ne odgovaram ni tebi ni ikom drugom za svoje postupke."

Ona ustukne i požuri reći: "Svakako, oprostite, gospodine predsjedniče."

Richmondovo se lice opusti. On ustane i malodušno raširi ruke. "Učinio sam to zbog Christy, Gloria, što da kažem. Žene kadšto čudno djeluju na muškarce. Ja nisam imun na to."

"Pa zašto te pokušala ubiti?"

"Kao što sam rekao, željela je žešći seks od mene. Bila je pijana i otkazale su joj kočnice. Žalosno, ali se takve stvari događaju."

Gloria pogleda pokraj njega kroz prozor. Sastanak s Christine Sullivan nije se jednostavno 'dogodio'. Vrijeme i razmišljanje utrošeno u to da do randevua uopće dođe poprimilo je razmjere predizborne kampanje. Ona zamaše glavom kad su je preplavile slike događaja iz te noći.

Predsjednik joj priđe s leđa, uhvati za ramena i okrene prema sebi.

"Gloria, bilo je to jezivo iskustvo za sve. Nisam ni u kojem slučaju želio da Christy umre. To sam želio najmanje od svega na svijetu. Otišao sam ondje provesti mirnu, romantičnu večer s prelijepom ženom. Bože moj, pa nisam ja čudovište." Na licu mu se pojavi razoružavajući smiješak.

"Znam ja to, Alan. Samo što... sve te žene, sve te scene. Nešto se loše moralo dogoditi."

Predsjednik slegne ramenima. "Kao što sam ti rekao, nisam prvi muškarac na ovom položaju koji je sudjelovao u takvim oblicima neslužbenih aktivnosti. A neću biti ni posljednji." On je uhvati za bradu. "Gloria, ti puno bolje od ostalih znaš težinu mog posla. Na svijetu ne postoji posao nalik ovome."

"Znam da su pritisci silni. Ja to shvaćam, Alan."

"Tako je. To je posao koji zaista traži više no što je moguće dati. Kadšto moraš premostiti taj rascjep tako da se malo istutnjiš, da si s vremena na vrijeme daš oduška. A važno je to kako ja uspijevam prebroditi te pritiske jer to utječe na kvalitetu mog služenja narodu koji me izabrao, koji mi je iskazao povjerenje."

On se ponovno okrene prema svom stolu. "A usto, užitak u društvu lijepih žena je razmjerno nevin način borbe protiv tih stresova."

Gloria se bijesno zapilji u njegova leđa. Kao da je očekivao da će baš ona, od svih ljudi, pasti na njegovu rječitost, na njegova domoljubna trabunjanja.

"Za Christine Sullivan to nimalo nije bilo nevino", izleti joj.

Richmond se okrene prema njoj, više se nije smiješio. "Gloria, zaista više ne želim o tome razgovarati. Što je prošlo, prošlo je. Počni razmišljati o budućnosti. Jesi li razumjela?"

Ona se službeno nakloni u znak da je shvatila i iskrade se iz ureda.

Predsjednik ponovno podigne slušalicu. Prenijet će sve nužne informacije o predstojećoj policijskoj akciji svom prijatelju Walteru Sullivanu. Predsjednik se nasmiješi sebi u bradu dok je čekao da se uspostavi veza. Čini se da neće još dugo. Skoro su na cilju. Može se osloniti da će Burton učiniti što treba. Za sve njih.

LUTHER POGLEDA NA SAT. JEDAN SAT. ON SE ISTUŠIRA, OPERE ZUBE pa očešlja svoju tek puštenu bradu. Dotjerivao je kosu dok nije bio

zadovoljan. Danas u licu izgleda bolje. Telefonski poziv od Kate postigao je čuda. Držao je slušalicu na uhu i puno puta preslušao poruku, samo da joj čuje glas, riječi koje nije očekivao ikad čuti. Izložio se opasnosti i otišao u prodavaonicu muške odjeće u središtu grada gdje je kupio nove hlače, sportski kaput i lakirane cipele. Razmišljao je da stavi i kravatu, ali je odbacio tu ideju.

Isproba svoj novi kaput. Osjećao se ugodno u njemu. Hlače su na njemu izgledale malo preširoko, smršavio je. Morat će više jesti. Mogao bi izvesti kćer na ranu večeru. Ako mu dopusti. Morat će razmisliti o tome, ne želi pretjerati.

Jack! To je sigurno Jackovo djelo. Ispričao joj je o njihovu sastanku. Da joj je otac u nevolji. To je veza. Naravno! Kako je bio glup da se nije odmah dosjetio. Ali što to znači? Da joj je stalo? On osjeti kako mu se drhtaj rađa u grlu i silazi u koljena. Nakon toliko godina? On si opsuje u bradu zbog te podudarnosti. Prokleta se poklopilo! Ali je odlučio što je odlučio i ništa više ne može promijeniti tu njegovu odluku. Čak ni njegova curica. Mora se ispraviti užasna pogreška.

Luther je bio uvjeren da Richmond ne zna ništa o njegovoj prepisci s predstojnicom ureda. Njezina je jedina nada bila bez puno buke otkupiti od Luthera nož i potom se pobrinuti da ga više nitko ne vidi. Kupiti ga, nadajući se da će iščeznuti zauvijek i da nitko nikad neće ništa doznati. Provjerio je je li novac stigao na račun. Ono što se dogodilo s tim novcem bit će im prvo iznenađenje.

No zbog drugog iznenađenja posve će zaboraviti na prvo. A najbolje u svemu tome je da Richmond neće uopće shvatiti što se događa. Ozbiljno je sumnjao da će predsjednik u zatvoru odležati dulje vrijeme. Ali ako ovo ne zadovoljava kriterije za opoziv, onda ne zna što bi zadovoljilo. U usporedbi s ovim, Watergate izgleda kao trećerazredna neslana šala. Pitao se što rade bivši opozvani predsjednici. Sagore na žaru vlastite propasti, nadao se.

Luther izvadi pismo iz džepa. Sredit će da ga Gloria dobije otprilike u vrijeme u koje će očekivati posljednje upute. Isplata. Bit će isplaćena. Svi će biti. Isplati se puštati je da se previja od muke kao što je bio uvjeren da čini.

Bez obzira na to kako često pokušavao, nije mogao izbrisati sjećanje na ženin neužurbani spolni odnos u nazočnosti još toplog leša, kao da je pokojnica hrpa smeća s kojom ne valja prljati ruke. A zatim i Richmond. Pijani, slinavi govнар! I ponovno u Lutheru od tih sjećanja počne ceptjeti. Stisne zube, pa se naglo nasmiješi.

Pomirit će se sa svakom nagodbom koju mu Jack sredi. Dvadeset godina, deset godina, deset dana. Više mu je svejedno. U kurac predsjednik i svi oko njega! U kurac cijeli grad, on će ih uništiti!

Ali će najprije provesti neko vrijeme sa svojom kćerkom. A poslije tog mu je zapravo svejedno.

Dok je prilazio krevetu, Lutherovim tijelom prostruji munja. Sjetio se nečeg. Nečeg bolnog, ali razumljivog. On sjedne na krevet i ispije čašu vode. Ako je to istina, zar bi joj mogao zamjeriti? A usto bi mogao ubiti dvije muhe jednim udarcem. Dok je ležao na krevetu pomisli kako stvari koje zvuče odveć dobro da bi bile istina najčešće to i jesu. Zaslužuje li nešto bolje od nje? Odgovor je bio nedvosmislen. Ne zaslužuje.

KAD JE NOVČANA DOZNAKA STIGLA U DISTRICT BANK, PRETHODNO programirane upute se uključe i novac odmah bude prebačen s tog računa u pet područnih banaka, u svaku po milijun dolara. Odande, novac je jako zaobilaznim putem obišao svijet da bi se ponovno prikupio na jednom mjestu.

Russellova, koja je postavila tragača na promet tog novca sa svoje strane, uskoro će otkriti što se dogodilo. Neće joj se to osobito svidjeti. A još će joj se manje svidjeti iduća poruka koju će primiti.

KAFIĆ ALONZO OTVOREN JE PRIJE GODINU DANA. IMAO JE UOBIČAJEN niz stolova na otvorenom i suncobrane veselih boja na skućenom prostoru pločnika okruženog crnom željeznom ogradom u visini struka. Kave je bilo razne i krepke, priručna pekarnica bila je popularna među gostima u doba doručka i ručka. No u pet minuta do četiri sata, samo je jedna osoba sjedila za jednim vanjskim stolom. Na prohladnom zraku suncobrani su bili spuštene i podsjećali na orijaške slamčice.

Kafić se nalazio u prizemlju moderne poslovne zgrade. Dva kata iznad, visjela je skela. Tri su radnika zamjenjivala napuklo staklo. Čitavo pročelje te zgrade sastojalo se od metaliziranih stakala koja su odražavala sliku područja preko puta. Staklo je bilo teško pa su se čak i ona tri macana mučila s njegovom težinom i veličinom.

Kate se omota u kaput i otpije malo kave. Poslijepodnevno je sunce grijalo usprkos svježini u zraku, ali je brzo blijedjelo. Duge su se sjenke počele navlačiti na stolove. Osjeti bol u očima kad se zaškiljila u sunce koje je visjelo točno iznad niza ruševnih kuća u nizu koje su se nalazile ukoso na drugoj strani ulice. Bile su predviđene za rušenje kako bi načinile prostor za neprekidnu obnovu tog područja. Nije primijetila da je na jednoj od tih kuća na višim

katovima sad bio otvoren prozor. Kuća do nje imala je dva razbijena prozora. Ulazna vrata treće kuće bila su djelomice uleknuta.

Kate pogleda na sat. Sjedi ovdje već dvadesetak minuta. Naviknuta na bjesomučnu užurbanost tužiteljeva ureda, dan joj se vukao unedogled. Nije sumnjala da u blizini deseci policajaca čekaju da zaskoče Luthera kad joj priđe. Tad se zamisli. Hoće li imati prilike izmijeniti koju riječ? A što bi mu uopće i mogla reći? Bok, tata, provaljen si? Ona protrlja svoje bolne obraze i ostane čekati. On će stići točno u četiri. Prekasno je da ona nešto sad učini. Prekasno za sve, dovraga. Ali je ona postupila ispravno, usprkos krivnji koju je osjećala, premda se slomila nakon što je nazvala detektiva. Bijesno stisne ruke. Predat će oca policiji, on to zaslužuje. Svršeno je s pretresanjem razloga za i protiv. Sad samo želi da to sve prođe.

MCCARTYJU SE TO NIJE SVIĐALO. NIMALO. NJEGOV UOBIČAJENI NAČIN rada bio je da prati svoju žrtvu, kadšto tjednima, dok ne upozna žrtvine obrasce ponašanja bolje od žrtve. To uvelike olakšava ubojstvo. Takvo obilje vremena omogućilo bi McCartyju da isplanira svoj bijeg, predvidi najcrnije scenarije. U ovom poslu nema ništa od tih povlastica. Sullivanova je poruka bila kratka i jasna. On mu je već isplatio goleme iznose novca na temelju njihova per diem dogovora, a po izvršenom poslu slijedilo ga je još dva milijuna. Po svim mjerilima bio je izdašno obeštećen - sad mora izvršiti svoj dio nagodbe. McCarty se nije mogao sjetiti kad je bio toliko nervozan prije nekog posla, osim prije prvog, prije puno godina. Nervozu nije ublažavala činjenica da je sve vrvjelo od policije.

Ali se uvjeravao da će sve biti dobro. U ono vremena koje mu je stajalo na raspolaganju, smislio je dobar plan. Odmah nakon Sullivanova poziva otišao je u izviđanje terena. Zamisao s kućama u nizu odmah mu je pala na um. Bilo je to jedino logično mjesto. Ovdje je od četiri ujutro. Stražnja vrata kuće vode u sporednu uličicu. Njegov unajmljeni automobil parkiran je uz rub pločnika. Nakon što ispali hitac, bit će mu potrebno točno petnaest sekundi da odbaci pušku, siđe niza stube, izađe kroz vrata i sjedne u automobil. Prijeći će tri kilometra prije no što policija shvati što se zapravo dogodilo. Zrakoplov polazi za četrdeset pet minuta s privatnog aerodroma petnaest kilometara od Washingtona. Odredište mu je New York. U zrakoplovu će biti samo jedan putnik i za nešto više od pet sati McCarty će biti maženi putnik na Concordeu na putu za London.

On po deseti put pregleda pušku i optički nišan, i pritom automatski kvrcnuvši

česticu prašine s cijevi. Bilo bi dobro da ima prigušivač, ali još nije našao neki koji bi bio djelotvoran na pušci, poglavito na ovakvoj kakva je njegova, napunjenoj nadzvučnim streljivom. Računa da će pometnja zabašuriti hitac i njegov odlazak. On pogleda na drugu stranu ulice, pa na sat. Skoro je vrijeme.

McCarty, premda iskusan i vješt ubojica, nije mogao znati da će još jedna puška biti uperena u glavu njegove mete. I da će iza te puške biti par očiju oštarih, ako ne i oštrijih, od njegovih.

TIMA COLLINA SU U MARINCIMA PROGLASILI VRSNIM STRIJELCEM, a njegov je satnik napisao u njegov ocjenski formular da nije vidio boljeg strijelca. Objekt tih hvalospjeva napregnuto je gledao kroz nišan, pa se opusti. Collin se osvrne po unutrašnjosti kombija u kojem je bio. Parkiran niže u ulici uz rub pločnika preko puta kafića, meta mu je bila kao na dlanu. On ponovno zaviri kroz nišan. Nakratko mu se na križu končanice pojavi Kate Whitney. Collin otvori bočni prozor kombija. Bio je u sjeni zgrade iza sebe. Nitko nije mogao primijetiti što čini. A dodatna mu je prednost bila i to što je znao da se Seth Frank i satnija okružnih policajaca nalaze desno od kafića, a da su ostali u predvorju poslovne zgrade u kojoj se nalazi kafić. U ulici su strateški bili raspoređeni automobili bez službenih oznaka. Bude li Whitney počeo trčati, neće daleko stići. Ali je Collin znao da on ionako neće nikamo potrčati.

Nakon što ispali metak, Collin će brzo rastaviti pušku i sakriti je u kombiju, izaći iz njega izvučena pištolja i podignute značke i pridružiti se ostalim predstavnicima zakona u raspravi o tome što se, dovraga, dogodilo. Nikome neće pasti na pamet pregledati kombi pripadnika tajne službe kao mjesto gdje bi mogli naći oružje ili strijelca koji im je upravo smaknuo metu.

Burtonov se plan mladom agentu učinio pametnim. Collin nije imao ništa protiv Luthera Whitneya ali na kocki je puno više od života šezdesetšestogodišnjeg kriminalca. Puno, puno više. Ubiti starca nije nešto u čemu bi Collin uživao, zapravo, učinit će sve da to zaboravi kad obavi posao. Ali to je život. Plaćen je da obavlja svoj posao, zapravo je prisegnuo da će ga obavljati i da će mu to biti najvažnija zadaća. Krši li zakon? Tehnički će izvršiti ubojstvo. No zapravo čini što se mora. Pretpostavio je da predsjednik zna za to, Gloria Russell zna za to, a Bill Burton, čovjek kojeg poštuje najviše od svih ljudi ga je naputio da to učini. Collinova obuka jednostavno nije dopuštala da se ogлуši na te naredbe. Usto, Luther je provalio u onu kuću. Dobio bi dvadeset godina. Ne bi odležao dvadeset godina. Tko želi biti u zatvoru s osamdeset godina? Collin će ga zapravo spasiti bijede. S obzirom na takve izgleda, i Collin

bi progutao metak.

Collin pogleda u radnike na skeli iznad kafića koji su se mučili pokušavajući ispraviti staklo. Jedan od njih dohvati kraj konopca spojenog za koloturnik i vitlo. Staklo se polako počne dizati.

KATE PODIGNE POGLED SA SVOJIH RUKU I POGLED JOJ SE SRETNE s njegovim.

Gipko je hodao pločnikom. Šešir i šal skrivali su njegove crte lica, ali glede hoda nije moglo biti zabune. Kao djevojčica, uvijek je željela da po tlu klizi poput svog oca, tako lagano, samopouzđano. Ona se pridigne ali se predomisli. Frank nije rekao u kojem će trenutku nahrupiti, ali je Kate smatrala da neće dugo čekati.

Luther se zaustavi ispred kafića i pogleda je. Više od deset godina nije bio tako blizu svoje kćeri i nije baš znao što da učini. Ona osjeti njegovu nesigurnost i prisili se nasmiješiti. On odmah pride njezinu stolu i sjedne, leđima okrenut ulici. Usprkos svježem vremenu, skine šešir i spremi naočale u džep.

McCarty nanišani. Čeličnosiva kosa nađe mu se u fokusu. Njegov se prst odmakne od zapora pa se lagano primakne obaraču.

JEDVA STOTINU METARA DALJE, COLLIN JE KAO U ZRCALU IZVODIO iste pokrete. Nije žurio poput McCartyja budući da je bio u prednosti jer je znao kad će policija krenuti u napad.

MCCARTY ZATEGNE KAŽIPRST NA OKIDAČU. PRIMIJETIO JE RADNIKE na skeli, ali ih je smetnuo s uma. Tek druga pogreška koju je počinio u svom poslu.

Metalizirano staklo se neočekivano naglo podigne nagore kad se uže izmaknulo i staklo se nagne prema McCartyju. Punom površinom uhvati zalazeće sunce i svjetlost se odbije od njega, crvena i treperava, ravno. McCartyju u oči. Bol sijevne u njegovim zjenicama i ruka mu se trzne kad je puška opalila. On opsuje i baci pušku. Stigao je do stražnjih vrata pet sekundi prije plana.

Metak pogodi šipku suncobrana i otkine je pa se odbije i zabije u betonski pločnik. I Kate i Luther bace se na pod. Otac nagonski zaštiti kćer. Poslije nekoliko sekundi, Seth Frank i desetak policajaca, isukanih revolvera, načine oko

njih dvoje polukrug, okrenuti prema van, očima pretražujući svaki kutak ulice.

"Opkolite cijelo područje", Frank zaurla naredniku, koji zareži naredbe u radio. Policajci se razmile, pristignu neoznačeni automobili. Radnici su blenuli u ulicu, potpuno nesvjesni nepredviđene uloge koju su odigrali u događajima ispod njih.

Luthera podignu na noge i nataknu mu lisičine pa se cijela družina žurno povuče u predvorje zgrade. Uzbudeni Seth Frank zadovoljno se na trenutak zagleda u Luthera a tad mu pročita njegova prava. Luther pogleda u svoju kćerku. Kate isprva nije mogla izdržati njegov pogled no tad zaključi da on zaslužuje barem da ga pogleda u oči. Njegove je riječi pozlijede više no što je računala.

"Dobro si, Katie?"

Ona kimne glavom i brizne u plač. Ovaj put, premda se čeličnim stiskom uhvatila za grlo, nije mogla zaustaviti suze i ona uciviljena polako padne na koljena.

Bill Burton stajao je odmah iza vrata predvorja. Kad je ušao zapanjeni Collin, Burtonov je pogled prijetio da će mladića pretvoriti u prah. Ali ne i nakon što mu je Collin nešto došapnuo u uho.

Burtonu se mora odati priznanje da je brzo pohvatao konce te priče i poslije nekoliko sekundi shvatio što se dogodilo. Sullivan je unajmio profesionalnog ubojicu. Starac je zaista učinio ono što mu je Burton namjeravao lažno prišiti.

Neuništivi milijunaš poraste u Burtonovim očima.

Burton pride Franku.

Frank ga pogleda. "Imaš li pojma što se dovraga dogodilo?"

"Možda", odgovori mu Burton.

Burton se okrene. Po prvi put on i Burton nađu se oči u oči. Lutheru navru sjećanja na onu noć. Ali zadrži mir i spokoj.

Burton se tome morao diviti. Ali ga to i zabrine. Whitney očito nije bio odveć uzbudjen zbog svog hapšenja. Njegove su oči govorile Burtonu - čovjeku koji je sudjelovao u doslovce tisućama uhićenja, pri čemu su odrasle osobe najčešće cmizdrile poput djece - sve što je trebao znati. Tip se namjeravao predati policiji. Burton nije bio siguran zašto a i bilo mu je svejedno.

Burton nastavi gledati u Luthera dok se Frank dogovarao sa svojim ljudima. Tad Burton pogleda u skvrčenu hrpu u kutu. Luther se već pokušao oteti svojim tamničarima i otići do Kate, ali njima nije padalo na pamet to dopustiti. Jedna je žena policajac pokušavala utješiti Kate ali s malo uspjeha. Suze su se probijale niz duboke bore na starčevim obrazima dok je on promatrao kako svaki jecaj razdire njegovu curicu.

Kad je ponovno primijetio Burtona sebi zdesna, Luther sijevne očima prema

njemu. Burton ponovno svrne pogled prema Kate a starac isprati taj njegov pogled. Njihovi se pogledi sretnu. Burton malčice podigne obrve pa ih spusti neumitnošću metka ispaljenog u Kateinu glavu. Burton je uspio pogledom slomiti neke od najgorih kriminalaca na ovom području i izraz lica mu je mogao biti prijeteći, ali bi te okorjele ljude više zavezalo oko srca zbog iskrenosti na tom licu. Luther Whitney nije propalica, to se odmah moglo vidjeti. On nije jedan od cmizdravaca. Ali se betonski zid kojim su bili ograđeni živci Luthera Whitneya već počeo kruniti. Sad se brzo topio a talog se polako slijevao prema ženi koja je jecala u kutu.

Burton se okrene i izađe iz predvorja.

Devetnaesto poglavlje

GLORIA RUSSELL SJEDILA JE U SVOJOJ DNEVNOJ SOBI I DRŽALA poslanicu u drhtavoj ruci. Pogleda na sat. Stigla je točno na vrijeme, preko kurira, postarijeg čovjeka s turbanom na glavi u kršu od Subarua. Na suvozačkoj strani automobila stajao je logo tvrtke Metro Rush Couriers. Hvala, gospođo. Oprosti se od života. Bila se nadala da će naposljetku u ruci imati ključ kojim će zbrisati sve noćne more kroz koje je prošla. Sve pogibelji kojima se izložila.

Vjetar je počeo zavijati u dimnjaku. U kaminu je gorjela topla vatra. Kuća je bila besprijekorno čista, zahvaljujući trudu Mary, njezine kućne pomoćnice, koja je upravo otišla. Russellovu su očekivali na večeri u osam sati u kući senatora Richarda Milesa. Miles je bio jako važan za njezine osobne političke ambicije i počeo je spominjati njezino ime na pravim mjestima. Stvari su najzad ponovno krenule nabolje. Taj je zamah povratno povoljno utjecao na nju. Nakon svih tih mučnih, ponižavajućih trenutaka. Ali sad? Ali sad?

Ona ponovno pogleda u poruku. Nevjerica se širila poput goleme ribarske mreže, vukla je prema dnu, gdje će i ostati.

Hvala na izdašnom prilogu. Znat ćemo ga cijeniti. A cijenim i dodatno uže koje ste mi dali da vas njime objesim. Onaj predmet o kojem smo govorili - više nije na prodaju. Kad bolje razmislim, policajcima će vjerojatno trebati za suđenje. Ah da, umalo zaboravih: JEBITE SE!

Ona se pridigne od jeze. Dodatno uže? Nije mogla misliti, nije mogla funkcionirati. Najprije pomisli da bi trebala nazvati Burtona, ali tad shvati da on neće biti u Bijeloj kući. Onda se sjeti. Jurne prema televizoru. Na vijestima u šest sati upravo su prepričavali pristiglu vijest. U hrabro isplaniranoj policijskoj operaciji u kojoj su zajednički sudjelovale policijske snage okruga Middleton i grada Alexandrije, uhvaćen je osumnjičeni u ubojstvu Christine Sullivan. Neki nepoznati strijelac ispalio je metak. Pretpostavlja se da je cilj bio osumnjičeni.

Russellova je gledala snimke iz policijske postaje u Middletonu. Ugleda Luthera Whitneyja, kako gleda preda se, ne pokušava sakriti lice, penje se po stubama. Bio je puno stariji no što je ona zamišljala. Izgledao je kao školski ravnatelj. To je čovjek koji ju je gledao... Nije joj nijednog trenutka palo na um da je Luther uhićen za zločin za koji je znala da ga nije počinio. Premda je ta spoznaja ionako ne bi potaknula da nešto poduzme. Kad se snimatelj okrenuo, ona ugleda Billa Burtona i Collina iza njega kako stoje i slušaju izjavu detektiva Seta Franka za novinare.

Prokleti nesposobni seronje! On je u pritvoru. On je u pritvoru, dovraga, a ona u ruci drži poruku koja jamči da će se tip pobrinuti da oni svi potonu. Imala je

povjerenja u Burtona i Collina, predsjednik je imao povjerenja u njih, a oni su ih iznevjerili, kukavno iznevjerili. Jedva je mogla povjerovati kako Burton može tako mirno ondje stajati dok je cijeli svijet na rubu eksplozije, poput istrošene zvijezde.

Njezina iduća misao iznenadi čak i nju. Ona odjuri u kupaonicu, skoro otrgne vratašca od ormarića s lijekovima i zgrabi punu bočicu. Koliko bi pilula bilo dovoljno? Deset? Stotinu?

Odvrne poklopac ali ga njezine drhtave ruke nisu uspijevale skinuti. Ona nastavi petljati oko kapice pa se pilule raspu po umivaoniku. Gloria zahvati pregršt pa stane. Njezin je odraz zurio u nju iz zrcala. Prvi put shvati koliko je ostarjela. Oči su joj bile upale, obrazi se utanjili a kosa izgledala kao da joj sijedi naočigled.

Ona pogleda u mnoštvo zelenih tableta u ruci. Ne bi mogla to učiniti. Usprkos očiglednom raspadu njezina svijeta, nije to mogla učiniti. Ona baci tablete u zahod, ugasi svjetlo. Nazove senatorov ured. Mučnina je sprečava da dođe na večeru. Istom je legla počinuti, kad se začuje kucanje.

Isprva ju je podsjećalo na udaljeni zvuk bubnja. Zar već imaju nalog? Što ona ima kod sebe što bi je moglo inkriminirati? Pismo! Ona ga iščupa iz džepa i baci u kamin. Ono plane a dimnjak usiše plamen. Gloria popravi haljinu, natakne salonke i izađe iz sobe.

Po drugi je put presiječe bol u prsima kad joj pogled padne na Billa Burtona ispred ulaznih vrata. On bez riječi uđe, baci svoj kaput i krene prema pićima.

Ona zalupi vratima.

"Izvršno, Burton. Sjajno. Za sve si se predivno pobrinuo. Gdje ti je potrčkalo? Otišao na pregled kod okulista?"

Burton uzme piće i sjedne. "Kuš i poslušajte."

Na takvu bi rečenicu Gloria u drugim okolnostima prasnula. Ali se sad skameni od njegova tona. Primijeti revolver zataknut u futrolu. Odjednom shvati da je okružena ljudima koji nose oružje. I kao da su posvuda. Čuju se pucnjevi. Svoju je sudbinu stavila u ruke jako opasnih ljudi. Sjedne i zagleda se u njega.

"Collin nije ispalio onaj hitac."

"Ali..."

"Ali je to učinio netko drugi. To znam pouzdano." On popije veći dio svog pića. Russellovoj dođe želja da i sebi natoči jedno, ali se predomisli.

Burton je pogleda. "Walter Sullivan. Kurvin sin. Richmond mu je rekao, je li tako?"

Russellova kimne glavom. "Misliš da je Sullivan iza toga?"

"A tko bi drugi bio? Misli da mu je tip ubio ženu. On ima novaca da unajmi

najbolje snajperiste na svijetu. On je jedina osoba osim nas koja je točno znala mjesto događaja." On je pogleda i zgađeno odmahne glavom. "Nemojte biti glupi, gospođo, nemamo vremena za izigravati glupane."

Burton ustane i ushoda se po sobi.

Russellova ponovno svrne pozornost televizoru. "Ali je onaj tip u pritvoru. Sve će ispričati policiji. Mislila sam da to oni kucaju na vrata."

Burton prestane hodati. "Neće on ništa ispričati policiji. Barem zasad."

"Što ti to melješ?"

"Posrijedi je čovjek koji će učiniti sve na svijetu da održi svoju curicu na životu."

"Ti si mu zaprijetio?"

"Dobio je jasnu poruku od mene."

"Kako znaš?"

"Oči ne lažu, gospo. On zna igru. Progovoriš li, ode ti kći."

"Ti... pa ne bi valjda..."

Burton posegne rukom i ščepa predstojnicu predsjednikova ureda. Odigne je s poda kao pero tako da mu se našla u razini očiju.

"Ubit ću svakog tko se nađe u položaju da se zajebava sa mnom, shvaćate li?" Glas mu je bio ledeno hladan. On je gurne natrag u stolac.

Ona se zagleda u njega užasnuta pogleda. Iz lica joj je nestalo krvi.

Burton se zajapurio u licu od bijesa. "Vi ste me uvalili u ovo. Želio sam odmah nazvati policiju. Ja sam vršio svoj posao. Možda i jesam ubio onu ženu, ali nema te porote na svijetu koja bi me proglasila krivim. Ali ste mi vi, gospo, nabajali sve ono o svjetskoj katastrofi i brizi za predsjednika, i ja budala to popušim. I sad sam na korak od toga da se poserem na dvadeset godina svog života i nisam lud od sreće zbog toga. Ako vi to uopće možete razumjeti."

Nekoliko su minuta sjedili bez riječi. Burton je grijao u rukama svoju čašu i proučavao šare na sagu i napeto razmišljao. Russellova ga je motrila jednim okom i pokušavala prestati drhtati. Nije mogla spomenuti Burtonu pismo koje je primila. Kakve koristi od tog? Po svemu sudeći, Bill Burton bi izvadio revolver i ustrijelio je na mjestu. Od pomisli na tako blisku nasilnu smrt, sledi joj se krv.

Russellovoj uspije nekako ponovno sjesti u stolac. U sobi je otkucavala ura, činilo joj se kao da otkucava posljednje trenutke njezina života.

"Siguran si da neće ništa reći?" Ona pogleda u Burtona.

"Ni u što nisam siguran."

"Ali rekao si..."

"Rekao sam da bi tip učinio sve na svijetu da se pobrine da curu netko ne ubije. Ako nekako poništi tu prijetnju, budit ćemo se idućih nekoliko godina s

pogledom na podnožje zatvorskog ležaja."

"Ali kako on može poništiti tu prijetnju?"

"Kad bih znao odgovor na to, ne bih toliko brinuo. Ali vam jamčim da Luther Whitney ovog trenutka sjedi u zatvorskoj ćeliji i razmišlja kako da učini upravo to."

"Što možemo mi učiniti?"

On dohvati svoj kaput i grubo je povuče na noge."Dodite, vrijeme je da porazgovaramo s Richmondom."

JACK PRELISTA PO BILJEŠKAMA PA POGLEDA OKO STOLA ZA SASTANKE. Njegova suradnička skupina sastojala se od četiri odvjetnika, tri vježbenika i dva partnera. Glas o Jackovu majstorskom potezu sa Sullivanom proširio se tvrtkom. Svi su ga gledali s mješavinom strahopoštovanja, uvažavanja i malo straha.

"Sam, ti ćeš koordinirati prodaju sirovina preko Kijeva. Naš čovjek ondje je prava muštra, uvijek na rubu prljave rabote, pripazi na njega, ali mu i ostavi odriježene ruke."

Sam, partner već deset godina, zatvori aktovku. "U redu."

"Ben, pregledao sam tvoje izvješće o lobiranju. Slažem se, mislim da bismo se trebali malo više angažirati oko odjela za međunarodne odnose, ne može nam naškoditi imati ih na svojoj strani. Najmanje nam sad treba da Rusija anektira našeg klijenta. A sad bih da nekoliko minuta pogledamo..."

Odškrinu se vrata i Jackova tajnica gurne glavu unutra. Djelovala je nervozno.

"Oprostite mi, molim vas, što smetam."

"Sve u redu, Martha. O čemu je riječ?"

"Netko vas treba na telefon."

"Rekao sam Lucindi da zapisuje poruke i da me ne prespaja osim ako je posrijedi hitan slučaj. Sutra ću ih sve nazvati."

"Mislim da bi ovo mogao biti hitan slučaj."

Jack se okrene u stolcu. "Tko je to?"

"Rekla je da se zove Kate Whitney."

Pet minuta kasnije, Jack je bio u svom automobilu: najnoviji Lexus 300 bakrene boje. Grozničavo je razmišljao. Kate je zvučala kao da je na rubu histerije. Shvatio je samo da je Luther uhićen. Zbog čega, to nije znao.

KATE OTVORI VRATA ČIM JE PRVI PUT POKUCAO I SKORO MU SE SRUŠI naručje. Prošlo je nekoliko minuta prije no što je počela pravilno disati.

"Kate, što je? Gdje je Luther? Za što je optužen?"

Ona ga pogleda, obraza tako natečenih i crvenih da je izgledala kao da ju je netko pretukao.

Kad je najzad uspjela propentati tu riječ, Jack sjedne zapanjen.

"Ubojstvo?" Osvrne se po sobi. Mozak mu je radio prebrzo da bi nešto uopće shvatio. "To je nemoguće. A koga je to tobože ubio?"

Kate se uspravi i makne kosu s lica. Pogleda ga u oči. Ovaj put riječi su bile jasne i zvonke i zasijeku mu se u mozak poput komada razbijenog stakla.

"Christine Sullivan."

Jack je najprije sjedio skamenjeno, a tad kao našpranjen skoči iz stolca. Pogleda u nju, zausti nešto, ali nije mogao progovoriti. Otetura do prozora, širom ga otvori i dopusti hladnoći da ga smoždi. Želudac mu je lučio čistu kiselinu, digla mu se u grlu i jedva ju je uspio potisnuti natrag. Njegove noge polako povrate čvrstinu. On zatvori prozor i sjedne pokraj nje.

"Što se dogodilo, Kate?"

Ona ofucanom papirnatom maramicom otare crvene oči. Kosa joj je bila masa čvorova. Još nije skinula kaput. Cipele su joj ležale gdje ih je zbacila s noge. Pribere se koliko je mogla. Makne pramen kose s usta i naposljetku pogleda u njega.

Riječi su se slijevale iz njezinih usta u tihim soptajima. "Policija ga je privela. Oni... oni misle da je on provalio u kuću Sullivanovih. Kuća je trebala biti prazna... Ali se Christine Sullivan zatekla u njoj." Ona pošuti i duboko udahne. "Misle da ju je Luther ubio." Čim je izrekla te riječi, njezine se oči sklope, vjeđe kao da su se teško spustile pod užasnom težinom. Polako odmahne glavom, na čelu joj niz bora, a bubnjanje u njezinoj glavi pojača se.

"Gluposti, Kate. Luther nikad nikog ne bi ubio."

"Ne znam, Jack. Ne znam što da mislim."

Jack ustane i skine kaput. Prođe rukom kroz kosu. Pokušavao je misliti. Pogleda u nju.

"Kako si doznala? Kako su ga samo uhvatili?"

Kateina je reakcija bila da joj je tijelom prostrujio drhtaj. Bol je bila tako jaka da je bila skoro vidljiva: lebdjela iznad nje pa se opetovano obarala na njezin krhki lik. Obriše lice maramicom. Bilo joj je potrebno toliko dugo da se okrene prema njemu, centimetar po centimetar, kao da je prastara bakica. Oči su joj i dalje sklopljene, disanje prekinuto grcajima, kao da je zrak u njezinim plućima u klopici i mora se snažno otimati da se iščupa iz nje.

Najzad otvori oči. Usne su se pomicale, ali isprva ne uspije protisnuti ni riječi. Tad ih uspije izreći, polako, razgovijetno, kao da se prisiljava podnijeti svaki udarac kojim su bile popraćene.

"Ja sam ga namamila u zasjedu."

LUTHER, ODJEVEN U NARANČASTO ZATVORSKO ODIJELO, SJEDIO JE u istoj sobi za ispitivanje u kojoj je onomad bila i Wanda Broome. Seth Frank sjedio mu je nasuprot i pomno ga promatrao. Luther je zurio preda se. Nije bio odsutan duhom. Čovjek je o nečemu razmišljao.

Uđu još dvojica. Jedan je nosio kasetofon koji položi nasred stola. Uključi ga.

"Pušiš?" Frank ponudi cigaretu. Luther je prihvati i obojica su pučkala oblačiće dima.

Frank službeno i riječ po riječ ponovi Lutheru njegova uhićenička prava. U ovom slučaju neće biti proceduralnih pogrešaka.

"Razumijete svoja prava?"

Luther neodređeno mahne cigaretom po zraku.

Tip nije ono što je Frank očekivao. Njegov je dosje, doduše, prepun teških krivičnih djela. Tri osude, ali je posljednjih dvadeset godina čist. No to ne znači puno. Ali nije bilo nikakvih tvornih napada, nikakvog nasilja. Ni to ne znači puno, ali je bilo nečeg u tom čovjeku.

"Morate mi na to pitanje odgovoriti s da ili ne."

"Da."

"Dobro. Shvaćate da ste uhićeni u vezi s ubojstvom Christine Sullivan?"

"Da."

"I sigurni ste da se odrićete prava da ovdje uz vas bude nazočan odvjetnik? Možemo vam nabaviti odvjetnika a možete i pozvati svog."

"U to i ne sumnjam."

"I shvaćate da policiji ne morate ništa izjaviti? Da se odsad svaka vaša izjava može upotrijebiti na sudu protiv vas?"

"Shvaćam."

Godine iskustva naučile su Franka da priznanja na početku mogu značiti propast za optužbu. Obrana može pobiti čak i dobrovoljno priznanje, a posljedica je da se dokazi dobiveni priznanjem često odbacuju kao nevaljali. Počinitelj vas može odvesti do leša no idućeg dana biti pušten na slobodu, a njegov vam se odvjetnik smješka i moli Bogu da mu se njegov klijent nikad ne pojavi u susjedstvu. Ali je Frank imao potrebne elemente. Što god Whitney doda, to je samo začim.

On se upilji u zatočenika. "U tom bih vam slučaju želio postaviti nekoliko pitanja? Može?"

"Može."

Frank reče koji je datum i doba dana a potom zamoli Luthera da kaže svoje puno ime. Dalje nisu nastavili jer se vrata otvore a jedan redarstvenik gurne glavu u sobu.

"Vani je njegov odvjetnik."

Frank pogleda u Luthera, isključi kasetofon.

"Kakav odvjetnik?"

Prije no što je Luther uspio odgovoriti, Jack se probije pokraj policajca i uđe u sobu.

"Jack Graham, tuženikov odvjetnik. Da ste smjesta odavde odnijeli taj kasetofon. Želim porazgovarati sa svojim branjenikom, i to odmah, gospodo."

Luther je blenuo u njega. "Jack..." počne on strogo.

"Šuti, Luther." Jack pogleda u policajce.

"Ove sekunde!"

Policajci počnu prazniti prostoriju. Frank i Jack se ratoborno zapilje jedan u drugog a tad se vrata zatvore. Jack spusti aktovku na stol ali ne sjedne.

"Možda bi mi želio reći što se, dovraga, događa?"

"Jack, ne bi se smio petljati u ovo. Ozbiljno ti kažem."

"Ti si mi se obratio. Tražio da ti obećam da ću ti priskočiti u pomoć. I evo me."

"Super, svoje si učinio, a sad odlazi."

"I recimo da ja odem, a što ćeš ti onda, ha?"

"To se tebe ne tiče."

Jack mu se unese u lice. "Što ćeš učiniti?"

Luther prvi put podigne glas. "Priznat ću! Ja sam to učinio."

"Ti si je ubio?"

Luther pogleda u stranu.

"Jesi li ti ubio Christine Sullivan?" Luther ne odgovori. Jack ga pograbi za ramena.

"Jesi li je ubio?"

"Da."

Jack se pomnjivo zagleda u njega. Tad dohvati svoju aktovku.

"Ja sam ti odvjetnik, želio ti to ili ne. A dok ne shvatim zašto mi lažeš, nemoj ni pomisliti da ćeš razgovarati s policajcima. Učiniš li to, isposlovat ću da te proglase ludim."

"Jack, cijenim tvoj trud, ali..."

"Slušaj, Luther, Kate mi je ispričala što se dogodilo, što je učinila i zašto. Ali mi dopusti da budem iskren s tobom. Upropastiš li se zbog ovog, tvoja se curica neće od tog nikad oporaviti. Čuješ li me?"

Luther nije dovršio započetu rečenicu. Izba u kojoj se nalazio kao da se odjednom stisnula do veličine epruvete. Nije čuo kad je Jack otišao. Ostao je sjediti i gledati preda se. Kao malo kad u životu, nije imao pojma što bi trebao učiniti.

JACK PRIĐE MUŠKARCIMA KOJI SU STAJALI U HODNIKU.

"Tko je šef?"

Frank ga pogleda. "Poručnik Seth Frank."

"Poručniče, službeno vas obavještavam da se moj klijent ne odriče svojih uhićeničkih prava i da se niste usudili pokušati razgovarati s njim dok ja nisam nazočan. Jeste li razumjeli?"

Frank prekriži ruke na prsima. "U redu."

"Tko je državni tužitelj nadležan za ovaj slučaj?"

"Pomoćnik državnog tužitelja George Gorelick."

"Pretpostavljam da imate optužnicu?"

Frank se nagne prema njemu. "Porota ju je prihvatila prošli tjedan."

Jack odjene kaput. "U to i ne sumnjam."

"Kauciju možete zaboraviti, to vjerojatno znate."

"Pa, po onome što čujem, mislim da je na sigurnijem ovdje s vama, momci. Pripazite mi na njega, može?"

Jack pruži svoju posjetnicu Franku pa važno odmaršira niz hodnik. Na posljednje Jackove riječi, s Frankovih usana nestane smiješka. On pogleda u posjetnicu pa prema sobi za ispitivanje pa ponovno u branitelja koji se žurno udaljjavao.

Dvadeseto poglavlje

KATE SE ISTUŠIRALA I PRESVUKLA. MOKRU JE KOSU ZAČEŠIJALA PREMA natrag i ona je slobodno padala na njezina ramena. Nosila je debeli indigoplavi pulover s V izrezom a ispod njega bijelu pamučnu majicu. Izblijedjele plave traperice klatile su joj se oko uskih bokova. Debele vunene čarape pokrivala su njezine duge noge. Jack je gledao u njezina stopala kako se dižu i spuštaju i nose njihovu vlasnicu po sobi. Donekle je došla k sebi. Ali je u njezinim očima i dalje bio pritajeni užas. Borila se protiv njega tjelesnom aktivnošću.

Jack je držao čašu gaziranog napitka i zavalio se u stolac. Osjećao se kao da su mu ramena prignječena. Kao da je to osjetila, Kate prestane hodati po sobi i počne ga masirati.

"Nisu mi rekli da su podigli optužnicu." U Kateinu glasu osjećala se ljutnja.

"Zar zaista misliš da je policija iznad toga da se služi ljudima da bi postigla što želi?" odbrusi on.

"Vidim da ti se vraćaju navike državnog odvjetnika."

Kate je snažno gnječila njegova ramena, silno mu je godilo. Njezina mokra kosa ponirala mu je do lica kad bi se ona obrušila na najukočenije točke. On zatvori oči. S radija se čula pjesma Billyja Joela 'River of Dreams'. Koji je njegov san? upita se Jack. Cilj mu je izmicao poput odbljesaka sunca koje djeca pokušavaju uhvatiti.

"Kako je on?" Kateino ga pitanje vtati u stvarnost. On proguta ostatak pića.

"Zbunjeno. Sjebano. Nervozno. Sve što sam mislio da on ne može biti. E da, našli su pušku iz koje je pucano. Iz prostorije na katu jedne od onih starih gradskih kuća na drugoj strani ulice. Tko god ispalio taj metak, odavno je odmaglio. To je sigurno. Čini mi se da policija za to i ne haje."

"Kad je čitanje optužnice?"

"Preksutra, u deset sati." On okrene glavu i uhvati je za ruku. "Kate, ići će na smrtnu kaznu."

Ona ga prestane masirati.

"Gluposti. Ubojstvo prilikom provale spada u krivično djelo prvog reda, u najgorem slučaju ubojstvo bez predumišljaja. Reci pomoćniku državnog tužitelja da provjeri u zakonu."

"Hej, to je moj posao, zar ne?" On joj pokuša izmamiti smiješak na lice, ali nije uspio. "Postavka je da je on provalio u kuću a da ga je ona zatekla usred posla. Poslužit će se dokazima fizičkog nasilja - davljenje, premlaćivanje i dva metka u glavu - da ubojstvo odvoje od provale. Smatraju da po tome spada u

kategoriju posebno opakih zločina. Usto imaju i nestanak Sullivaničina nakita. Ubojstvo pri oružanoj pljački je ubojstvo za koje je predviđena smrtna kazna."

Kate sjedne i protrlja si bedra. Nije nosila šminku. Bila je jedna od onih žena kojoj šminka nije bila potrebna. No patnje su ipak ostavile traga, posebice na očima i ispod njih, te u klonulosti ramena.

"Što znaš o Gorelicku? On će biti tužitelj ovom naivcu." Jack u usta ubaci kocku leda.

"On je goropadni šupak, umišljen i zadržt, ali sjajan odvjetnik."

"Baš divno." Jack ustane sa svog stolca pa sjedne pokraj Kate. Uhvati je za gležanj i protrlja. Ona se zavalila u sofu i zabaci glavu prema natrag. Uvijek je između njih vladalo takvo opušteno ozračje, ugodno su se osjećali jedno s drugim, kao da se posljednje četiri godine nisu dogodile.

"Dokazi koje mi je Frank nabrojio nisu ni izdaleka dovoljni za podizanje optužnice. Ne shvaćam kako im je to uspjelo, Jack."

Jack skine njezine čarape i protrlja joj stopala objema rukama, osjećajući pod prstima njezine fine, male kosti. "Policiji je netko anonimno dojavio broj registarske tablice automobila viđenog u blizini Sullivanove kuće one večeri kad se najvjerojatnije dogodilo ubojstvo. Ispostavilo se da je ukradeno te večeri s parkirališta zaplijenjenih automobila."

"Znači, dojava je bila lažna."

"Ne. Luther mi je govorio kako je lako ukrasti automobil s tog parkirališta. Obaviš posao i vratiš ga."

Kate nije gledala u njega, činilo se da proučava strop.

"Vas dvojica ste lijepo razgovarali." U njezinu se glasu osjećalo dobro poznato negodovanje.

"Nemoj, Kate."

"Oprosti." Glas joj je ponovno bio izmučen.

"Policija je pregledala pod automobila. Ondje su nađena vlakna sa saga iz spavaće sobe Sullivanovih. A našli su i vrlo posebnu mješavinu humusa. Pokazalo se da je tu smjesu koristio vrtlar Sullivanovih za poije kukuruza odmah uz kuću. Taj je humus posebna smjesa, izrađena navlastito za Sullivana, takvog sastava nema nigdje drugdje. Popričao sam s Gorelickom. On je pun samopouzdanja, toliko da znaš. Ja još nisam dobio izvješća. Sutra ću podnijeti svoju molbu za predočenje dokaza."

"Ponavljam - pa što? Kakve to ima veze s mojim ocem?"

"Dobili su nalog za pretres Lutherove kuće i automobila. Istu tu smjesu našli su na podu automobila. I na tepihu u dnevnoj sobi."

Kate polako otvori oči. "Bio je u kući kao čistač tepiha. Mogao je tad pokupiti

vlakna."

"Pa protrčati kroz polje kukuruza? Uozbilji se."

"Mogao je to netko drugi unijeti u kuću, a on u taj trag zagaziti."

"To bih i ja rekao da ne postoji jedan problem."

Ona se uspravi. "A to je?"

"Zajedno s vlaknima i zemljom, našli su i tragove petrolejske rastopine. Policija ih je iščupala iz saga za vrijeme istrage. Misle da je počinitelj pokušao očistiti krv, svoju krv. Uvjeren sam da imaju nekoliko svjedoka koji će prisegnuti da se sag nije čistio takvim sredstvom prije velikog čišćenja. Stoga je Luther mogao pokupiti tragove sredstva za čišćenje jedino ako je bio u kući *poslije* velikog čišćenja. Zemlja, vlakna i sredstvo za čišćenje tepiha. Eto ti veze."

Kate se ponovno svali na kauč.

"Usto su našli hotel u kojem je Luther odsjeo u gradu. Našli su lažnu putovnicu pa ušli u trag Lutheru na Barbadosu. Dva dana poslije ubojstva odletio je u Texas, pa u Miami pa na taj otok. Djeluje kao osumnjičenik u bijegu, zar ne? Imaju izjavu pod prisegom od taksista s Barbadosa koji je odvezao Luthera do kuće Sullivanovih na Barbadosu: Luther je spomenuo da je bio u njihovoj kući u Virginiji. Usto imaju svjedoke koji će potvrditi da su vidjeli Luthera i Wandu Broome zajedno nekoliko puta prije ubojstva. Jedna žena, bliska Wandina prijateljica, posvjedočit će da joj je Wanda rekla da joj silno treba novac. I da joj je Christine Sullivan rekla za trezor. Što pokazuje da je Wanda Broome lagala policiji."

"Shvaćam zašto je Gorelick bio tako velikodušan s informacijama. Ali su to sve ipak indicije."

"Ne Kate, to je savršen primjer slučaja u kojem nema nijednog izravnog dokaza koji bi povezo Luthera sa zločinom, ali u kojem ima dovoljno neizravnih dokaza da će porota pomisliti, ma daj, koga ti to misliš zezati, to si ti učinio, gade. Ja ću pokušati izokrenuti sve te navode kad god to bude moguće, ali oni raspolažu prilično teškom artiljerijom. A pođe li Gorelicku za rukom da ubaci prethodne optužbe tvog oca, propali smo."

"Zastarjele su. Njihova prejudicirajuća vrijednost daleko nadmašuje dokaznu. Neće ih uspjeti ubaciti." Kateine su riječi zvučale puno uvjerljivije nego se ona u dubini duše

osjećala. Jer, kako uopće u nešto biti siguran?

Zazvoni telefon. Ona se nećkala javiti. "Zna li netko da si ovdje?"

Jack odmahne glavom.

Ona podigne slušalicu. "Halo?"

Glas na drugom kraju žice bio je rezak, profesionalan. "Gospođo Whitney?"

Robert Gavin iz *Washington Posta*. Smijem li vam postaviti nekoliko pitanja o vašem ocu? Rado bih se sastao s vama osobno, ako bi se to moglo ugovoriti."

"Što želite?"

"Gospođo Whitney, pa vaš je otac najsenzacionalnija vijest dana. Vi ste državna tužiteljica. Iz toga se može izvući vraški dobra priča, ako se mene pita."

Kate spusti slušalicu. Jack je pogleda.

"Što je?"

"Novinar."

"Isuse, ala su brzi."

Ona se ponovno spusti na kauč shrvana umorom od kojeg ga zazebe oko srca. Priđe joj, uhvati je za ruku.

Ona se odjednom okrene prema njemu. Izgledala je prestrašeno. "Jack, ti ne možeš preuzeti taj slučaj."

"Vraga ne mogu. Ja sam aktivni član virginijske Odvjetničke komore. Bio sam branitelj na šest suđenja zbog ubojstva. Ja sam uzor kvalificiranosti."

"Nisam to mislila. Znam da si kvalificiran. Ali tvrtka Patton, Shaw ne bavi se krivičnim pravom."

"Pa što? Mora se odnekud početi."

"Jack, budi ozbiljan. Sullivan im je najjači klijent. Ti si *radio* za njega. Pročitala sam u *Legal Timesu*."

"Nema u tome sukoba interesa. Ništa nisam doznao u mom odnosu odvjetnika-klijenta sa Sullivanom što bi moglo poslužiti u ovom slučaju. Usto, ne sudi se Sullivanu. Ovdje mi nastupamo protiv države."

"Jack, neće ti dopustiti preuzeti taj slučaj."

"Dobro, dat ću otkaz. Otvorit ću vlastitu kancelariju."

"Ne možeš to učiniti. Čeka te svijetla budućnost. Ne možeš to upropastiti. Ne zbog ovog."

"Nego zbog čega? Znam da tvoj stari nije pretukao ženu a potom joj hladnokrvno pucao u glavu. Vjerojatno je provalio u tu kuću, ali nije nikog ubio, toliko znam. Ali želiš li čuti još nešto? Prilično sam siguran da on zna tko ju je ubio i da je zbog tog prestrašen na smrt. Kate, on je vidio nešto u toj kući. Vidio je nekog."

Kate polako ispusti zrak kad su joj te riječi doprle do mozga.

Jack uzdahne i zagleda se u svoje noge.

Ustane i navuče kaput. Šaljivo je potegne za pasicu hlača. "Kad si posljednji put jela?"

"Ne sjećam se."

"Sjećam se kad si popunjavala te traperice na način estetski malo ugodniji

muškom oku."

Ona mu se ovaj put nasmiješi. "Hvala ti lijepa."

"Nije prekasno poraditi na tome."

Ona se ogleda na sve četiri strane stana. Nije joj otvarao tek.

"Što predlažeš?"

"Rebrica, kupus i nešto jače od Coca Cole. Pristaješ?"

Nije oklijevala. "Samo da uzmem kaput."

Jack joj pred kućom pridrži vrata Lexusa. Primijeti kako ona zagledava u svaki detalj raskošnog automobila.

"Poslušao sam tvoj savjet i počeo trošiti nešto od svog teško zarađenog novca."

Baš je sjeo u automobil, kad se na suvozačkim vratima pojavi neki muškarac. Imao je na sebi pusteni šešir široka oboda, bradu prošaranu sjedinama i tanahan brk. Smeđi je kaput zakopčao do brade. U jednoj je ruci držao minikasetofon, a u drugoj novinarsku iskaznicu.

"Bob Gavin, gospođo Whitney. Pretpostavljam da nas je malo prije nešto prekinulo."

On pogleda u Jacka. Namršti čelo. "Vi ste Jack Graham. Odvjetnik Luthera Whitneyja. Vidio sam vas u policijskoj postaji."

"Čestitam, gospodine Gavin, očito imate besprijekoran vid i jako dražestan osmijeh. Vidimo se."

Gavin nije puštao automobil iz ruku. "Pričekajte trenutak, samo minutu. Javnost ima pravo doznati nešto o ovom slučaju."

Jack zausti nešto, ali ga Kate spriječi.

"I hoće, gospodine Gavin. Zato služe suđenja. Uvjerena sam da ćete dobiti mjesto u prvom redu. Zbogom."

Lexus krene. Gavin pomisli da bi mogao otrčati do svog automobila, ali se predomisli. U dobi od četrdeset šest godina, on i njegovo omlohavjelo i namučeno tijelo bili su kandidati za srčani udar. Igra je tek počela. Doći će on do njih, prije ili poslije. On podigne ovratnik da se zaštiti od vjetra i odšulja se.

BLIŽILA SE PONOĆ KAD SE LEXSUS ZAUSTAVIO ISPRED KATEINE stambene zgrade.

"Jack, siguran si da se želiš u ovo upustiti?"

"Kate, nikad mi se zapravo nisu sviđale zidne slikarije."

"Molim?"

"Naspavaj se. Obama će nam biti potreban san."

Ona položi ruku na vrata pa zastane. Okrene se, pogleda ga i nervozno zatakne kosu za uho. Ovaj put nije bilo boli u njezinim očima. Bilo je nečeg drugog, no Jack nije mogao točno odrediti čega. Možda olakšanja?

"Jack, ono što si rekao neku večer."

On proguta slinu i grčevito se uhvati za upravljač objema rukama. Pitao se kad će to iskrsnuti. "Kate, razmišljao sam o tome..."

Ona mu pokrije usta rukom. S usana joj se otkine dah. "Imao si pravo, Jack... u koječemu."

On je gledao kako ona polako ulazi u kuću a potom se odveze.

Kad se vratio kući, na njegovoj telefonskoj sekretarici više nije bilo mjesta za poruke. Žmiganje žaruljice pretvorilo se u neprekinut skrletni snop. On odluči učiniti najrazboritiju stvar koje se mogao sjetiti - pretvarati se da poruka nema. Jack isključi telefon, utrne svjetlo i pokuša zaspati.

Nije bilo lako.

Ponašao se s puno samouvjerenosti pred Kate. Ali koga on to zavarava? To što je preuzeo taj slučaj, samovoljno, ne porazgovaravši ni sa kim u Patton, Shaw bilo je ravno profesionalnom samoubojstvu. Ali kakva korist od puno priče? Unaprijed je znao odgovor. Njegovi kolege partneri radije bi prerezali svoje kolektivne suhe žile nego uzeli Luthera Whitneyja za branjenika.

Ali, on je odvjetnik, a Lutheru je odvjetnik potreban. Veliki slučajevi poput ovog nikad nisu tako jednostavni, ali zato se toliko trudi o stvarima razmišljati crno-bijelo. Dobro. Loše. Ispravno. Pogrešno. Nije to lagana zadaća za odvjetnika kojeg vječno uče da u svemu vidi sivo i da zagovara svaki svjetonazor, ovisno o tome tko ti je klijent, tko ti određenog dana ubacuje novac u škrabicu.

E pa on se odlučio. Njegov stari prijatelj bori se za svoj život i zamolio je Jacka da mu pomogne. Jacku nije pritom važno to što mu branjenik neočekivano postaje nepokoran.

Optuženici za krivična zlodjela malokad su susretljivi. Što je, tu je. Luther ga je zamolio za pomoć i dobit će je, makar sve propalo. U ovom slučaju više nije bilo sive zone. Više nema povratka.

Dvadeset prvo poglavlje

DAN KIRKSEN OTVORI *WASHINGTON POST* I PRINESE ČAŠU SOKA OD naranče ustima. No čaša ne stigne do njih. Gavin je uspio ugurati članak o slučaju Sullivan koji se sastojao uglavnom od podatka da je Jack Graham, novoustoličeni partner u tvrtki Patton, Shaw & Lord, optuženikov branitelj. Kirksen odmah nazove Jacka kod kuće. Nitko se nije javljao. On se odjene, pozove svoj službeni automobil i u pola devet prođe kroz predvorje tvrtke. Prođe pokraj Jackova nekadašnjeg ureda koji je još bio zakrčen kutijama i osobnim stvarima. Jackov novi ured bio je niže u hodniku, pokraj Lordova: divota od šest sa šest metara s malim barom, starinskim namještajem i prekrasnim pogledom na grad. Ljepši od njegova, Kirksen pomisli i iskrivi lice.

Stolac je bio okrenut od vrata. Kirksen se nije ni potrudio pokucati. On dugim koracima zagrabi u Jackov ured i baci novine na stol.

Jack se polako okrene. Pogleda u novine.

"Barem su ispravno napisali naziv tvrtke. Krasan publicitet. To bi nam moglo privući neke krupne ribe."

Kirksen sjedne ne skidajući pogleda s Jacka. Progovori polako i razgovijetno, kao s djetetom. "Zar smo poludjeli? Mi se ne bavimo krivičnim pravom. Ne bavimo se nikakvim sudskim sporovima." Kirksen naglo ustane. Njegovo je dugo čelo sad bilo sjajno i ružičasto, a sitno mu je tjelešće podrhtavalo od gnjeva. "Poglavito kad je ta životinja ubila suprugu najjačeg tvrtkinog klijenta", podvrisne on.

"Pa to nije posve točno. Dosad se nismo bavili krivičnim pravom, ali odsad hoćemo. A na pravnom sam fakultetu naučio da je optuženi nevin dok mu se ne dokaže krivnja, Dan. Možda si to zaboravio." Smiješeći se, Jack je smireno gledao Kirksenu u oči. *Četiri milijuna dolara naspram šest stotina tisuća, mladiću. Pa odbij, šupčino.*

Kirksen polako zamaše glavom i zakoluta očima. "Jack, možda ne shvaćaš da u ovoj tvrtki postoje postupci predviđeni da se poduzmu prije nego se krene s nečim novim. Reći ću svojoj tajnici da ti donese relevantne propise. U međuvremenu, poduzmi potrebne korake da svoje i tvrtkino ime odvojiš od tog slučaja."

Kirksen kočoperno ustane i krene iz prostorije. Jack ustane.

"Slušaj, Dan. Ja sam preuzeo taj slučaj i ja ću bid branitelj i briga me što ti ili tvrtkina politika imate o tome reći. Zatvori vrata za sobom."

Kirksen se polako okrene i zagleda u Jacka užeglim smeđim očima. "Jack, oprez. Ja sam predsjednik uprave u ovoj tvrtki."

"Znam da jesi, Dan. Znači da bi ti trebalo *uspjeti* da pri izlasku zatvoriš vrata za sobom."

Bez riječi, Kirksen se munjevito okrene na peti i zatvori vrata za sobom.

Bubnjanje u Jackovoj glavi naposljetku umine. On se ponovno prihvati posla. Njegovi su papiri bili skoro završeni. Želio ih je urudžbirati odmah ujutro prije no što ga netko pokuša spriječiti. Otisne spise, potpiše ih i osobno pozove dostavljača. Učinivši to, zavalio se u stolcu. Bilo je skoro devet sati. Morat će krenuti, ima sastanak s Lutherom u deset. Jackov je mozak bio preplavljen pitanjima koja je želio postaviti svom klijentu. A tad se sjeti one večeri. One prohladne večeri na Mallu. Izraza u Lutherovim očima. Jack će postaviti pitanja, ali se nadao da će moći podnijeti odgovore.

On nabaci na se kaput i za pet minuta bio je u svom automobilu na putu za okružni zatvor Middletona.

PREMA USTAVU DRŽAVE VIRGINIJE I STATUTA O KRIVIČNO-PRAVNOM postupku, država mora tuženiku omogućiti uvid u dokaze koji ga oslobađaju od optužbe. Propustiti to učiniti, siguran je način da karijera državnog tužitelja iskoči iz kolosijeka, a da se ne spominje to da će mu već dobivenu presudu baciti u koš a optuženik izaći na slobodu na temelju žalbe.

Ta su pravila zadavala veliku glavobolju Sethu Franku.

Sjedio je u svom uredu i razmišljao o svom zatvoreniku kako sjedi sam u ćeliji na manje od minute hoda. Njegovo smireno i naizgled bezopasno ponašanje nisu zabrinjavali Franka. Neki od najtežih zločinaca koje je uhapsio djelovali su kao da su sišli s crkvenog kora i to nakon što su iz zabave nekome rascopali lubanju. Gorelick je dobro radio svoj posao, sustavno prikupljao klupko malih niti koje se pred porotom može isplesti u čvrstu kravatu koja će zadaviti Luthera Whitneya. Ni to nije mučilo Franka.

Ono što jest zabrinjavalo Franka bile su one sitnice koje se nisu uklapale. Rane. Dva revolvera. Metak izvađen iz zida. Soba očišćena poput operacijske dvorane. Činjenice da je tip bio na Barbadosu pa se vratio. Luther Whitney je profesionalac. Frank je utrošio četiri dana da nauči što više o Lutheru Albertu Whitneyu. Smislio je savršen zločinački plan koji bi vjerojatno ostao neriješen da nije bilo onog slučajnog bljeska. Odnio je milijunski plijen, nije ostavio nikakvih tragova, ode u inozemstvo, a potom se, gad, vratio. Profesionalci to ne čine. Frank bi shvatio da se vratio u zemlju zbog kćerke, ali je Frank provjerio kod avioprijevoznika. Luther Whitney, putujući pod lažnim imenom, vratio se u Sjedinjene Države puno prije no što je Frank skovao svoju zavjeru s Kate.

A problem je bio u sljedećem: kako povjerovati da je Luther Whitney imao razloga pregledati vaginu Christine Sullivan? A usto ga je netko pokušao ubiti. Ovo je bio jedan od rijetkih slučajeva kad je Frank zapravo imao više pitanja *nakon* što je uhapsio osumnjičenog nego prije no što ga je smjestio u pritvor.

Potraži u džepu cigarete. Njegova faza žvakaćih guma je odavno prošla. Pokušat će iduće godine. Kad je ponovno podigao pogled, ispred njega je stajao Bill Burton.

"TI SHVAĆAŠ, SETH, DA NIŠTA NE MOGU DOKAZATI, ALI TI GOVORIM svoje mišljenje o tome što se dogodilo."

"Siguran si da je predsjednik rekao Sullivanu?"

Burton kimne glavom pa se poigra s praznom šalicom na Frankovu stolu. "Upravo stižem sa sastanka s njim. Trebao sam mu reći da o tome šuti kao zaliven. Žao mi je, Seth."

"Bill, pa on je predsjednik. Zar predsjedniku govoriti što da čini?"

Burton slegne ramenima., "Što ti misliš?"

"Ima smisla. Neću to samo tako ostaviti, u to možeš biti uvjeren. Ako Sullivan stoji iza toga, i njega ću uhapsiti, briga me za njegove razloge. Taj je metak mogao bilo koga pogoditi."

"Poznavajući način na koji Sullivan vjerojatno operira, nećeš puno doznati. Snajperist je vjerojatno na nekom pacifičkom otoku, promijenjene fizionomije i ima stotinu svjedoka koji će se zakleti da on nikad nije ni bio u Sjedinjenim Državama."

Frank zapiše nešto u svoj radni dnevnik.

Burton ga je gledao. "Jeste li izvukli nešto iz Whitneya?"

"Možeš si misliti! Njegov ga je odvjetnik ušutkao."

Burton se pravio nezainteresiran. "Tko mu je odvjetnik?"

"Jack Graham. Radio je u uredu državnog odvjetnika za Washington. Sad je neka krupna riba, partner u poznatoj odvjetničkoj tvrtki. Upravo je kod Whitneya."

"Je li dobar?"

Frank svine plastičnu slamčicu u trokut. "Zna svoj posao."

Burton ustane. "Kad je saslušanje?"

"Sutra u deset."

"Ti ćeš odvesti Whitneya?"

"Aha. Želiš li i ti s nama?"

Burton rukama poklopi uši. "Ne želim ništa o tome znati."

"Kako to?"

"Ne želim da nešto ponovno procuri do Sullivana, eto kako."

"Ne misliš valjda da bi ponovno nešto pokušao?"

"Jedino što znam je da ne znam odgovor na to pitanje kao ni ti. Da sam na tvom mjestu, poduzeo bih posebne mjere opreza."

Frank se pažljivo zagleda u njega.

"Paži na našeg mladića, Seth. Prijeti mu sastanak s plinskom komorom u Greensvilleu."

Burton ode.

Frank ostane sjediti za svojim stolom još nekoliko minuta. To što je Burton rekao, imalo je smisla. Možda će ponovno pokušati ubiti Luthera. Podigne slušalicu, nazove broj, porazgovara malo pa spusti slušalicu. Poduzeo je sve moguće mjere opreza glede Lutherova prijevoza. Ovaj put Frank je bio potpuno uvjeren da ništa neće procuriti

JACK OSTAVI LUTHERA U SOBI ZA ISPITIVANJE PA ODE NIZ HODNIK DO aparata za kavu. Ispred njega je stajala neka ljudeškara, u finom odijelu i lijepa držanja tijela. On se okrene baš kad je Jack prolazio pokraj njega i oni se sudare.

"Oprostite."

Jack se promasira po ramenu na mjestu na kojem je udario u futrolu s revolverom.

"Nema veze."

"Vi ste Jack Graham, zar ne?"

"Ovisi o tome tko želi znati." Jack odmjeri čovjeka, budući da nosi revolver, očito nije novinar. Više slični na policajca. To kako drži ruke, spreman da se u svakom trenutku maši za oružje. To kako očima i ne znajući, pregledava svaku crtu lica.

"Bill Burton, američka tajna služba."

Oni se rukuju.

"Ja sam neka vrsta predsjednikova slušnog aparata u ovoj istrazi."

Jack se zagleda u Burtona. "Ah da, tiskovna konferencija. Pretpostavljam da vam je šef jutros sretan."

"Bio bi da u ostatku svijeta ne vlada takav metež. A glede vašeg klijenta, hej, ja smatram da su ljudi krivi jedino ako ih sud proglašava takvima."

"Naćulio sam oba uha. Želite li biti porotnik?"

Burton se naceri. "Samo polako. Bilo mi je drago."

JACK STAVI DVIJE ŠALICE KAVE NA STOL I POGLEDA U LUTHERA. Sjedne i pogleda u svoj prazni notes.

"Luther, ne progovoriš li najzad, morat ću izmišljati i improvizirati."

Luther je pijuckao jaku kavu, gledao kroz prozor s rešetkama u usamljeni goli hrast pokraj postaje. Padao je gust, vlažan snijeg. Živa se naglo spuštala i na ulicama je već vladao rusvaj.

"Što se ima reći, Jack? Daj da se nagodim i poštedim nas užasa sudnice, daj da svršimo s tim."

"Luther, možda nisi shvatio. Evo njihove nagodbe. *Oni* te žele remenjem svezati za nosila, zabosti ti iglu u venu, ubrizgati ti opake otrove u tijelo i pretvarati se da si pokus na satu kemije. Odnosno, zapravo mislim da država sad daje osuđeniku mogućnost izbora. Možeš birati između smrtonosne injekcije ili da ti se mozak sprži na električnoj stolici. To je njihova nagodba."

Jack ustane i pogleda kroz prozor. Na trenutak mu u glavi bljesne slika večernjeg blaženstva ispred pucketave vatriče u golemoj kući s prostranim prednjim dvorištem a mali Jackovi i Jenniferice trčkaraju naokolo. On proguta slinu, snažno zatrese glavom i ponovno pogleda u Luthera.

"Čuješ li ti što ti ja govorim?"

"Čijem." Luther prvi put pogleda Jacku u oči.

"Luther, molim te, reci mi što se dogodilo. Možda si i bio u toj kući, možda si provalio u sef, ali nikad - nikad - neću povjerovati da si imao ikakve veze s ubojstvom te žene. Poznajem te, Luther."

Luther se nasmiješi. "Zaista, Jack? Baš dobro, jer možda ćeš mi jednog dana reći tko sam."

Jack ubaci notes u aktovku i zatvori je. "Branit ću te kao nevinog. Možda ćeš doći k sebi prije no što budemo morali na sud." On pošuti i doda tiho: "Nadam se da hoćeš."

Okrene se i krene van. Lutherova ruka spusti se na Jackovo rame. Jack se okrene i ugleda Lutherovo uzdrhtalo lice.

"Jack." On proguta slinu, jezik kao da mu je bio veličine šake. "Rekao bih ti da mogu. Ali to ni tebi ni Kate ni ikome ne bi donijelo ništa dobra. Žao mi je."

"Kate? O čemu to govoriš?"

"Vidimo se, Jack." Luther se okrene i ponovno zagleda kroz prozor. Jack pogleda u svog prijatelja, zavrti glavom i pokuca stražaru.

SNIJEG SE PRETVORIO IZ TUSTIH, LIJENIH PAHULJA U LEDENE IGLICE koje su lupkale o široke prozore kao da netko baca pregršti šljunka. Kirksen se nije obazirao na vrijeme, gledao je netremice u Lorda. Leptir-mašna predsjednika uprave stajala je malko nahero. On to primijeti u svom odrazu u ogledalu i ljutito je popravi. Njegovo dugo čelo bilo je crveno od bijesa i ogorčenja. Mali će prdonja dobiti svoje. Nitko nikad s njim nije tako razgovarao.

Sandy Lord zagleda se u crne grozdove panorame grada. U desnoj mu je ruci tinjala cigara. Skinuo je sako i njegov pozamašni trbuh doticao je prozor. Usporedne pruge njegovih crvenih naramenica isticale su se na pozadini uštirkane bijele košulje s monogamom. Napregnuto je promatrao lik koji je jurnuo preko ulice, mahnito ganjajući taksi.

"On podriva odnos koji ova tvrtka, *ti*, imaš s Walterom Sullivanom. Mogu si samo zamisliti što je Walter Sullivan pomislio kad je jutros pročitao novine. Njegova tvrtka, *njegov* odvjetnik, zastupa tog... tu osobu. Moj Bože!"

Lord je probavio samo mali dio patuljkova govora. Sullivan mu se nije javio nekoliko dana. Pozivi u njegov ured i kuću ostali su bez odaziva. Nitko nije znao gdje je. To nije bilo nalik na njegova starog prijatelja, koji je bio u stalnoj vezi s elitnim krugom čiji je dugogodišnji član bio i Sandy Lord.

"Sandy, moj prijedlog bi bio da odmah poduzmemo nešto protiv Grahama. Ne možemo to pustiti samo tako. To bi bio poguban presedan. Briga me ako mu je Baldwin klijent. Baldwin je Sullivanov prijatelj. Sigurno i on bjesni kao ris zbog cijele ove žalosne situacije. Večeras bismo mogli sazvati sastanak upravnog odbora. Mislim da nam neće trebati puno da donesemo zaldjučak. A tad..."

Lord naposljetku podigne ruku i prekine Kirksenovo trabunjanje. "Ja ću to srediti."

"Ali Sandy, kao partner, smatram da..."

Lord se okrene i pogleda ga. Krvave oči sa svake strane pekve od nosa svrdlale su u vitko Kirksenovo tijelo.

"Rekoh da ću ja to srediti."

Lord se ponovno okrene i zagleda kroz prozor. Kirksenov povrijeđeni ponos njemu nije bio važan. Ono što mu je bilo važno je to da je netko pokušao ubiti čovjeka optuženog za ubojstvo Christine Sullivan. A Waltera Sullivana se ne može nigdje naći.

JACK SPARKIRA AUTOMOBIL, POGLEDA NA DRUGU STRANU ULICE

I sklopi oči. To nije pomoglo, jer su mu unikatne registarske tablice bile utisnute u mozak. Iskoči iz automobila i izmičući vozilima probije se na drugu stranu ulice.

Umetne ključ u bravu, brzo udahne i okrene kvaku.

Jennifer je sjedila u malom stolcu pokraj televizora. Njezina kratka crna suknja imala je ravnotežu u crnim cipelama s visokim potpeticama i crnim čarapama s uzorkom. Bijela je bluza bila otkopčana na vratu pa je smaragdna ogrlica zasipala malu sobu blještavim odsjajima. Dugačka bunda od samurovine bila je pomnjivo složena na plahti kojom je pokrila njegov kauč. Lupkala je noktima po televizoru kad je on ušao. Pogleda ga bez riječi. Pune, rubinski crvene usne bile su čvrsto stisnute.

"Bok, Jenn."

"Jack, nema sumnje da si u posljednja dvadeset četiri sata imao jako puno posla." Nije se smiješila i nastavila je kuckati noktima.

"Moram vrbovati nove klijente, znaš kako je."

On skinje kaput, olabavi kravatu i ode u kuhinju po pivo. Vрати se pa sjedne na kauč nasuprot njoj.

"Hej, danas sam si našao novi posao."

Ona zavučje ruku u svoju torbu i dobaci mu primjerak *Posta*.

"Znam."

On pogleda naslove.

"Tvoja ti tvrtka neće to dopustiti."

"Šteta, već sam ga prihvatio."

"Znaš što mislim. to te, dovraga, spopalo?"

"Jenn, poznajem tog čovjeka, u redu? Poznajem ga, on mi je prijatelj. Ne vjerujem da je ubio tu ženu, i branit ću ga. Pravnici to čine svakog dana i na svakom mjestu gdje pravnik ima, a u ovoj zemlji ih ima praktički posvuda."

Ona se nagne prema njemu. "Riječ je o Walteru Sullivanu, Jack. Razmisli o tome što činiš."

"Znam da je posrijedi Walter Sullivan, Jenn. Pa što? Luther Whitney ne zaslužuje dobrog branitelja samo zato što netko kaže da je on ubio ženu Waltera Sullivana? Oprosti, ali gdje to piše?"

"Walter Sullivan ti je klijent."

"Luther Whitney mi je prijatelj i poznajem ga puno dulje no što poznajem Waltera Sullivan a."

"Jack, čovjek koga braniš je najobičniji kriminalac. U nekoliko je navrata u zatvoru proveo praktički cijeli život."

"Zapravo, nije bio u zatvoru više od dvadeset godina."

"On je osuđivani kriminalac."

"Ali nikad nije bio optužen za ubojstvo", Jack joj odbrusi.

"Jack, u ovom gradu ima više odvjetnika no kriminalaca. Zašto neki drugi odvjetnik ne bi preuzeo taj slučaj?"

Jack pogleda u svoje pivo. "Hoćeš i ti?"

"Odgovori mi na pitanje."

Jack ustane i tresne pivo o zid. "Jer me zamolio, dovraga!"

Jenn ga pogleda. Prestrašen izraz koji joj je preletio licem iščezne čim su komadići stakla pali na pod. Ona uzme svoju bundu i odjene je.

"Činiš veliku pogrešku i nadam se da ćeš doći k sebi prije no što načiniš *nepopravljivu* štetu. Moga je oca skoro pogodio infarkt kad je pročitao članak."

Jack položi ruku na njezino rame, okrene je prema sebi i reče tiho: "Jenn, ovo je nešto što moram učiniti. Nadao sam se tvojoj podršci."

"Jack, zašto ne prestaneš piti pivo i ne počneš razmišljati o tome kako želiš provesti ostatak života."

Kad su se za njom zatvorila vrata, Jack se nemoćno nasloni na njih i protrlja se po čelu sve dok mu se nije učinilo da će mu se koža početi guliti pod pritiskom prstiju.

Gledao je kroz mali, prljavi prozor kako unikatne registarske tablice nestaju u snježnoj maglici. On sjedne, ponovno i pogleda u naslove.

Luther se želio nagoditi, ali nagodba nije bila moguća. Pozornica je bila spremna. Svi su željeli vidjeti to suđenje. Televizijske su postaje temeljito analizirale cijeli slučaj, Lutherovu fotografiju vjerojatno je vidjelo nekoliko stotina milijuna ljudi. Već su proveli ispitivanja javnog mnijenja. o Lutherovoj krivnji ili nevinosti i u svima mu se piše crno. Gorelick se oblizivao smatrajući da je ovo odskočna daska koja će ga za nekoliko godina ubaciti ravno u fotelju državnog tužitelja. A u Virginiji, državni tužitelji često se kandidiraju za guvernera - i pobjeđuju.

Nizak, proćelav, gromoglasan, Gorelick je bio smrtonosan poput zvečarke na spidu. Prljava igra, sumnjiva etika, čeka da ti sjuri nož u leđa prvom prilikom. To je bio George Gorelick. Jack je znao da ga čeka duga, bespoštedna borba.

A Luther ne govori. Boji se. A kakve veze Kate ima s tim strahom? Ništa se ne uklapa. Jack će sutra ući u tu sudnicu i izjaviti da je Luther nevin a nema načina da to dokaže. Ali je dokazivanje posao države. Problem je u tome da oni vjerojatno imaju dovoljno materijala da dobiju parnicu. Jack će ih ključati i bockati, ali mu je branjenik triput osuđeni kriminalac, iako se zna da je Luther čist dva desetljeća. To ih neće nimalo dirnuti. A zašto i bi? Njegov je klijent divan završetak tragične priče. Školski primjer pravila o tri bacanja. Tri

promašaja i s tobom je svršeno, u glavnoj ulozi nastupa Luther Whitney.

On baci novine na drugi kraj sobe, pomete razbijeno staklo i obriše proliveno pivo. Protrlja zatiljak, osjeti nerazgibane mišice u rukama, ode u spavaću sobu i presvuče se u trenirku.

YMCA* JE BILA UDALJENA DESET MINUTA. ZAČUDO, JACK NAĐE slobodno mjesto za parkiranje ispred zgrade i uđe. Crna limuzina iza njega nije bila te sreće. Vozač je morao načiniti nekoliko krugova pa se sparkirati na drugoj strani ulice.

*Kratice od Young Men's Catholic Association - Udruga mladih katolika.

Vozač obriše prozor na suvozačkoj strani i osmotri ulicu ispred Y-ja. Tad se odluči, izađe iz automobila i potrči uza stube. Osvrne se, pogleda u blještavi Lexus pa polako uđe.

Poslije tri igre s priručnim partnerima, znoj se slijevao niz Jackovo tijelo. On sjedne na klupu a mladež nastavi trčati gore-dolje po igralištu neiscrpnom energijom mladosti. Jack zastenje kad mu jedan od vitkih crnaca odjeven u široke sportske kratke hlačice, pripijenu majicu i goleme tenisice dobaci loptu. On je vrati.

"Hej, čovječe, umoran si?"

"Ne, samo star."

Jack ustane, trljanjem istjera trnce iz svojih bolnih bedara i krene van.

Pri izlasku iz zgrade, osjeti ruku na ramenu.

JACK JE VOZIO. POGLEDA U SVOG SUPUTNIKA.

Seth Frank pregledavao je unutrašnjost Lexusa. "Čuo sam same pohvale o ovim automobilima. Koliko vas je koštao, ako smijem pitati?"

"Četrdeset devet petsto, sa svim dodacima."

"Dovraga! Ja toliko ne zaradim u cijeloj godini."

"Nisam ni ja donedavna."

"Čuo sam da državni odvjetnici i ne zarađuju puno."

"Točno ste čuli."

Oni zašute. Frank je znao da krši više pravila no što ih postoji, a i Jack je to znao.

Naposljetku ga Jack pogleda. "Slušajte, poručniče, pretpostavljam da niste ovdje kako biste vidjeli kakvi mi se automobili sviđaju. Trebate li što?"

"Gorelicku se smiješi pobjeda protiv vašeg branjenika."

"Možda. A možda i ne. Neću baciti ručnik u ring, ako ste to imali na umu."

"Reći ćete da je nevin?"

"Ne, odvest ću ga u zatvor Greenville i osobno mu ubrizgati ono sranje. Sljedeće pitanje."

Frank se nasmiješi. "U redu, zaslužio sam. Mislim da vi i ja trebamo razgovarati. Neke pojedinosti ovog slučaja se ne uklapaju. Ne znam je li to pomaže ili šteti vašem klijentu. Voljni ste slušati?"

"U redu, ali nemojte misliti da će taj protok informacija biti dvosmjerna ulica."

"Znam mjesto gdje mesnu pitu možete rezati nožem za maslac a kava je podnošljiva."

"Je li to neko zabačeno mjesto? Jer, ako vas netko vidi sa mnom, dobit ćete otkaz. A mislim da vam odora zamjenika šerifa ne bi dobro pristajala."

Frank ga pogleda i veselo se nasmiješi. "Sljedeće pitanje."

Jack se uspije nasmiješiti pa se ode kući presvući.

JACK NARUČI JOŠ JEDNU ŠALICU KAVE, A FRANK SE JOŠ NACIJAO S prvom. Mesna je pita bila izvrsna, a restoran na tako zabačenom mjestu da Jack nije bio siguran ni gdje su. Ruralni, južni dio Marylanda, pomisli on. Pogleda u rijetke goste blagovaonice u seljačkom stilu. Nitko ih nije posebno zagledavao. On se okrene prema svom pratiocu.

Frank ga pogleda veselo. "Dočuo sam da ste ti i Kate nekad bili par."

"To ti je ona rekla?"

"Ma vraga. Jutros je došla u postaju nekoliko minuta nakon tvog odlaska. Njezin ju je otac odbio vidjeti. Porazgovarao sam s njom. Rekao joj da mi je žao zbog svega."

Frankove oči zasvjetlucaju na trenutak a potom nastavi. "Jack, nisam smio učiniti to što sam učinio. Poslužiti se njome da dođem do njezina starog. Nitko to ne zaslužuje."

"Upalilo je. Neki bi ljudi rekli ne gledaj uspjehu u zube."

"Tako je. Dakle, ona je svrnula razgovor na tebe. A ja nisam još tako star da ne bih primijetio žar u ženskom oku."

Konobarica donese Jacku kavu. On je otpije. Oba muškarca pogledaju kroz prozor. Snijeg je najzad prestao padati i cijela je zemlja izgledala kao pokrivena mekanim, bijelim pokrivačem.

"Slušaj, Jack. Znam da su dokazi protiv Luthera uglavnom indicije. Ali je to prilično puno ljudi otjeralo u zatvor."

"Ne tvrdim da nije."

"Istina je, Jack, da puno stvari nema smisla."

Jack spusti kavu i nagne se naprijed.

"Slušam."

Frank se ogleda po prostoriji pa ponovno pogleda u Jacka. "Znam da se izlažem opasnosti, ali nisam postao policajac da šaljem ljude u zatvor zbog zločina koje nisu počinili. Ondje ima dovoljno krivaca."

"Pa što se to ne uklapa?"

"Primijetit ćeš to i sam u izvješćima kad zatražiš predočenje dokaza. Činjenica je da sam uvjeren da je Luther Whitney provalio u tu kuću ali sam jednako tako uvjeren da nije ubio Christine Sullivan. Ali..."

"Ali misliš da je on vidio tko je to učinio."

Frank se odmakne i pogleda u Jacka razrogačenih očiju. "Kad si to pomislio?"

"Ne tako davno. Imaš li kakvih ideja u vezi s tim?"

"Mislim da su tvog klijenta skoro uhvatili s prstima u tuđem džepu pa se u tom džepu morao sakriti."

Jack je izgledao zbunjeno. Frank mu u nekoliko minuta ispriča sve o trezoru, o nepodudaranju materijalnih dokaza i o svojim sumnjama.

"Dakle, Luther je cijelo vrijeme u trezoru i gleda to što se događa s gospodom Sullivan. Tad se nešto dogodi i nju ustrijele. Tad Luther gleda onog tko je uklonio sve tragove."

"Da, tako sam ja zaključio, Jack."

"I zato se ne može obratiti policiji jer bi automatski optužio i sebe."

"To objašnjava puno toga."

"Samo ne i tko je to učinio."

"Jedini očiti sumnjivac je muž, ali ne vjerujem da je to bio on."

Jack porazmisli malo o onome što zna o Walteru Sullivanu. "Slažem se. Tko nije tako očit?"

"Onaj s kime se sastala te noći."

"Sudeći po onome što si mi ispričao o intimnom životu pokojnice, to nam sužava izbor na nekoliko milijuna."

"Nisam rekao da će biti lako."

"Ja osjećam da to nije bilo tko."

"Zašto?"

Jack otpije gutljaj kave pa pogleda u svoj komad pite od jabuke. "Slušaj, poručniče..."

"Neka bude Seth."

"U redu, Seth, sad hodam po oštrici noža. Znam tko si i cijenim ove

informacije, ali..."

"Ali nisi potpuno siguran da mi možeš vjerovati, a u svakom slučaju ne želiš reći nešto što bi moglo unaprijed optužiti tvog branjenika?"

"Otprilike tako nešto."

"Pošteno."

Oni plate račun i odu. Na povratku počne ponovno sniježiti tako jako da su brisači jedva održavali korak.

Jack pogleda u Franka, koji je zurio preda se, izgubljen u mislima ili je možda samo čekao da Jack počne govoriti.

"No dobro, neka sve ide dovraga, nema se bogzna što izgubiti, zar ne?"

Frank nastavi gledati preda se. "Tako je, koliko se meni čini."

"Pretpostavimo na trenutak da je Luther bio u kući i vidio kako su ubili tu ženu."

Frank pogleda u Jacka, na policajčevu se licu vidjelo olakšanje. "U redu."

"Moraš poznavati Luthera, način njegova razmišljanja, kako bi shvatio kako će reagirati na nešto takvo. On je najneustrašivija osoba koju sam ikad upoznao. Pa premda znam da njegov dosje to ne potvrđuje, on je silno povjerljiva i pouzdana osoba. Kad bih imao djecu i trebao ih ostaviti kod nekog, ostavio bi ih kod Luthera jer bih znao da im se sigurno ništa loše neće dogoditi dok on pazi na njih. Nevjerojatno je sposoban. Luther sve vidi. On je manijak organizacije."

"Sve vidi osim da ga njegova kćerka mami u klopku."

"Tako je, sve osim toga. To ne bi naslutio ni u milijun godina."

"Poznat mi je tip ljudi o kakvima govoriš, Jack. Neki tipovi koje sam uhapsio, osim što su dugoprstići koji vole tuđu imovinu, inače su najčasniji ljudi koje poznajem."

"Ako je Luther vidio kako je netko ubio tu ženu, tvrdim da bi on našao načina da tipa preda policiji. On to ne bi pustio samo tako. Jednostavno ne bi!" Jack se zagleda smrknuto kroz prozor.

"Osim?"

Jack ga pogleda. "Osim zbog vraški valjana razloga. Ako je riječ o poznaniku ili *njemu* poznatoj osobi."

"Želiš reći, osobi za koju bi ljudi teško povjerovali da bi tako nešto učinila, pa je Luther pomislio zašto uopće pokušati?"

"Seth, nije to sve." Jack skrene i zaustavi se ispred YMCA-e. "Nikad još nisam vidio Luthera prestrašenog. A sad se boji. Prestravljen je, zapravo. Pomirio se s tim da će on dobiti po prstima za to sve, a ne znam zašto. Pa bio je otputovao iz zemlje, za boga miloga."

"I vratio se."

"Tako je, i još mi nije jasno zašto. Znaš li točan datum?"

Frank otvori notes i pročita mu ga.

"Pa što se dogodilo između ubojstva Christine Sullivan i tog datuma a što ga je nagnalo da se vrati?"

Frank odmahne glavom. "Moglo bi biti bilo što."

"Ne, razlog je specifičan i kad bismo mogli doznati o čemu je riječ, možda bismo mogli razmrsiti ovaj čvor."

Frank skloni notes pa zamišljeno rukom obriše kontrolnu ploču. Jack ugasi motor i nasloni se u sjedištu.

"A ne boji se samo za sebe. Boji se i za Kate."

Frank se zbuni. "Misliš da je netko zaprijetio Kate?"

Jack zavrti glavom. "Ne. Rekla bi mi. Mislim da je netko poručio Lutheru da drži jezik za zubima ili..."

"Misliš li da su to isti ljudi koji su ga pokušali smaknuti?"

"Možda. Ne znam."

Frank stisne šake i pogleda kroz prozor automobila. Duboko uzdahne i pogleda u Jacka. "Slušaj, moraš natjerati Luthera da progovori. Ako nam može prokazati ubojicu Christine Sullivan, ja ću umjesto zatvorske kazne u zamjenu za njegovu suradnju preporučiti uvjetnu kaznu i obavljanje društveno korisnih djelatnosti, neće sjediti u zatvoru. Sullivan bi mu vjerojatno dopustio zadržati sve što je ukrao kad bismo uspjeli uhvatiti tog tipa."

"Preporučit ćeš?"

"Recimo to ovako: ščepat ću Gorelicka za gušu. Zadovoljan?" Frank mu pruži ruku.

Jack je polako prihvati, ne skidajući pogleda s policajca. "Zadovoljan."

Frank izađe iz automobila pa ponovno gurne glavu unutra. "Što se mene tiče, ovaj se razgovor nije dogodio i sve što si mi rekao zadržat ću za sebe, bez iznimke. Čak i na klupi za svjedoke. Ozbiljno."

"Hvala ti, Seth."

Seth Frank polako se vrati u svoj automobil a Lexus otplovi niz ulicu, skrene iza ugla i iščezne.

Seth je izvrsno shvaćao kakav je čovjek Luther Whitney. Pa što je uspjelo prestraviti takvog čovjeka?

Dvadeset drugo poglavlje

BILO JE POLA OSAM UJUTRO KAD SE JACK SPARKIRAO NA PARKIRALIŠTU policijske postaje Middleton. Jutro je granulo vedro i sunčano ali zubato. Među brojnim snijegom pokrivenim policijskim automobilima, stajao je i jedan crni, hladnog poklopca motora, što je bio znak da je Seth Frank ranoranilac.

Luther je danas drukčije izgledao, narančasto uzničko odijelo zamijenilo je smeđe odijelo bez prsluka, a njegova prugasta kravata bila je ozbiljna i profesionalna. Mogao bi biti prodavac polica osiguranja ili stariji partner u odvjetničkoj tvrtki, jer mu je sijeda kosa bila uredno podšišana, a još je bio preplanuo u licu od boravka na Barbadosu. Neki branitelji pričekaju s lijepom civilnom odjećom do suđenja kako bi porota vidjela da tuženik nije tako loš čovjek, samo je neshvaćen. Ali će Jack zahtijevati odijelo tijekom cijelog pravosudnog postupka. Nije to bila samo igra, Jack je bio čvrsto uvjeren da Luther ne zaslužuje da ga se paradira u kričavonarančastoj boji. Možda jest kriminalac, ali ne od one vrste od koje, ako se približiš, možeš očekivati nož u rebra ili umobolno zubalo kriminalca na grkljanu. Takvi tipovi zaslužuju nositi narančasto, ako ni zbog čega a ono da se uvijek zna gdje su u odnosu na druge ljude.

Ovaj se put Jack nije potrudio ni otvoriti aktovku. Postupak je bio općepoznat. Lutheru će pročitati navode optužnice. Sudac će upitati Luthera je li razumio optužnicu a tad će Jack uložiti podnesak. Tad će sudac odverglati svoju pjesmu kako bi se utvrdilo razumije li Luther što za sobom povlači braniti se kao nevin i je li Luther zadovoljan sa svojim pravozastupnikom. Jedini je problem bio u tome da je Jacka kopkalo da će mu Luther dati nogu pred sucem i izjasniti se krivim. Ne bi to bio presedan. I tko zna? Prokleti sudac bi to mogao prihvatiti. Ali će se sudac najvjerojatnije strogo pridržavati propisa budući da u slučaju za koji se predviđa smrtna kazna, svaki propust u postupku može značiti temelj za žalbu. A žalbe na smrtne presude ionako se zavlače unedogled. Jack će morati riskirati.

Uz malo sreće, cijeli će postupak potrajati pet minuta. Tad će se odrediti datum suđenja a potom počinje prava zabava.

Budući da je država protiv njega podigla optužnicu, Luther nije imao pravo na uvodno suđenje. To Jacku ne bi puno koristilo, ali bi malko zavirio u to što je država pripremila i okušao se s nekim njihovim svjedocima u unakrsnom ispitivanju iako suci najčešće zdušno onemogućuju branitelje da im ta prigoda posluži kao lov na leptire.

Mogao je i odustati od saslušanja, ali je Jack želio da država odradi svoje. A i želio je da se Luthera vidi u sudnici i želio je da se to 'nije kriv' čuje jasno i glasno. Potom će zaskočiti Gorelicka s molbom za promjenom mjesta suđenja i prebaciti slučaj daleko od okruga Middleton. Uz malo sreće, Gorelick će dobiti frišku figu a ne položaj okružnog tužitelja pa se gospodin državni odvjetnik može idućih nekoliko desetljeća gristi zbog tog razočaranja. A tad će Jack natjerati Luthera da progovori. Zaštitit će Kate. Luther će otpjevati svoju priču a potom će sklopiti nagodbu stoljeća.

Jack pogleda u Luthera. "Dobro izgledaš."

Luthera se usta rastegnu više u cer nego u osmijeh.

"Kate bi te željela vidjeti prije saslušanja."

Odgovor sijevne iz Lutherovih usta. "Ne!"

"Zašto ne? Bože moj, Luther, cijelu vječnost priželjkuješ kontakt s njom i sad kad je ona najzad spremna izaći ti u susret, ti se povlačiš: Dovraga, kadšto te ne shvaćam."

"Ne želim je u svojoj blizini."

"Slušaj, njoj je žao zbog onoga što je učinila. To je razdire. Kažem ti."

Luther strelovito okrene glavu. "Ona misli da se ljutim na nju?"

Jack sjedne. Prvi put je privukao Lutherovu pozornost. Trebao je to već i prije pokušati.

"Naravno da misli. Zašto se u protivnom ne želiš vidjeti s njom?"

Luther pogleda u jednostavni, drveni stol i zgađeno zamaše glavom.

"Reci joj da nisam ljut. Uradila je pravu stvar. To joj reci."

"Zašto joj to *ti* ne kažeš?"

"Ovo mjesto ima puno očiju, čuješ li me? Razumiješ li ti mene? Netko će je ovdje vidjeti sa mnom, potom pomisliti da ona nešto zna što ona ne zna. Vjeruj mi, to nije dobro."

"O kome ti to govoriš?"

Luther sjedne. "Samo joj reci što sam rekao. Reci joj da je volim, da sam je uvijek volio i uvijek ću je voljeti. Reci joj to, Jack. bez obzira na sve."

"Znači, želiš reći da bi taj netko mogao pomisliti da si i meni nešto rekao čak i da nisi?"

"Jack, rekao sam ti da se ne prihvaćaš ovog slučaja, ali me nisi želio poslušati."

Jack slegne ramenima, otvori aktovku i izvadi primjerak *Posta*. "Pročitaj uvodnik."

Luther pogleda prvu stranicu. Tad bijesno baci novine o zid. "Govnar! Mrcina!" Riječi su praskale iz starčevih usta.

Vrata sobe naglo se otvore i mesnati stražar zaviri unutra, ruke položene na službenom revolveru. Jack mu rukom da znak da je sve u redu i čovjek se polako natraške udalji, očiju prikovanih za Luthera.

Jack priđe i podigne novine. Priča s naslovne strane bila je ilustrirana Lutherovom fotografijom snimljenom ispred policijske postaje. Naslov je bio otisnut masnim slovima visine sedam centimetara inače rezerviranima za naslove poput 'Skinsi pobijedili u Super Bowlu': DANAS SASLUŠANJE OSUMNJIČENOG ZA UBOJSTVO SULLIVANOVE. Jack očima preleti ostatak prve stranice. Nove žrtve nastavka etničkog čišćenja u bivšem Sovjetskom Savezu. Ministarstvo obrane priprema novu invaziju na državni proračun. Jackove su oči prelijetale po stranici, ali nisu odmah obratile posebnu pozornost članku o tome kako predsjednik Alan Richmond objavljuje svoju namjeru da pokuša još jednu reformu zdravstvenog sustava, te fotografiju na kojoj je on u dječjem centru u siromašnom jugoistočnom dijelu Washingtona - zgodna prigoda za fotografiranje.

To nasmiješeno lice odjednom pogodi Luthera među oči. Drži siromašnu crnačku dječicu da vidi cijeli svijet. Jebeni, usrani lažljivac. Njegova je šaka opetovano udarala Christine Sullivan. Krv je špricala po zraku. Njegove su se ruke omotale oko njezina vrata poput udava koji bezrazložno guši život. Ukrao je život, eto što je učinio. Ljubi dječicu i ubija žene.

"Luther? Luther!" Jack blago položi ruku na Lutherovo rame. Starčevo se tijelo treslo poput motora kojem je hitno potrebno servisiranje, koje prijeti raspadanjem, kao da se više ne može zadržati unutar raspadajuće ljuštore. Na trenutak Jack pomisli užasnuto nije li Luther ipak ubio tu ženu ili možda njegov stari prijatelj silazi s uma. Njegovi su strahovi minuli kad se Luther okrene i pogleda ga. Mir se vratio, oči su ponovno bile bistre i jasne.

"Jack, samo reci Kate što sam ja rekao tebi. I svršimo s ovim."

ZGRADA SUDA U MIDDLETONU ODAVNO JE SREDIŠTE OKRUGA. STARA stotinu devedeset pet godina, preživjela je Britance u ratu iz 1812. i sjevernjake i južnjake u ratu sjevernjačke agresije ili građanskom ratu, ovisno o tome s koje strane mason-dixonovske linije osoba s kojom razgovarate potječe. Skupa obnova 1947. godine udahнула joj je nov život, i dobri žitelji grada očekivali su da će zgrada stajati na svom mjestu kako bi njihovi praunuci mogli u njoj uživati i povremeno ući u nju, po mogućnosti ni zbog čeg ozbiljnijeg od prometnog prekršaja ili vjenčanog lista.

I dok je prije stajala usamljena na kraju dvosmjerne uličice koja je

predstavljala poslovno središte Middletona, sad je dijelila teritorij s prodavaonicama antikviteta, restoranima, supermarketom, golemim pansionom s benzinskom postajom, sagrađenom od cigle, u skladu s graditeljskom tradicijom tog područja. Nedaleko se nalazio grozd ureda u kojima su bile smještene odvjetničke pisarnice na čijim su jednostavno otmjenim mjednim pločicama stajala imena mnogih ovdašnjih uglednih odvjetnika.

Tiha osim petkom ujutro, kad je bio dan ročišta za građanske i krivične sporove, middletonska je sudnica sad bila poprište prizora zbog kojih bi se gradski praoci prevrtali poput zvrkova u svojim vječnim počivalištima. Na prvi bi se pogled moglo pomisliti da su se plavokošuljaši sa sjevera i pobunjenici s juga slili ovdje jednom zauvijek srediti račune.

Šest televizijskih kombija, inicijala debelo otisnutih na bijelim bočnim stranama, stajali su točno ispred stuba zgrade suda. Njihovi antenski jarboli već su se dizali nebu pod oblake. Mnoštvo znatiželjnika poredanih u deset redova guralo se i probijalo kroz policijski kordon pojačan smrknutim pripadnicima virginijske državne policije, koji su nijemo piljili u mnoštvo reportera koji su im pod nos gurali notese, mikrofone i olovke.

Na svu sreću, zgrada suda imala je i bočni ulaz, koji je danas bio u okružju polukruga specijalne policije s revolverima za omamljivanje i sa štitovima koji su svojom pojavom ubijali u znatiželjnicima volju da im priđu. Kombi s Lutherom stići će na taj ulaz. Nažalost, zgrada suda nije imala natkrivenu garažu. Ali je policija svejedno smatrala da sve ima pod kontrolom. Luther će biti nezaštićen najviše nekoliko sekundi.

Preko puta ulice, redarstvenici naoružani puškama patrolirali su pločnikom, očima vršljali gore-dolje, tražeći pogledom odbljesak metala, otvoreni prozor koji ne bi smio biti otvoren.

Jack pogleda kroz prozorčić sudnice s pogledom na ulicu. Prostorija je bila velika poput auditorija a rukom izrezbaren sudački stol uzdizao se puna dva i pol metra i prostirao na više od pet metara duljine s jednog na drugi kraj. Američka i virginijska zastava stajale su u stavu mirno sa svake strane stola. Usamljeni sudski poslužitelj sjedio je za malim stolom ispred sudačkog, poput remorkera ispred prekooceanskog broda.

Jack pogleda na sat, zagleda se u raspored pripadnika osiguranja pa u stisku predstavnika medija. Novinari su branitelji najbolji prijatelji i najgora noćna mbra. Puno je ovisilo o tome što novinari misle o branjeniku i zločinu. Dobar novinar će se zaklinjati Bogom i svim svecima u svoju objektivnost a istodobno po blatu povlačiti klijenta u najnovijem izdanju svojih novina, puno prije presude. Novinarke su bile sklonije umjerenijem pristupu silovanjima jer su

pokušavale izbjeći da im se predbaci pristranost zbog spola. Iz sličnih razloga, muški bi novinari pokazivali simpatije prema zlostavljanim ženama koje su naposljetku uzvratile udarac. No Luther neće biti te sreće. Na bivšim zatvorenicama koji ubijaju bogate, mlade žene, oštrit će svoja pera svi nazočni kovači riječi, bez obzira na spol.

Jack je već primio nekoliko telefonskih poziva losangeleskih filmskih kompanija koje su navaljivale u želji da osiguraju prava na Lutherovu priču. Prije no što se čovjek uopće izjasnio na sudu. Žele njegovu priču i spremni su za nju platiti. I to dobro. Možda bi im Jack trebao reći da, izvolite samo, ali pod jednim uvjetom. Ako vam nešto kaže, morate mi to prenijeti, jer trenutno, narode, nemam ništa. Nula.

On pogleda na drugu stranu ulice. Naoružani čuvari ulijevali su mu stanovitu sigurnost. Iako je i prošli put posvuda bilo policije ipak je hitac ispaljen. Ovaj je put policija barem pripravna. Drže situaciju više-manje u svojim rukama. Ali nisu računali na jednu pojavu, a ta je pojava upravo dolazila niz ulicu.

Jack munjevito okrene glavu za vojskom novinara i običnih radoznalaca koji su se okrenuli i en masse sjurili prema motoriziranoj povorci. Isprva Jack pomisli da je riječ o Walteru Sullivanu, dok nije ugledao policajce na motorima, kombije tajne službe i najzad dvije američke zastavice na limuzini.

Vojska koju je taj čovjek doveo sa sobom zasjenila je onu koja se spremala dočekati Luthera Whitneya.

Jack je gledao kako Richmond izlazi iz vozila. Iza njega izađe agent s kojim je onomad razgovarao. Burton. Tako se zove. Opasan, ozbiljan tip. Pogledom je prelijetao po okolnom području poput laserske zrake. Ruka mu je bila nekoliko centimetara od predsjednika, spremna da ga u svakom trenutku povuče na tlo. Kombiji s pripadnicima tajne službe zaustave se na drugoj strani ulice. Jedan zađe u uličicu nasuprot zgradi suda. Jack ponovno svrne pogled na predsjednika.

Postave improviziranu pozornicu i počne Richmondova neslužbena tiskovna konferencija. Fotoaparati su škljocali a pedeset odraslih ljudi s diplomom iz novinarstva pokušavalo se progurati pokraj svog susjeda. Nekoliko običnih i razboritijih građana ostalo je na rubu te stiske, a dvojica su videokamerama snimali ono što je za njih nedvojbeno bio nesvakidašnji trenutak.

Jack se okrene i ugleda pokraj sebe grdosiju crnca, sudskog poslužitelja.

"Ovdje sam dvadeset sedam godina i nikad nam nije dolazio predsjednik. A sad ga evo dvaput u jednoj godini. I sad si misli."

Jack mu se nasmiješi. "Pa da je vaš prijatelj uložio deset milijuna u vašu predizbornu kampanju, možda biste i vi došli."

"Puno je velikih riba protiv vas."

"Nema veze, ponio sam palicu sa sobom, gospodine..."

"Samuel, Samuel Long."

"Jack Graham."

"Bit će vam potrebna, Jack. Nadam se da ste je napunili olovom."

"Pa što vi mislite, Samuele? Hoće li mom branjeniku ovdje biti pošteno suđeno?"

"Da ste me to upitali prije dvije, tri godine, rekao bih aha, potpuno pošteno. Da, gospodine." On pogleda u gužvu. "A danas, ne znam. Nije važno na kojem si sudu. Vrhovnom sudu, kod suca za prekršaje. Svijet se mijenja, čovječe. I to ne samo sudovi. Sve se mijenja. Svi se mijenjaju. Više ništa ne znam."

Obojica se ponovno zagledaju kroz prozor.

Vrata sudnice se otvore i uđe Kate. Jack se instinktivno okrene i pogleda je. Danas nije imala odvjetničku odoru, nego crnu plisiranu suknu koja se sužavala u struku gdje ju je opasavao remen. Bluza je bila jednostavna i zakopčana do vrata. Kosu je začesljala od čela i ona joj je padala do ramena. Obrazi rumeni od studeni, a preko ruke je prebacila kaput.

Sjednu zajedno za stol obrane. Samuel se diskretno izgubi.

"Kate, skoro je vrijeme."

"Znam."

"Slušaj, Kate, kao što sam ti rekao preko telefona, nije da te ne želi vidjeti, nego se boji. Boji se za tebe. On te voli više od svega."

"Jack, ne progovori li on, znaš što će se dogoditi."

"Možda, ali imam neke podatke od kojih bih mogao krenuti. Država nema stopostotno slučaj u rukama kao što svi misle."

"Kako to znaš?"

"Vjeruj mi na riječ. Jesi li vidjela predsjednika?"

"Kako bi ga se moglo ne vidjeti? No za mene je to dobro. Nitko me nije ni pogledao na ulasku."

"Pored njega, svi padaju u sjenu."

"Je li on već ovdje?"

"Uskoro."

Kate otvori torbicu i prekopa po njoj tražeći žvakaću gumu. Jack se nasmiješi, skloni njezine drhtave prste s puta i izvadi joj paketić.

"Ne bih li mogla s njim bar telefonski razgovarati?"

"Vidjet ću što mogu učiniti."

Ostanu tako sjediti i čekati. Jackova ruka sklizne preko Kateine i oni oboje pogledaju u masivni stol gdje će za nekoliko minuta sve početi. No zasad su samo čekali. Zajedno.

BIJELI KOMBI SKRENE ZA UGAO, PROĐE POKRAJ POLUKRUGA policajaca i zaustavi se metar od bočnih vrata. Seth Frank se zaustavi točno iza kombija i izađe držeći radio u ruci. Dva policajca siđu iz kombija, pogledom pretraže okolinu. Sve je u redu. Okupljeno mnoštvo je ispred zgrade, bleje u predsjednika. Glavni policajac okrene se i kimne drugom policajcu u kombiju. Nekoliko trenutaka potom pojavi se Luther Whitney, sapetih ruku i gležnjeva, odijela pokrivenog tamnim trenčkotom. Njegova stopala dodirnu tlo i on krene prema sudnici. Ispred i iza njega hodao je po jedan policajac.

U tom trenutku svjetina stigne do ugla. Slijedili su predsjednika, koji je važnim korakom grabio niz pločnik prema mjestu gdje mu je bila parkirana limuzina. Kad je prošao pročelje, on podigne pogled. Kao da je osjetio njegovu nazočnost Luther, čiji je pogled bio prikovan za zemlju, podigne pogled. Jedan užasan trenutak njihovi se pogledi sretnu. Riječi se otmu Lutheru s usta prije no što je bio svjestan što se događa.

"Mrcino." Reкао je to tiho, ali su policajci nešto čuli, jer su se okrenuli budući da je predsjednik prolazio na jedva tridesetak metara od njih. Oni se iznenade. A potom im se misli usredotoče na samo jednu stvar.

Lutheru klecnu koljena. Isprva su policajci pomislili da im on namjerno otežava posao no tad ugledaju kako mu se niz lice slijeva krv. Jedan od njih opsuje i zgrabi Luthera za ruku. Drugi izvuče revolver i zamahne njime u širokim lukovima prema mjestu s kojeg mu se učinilo da je hitac stigao. Događaji koji su uslijedili u idućih nekoliko minuta većini nazočnih bili su kao u nekoj magli. Zvuk metka nije nadglasao klicanje mnoštva. No čuli su ga agenti tajne siužbe. Burton i Richmond u sekundi su bili na zemlji. Dvadeset tamnih odijela s automatskim oružjem načini oko njih ljudsku čahuru.

Seth Frank gledao je kako je onaj kombi tajne službe parkiran u sporednoj uličici jurnuo iz nje i ispriječio se između sad uspaničenog mnoštva i predsjednika. Jedan agent pojavi se vitlajući strojnicom i zvjerajući po ulici, izvikujući nešto u radio.

Frank naredi svojim ljudima da zaštite svaki četvorni centimetar područja, sva raskršća zatvorit će se za promet i započet će pretraga zgradu po zgradu. Uskoro će stići kamioni puni policajaca, ali je Frank osjećao da je prekasno.

Frank se nađe pokraj Luthera. Gledao je s nevjericom kako topla krv natapa snijeg, topi ga u mučnu skrletnu lokvu. Pozvali su hitnu pomoć i njihovo će vozilo uskoro stići. Ali je Frank znao da je odveć kasno i za vozila hitne pomoći. Lutherovo je lice već probljedjelo, oči se zacaklile, prsti zgrčili. Luther Whitney

imao je dvije rupe u glavi a prokleti je metak načinio rupu u i kombiju nakon što je izašao iz Luthera. Netko se nije šalio.

Frank sklopi Lutheru oči pa se osvrne. Predsjednik je ustao i žurno su ga utrpavali u njegovu limuzinu. Za nekoliko sekundi, limuzina i kombi iščeznu. Novinari nahrupe prema mjestu ubojstva, ali Frank da znak svojim ljudima i novinare dočeka zid bijesnih i postidjenih policajaca koji su mahali pendrecima i priželjkivali da netko nešto pokuša.

Seth Frank pogleda u tijelo. Skine kaput usprkos hladnoći i pokrije njime Lutherov prsni koš i glavu.

Jack je stigao do prozora nekoliko trenutka nakon što je počela vriska. Puls mu je probio sve podnošljive vrijednosti a čelo mu se naglo oblilo znojem.

"Ostani ovdje, Kate." On je pogleda. Skamenila se, na licu joj se već vidjelo da je svjesna da se Jack nada nečem nemogućem.

Iz utrobe sudnice pomoli se Samuel. "Što se, dovraga, događa?"

"Samuel, pripazite na nju, molim vas." Samuel kimne glavom i Jack istrči van.

Ispred zgrade suda bilo je više ljudi s puškama no što je Jack ikad vidio, osim u hollywoodskim ratnim filmovima. On potrči do bočnog zida suda i skoro mu glavu raspoluti policajac od stotinu trideset kilograma koji je zamahnuo pendrekom no tad zagrmi Frankov glas.

Jack se oprezno približi. Svaki njegov korak po utrdom snijegu čini se da traje mjesec dana. Sve oči kao da su uprte u njega. Zgrčeni lik ispod kaputa. Krv natapa djevičanski bijeli snijeg. Tjeskobni ali istodobno zgađeni izraz lica detektiva Seta Franka. Jack će se sjećati svega toga u mnogim besanim noćima, vjerojatno ostatak života.

Kad je naposljetku čučnuo pokraj prijatelja, počne podizati sako, ali prestane. Okrene se i pogleda u smjeru iz kojeg je upravo došao. More novinara se razdvojilo. Čak se i živi policijski zid malo odmaknuo tek toliko da je propuste.

Kate je dugo stajala ondje, bez kaputa, drhturila na vjetru koji se stuštio niz ljevkašti prostor između zgrada. Gledala je ravno preda se, tako napregnuta pogleda da se činilo da istodobno ne primjećuju ništa i sve. Jack počne ustajati, krene prema njoj, ali u nogama nije imao dovoljno snage. Do prije nekoliko minuta, nestrpljiv i željan borbe, bijesan kao ris na svog nesusretljivog branjenika, a sad bez atoma snage.

Uz Frankovu pomoć, on se uspravi na nesigurne noge i pride joj. Prvi put u životu, znatiželjni novinari nisu pokušavali postavljati pitanja. Fotoreporteri kao da su zaboravili snimati. Kad je Kate kleknula pokraj svog oca i nježno položila ruku na njegovo nepomično rame, jedini su zvukovi bili vjetar i udaljeno zavijanje pristizućeg vozila hitne pomoći. Nekoliko minuta, svijet je stao ispred

zgrade suda okruga Middleton.

DOK GA JE LIMUZINA HITRO ODVOZILA NATRAG U GRAD, ALAN Richmond zagladi kravatu i natoči si piće. U mislima se upusti u zamišljanje naslova koji će preplaviti iduća izdanja. Najvažniji televizijski programi vijesti slinit će nad njim a on će izmusti iz tog najviše što se bude moglo. Nastavit će sa svojim dogovorenim dnevnim rasporedom. Predsjednik čvrst kao stijena. Meci fijuču oko njega a on ni da trepne, nastavlja upravljati zemljom, *voditi* narod. Već si može zamisliti ispitivanja javnog mnijenja: Povećat će svoju prednost za najmanje deset bodova. A nimalo muke. Kad će se najzad suočiti s dostojnim izazovom?

Bill Burton pogleda u predsjednika kad se limuzina približila ulazu u D.C. Luther Whitney je upravo uhvatio kraći kraj najsmrtonosnijeg komada municije koji je Collin našao da njome napuni pušku a ovaj čovjek mirno pijucka osvježavajući napitak. Burtonu se okrene želudac. A slučaj još nije svršen. Ni u najluđim snovima nije se ponadao da će ovo ikad zaboraviti, ali bi možda mogao proživjeti ostatak života kao slobodan čovjek. Čovjek čija ga djeca poštuju, premda on samog sebe više ne poštuje.

Dok je nastavio tako promatrati predsjednika, Burton zaključi da se govnar zapravo diči samim sobom. Vidio je takav spokoj i prije, u počinitelja najgnusnijih i najsračunatijih zločina. Nema grizodušja iako je upravo žrtvovano jedno ljudsko biće. Umjesto toga, provala ushita. Likovanje. Burton se prisjeti tragova na vratu Christine Sullivan. Slomljene vilice. Zlokobnih zvukova koji su dopirali s druge strane vrata ostalih spavaćih soba. Vođa naroda.

Burton se prisjeti i sastanka s Richmondom kad mu je sve ispričao. To nije bilo ugodno iskustvo, jedino mu je godilo vidjeti Russellovu kako se vrpolti kao crv.

Richmond se bio zagledao u oboje. Burton i Russellova sjedili su jedno pokraj drugog. Collin se držao bliže vratima. Skupili su se u privatnim odajama prve obitelji. Dio Bijele kuće koji željnoj publici nikad nije dopušteno vidjeti. Ostatak prve obitelji bio je na kraćem odmoru u posjetu rodbini. I bolje je tako. Najvažniji član te obitelji nije najbolje volje.

I tako je predsjednik, najzad, bio upoznat sa svim bitnim činjenicama, od kojih je najzanimljivija bila nož za otvaranje pisama, na kojem je bilo osobito inkriminirajućih dokaza, a koji je završio u rukama njihova neustrašivog i zločinačkog svjedoka. Krv se skoro sledila u predsjednikovim žilama kad mu je Burton rekao za to. I dok su te riječi silazile preko agentovih usana, predsjednik

je okrenuo glavu prema Russellovoj.

Kad je Collin spomenuo Russelličin naputak da se oštrica i držak ne obrišu, predsjednik je ustao i nadnio se nad predstojnicu svog ureda koja se odmicala i ukopavala u stolac tako da je skoro utonula u njega. Njegov je pogled ubijao. Ona naposljetku pokrije lice rukom. Njezina je bluza ispod pazuha bila natopljena znojem. U grlu nije imala sline.

Richmond je ponovno sjeo za stol. Polako je zdrobio led u svom koktelu pa se zagledao kroz prozor. Još je bio službeno odjeven, samo je olabavio kravatu. Kad je prozborio, nastavio je gledati u prazno.

"Koliko, Burtone?"

Burton prestane gledati u pod. "Tko zna? Možda nikad."

"Možeš ti i bolje. Želim tvoju stručnu procjenu."

"Rekao bih, više prije nego poslije. Sad ima i odvjetnika. Jednom će, nekako, taj tip nekome propjevati."

"Imamo li pojma gdje bi 'to' moglo biti?"

Burton od nelagode protrlja ruke. "Ne, gospodine. Policija mu je pretražila kuću, automobil. Da su našli nož, ja bih za to doznao."

"Ali znaju da nedostaje iz Sullivanove kuće?"

Burton kimne glavom. "Policija shvaća da je taj predmet važan. Iskrsne li taj nož negdje, znat će što im je s njim činiti."

Predsjednik ustane i prstima se poigra s osobito ružnom zbirkom kristala svoje supruge koja je stajala izložena na jednom od stolova. Pokraj kristala bile su fotografije članova njegove obitelji. Zapravo, njihove mu fizionomije nisu dopirale do svijesti. Jedino što je vidio na njihovim licima bila je buktinja njegova položaja. Lice kao da mu se zarumenjelo od nevidljivog požara. Prijetila je opasnost da će se povijest morati iznova pisati, a to sve zbog jedne kurvice te pretjerano častohlepne predstojnice predsjednikova ureda.

"Imate li pojma koga je Sullivan unajmio?"

Ponovno odgovori Burton. Russellova se više nije računala. A Collin je bio ovdje samo da bi mu se reklo što da učini. "Jednog od dvadeset ili trideset najskupljih plaćenih ubojica. Tko god on bio, odavno se izgubio."

"Ali si stavio bubu u uho našem prijatelju detektivu?"

"On zna da ste vi u 'najboljoj namjeri' rekli Walteru Sullivanu za mjesto i vrijeme. A Sullivan je dovoljno pametan da zbroji dva i dva."

Predsjednik iznenada dohvati jedan komad kristalnog kompleta i zavitla ga o zid. Smrskane krhotine razlete se po cijeloj sobi, a njegovo se lice zgrči od mržnje i gnjeva od kojeg zadrhti čak i Burton. "Prokletstvo, da nije promašio, sve bi bilo u najboljem redu."

Russellova pogleda u sićušne komadiće kristala na sagu. Ti komadići, to je njezin život. Sve te godine školovanja, tlake, stosatnih radnih tjedana. Za ovo.

"Policija će ispitati to sa Sullivanom. Pobrinuo sam se da detektivu zaduženom za slučaj jasno ukažem na mogućnost Sullivanove umiješanosti." Burton nastavi: "Ali premda je on najveći sumnjivac, on će sve poricati. Ništa mu neće moći dokazati. Nisam siguran kamo nas to vodi, gospodine."

Richmond se ushoda po sobi. Kao da priprema govor ili se sprema rukovati s odredom izviđača iz neke države srednjeg zapada. No zapravo je razmišljao kako nekog ubiti a da nikakva krivnja, čak ni tračak sumnje, ne padne na njega.

"A ako ponovno pokuša? I ovaj put uspije?"

Burton ga pogleda zbunjeno. "Kako da budemo Sullivanova ruka?"

"Tako da to učinimo sami."

Nekoliko minuta nitko ne reče ni riječi. Russellova je zapanjeno gledala u svog šefa. Upravo joj je cijeli život otišao do vrata a sad ju se uvlači u planiranje ubojstva. Otkad je sve ovo počelo, osjećala se emocionalno prazna. Bila je potpuno uvjerena da se situacija ne može pogoršati. Ali se prevarila.

Najzad se Burton odvaži načiniti malu analizu. "Mislim da policija ne bi povjerovala da bi Sullivan mogao biti tako lud. Sigurno zna da ga motre, ali mu ne mogu ništa dokazati. Upucamo li Whitneyja, nisam siguran da će posumnjati u Sullivana."

Predsjednik se zaustavi. Postavi se pred Burtona. "Pa neka policija dođe do tog zaključka, ako im to ikad uspije."

Richmondu Walter Sullivan više nije bio potreban za osvajanje Bijele kuće. Još važnije od toga bilo je to što je to savršen način kako se riješiti obveze podrške Sullivanova ugovora s Ukrajinom a na štetu Rusije, podrška koja mu je politički bila sve teži kamen oko vrata. Padne li na Sullivana imalo sumnje da je skrivio smrt ubojice svoje žene, više neće sklapati poslove na međudržavnoj razini. Richmond će mu nenametljivo uskratiti svoju podršku. Svi važni čimbenici razumjet će to nijemo povlačenje.

"Alan, zar ćeš Sullivanu namjestiti ubojstvo?" Bile su to prve riječi koje je progovorila Russellova. Njezino je lice odražavalo potpunu zaprepaštenost.

On je pogleda s neprikrivenim prezirom u očima.

"Alan, razmisli o svojim riječima. Govorimo o Walteru Sullivanu, a ne nekom sitnom lupežu do kojeg nitko ne drži."

Richmond se nasmiješi. Njezina ga je glupost zabavljala. Činila se tako pametna, tako izvanredno sposobna kad ju je doveo u svoju administraciju. Prevario se.

Predsjednik na brzinu sračuna. Sullivan u najboljem slučaju ima dvadeset

posto izgleda da ga osude zbog ubojstva. Kad bi se našao u sličnoj situaciji, Richmond se ne bi libio upustiti u takav rizik. Sullivan je velik dečko, zna se brinuti za sebe. A ako ne uspije? E pa zato postoje zatvori. Pogleda u Burtona.

"Burtone, jesi li *ti* shvatio?" Burton ne odgovori.

Predsjednik odsiječe: "Burton, već si ga htio ubiti. Koliko ja primjećujem, ulozi se nisu promijenili. Zapravo su možda čak i viši. Za *sve* nas. Razumiješ li, Burton?" Richmond pričeka trenutak pa ponovi pitanje.

Burton najzad podigne pogled i reče tiho: "Razumijem."

Iduća dva sata razrađivali su plan.

Kad su dva agenta i Russellova ustali, predsjednik je pogleda. "Pa reci mi, Gloria, što se dogodilo s novcem?"

Russellova mu pogleda u oči. "Anonimno je darovan američkom Crvenom križu. Mislim da je riječ o jednoj od njihovih najizdašnijih donacija u povijesti postojanja."

Vrata su se zatvorila a predsjednik se nasmiješio. *Lijepa završna gesta. Uživaj u njoj, Luther Whitney. Uživaj dok još možeš, ti beznačajna mala gnjido.*

Dvadeset treće poglavlje

WALTER SULLIVAN SJEDNE U STOLAC S NAMJEROM DA ČITA KNJIGU, ali je ne otvori. Misli mu odlutaju u prošlost. Događajima koji su se činili nestvarniji, nepovezaniji s njegovim životom od svega što mu se ikad dogodilo u životu. Unajmio je profesionalnog ubojicu. Da ubije nekog tko je optužen za ubojstvo njegove supruge. Posao je šepRTLjavo izvršen. Na čemu je Sullivan u duši bio zahvalan. Njegova je duševna bol minula toliko da je shvatio da je to što je učinio bilo pogrešno. Civilizirano društvo mora se pridržavati određenih postupaka kako ne bi postalo necivilizirano. A bez obzira na to koliko to za njega bilo bolno, on je civiliziran čovjek. On će se pridržavati pravila.

Tad baci pogled na novine. Stare nekoliko dana. Njihov sadržaj bubnjao mu je bez prestanka u glavi. Debeli, crni naslovi isticali su se na bijeloj pozadini stranice. On se zagleda u njih. U glavi su mu se počele kristalizirati sumnje. Walter Sullivan nije bio samo milijarder, nego je posjedovao i blistav i pronicav um. Um koji bi u šumi vidio i drveće.

Luther Whitney je mrtav. Policija nema osumnjičenih. Sullivan je provjerio očitu mogućnost. McCarty je tog dana bio u Hong Kongu. Poslušao je Sullivanovu posljednju uputu. Walter Sullivan odustao je od lova. Ali ga je netko drugi nastavio umjesto njega.

A jedina osoba, osim njegova nevještog plaćenog ubojice, koja to pouzdano zna je Walter Sullivan.

Sullivan pogleda na svoju staru uru. Bilo je tek sedam sati ujutro a on je već na nogama dva sata. Dvadeset četiri sata u danu sad mu malo znače. Što je stariji, to su mu nevažniji vremenski parametri. U četiri sati ujutro mogao bi biti potpuno rasanjen u zrakoplovu iznad Tihog oceana a u dva sata poslije podne u najdubljem snu.

Prebirao je po mislima mnoge činjenice, a mozak mu je brzo radio. Snimka mozga načinjena prilikom posljednjeg sistematskog pregleda pokazala je da ima mozak mlad i vitalan poput dvadesetogodišnjaka. I taj je sjajni um sad zbrajao nepobitne činjenice koje će ga dovesti do zaključka koji će zaprepastiti čak i njega.

On podigne slušalicu na svom radnom stolu. Ogledavao se po ulaštenoj lamperiji od trešnjeva drva u svojoj radnoj sobi dok je birao broj.

Odmah ga spoje sa Sethom Frankom. Isprva nije imao povoljno mišljenje o detektivu, ali mu je Sullivan nevoljko odao priznanje kad je uhapsio Luthera Whitneya. Ali sad?

"Da gospodine Sullivan, čime vam mogu pomoći?"

Sullivan se nakašlje. Glas mu je zvučao skrušeno, što je bilo posve nenalik njegovu uobičajenu tonu. Čak je i Frank to primijetio. "U vezi s onim podatkom koji sam vam prije dao o Christy... ovaj... o Christininu iznenadnom odustajanju na putu za aerodrom kad smo trebali otputovati na naše imanje na Barbados."

Frank se uspravi u stolcu. "Sjetili ste se još nečeg?"

"Zapravo bih želio provjeriti jesam li vam dao kakav razlog zbog kojeg ona nije otputovala?"

"Ne shvaćam vas baš najbolje."

"Vjerojatno me godine ipak sustižu. Bojim se da mi ne slabe jedino kosti iako to, poručniče, ne bih priznao ni sebi a kamoli nekom drugom. Dakle, čini mi se da sam vam rekao da joj je pozlilo i da se morala vratiti kući. Hoću reći, *mislim* da sam vam tako rekao."

Seth izvadi spis i provjeri iako je bio siguran u odgovor. "Rekli ste da nije rekla zašto, gospodine Sullivan. Rekla je da ne ide, a vi niste navaljivali."

"Ah, tako znači. Hvala vam, poručniče."

Frank ustane. Jednom rukom podigne šalicu s kavom, pa je spusti. "Samo trenutak, gospodine Sullivan. Zašto ste pomislili da ste mi rekli da je vašoj supruzi pozlilo? Zar je bila bolesna?"

Sullivan ne odgovori odmah. "Zapravo i ne, poručniče Frank. Bila je izvanredno zdrava. A sad da vam odgovorim na vaše pitanje. Vjerojatno sam pomislio da sam vam rekao nešto drugo jer, istini na volju, osim mojih povremenih rupa u pamćenju, mislim da sam posljednja dva mjeseca proveo pokušavajući se uvjeriti da je Christine imala neki razlog zbog kojeg nije otputovala. Bilo kakav."

"Gospodine?"

"Kako bih, u svojoj glavi, opravdao što joj se dogodilo. Kako to ne bi ostala puka slučajnost. Ja ne vjerujem u sudbinu, poručniče. Za mene sve ima svrhu. Vjerojatno sam se želio uvjeriti da je i Christinin ostanak imao svrhu."

"Oh."

"Ispričavam se ako vas je moja staračka senilnost nepotrebno dovela u zabunu."

"Nema na čemu, gospodine Sullivan."

FRANK SPUSTI SLUŠALICU I DOBRIH SE PET MINUTA, ZAGLEDA U ZID. Što je to bilo, dovraga?

Na prijedlog Billa Burtona, Frank se diskretno raspitao o mogućnosti da je Sullivan unajmio plaćenog ubojicu kako pretpostavljeni ubojica njegove supruge

ne bi stigao do suda. Takva je istraga išla sporo, u tim se vodama mora oprezno gacati. Frank mora misliti na svoju karijeru, izdržavati obitelj a ljudi poput Waltera Sullivana imaju vojsku jako utjecajnih prijatelja u vladi koji bi ga profesionalno mogli baciti u bijedu.

Dan nakon što je onaj metak prekinuo život Luthera Whitneya, Seth Frank se odmah raspitao gdje je Sullivan bio u to vrijeme, iako nije ni na čas pomislio da je starac osobno povukao okidač na topu koji je izbacio Luthera Whitneya u onaj svijet. Ali je naručeno ubojstvo bilo osobito opako djelo, pa premda je detektiv imao razumijevanja za milijarderov motiv, činjenica je bila da je vjerojatno dao ustrijeliti pogrešnog čovjeka. Posljednji razgovor sa Sullivanom samo je povećao broj pitanja, a nije mu pružio novih odgovora.

Seth Frank sjedne i nakratko se zapita hoće li mu itko ikad skinuti tu nerješivu brigu s vrata.

POLA SATA POSLIJE, SULLIVAN NAZOVE LOKALNU TELEVIZIJSKU POSTAJU koje je, uzgred, bio i većinski vlasnik. Njegov je zahtjev bio jednostavan i jezgrovit. Za sat vremena na kućna mu vrata isporuče paket. Nakon što mu jedna kućna pomoćnica preda kutiju, on je isprati do vrata sobe, koja zatvori i zaključa pa pritisne polugicu na zidu. Mala ploča nečujno se spusti i otkrije vrlo moderni audiovizualni uređaj. Iza većeg dijela tog zida nalazio se ultramoderni kućni videosustav koji je Christine Sullivan vidjela jednog dana u časopisu i morala ga imati, premda se njezin ukus u videu protezao od pornografije do sapunica, a ni jedno ni drugo nije predstavljalo nikakav izazov za tog diva elektroničke tehnologije.

Sullivan pažljivo odmota audiokasetu i ubaci je u kasetofon. Poklopac se automatski zatvori i vrpca se počne odmatati. Sullivan posluhne nekoliko trenutaka. Kad je začuo željene riječi, na njegovu tajanstvenom licu nisu se mogli primijetiti nikakvi osjećaji. Očekivao je čuti što je čuo. Bezočno je lagao detektivu. Pamćenje ga je izvrsno služilo. Kad bi mu barem vid bio upola tako dobar. Jer je zaista bio slijepa budala pred tom činjenicom. Osjećaj koji se naposljetku probije kroz zagonetnu crtu njegovih usta i tamno sivilo njegovih zamišljenih očiju bio je bijes. Bijes kakav nije dugo osjetio. Čak ni zbog Christyne smrti. Gnjev koji može naći oduška jedino u akciji. Sullivan je bio čvrsto uvjeren da prvi rafal ujedno treba biti i posljednji, jer to znači ili da si ti sredio njih, ili su oni sredili tebe, a on nije bio naviknut gubiti.

POGREB JE BIO SKROMAN I BILE SU NAZOČNE JOŠ SAMO TRI OSOBE osim svećenika. Sve je organizirano u potpunoj tajnosti kako bi se izbjegle novinarske horde. Lutherov je lijes bio zatvoren. Tragovi traume na glavi nisu bili trajna uspomena koju bi najbliži željeli ponijeti sa sobom.

Božjem poslaniku ni podrijetlo pokojnika ni način preminuća nisu bili važni i obred je bio primjereno dostojanstven. Vožnja do obližnjeg groblja bila je kratka koliko i pogrebna povorka. Jack i Kate su se odvezli zajedno, iza njih se vozio Seth Frank. Sjedio je u stražnjem dijelu crkve, zbunjen i u neprilici. Jack se rukovao s njim, Kate ga nije ni pogledala.

Jack se nasloni na svoj automobil i zagleda u Kate koja je sjedila u metalnom stolcu na rasklapanje pokraj zemljane jame koja je upravo prihvatila njezina oca. Jack se osvrne. Ovo groblje nije bilo dom veličanstvenih spomenika u spomen na mrtve. Bila je rijetkost vidjeti uspravan nadgrobnik kamen, većina ih je bila ležećih, crni pravokutnik sa stanarevim imenom, datumima ulaska u svijet živih i izlaska iz njega. Na nekoliko je pisalo 'voljenom' ili 'voljenoj', no na većini nije bilo oprostajne poruke.

Jack ponovno pogleda u Kate i ugleda kako je Seth Frank krenuo prema njoj, no tad se detektiv očito predomislio i tiho pride Lexusu.

Frank skine naočale. "Lijep ispraćaj."

Jack slegne ramenima. "Nema zapravo ničeg lijepog u tome kad te ubiju." Iako dijametralno suprotnog mišljenja od Kateina o cijelom tom slučaju, nije potpuno oprostio Franku to što je dopustio da Luther ovako umre.

Frank umukne, zagleda se u lak na automobilu, izvadi cigaretu, ali se predomisli. Gurne ruke u džepove i zagleda se u daljinu.

Bio je nazočan na obdukciji Luthera Whitneyja. Prostrijelna šupljina bila je golema. Traumatski valovi zrakasto su se širili od putanje metka tolikom brzinom da se polovica Lutherova mozga doslovce rasprsnula. A nije ni čudo. Metak koji su izvadili iz sjedišta policijskog automobila bio je da ti oči iskoče. Magnum 0,460. Sudski patolog rekao je Franku da se taj tip streljiva često upotrebljava za sportski lov, osobito na krupnu divljač. A tako velika oštećenja nisu bila čudna ni zato što se metak zabio u Whitneyja silom od četrdeset tisuća newtona. Kao da je netko na jadnika bacio zrakoplov. Lov na krupnu divljač! Frank umorno odmahne glavom. A to se dogodilo u njegovoj smjeni, naočigled njemu. Nikad to neće zaboraviti.

Frank pogleda preko zelenog prostranstva, posljednjeg počivališta za više od dvadeset tisuća u miru preminulih. Jack se nasloni na automobil i pogledom isprati Frankov.

"Ima li tragova?"

Detektiv cipelom zagrebe po zemlji. "Nekoliko. A nijedan ne vodi nikamo."

Obojica se odmaknu od automobila kad je Kate ustala, položila kiticu cvijeća na zemljani humak pa se uspravila i zagledala preda se. Vjetar je minuo. Premda zubato, sunce je bilo žarko i grijalo dušu.

Jack zakopča kaput do vrata. "Pa što sad? Slučaj zaključen? Nitko da ne bi spočitnuo."

Frank se nasmiješi, odluči da će ipak zapaliti. "Ni u snu, šefe."

"Pa što ćeš?"

Kate se okrene i pođe prema automobilu. Seth Frank natakne šešir na glavu, izvadi ključeve od automobila.

"Jednostavno - naći ubojicu."

"KATE, ZNAM KAKO SE OSJEĆAŠ, ALI MI MORASH VJEROVATI. NI ZA ŠTO te nije krivio. Ni za što nisi ti bila kriva. Kao što si rekla, gurnuli su te u to protiv tvoje volje. Nisi ti željela ništa od ovog. Luther je to shvatio."

Bili su u Jackovu automobilu, vraćali se u grad. Sunce je bilo u razini očiju i primjetljivo zapadalo svakim prijeđenim kilometrom. Bili su sjedili u njegovu automobilu na groblju skoro dva sata jer ona nije željela otići. Kao da će Luther, pričekati li ona dovoljno dugo, ustati iz groba i pridružiti im se.

Ona odškrine prozor i uska struja zraka proguta unutrašnjost automobila i rastjera automobilske mirise gustom vlagom koja je naviještala još jedno nevrjeme.

"Detektiv Frank nije odustao od istrage, Kate. Još traži Lutherova ubojicu."

Ona ga najzad pogleda. "Briga me što on kaže da će učiniti." Popipa se po nosu, crvenom i natečenom, i vraški osjetljivom na dodir.

"Nemoj tako, Kate. Pa nije on želio da Luthera ubiju."

"A je li? Slučaj pun rupa, koji bi se na suđenju rasprsnuo poput napuhanog balona pa bi svi sudionici, uključujući i odgovornog detektiva, ostali posrani. Umjesto toga imaš leš i adaktiran slučaj. Pa da čujem još jednom, što bi taj majstor od detektiva radije želio?"

Jack se zaustavi na crvenom svjetlu i nasloni na sjedište. Znao je da Frank igra poštnu igru s njim, ali nije bilo načina u to uvjeriti Kate.

Svjetlo se promijeni i on krene. Pogleda na sat. Mora se vratiti u ured, pod pretpostavkom da se ima kamo vratiti.

"Kate, mislim da ne bi trebala ostati sama. A da se nastanim kod tebe nekoliko

dana? Ti ćeš ujutro kuhati kavu, a ja ću se pobrinuti za večeru. Dogovoreno?"

Očekivao je bezodvlačno odrečni odgovor i već je pripremio uzvratni.

"Siguran si?"

Jack je pogleda i ugleda kako ga promatraju raširene, natečene oči. Svaki živac u njezinu tijelu bio je na rubu da pomahnita. Kad se prisjetio događaja vezanih uz tu, za njih oboje, tragediju, on odjednom shvati da je potpuno smetnuo s uma silinu boli i krivnje koju ona osjeća. Ta ga spoznaja zapanji, čak i više no zvuk onog metka koji se čuo u sudnici dok je sjedio i držao je za ruku i znao prije no što su im se prsti raspleli, da je Luther mrtav.

"Siguran sam."

Te se večeri ugodno smjestio na kauču. Pokrivač je navukao do brade, zaklon protiv propuha koji je pirkao preko njegovih prsiju iz nevidljive pukotine u prozoru nasuprot njemu. Tad začuje cvilež vrata i ona izade iz svoje spavaće sobe. Bila je odjevena u isti onaj ogrtač, a kosu čvrsto povezala u punđu. Lice joj je bilo svježije i čisto, samo je jedva primjetni crveni sjaj na njezinim obrazima ukazivao na duševni potres.

"Treba li ti što?"

"Dobro sam. Ovaj je kauč puno udobniji no što sam mislio da će biti. Ja još imam isti kauč iz našeg stana u Charlottesvilleu. Mislim da u njemu nema nijedne opruge - sve počivaju u miru."

Nije se nasmiješila, ali je sjela pokraj njega.

Dok su živjeli zajedno, ona bi se okupala svake večeri. Kad bi došla u krevet, mirisala bi tako ugodno da bi ga to sludilo. Poput mirisa novorođenčeta, u njemu nije bilo ničeg kvarnog. Ona bi glumila da nije tog svjesna sve dok se on izmučen ne bi svalio na nju, ona se nasmiješila vragolasto i pomilovala ga, a on bi nekoliko minuta razmišljao o tome kako kristalno jasno shvaća da žene vladaju svijetom.

Njegove ga sirove strasti polako ali sigurno stanu obuzimati kad je ona naslonila glavu na njegovo rame. No njezino iscrpljeno držanje i krajnje malodušje brzo su zgasili njegove putenije sklonosti i ostavile ga s priličnim osjećajem krivnje.

"Nisam sigurna da ću biti zabavno društvo."

Je li naslutila što on osjeća? Kako? Njezine misli, sve njezino, jamačno je milijunima kilometara od ovog mjesta.

"Zabava nije bila dio pogodbe. Znam se za sebe brinuti, Kate."

"Zaista sam ti zahvalna."

"Na pamet mi ne pada ništa važnije."

Ona mu stisne ruku. Kad je ustala, preklop na njezinu ogrtaču se otvori i izloži

pogledu velik dio njezinih dugih i vitkih nogu i bilo mu je drago da će te noći spavati u drugoj sobi. Njegova razmišljanja do ranih jutarnjih sati uključivala su slike prinčeva na bijelom konju čija je bijela odora ukaljana tamnim mrljama te odvjetnika-idealista koji spavaju sami.

Treću se noć ponovno smjestio na kauču. I kao onomad, ona izade iz svoje sobe, Začuvši škripu vrata, on odloži časopis koji je čitao. No ovaj put ona ne pride kauču. On naposljetku izvije vrat i su sretno se s njezinim pogledom. Večeras nije izgledala pogruženo. A večeras nije ni na sebi imala ogrtač. Kate se okrene i vrati u spavaću sobu. Vrata ostanu otvorena.

Jedan trenutak on ne učini ništa. Tad ustane, pride vratima i zaviri u njezinu sobu. U tami je nazirao njezin lik na krevetu. Pokrivač je bio u nožju kreveta. Suočio se s obrisima njezina tijela, nekoć mu poznatih poput vlastitih. Ona ga pogleda. Razabirao je ovale njezinih očiju čiji je pogled bio uprt u njih. Nije ispružila ruku prema njemu, nikad to nije činila.

"Sigurna si?" On se osjeti obvezan to upitati. Nije želio jutarnja predbacivanja, snuženost, smućenost.

Umjesto odgovora, ona ustane i povuče ga na krevet. Madrac je bio tvrd i topao gdje je ona ležala. U sekundi je bio gol kao i ona. Automatski prstom prijede po polumjesecu njezinih usana, pomakne ruku oko nepravilnih usta, koja su sad dodirivale njegova. Oči je držala otvorene i u ovom trenutku, nakon dugo vremena, nije bilo suza, otečenosti, samo izraz na koji je bio naviknut, koji je očekivao zauvijek u svojoj blizini. On je polako objuči rukama.

DOM WALTERA SULLIVANA U SVOJOJ JE POVIJESTI UGOSTIO UGLEDNIKE visokog ranga. No današnja je večer bila posebna čak i u usporedbi s tim prošlim posjetama.

Alan Richmond podigne svoju čašu vina i održi kratku ali govornički uvjerljivu zdravicu svom domaćinu a ostala četiri brižljivo odabrana bračna para kucnu se čašama. Prva dama, blistava u jednostavnoj crnoj haljini, pepeljastoplave kose koja je uokvirivala isklesano lice koje se iznenađujuće dobro othrvalo godinama i bilo vrlo fotogenično, nasmiješi se milijarderu. Premda naviknuta biti okružena bogatim, pametnim i profinjenim ljudima, ona je, poput većine ljudi, osjećala strahopoštovanje za Waltera Sullivana i ljude poput njega, ako ni zbog čega a ono zbog njihove jedinstvenosti.

Premda izvanjski još u koroti, Sullivan je bio osobito druželjubiv. Uz uveznu kavu u prostranoj knjižnici, razgovor se kretao od povoljnih prilika za sklapanje

globalnih poslova, najnovijih manevara uprav nog odbora saveznih rezervi, nedjeljnih izgleda Skinsa protiv 49-ersa, do izbora iduće godine. Nitko od nazočnih nije pretpostavljao da će Alan Richmond mijenjati profesiju nakon što se prebroje glasovi.

Osim jedne osobe.

Kad se opraštao, predsjednik se nagne prema Walteru Sullivanu, zagri ga i reče mu nekoliko privatnih riječi. Sullivan se nasmiješi predsjednikovim opaskama. Tad starac malo zaglavinja, ali povrti ravnotežu uhvativši se za predsjednikove ruke.

Nakon odlaska gostiju, Sullivan popuši cigaru u radnoj sobi. Kad je prišao prozoru, ugleda kako se svjetla predsjednikove povorke brzo gube iz vida. Sullivan se morao nasmiješiti. Prizor kako se predsjednik jedva primjetno žacnuo kad ga je Sullivan zgrabio za podlakticu bio je trenutak pobjede. Pogodio je to kao ćorava kokoš, ali se takva nagađanja katkad isplate. Detektiv Frank vrlo je otvoreno milijarderu ispričao svoje teorije o ubojstvu njegove supruge. Teorija koja je posebno zanimala Waltera Sullivana bila je ona da je njegova žena ranila napadača nožem za otvaranje pisama, vjerojatno u nogu ili ruku. Čini se da je zasjekla dublje no što je policija pretpostavila. Vjerojatno oštetila živac. Površinska bi rana sigurno dosad zacijeljela.

Sullivan polako izade iz radne sobe i na izlazu ugasi svjetlo. Predsjednika Alana Richmonda jamačno nije jako zaboljelo kad su se Sullivanovi prsti zarili u njegovo meso. Ali kao kod svakog srčanog udara, iza malog bola najčešće slijedi puno jači. Sullivan se razdragano nasmiješi razmišljajući o mogućnostima izbora.

S VRHA UZVISINE WALTER SULLIVAN GLEDAO JE U DRVENU KUĆICU zelenog limenog krova. Omota šal oko ušiju, podboči onemoćale noge štapom. Bilo je studeno u brdima jugozapadne Virginije u ovo doba godine a vremenska je prognoza nepogrešivo predviđala snijeg, puno snijega.

On se počne spuštati niz, trenutačno, tvrdo granitno tlo. Kuća je bila izvrsno očuvana, zahvaljujući njegovoj lisnici bez dna i dubokom osjećaju nostalgije koji kao da ga je sve jače obuzimao kako se približavao trenutak da i on postane tračak prošlosti. Woodrow Wilson bio je u Bijeloj kući a kugla zemaljska do grla u Prvom svjetskom ratu, kad je Walter Patrick Sullivan prvi put ugledao danje svjetlo uz pomoć babice i nepopustljive odlučnosti njegove majke, Millie, koja je izgubila prethodna tri djeteta, dva pri porodu.

Njegov otac, rudar - čini se da su u to doba svi očevi u tom dijelu Virginije

bili rudari poživio je do sinovljeva dvanaestog rodendana a tad naglo preminuo nakon niza bolesti izazvanih prevelikom dozom prašine i premalom dozom odmora. Godinama je budući milijarder gledao svog oca kako posrćući stiže kući, iznuren, lica crnog poput krzna njihova psa labradora i kako se umorno baca na krevet u stražnjoj sobi. Odveć umoran za jelo ili za igru sa svojim sinom koji se svakog dana nadao nekom znaku pažnje ali koju nije dobio od oca čiju je trajnu iscrpljenost bilo bolno gledati.

Njegova je majka doživjela da joj potomak postane jedan od najbogatijih ljudi na svijetu i njezin se dobri sin pobrinuo da ona ima sve što njegov silni imutak može osigurati. U znak štovanja prema svom pokojnom ocu, kupio je rudnik koji ga je umorio. Pet milijuna u gotovini. Isplatio je svim rudarima pedeset tisuća dolara otpremnine a potom ga uz puno pompe, zatvorio.

On otvori vrata i uđe u kuću. Plinski kamin, bez potrebe za cjepanicama, isijavao je toplinu u sobu. Ostava je bila opskrbljena s dovoljno hrane za idućih šest mjeseci. Ovdje ima sve što mu je potrebno. Nikad nikome nije dopustio boraviti ovdje s njim. Ovo je njegov ubogi roditeljski dom. Svi oni koji bi imali pravo biti ovdje, osim njega, mrtvi su. Sam je i želi da tako i ostane.

Dokono je jeo jednostavni obrok koji si je skuhao dok je zamišljeno zurio kroz prozor uspijevajući u sumraku razabrati jedino kolo golih brijestova blizu kuće, njihove su mu grane mahale sporim, plesnim pokretima.

Unutrašnjost kuće nije bila uređena po uzoru na prvotni izgled ili razmještaj. Ovo je njegova rodna kuća, ali nije imao sretno djetinjstvo zbog siromaštva koje je prijetilo da se nikad neće ublažiti. Osjećaj ugroženosti začet u to doba koristio je Sullivanu u karijeri, jer mu je ulijevao snagu i odlučnost pred kojom su mnoge prepreke uzmicale.

On opere tanjure i ode u sobicu koja je nekoć bila spavaća soba njegovih roditelja. Sad se u njoj nalazio udoban stolac, stol i nekoliko polica za knjige s iznimno probranom zbirkom štiva. U kutu je bio krevetac, jer mu je ta soba služila i kao spavaća.

Sullivan podigne moderni mobitel koji je ležao na stolu. Nazove broj poznat samo šaćici ljudi. Začuje se glas s druge strane žice. Tad Sullivana ostave čekati trenutak pa se začuje drugi glas.

"Zaboga, Walter, znam da malo spavaš, ali bi zaista morao malo usporiti. Gdje si?"

"Alan, u mojim se godinama ne može usporiti. Usporiš li, može se dogoditi da se više ne uspiješ pokrenuti. Radije bih se rasprsnuo od rada nego polako kopnio. Nadam se da ne prekidam nešto važno."

"Ništa što ne bi moglo pričekati. Uspio sam poređati svjetske krize prema

prioritetima. Jesi li trebao nešto?"

Sullivan ne odgovori odmah već stavi mali uređaj za snimanje pokraj slušalice. Nikad se ne zna.

"Imam samo jedno pitanje, Alan." Sullivan pošuti. Postane svjestan da zapravo uživa u ovome. Tad se sjeti Christyna lica u mrtvačnici i lice mu se smračí.

"Kakvo?"

"Zašto si toliko čekao da ga ubiješ?"

U tajcu koji je nastao Sullivan je čuo disanje na drugom kraju žice. Alanu Richmondu moralo se odati priznanje da nije počeo hiperventilirati, zapravo, njegovo je disanje ostalo normalno. Sullivana je to impresioniralo, ali i pomalo razočaralo.

"Ponovi, molim te."

"Da su tvoji ljudi promašili, sad bi vjerojatno bio na sastanku sa svojim odvjetnikom i smišljao strategiju protiv opoziva. Moraš priznati da ti je malo nedostajalo."

"Walter, je li s tobom sve u redu? Nešto ti se dogodilo? Gdje si?"

Sullivan na trenutak odmakne slušalicu od uha. U telefon je bio ugrađen uređaj za praćenje signala koji je onemogućavao da se uđe u trag pozivima obavljenim s njega. Pokušaju li ustanoviti odakle zove, a bio je prilično siguran da to i čine, dobit će signale s desetak mjesta s kojih on tobože naziva, a nijedno ni blizu mjesta na kojem se zaista nalazi. Taj ga je uređaj koštao deset tisuća dolara. Pa što, to je samo novac. On se ponovno nasmiješi. Može razgovarati dokle god želi.

"Zapravo se već dugo nisam ovako dobro osjećao."

"Walter, brbljaš koješta. Tko je ubijen?"

"Znaš, nisam se baš silno iznenadio kad Christy nije željela otputovati na Barbados. Iskreno rečeno, pomislio sam da želi ostati malo se prosmucati s nekim mladićima koje je zapazila preko ljeta. Bilo je smiješno kad je rekla da se ne osjeća dobro. Sjećam se da sam sjedio u limuzini i razmišljao kakav će izgovor smisliti. Nije bila baš domišljata, jadnica. Posebice je lažan bio njezin kašalj. Uvjeran sam da se u školi zapanjujuće redovito služila isprikom pas mi je pojeo bilježnicu pa nemam domaće zadaće."

"Walt "

"Najčudnije u svemu tome bilo je to što sam, dok me policija ispitala o uzrocima njezina ostanka, odjednom shvatio kako im ne mogu reći da se Christy pretvarala da je bolesna. Možda ćeš se prisjetiti da je u to doba bilo glasina u tisku o njezinim ljubavnim pustolovinama. Znao sam, ako kažem da joj je bilo slabo, a usto da mi se nije pridružila na Barbadosu, da bi je tabloidi uskoro

proglasili trudnom, pisali da očekuje dijete drugog muškarca, čak i kad bi obdukcija dokazala suprotno. Ljudi obožavaju pretpostaviti najgore i najsočnije scenarije, Alan, ti to znaš. Kad te budu opozvali i za tebe će pretpostaviti najgore, dakako. Potpuno zasluženno."

"Waiter, molim te reci mi gdje si. Očito ti nije dobro."

"Alan, da ti odvrtime vrpce? Onu s tiskovne konferencije na kojoj si izrekao onu osobito dirljivu rečenicu o tome kako se događaju stvari koje nemaju nikakvog smisla. Lijepa rečenica. Privatni komentar između starih prijatelja koji je snimilo nekoliko lokalnih televizijskih i radiopostaja, ali koji nije ugledao svjetlo dana. Pretpostavljam da je dokaz tvoje popularnosti to što se nitko nije uhvatio za to. Tako si šarmantan, pun suosjećanja, pa što ako si rekao da je Christy bila bolesna. A rekao si to, Alan. Rekao si mi da Christy nije bila oboljela, ne bi bila ubijena. Bila bi otputovala sa mnom na Barbados i bila bi živa."

"Christy je jedino meni rekla da je bolesna, Alan. Kao što rekoh, nisam to ispričao ni policiji. Pa kako si znao?"

"Sigurno si mi rekao."

"Nisam se vidio ni razgovarao s tobom prije presice. To se lako može provjeriti. Moj dnevni raspored dokumentiran je do u minutu. A za tebe kao predsjednika, u skoro svako se doba zna gdje si i s kime si. Kažem skoro, jer one noći kad je ubijena Christy, nisi bio na uobičajenim mjestima. Bio si u mojoj kući, točnije u mojoj spavaćoj sobi. Na tiskovnoj smo konferenciji bili stalno okruženi velilsim brojem ljudi. Sve što smo si rekli, netko je snimio. Nisi o Christynoj bolesti doznao od mene."

"Walter, molim te reci gde si. Želim da ti pomognem da prođeš kroz ovo."

"Christy nikad nije mogla bez prljavih trikova. Jamačno se ponosila svojom malom varkom. Vjerojatno ti se hvalila, zar ne? Kako je preveslala starca. Moja je žena bila jedina osoba na svijetu koja je tebi mogla reći da je odglumila bolest. A ti si to nepromišljeno rekao meni. Ne znam zašto mi je trebalo toliko dugo da shvatim istinu. Pretpostavljam da sam toliko bio opsjednut željom da nađem Christyna ubojicu da sam prihvatio teoriju o provalniku bez pitanja. Vjerojatno je to dijelom bilo i samozavaravanje. Jer nikad nisam bio posve nesvjestan Christynih namjera s tobom. Ali nisam mogao povjerovati da bi mi ti to učinio. Trebao sam predvidjeti ono najgore u ljudskoj prirodi pa se ne bih bio razočarao. No kao što kažu, bolje ikad nego nikad."

"Walter, zašto si me nazvao?"

Sullivanov glas se utiša, ali ne izgubi na snazi i napregnutosti.

"Jer sam ti gade, upravo ja želio priopćiti kako će ti izgledati budućnost. U

njoj će biti više odvjetnika, sudova i negativnog publiciteta nego si kao predsjednik sanjao da je moguće. Jer ne želim da se zapanjiš kad ti policija osvane na pragu. A ponajviše, želim da točno znaš kome na tomu možeš zahvaliti."

Predsjednikov glas postane usiljen. "Walter, ako želiš da ti pomognem, učinit ću to. Ali ja sam predsjednik Sjedinjenih Država. Premda si mi jedan od najstarijih prijatelja, neću trpjeti ovakve optužbe ni od tebe, ni od kog drugog."

"Baš lijepo, Alan. Jako lijepo. Shvatio si da ću snimati ovaj naš razgovor? Nema veze." Sullivan pošuti na trenutak, pa nastavi. "Moj štićenik, Alan. Naučio sam te svemu što znaš, i dobro si naučio. Odnosno, dovoljno da stigneš do najvišeg položaja u zemlji. Na svu sreću, i strmoglavit ćeš se s vrhunca."

"Walter, proživljavaš teško razdoblje. Posljednji te put molim, obrati se nekome da ti pomogne."

"Smiješno, Alan, jer upravo to bih ja savjetovao tebi."

Sullivan spusti slušalicu i isključi kasetofon. Srce mu je tuklo nenormalno brzo. Položi ruku na grudi, prisili se opustiti. Srčani je udar nedopustiv. Mora doživjeti rasplet ovog slučaja.

Pogleda kroz prozor pa se ogleda po sobi. Njegova kućica. Njegov je otac umro baš u ovoj sobi. Ta ga pomisao nekako utješi.

On se zavalj u stolac i zatvori oči. Ujutro će nazvati policiju. Sve će im ispričati i dati im vrpču. A tad će se povući i promatrati razvoj situacije. Ako i ne osude Richmonda, s njegovom je karijerom svejedno svršeno. Što je jednako smrti, profesionalnoj, duhovnoj, duševnoj. Pa što ako njegovo truplo potraje još neko vrijeme? Još bolje. Sullivan se nasmiješi. Zakleo se da će se osvetiti ubojici svoje žene. I tako je i učinio.

Kad mu se ruka podignula s boka, to mu otvori oči. A tad mu netko sklopi ruku oko hladnog, tvrdog predmeta. Reagirao je tek kad se cijev prislonila o njegovu glavu. A tad je već bilo prekasno.

PREDSJEDNIK POGLEDA U SLUŠALICU, PA NA SAT. SAD BI VEĆ TREBALO biti svršeno. Sullivan ga je dobro poučio. Predobro, kako je njegov učitelj otkrio. Bio je uvjeren da će ga Sullivan nazvati prije no što svijetu objavi predsjednikovu krivnju. To je prilično pojednostavnilo posao. Richmond ustane i krene na kat u svoje privatne odaje. Već je prestao razmišljati o Walteru Sullivanu. Nije ni djelotvorno a ni produktivno tratiti vrijeme na razmišljanje o pobijedenom neprijatelju. To samo usporava preusmjeravanje na sljedeći izazov.

I to ga je Sullivan naučio.

MLAĐI JE AGENT ZURIO KROZ SUMRAK U KUĆU. ČUO JE PUCANJE, ALI nije skrenuo pogleda s mutnog svjetla na prozoru.

Bill Burton pridruži se Collinu za nekoliko sekundi. Nije mogao ni pogledati partneru u oči. Dva školovana i odana agenta tajne službe, ubojice mladih žena i staraca.

Na povratku, Burton se sklupčava na svom sjedištu. Najzad je svršeno. Troje mrtvih, uključujući Christine Sullivan. A zašto i nju ne uračunati? Ta to je bio početak cijele ove more.

Burton pogleda u svoju ruku, jedva sposoban shvatiti da je ta ruka istom bila omotana oko drška revolvera, pritisnula obarač i prekinula nečiji život. Drugom je rukom Burton uzeo kasetofon i vrpce. Bili su u njegovu džepu, na putu za peć za spaljivanje smeća.

Kad je preslušao prislušne telefonske vrpce i Sullivanov telefonski razgovor sa Sethom Frankom, Burton nije imao pojma kamo starac smjera s 'bolešću' Christine Sullivan. Ali kad je to priopćio predsjedniku, Richmond se nekoliko minuta zagledao kroz prozor, malko blijedi no u trenutku kad je Burton ušao u sobu. Tad je nazvao odjel za medije Bijele kuće. Nekoliko minuta potom, obojica su slušali vrpce s prve konferencije za tisak na stubama okružnog suda Middletona. Kako predsjednik suosjeća sa svojim starim prijateljem, kako govori o hirovitoj prirodi života, kako bi Christine Sullivan još bila živa da se nije razboljela. Zaboravivši da mu je Christine Sullivan to rekla na dan smrti. Dokazljiva činjenica. Koja bi im vjerojatno svima mogla donijeti propast.

Burton je mrzovoljno sjedio u stolcu, gledao u šefa, koji je nijemo gledao u vrpce kao da mislima pokušava izbrisati riječi. Burton s nevjericom zamaše glavom. Richmond se uhvatio u mrežu vlastitih riječi, baš kao pravi političar.

"Što ćemo sad, šefe? Odmagliti predsjedničkim zrakoplovom?" Burton se samo napola šalio, zagledan u sag. Bio je odveć otupio da bi mislio.

On podigne pogled. Predsjednik ga je gledao. "Walter Sullivan jedina je osoba, osim nas, koja shvaća važnost tog podatka."

Burton ustane i uzvratiti mu pogled. "U moj posao ne spada ubijati ljude samo zato što mi vi to zapovjedite."

Predsjednik nije skidao pogleda s Burtonova lica. "Walter Sullivan nam je sad neposredna prijetnja. A usto nas vuče za nos a ja ne volim kad se ljudi zajebavaju sa mnom. A ti?"

"Ima vraški dobar razlog za to, ne mislite li?"

Richmond podigne olovku sa svog stola i zavrti je među prstima. "Progovori li Sullivan, sve smo izgubili. Sve." Predsjednik pucne prstima. "Puf! Tek tako. A ja ću učiniti sve što je u mojoj moći da to spriječim."

Burton se skljoka u stolac. Peklo ga je u želucu. "Kako znate da već nije progovorio?"

"Jer znam Waltera", jednostavno će predsjednik. "On će to učiniti na svoj način. Spektakularan. Ali proračunat. Nije on čovjek koji srlja u nešto. Ali kad se pokrene, posljedice su brze i pogubne."

"Super." Burton se uhvati rukama za glavu, a misli su mu se kovitlale brže no što je mislio da je moguće. Godine obuke usadile su u nj sposobnost trenutačne obrade podataka, razmišljanja u hodu, djelovanja djelić sekunde prije nekog drugog. A sad mu se u mozgu bućkao mulj, poput jučerašnje kave, guste i jušne, ništa mu nije bilo bistro. On podigne pogled.

"Ali, ubiti ga?"

"Mogu ti jamčiti da Walter Sullivan ovog trenutka snuje kako da nas uništi. Takav pokušaj u meni ne budi simpatiju."

Predsjednik se zavalj u stolcu. "Jasno i glasno, taj se čovjek odlučio boriti protiv nas. A čovjek mora biti spreman podnijeti posljedice vlastitih djela. Walter Sullivan zna to bolje od ikog." Predsjednik se ponovno kao laserom upilji u Burtona. "Pitanje je, jesmo li spremni uzvratiti napad?"

COLLIN I BURTON PROVELI SU POSLJEDNJA TRI DANA PRATEĆI WALTERA Sullivana. Kad se Walter iskrcao u onoj zabiti, Burton nije mogao povjerovati u svoju sreću i osjeti duboku žalost za svoju žrtvu, koji je sad bio doslovce glineni golub.

Supružnici eliminirani. Dok je njihov automobil brzao prema prijestolnici, Burton je nesvjesno trljao ruku, pokušavajući zguliti prljavštinu koju je osjećao u svakoj pori. Ono zbog čeg su mu ohladnjele noge bila je spoznaja da nikad neće uspjeti zbrisati svoje osjećaje, svijest o tome što je učinio. Emocionalni barometar bit će mu na nuli svaki trenutak svakog dana ostatka života. Trampio je svoj život za tuđi. Ponovno. Njegova kralježnica, donedavna čelična šipka, sad se pretvorila u savitljivu gumu. Život ga je suočio s izazovom, a on je zatajio.

Zarije prste u naslon za ruke i zagleda se kroz prozor u tamu.

Dvadeset četvrto poglavlje

OČITO SAMOUBOJSTVO WALTERA SULLIVANA NIJE POTRESLO SAMO pripadnike financijskih krugova. Na ispraćaju su bili nazočni moćnici iz čitavog svijeta. U primjereno svečanom i raskošnom obredu u washingtonskoj katedrali sv. Mateja, šest ga je uglednika kovalo u nebesa. Najistaknutiji među njima oduljio je punih dvadeset minuta o tome kako je Walter Sullivan bio izvanredno ljudsko biće, ali i o tome kako je bio pod stresom i kako ljudi u takvim stanjima kadšto učine ono što im inače ne bi palo na um. Kad je Alan Richmond završio s govorom, nije bilo suhih obraza, a suze koje su ovlažile njegovo lice bile su naizgled nepatvorene. Uvijek se divio svojem veličanstvenom govorničkom umijeću.

Duga pogrebna povorka polako zavije iz crkve, a tri i pol sata poslije završi ispred kućerka gdje je Walter Sullivan započeo i svršio svoj život. Dok su se limuzine otimale za mjesto na uskoj, snijegom pokrivenoj cesti, Waltera Sullivana snesu i polože pokraj njegovih roditelja, u grob na malom humku s kojeg je pogled na dolinu bio najvredniji dio imanja.

Dok je zemlja padala na lijes, a prijatelji Waltera Sullivana vraćali se u carstvo živih, Seth Frank se pomnjivo zagledavao u svako lice. Gledao je kako se predsjednik vraća prema svojoj limuzini. Bill Burton ugleda Franka, na trenutak pokaže iznenađenje, pa kimne glavom. Frank kimne njemu.

Kad su otišli svi ožalošćeni, Frank se zagleda u kućicu. Žute policijske vrpce još su je okruživale i dva uniformirana policajca čuvala su stražu.

Frank priđe, pokaže značku i uđe.

Činilo se vrhuncem ironije da je jedan od najbogatijih ljudi današnjice odabrao umrijeti na ovakvu mjestu. Walter Sullivan bio je reklamna ilustracija za priče Horatia Algera. Frank se divio čovjeku koji se vlastitom zaslugom probio u životu. Tko ne bi?

On ponovno pogleda stolac u kojem je nađeno tijelo, a pokraj njega revolver. Oružje je bilo prislonjeno uz Sullivanovu lijevu sljepoočnicu. Zvezdolika rana, velika i nepravilna, prethodila je traumatskom prsnuću i frakturi koji su izazvali njegovu smrt. Revolver je pao na lijevu stranu poda. Ulazna rana opekline od baruta na pokojnikovu dlanu bile su razlogom da je mjesna policija otpisala slučaj kao samoubojstvo, jer su činjenice bile jednostavne i nedvojbene. Ožalošćeni Walter Sullivan osvetio se ubojici svoje supruge a tad si oduzeo život. Njegovi poslovni suradnici potvrdili su da se on danima nije javljao, što nije bio njegov običaj. Malokad je dolazio u ovo utočište, a i kad jest, netko je uvijek znao gdje se nalazi. U novinama pronađenima pokraj njegova tijela pisalo

je o smrti osumnjičenika za ubojstvo njegove supruge. Sve su to bili postupci čovjeka koji si je namjerio oduzeti život.

Ono što je mučilo Franka bila je jedna sitnica o kojoj namjerno nije nikome pričao.

Upoznao je Waltera Sullivana onog dana kad je ovaj došao u mrtvačnicu. Tom je prilikom Sullivan potpisao nekoliko formulara vezanih uz obdukciju te popis onih nekoliko osobnih predmeta nađenih kod njegove supruge.

Sullivan je potpisao te formulare *desnom* rukom.

To samo po sebi nije značilo puno. Sullivan je mogao uhvatiti revolver lijevom rukom iz bilo kojeg razloga. Njegovi su otisci na revolveru jasni kao dan, možda i malo odveć jasni, pomisli Frank.

Opis revolvera: nije mu se moglo ući u trag, a serijski je broj bio tako vješto izbrisan da se čak ni pod mikroskopom ništa nije vidjelo. Potpuno sterilizirano oružje. Kakvo bi se očekivalo na mjestu zločina. Ali zašto bi Walter Sullivan uopće i razmišljao o tome hoće li netko ući u trag oružju kojim će se on ubiti? Odgovor je glasio da ne bi. No i ta činjenica nije puno značila budući da je osoba koja je Sullivanu prodala oružje možda oružje nabavila ilegalno, iako je Virginia bila jedna od država u kojoj su propisi o kupnji revolvera bili blaži, na žalost policajaca u tom sjeveroistočnom koridoru SAD-a.

Frank pregleda unutrašnjost i izađe. Po tlu je još polegao debeli sloj snijega. Sullivan je umro prije no što je počeo padati snijeg, to je bilo potvrđeno obdukcijom. Na svu sreću da su njegovi ljudi znali gdje se kuća nalazi. Došli su ga potražiti pa je tijelo nađeno otprilike dvanaest sati nakon smrti.

Ne, snijeg neće pomoći Franku. Kuća je na tako osamljenom mjestu da čak nije bilo nikog koga bi upitao je li vidio nešto sumnjivo one noći kad je Sullivan umro.

Njegov kolega iz mjesne policije izađe iz automobila i požuri do Franka. U ruci je nosio neki fascikl s papirima. On i Frank porazgovaraju kratko a tad mu Frank zahvali, uđe u svoj automobil i odveze se.

U izvješću s obdukcije pisalo je da je Walter Sullivan umro između jedanaest sati navečer i jedan ujutro. Ali je Walter Sullivan nekog nazvao u deset minuta poslije ponoći.

HODNICI PS&L-A BILI SU UZNEMIRUJUĆE TIHI. KAPILARE ZDRAVE odvjjetničke tvrtke su zvonjava telefona, cičanje faxova, usta u pokretu i cvrkut tipki. Lucinda, usprkos tome što su uredi imali izravnu telefonsku vezu, primala je

u prosjeku osam poziva u minuti. Danas je mirno prelistavala *Vogue*. Vrata većine ureda bila su zatvorena i skrivala od pogleda žestoke a često i žučne rasprave između skoro svih pravnikâ zaposlenih u tvrtki.

Vrata ureda Sandyja Lorda bila su ne samo zatvorena nego i zaključana. Rijetki partneri koji bi se odvažili pokucati na debele dveri brzo bi dobili svoju porciju jezikove juhe od njegova samptnjačkog i neraspoloženog stanara.

On je sjedio u svojoj fotelji, bosa noge stavio na ulašteni stol, bez kravate, neobrijan, a skoro prazna boca njegova najjačeg viskija stajala mu je nadohvat ruke. Oči Sandyja Lorda sad su bile tek crvene mrlje. U crkvi su mu te oči poslužile da se zapilji u sjajni mjedeni kovčeg u kojem se nalazilo Sullivanovo tijelo, zapravo, u tom su lijesu bili i Sullivanovi i Lordovi posmrtni ostaci.

Lord je godinama očekivao Sullivanovo preminuće i, uz pomoć desetaka tvrtkinih specijalista, osmislio niz mjera zaštite, među kojima su bili njegovanje odanog kontingenta članova upravnih odbora matičnih holding kompanija Sullivan Enterprises, a što će osigurati trajnu zastupljenost goleme mreže Sullivanovih tvrtki u poslovima PS&L-a općenito, a u Lordovima napose. Život će se nastaviti. Vlak PS&L-a će živahno nastaviti put, a njegova lokomotiva ostat će netaknuta, a možda čak i podmazanija. Ali se dogodilo nešto neočekivano.

Tržišta novca su shvaćala da je Sullivanova smrt neizbježna. Ono što poslovna i ulagačka zajednica očito nije mogla prihvatiti bio je način na koji je umro - navodno od vlastite ruke - u sprezi sa sve glasnijim govorkanjima da je Sullivan naručio ubojstvo nedokazanog ubojice svoje supruge, a kad je to s uspjehom učinjeno, to ga je ponukalo da si prosvira mozak. Tržišta nisu bila spremna za takva otkrića. Iznenadeno tržište, rekli bi neki ekonomisti, često reagira panično i nepromišljeno. Ti se ekonomisti ne bi razočarali. Vrijednost dividendi dionica Sullivan Enterprises strmoglavila se na newyorškoj burzi za šezdeset jedan posto onoga jutra kad je nađeno njegovo tijelo, najveći promet za jedan paket dionica u posljednjih deset godina.

Budući da su se dionice prodavale po šest dolara ispod nominalne vrijednosti, nije trebalo puno da počnu kružiti lešinari.

Ponudu Centrus Corpa po Lordovu je savjetu odbio upravni odbor. No sve je ukazivalo da je većina dioničara, koji su nervozno promatrali kako se velik dio njihova uloženog novca preko noći rasplinuo, bila za tu ponudu. Vjerojatno će se bitka za mjesto vršitelja dužnosti završiti a kupnja finalizirati za dva mjeseca. Centrusovi pravni zastupnici, tvrtka Rhoads, Director & Minor, bila je jedna od najvećih odvjetničkih tvrtki u zemlji, dobro potkožena na svim pravnim područjima.

No ono najvažnije je potpuno jasno. Usluge PS&L-a više neće biti potrebne.

Njezina najjačeg klijenta, vrijednog više od dvadeset milijuna, skoro trećinu njezina godišnjeg prihoda, više nema. Biografije djelatnika tvrtke odašiljaju se na sve strane. Stručni timovi pokušavaju se nagoditi s Rhoadsom, uvjeravaju ga da je njihova upoznatost sa Sullivanovim poslovanjem način da izbjegne skupu krivulju izadataka za obuku zaposlenika od koje strepe svi poslodavci. Dvadeset posto dotad odanih pravnika PS&L-a podnijelo je ostavke i nije bilo znakova da će taj plimni val uskoro jenjati.

Lordova ruka polako je krivudala po radnom stolu dok nije napipala bocu s viskijem. On je nagne i dokrajči. Okrene se u stolcu, pogleda u turobno zimsko jutro i nasmiješi se usprkos svemu.

Njega ne čeka nikakva nagodba s tvrtkom Rhoads, Director & Minor i tako se naposljetku dogodilo da se Lord našao u nezavidnoj situaciji. Vidio je on kako klijenti bankrotiraju zapanjujuće iznenadno, poglavito u posljednjih deset godina: jednog trenutka milijarder na papiru a idućeg osiromašeni kriminalac. No nikad nije ni pomislio da će njegova propast, ako do nje ikad dođe, biti jednako užasavajuće brza, i tako bolno potpuna.

To je nevolja kad imaš mamutskog klijenta koji ti donosi osmeroznamenaste honorare. Oduzme ti i vrijeme i pozornost. Stari klijenti usahnu i umru. Nove se klijente ne vrbuje. Njegovo samozadovoljstvo osvetilo mu se poput bumeranga i ugrizlo ga za tur. Brzo je računao. U posljednjih dvadeset godina ubrao je otprilike trideset milijuna dolara. Nažalost, ne samo da je uspio potrošiti tih trideset milijuna, nego i puno više od toga. Bio je vlasnikom nekoliko raskošnih kuća, vikendice na Hilton Head Islandu, pa skrovitog ljubavničkog gnijezda gdje je dovodio svoju bračnu lovinu. Skupi automobili, različite zbirke, koje čovjek bogat i profinjen mora imati, mali ali probrani vinski podrum, čak i vlastiti helikopter – on je sve to imao, ali su tri razvoda, nijedan sporazumni, razorili njegove imovinske temelje.

Kuća koja mu je ostala bila je sa stranica *Architectural Digest*, ali je visina obročnih uplata za nju bila na razini njezine raskoši. A ono čega jedino nije imao puno, bila je gotovina. Likvidnost nije uspio postići. U PS&L-u jelo bi se što bi se ubilo, a partneri u toj tvrtki nisu bili skloni lovu u čoporima. Zato je Lordova mjesečna plaća bila toliko veća od one ostalih. Revidirani bi isplatni listić sad jedva pokrio račune za kartice, samo bi se računa za American Express redovno nakupilo do peteroznamenastih iznosa.

On nakratko usmjeri svoje pomahnitale sive ćelije prema svojim drugim klijentima. Okvirna procjena pokazala je da bi u najbolju ruku možda zaradio pola milijuna dolara honorara, bude li se silno potrudio, obilazio te krugove, što mu se nije dalo, za što nije imao ni najmanje želje. To je sad njemu ispod časti.

Odnosno, bilo je dok dobri stari Walter nije odlučio da život nije vrijedan življenja usprkos njegovih nekoliko milijardi. *Isuse Kriste. A sve to zbog nekakve glupe kurvice.*

Pet stotina tisuća! To je manje čak i od onog mulca Kirksena. Lord se lećne od te pomisli. On se strelovito okrene i zagleda u umjetničko djelo na suprotnom zidu. Gledajući u poteze kistom nekog manje poznatog slikara iz devetnaestog stoljeća, on nađe razloga da se ponovno nasmiješi.

Ostala mu je ipak jedna otvorena mogućnost. Premda mu je najveći klijent svojski zajebao život, gojaznom spekulantu preostao je još jedan zlatni rudnik. On pritisne tipke na telefonu.

FRED MARTIN BRZO JE GURAO KOLICA NIZ HODNIK. OVO MU JE BIO tek treći dan na poslu, a prvi da raznosi poštu odvjetnicima. Martin je gorio od želje da obavi svoj posao brzo i točno. Jednog od deset potrčkala u tvrtki, Martina je njegov pretpostavljeni već pritisnuo da ubrza korak. Nakon što je obijao pragove četiri mjeseca - a najjače oružje bila mu je diploma iz povijesti sa sveučilišta Georgetown Martin je zaključio da mu je jedini spas upisati se na pravni fakultet. A postoji li bolje mjesto za početak pravničke karijere nego u jednoj od najprestižnijih washingtonskih tvrtki? Njegovo potucanje od nemila do nedraga u traženju posla uvjerilo ga je da nikad nije rano početi stvarati mreže poznanstava.

On pogleda na svoj crtež odvjetničkih imena u kvadratićima koji su predstavljali urede. Martin je dohvatio taj crtež s radnog stola u svom odjeljku, ali nije primijetio noviji ispod završne verzije međunarodnog ugovora koja se dizala do visine od pet tisuća stranica, za koju danas poslije podne mora sastaviti kazalo i uvezati je.

Kad je zašao iza ugla, zastane i pogleda u zatvorena vrata. Danas su sva vrata zatvorena. Uzme paket, provjeri ime na crtežu pa uspoređi s našvrljanim rukopisom na omotu paketa. Poklapalo se. Pogleda u praznu pločicu za ime i njegove se obrve zbunjeno skupe.

Pokuca, pričekaj trenutak, pokuca još jednom, pa otvori vrata.

Prostorija je bila u neredu. Kutije su zatrpale pod, namještaj razvučen. Na stolu su ležali neki razbacani papiri. Prva mu je pomisao bila da provjeri kod svog šefa. Možda je posrijedi neka greška. Pogleda na sat. Već kasni deset minuta. On dohvati telefon, nazove svog pretpostavljenog. Nitko se ne javi. Tad na stolu ugleda žensku fotografiju. Visoka, sa suncem u kosi, u skupoj odjeći.

Sigurno je to ured primatelja paketa. Vjerojatno se useljava. Jer, tko bi ostavio sliku takvog komada? Nakon tako logičnog objašnjenja, Fred brižljivo položi paket na stolac, gdje će ga jamačno naći. Na izlasku zatvori vrata za sobom.

"SANDY, ŽAO MI JE ZBOG WALTERA. ZAISTA." JACK POGLEDA panoramu grada kroz prozor stana na posljednjem katu zgrade u četvrti Upper Northwest. Stan je sigurno bio silno skup, a nakon što je kupljen, dolari su nastavili pritjecati za unutarnje uređenje. Jack je posvuda vidio originalne umjetničke slike, meku kožu i kipove. Zaključi da na svijetu nema puno Sandyja Lordova a oni moraju negdje stanovati.

Lord je sjedio pokraj vatrice koja je ugodno pucketala u kaminu. Široki svileni ogrtač pokrivao je njegov krupni lik, a bose noge udobno se smjestile u kožnim papučama. Hladna je kiša padala po širokim prozorima. Jack se primakne vatri. U glavi mu je pucketalo i treperilo poput plamičaka u kaminu, jedna žeravka padne na mramornu ploču koja je okruživala kamin, zažari se ali brzo zgasne. Jack je vrtio piće u ruci i gledao u svog partnera.

Telefonski poziv došao je potpuno neočekivano. "Jack, moramo razgovarati, što prije to bolje za mene. Ali ne u uredu."

Kad je Jack došao, Lordov ostarjeli batler prihvati njegov kaput i rukavice a potom se neprimjetno povuče u unutarnje odaje.

Njih dvojica sjedili su u Lordovoj radnoj sobi obloženoj mahagonijem, raskošnom muškom utočištu na kojem mu je Jack zavidio, iako ne bez grižnje savjesti. Načas mu se prikaže velika kamena kuća koja ima knjižnicu sličnu ovoj. On se prisili pogledati u Lordova leda.

"Jack, u govnama sam." Te prve riječi iz Lordovih usta skoro su natjerale Jacka u smijeh. Svaka čast čovjeku na njegovoj iskrenosti. Ali se suzdrži. Prizvuk Lordova glasa zahtijevao je poštovanje.

"Sandy, sve će biti u redu s tvrtkom. Nećemo izgubiti još puno klijenata. No dobro, iznajmit ćemo neke uredske prostorije, ali nije to strašno."

Lord naposljetku ustane i priđe dobro opskrbljenom baru u kutu. Niska čaša napuni se do ruba i iskapi uvježbanim pokretom. "Oprosti mi Jack, možda nisam bio dovoljno jasan. Tvrtka je doživjela težak udarac, ali nije nokautirana i nitko joj ne odbrojava. Imaš pravo, Patton, Shaw će prebroditi ovu bočnu salvu. Ali ono o čemu ja govorim je hoće li Patton, Shaw & Lord doživjeti zoru nove bitke."

Lord zatetura preko sobe i umorno se baci na kauč presvučen kožom boje

burgunca. Jack je pogledom slijedio stupac mjedjenih čavala koji su marširali uz rubove tog teškog komada namještaja. Otpije gutljaj pića i zagleda se u široko lice. Lordove su oči bile tek prorezi širine kovanice.

"Sandy, ti si vođa tvrtke, ne vidim zašto bi se to promijenilo, makar si dobio izravan pogodak u skladište klijentele."

Lord zastenje sa svoje vodoravne ležaljke.

"Pogodak? Pogodak? Jack, pogodila me atomska bomba, u guzicu. Svjetski prvak teškaša ne bi me mogao jače raspaliti. Odbrojavaju mi. Lešinari kruže, a Lord je glavno jelo, pečeni odojak s jabukom u ustima a na dupetu meta."

"Kirksen?"

"Kirksen, Packard, Mullins, usrani Townsend. Samo ti broji, Jack, imena se nižu do svršetka spiska partnera. Moram priznati da imam neobičan odnos sa svojim partnerima, negdje između ljubavi i mržnje."

"Ali ne i s Grahamom, Sandy. Ne i s Grahamom."

Lord se migoljeći polako dovuče do ruba kauča, podboči se jednom mlohavom rukom, pa pogleda u Jacka.

Jack se pitao zašto mu je Lord toliko simpatičan. Odgovor je vjerojatno ležao u onom davnom ručku u restoranu Fillmore's. Kod Lorda nema preseravanja. Krsti te svetom vodicom stvarnosti a od zajedljivosti u njegovim riječima utroba ti se kvrci a mozak kuje odgovore koje ionako nećeš imati hrabrosti izreći. A sad je taj čovjek u nevolji. Jack zna načine kako ga zaštititi. A možda i ne zna, njegov odnos s Baldwinovima trenutačno je daleko od sigurnog.

"Sandy, ako te žele srediti, morat će najprije imati sa mnom posla." Eto, rekao je. I mislio je to ozbiljno. Jer bila je istina da je Lord pružio njemu priliku da se pokaže kod krupnih riba, bacio ga u vatru. Ali na koji drugi način doznati od čega si sazdan? I to je iskustvo bilo vrijedno.

"Jack, možda ćemo obojica morati plivati kroz nemirne vode."

"Sandy, dobar sam plivač. Usto, ne gledaj na ovo kao na čisto čovjekoljublje. Ti donosiš prihod tvrtki u kojoj sam ja partner. Donosiš najveću zaradu. Sad si nokautiran, ali ćeš se podići. Kladim se u pet stotina dolara da si za dvanaest mjeseci ponovno u prvoj ligi. Ne kanim dopustiti da takva dragocjenost ode iz tvrtke."

"Neću to zaboraviti, Jack."

"Neću ti ni dopustiti."

Nakon što je Jack odšao, Lord si počne točiti još jedno piće, ali zastane. Pogleda u svoje drhtave ruke i polako spusti bocu i čašu. Stigne do kauča prije no što mu klecnu koljena. Starinsko zrcalo iznad kamina uhvati njegov odraz. Prošlo je dvadeset godina od trenutka kad je suza kliznula niz to debelo lice. Kad

mu je umrla majka. Ali su mu sad suze uporno navirale. Plakao je zbog svog prijatelja Waltera Sullivana. Godinama se Lord zavaravao da mu taj čovjek ne znači ništa više od zlatnog mjesečnog platnog odreska. Cijena tog samozavaravanja došla je na naplatu na sprovodu, gdje je Lord plakao tako gorko da se vratio u automobil i ostao ondje dok nije došlo vrijeme za ukop njegova prijatelja.

On ponovno protrlja svoje podbuhle obraze i obriše slankastu tekućinu. Žutokljunac jedan. Lord je bio isplanirao sve do u najsitnije pojedinosti. Izvest će besprijeckorno slobodno bacanje. Predvidio je sve moguće Jackove odgovore osim onog koji je dobio. Prevario se u mladiću. Lord je pretpostavio da će Jack učiniti ono što bi Lord učinio: iskoristiti sve prednosti ove situacije u zamjenu za golemu uslugu koju Sandy od njega traži.

Nije ga mučila samo krivnja nego i stid. On to shvati kad ga svlada mučnina pa se prigne do debelog, spužvastog saka. Stid. Ni to nije već dugo osjetio. Kad je mučnina popustila i on ponovno pogledao u olupinu od čovjeka u zrcalu, Lord si obeća da neće razočarati Jacka. Da će se *vratiti* na vrh. I da neće zaboraviti.

Dvadeset peto poglavlje

FRANK NI U NAJLUĐIM SNOVIMA NIJE OČEKIVAO DA ĆE SJEDITI OVDJE. On se osvrne i brzo zaključi da je prostorija zaista ovalna. Pokućstvo je bilo solidno, konzervativno, ali ovdje-ondje uz dodatak boje ili prugastog uzorka, pa zatim par skupih tenisica uredno složen na donjoj polici, što je bilo znak da stanar sobe još nije spreman za umirovljenje. Frank proguta slinu i prisili se normalno disati. On je bio veteran svog posla i ovo je bila samo još jedna rutinska provjera u beskonačnom nizu. Slijedio je trag, ništa više. Za nekoliko minuta izaći će odavde.

No tad ga njegov mozak podsjeti da je osoba koju će uskoro početi ispitivati sadašnji predsjednik Sjedinjenih Američkih Država. Zapljusne ga novi potresni val nerveze, no uto se otvore vrata i on hitro ustane, okrene se i blene u pruženu ruku. Naposlijetku mu je mozak registrira i on polako ispruži svoju i stisne je.

"Poručniče, hvala vam što ste došli u moju zabit."

"Nema na čemu, gospodine. Hoću reći, imate pametnijeg posla nego čamiti u prometu. Premda pretpostavljam da vi nikad ne sjedite u koloni, zar ne, gospodine predsjedniče?"

Richmond sjedne za svoj stol i da znak Franku da ponovno sjedne. Bezizražajni Bill Burton, do tog trenutka nevidljiv za Franka, zatvori vrata i lagano se nakloni istražitelju.

"Nažalost, moji su putovi zacrtani prilično unaprijed. Istina da se ne nađem često u prometnoj gužvi, ali to uništava spontanost." Predsjednik se široko nasmiješi i Frank osjeti kako mu se usta automatski rastežu u smiješak.

Predsjednik se nagne i zagleda u njega. Sklopi ruke, čelo mu se nabora i on u času promijeni izraz iz srdačnog u silno ozbiljan.

"Želio bih vam zahvaliti, Seth." On pogleda u Burtona. "Bill mi je rekao koliko ste nam izlazili u susret u istrazi o ubojstvu Christine Sullivan. Duboko to cijenim, Seth. Neki bi policajci bili manje susretljivi ili bi to pokušali pretvoriti u medijski cirkus zbog vlastite koristi. Nadao sam se boljem od vas i moja su očekivanja nadmašena. Još jednom vam zahvaljujem."

Frank se zarumenio kao da je pobijedio na natjecanju iz pravopisa u četvrtom razredu pučke škole.

"Ma to je pravi užas, znate. Recite mi, jeste li otkrili vezu između Walterova samoubojstva i atentata na onog zlotvora?"

Frank zatrese glavom i istjera zvijezde iz očiju i zaustavi pogled na isklesanim crtama predsjednikova lica.

"Poručniče, nemojte tako. Mogu vam reći da cijeli službeni i neslužbeni

Washington ovog trenutka razglaba o tome kako je Walter Sullivan unajmio plaćenog ubojicu da osveti ženinu smrt pa si oduzeo život. Ne može se spriječiti ljude da ogovaraju. Samo bih želio znati jeste li u istrazi naišli na dokaz da je Walter naručio ubojstvo ubojice svoje žene."

"Nažalost, gospodine, ne bih vam mogao odgovoriti. Nadam se da to razumijete. Istraga je u toku."

"Ne brinite, poručniče, ne želim vam se miješati u posao. Ali vam mogu reći da je ovo bilo iznimno tužno razdoblje za mene. Da će si Walter Sullivan oduzeti život! Jedan od najpametnijih i najsposobnijih ljudi njegova doba, bilo kojeg doba."

"Od puno sam ljudi čuo takvo mišljenje o njemu."

"Ali, među nama, poznavajući Waltera kako sam ga ja poznavao, ne bi bilo izvan granica mogućeg da bi on poduzeo promišljene i konkretne korake da... sredi ubojicu svoje supruge."

"Nedokazanog ubojicu, gospodine predsjedniče. Ljudi su nevini dok im se ne dokaže krivnja."

Predsjednik pogleda u Burtona. "Ali meni je bilo rečeno da je vaš slučaj više-manje čvrst kao željezo."

Seth Frank počese se po uhu. "Neki branitelji obožavaju slučajeve čvrste kao željezo, gospodine. Jer, gospodine, zalijevate li željezo vodom, početak će hrđati i ne snadete se, a već se prošuplji na puno mjesta."

"A Lutherov je branitelj takva osoba?"

"I ne samo on. Ja nisam ljubitelj klađenja, ali nam ne bih dao više od četrdeset posto izgleda da bismo za Luthera isposlovali osudu. Predstojala nam je teška bitka."

Predsjednik se zavalio u stolcu dok je razmišljao o tome što je upravo čuo, pa ponovno pogleda u Franka.

Frank najzad primijeti izraz velikog iščekivanja na predsjednikovu licu i otvori svoj notes. Dok je prelistavo poznate švrljotine, uspori mu bilo.

"Znate li da je Walter Sullivan neposredno prije smrti nazvao vas?"

"Znam da sam razgovarao s njim. Ali nisam znao da je taj razgovor neposredno prethodio njegovoj smrti, to ne."

"Malko me iznenađuje da nam niste prije priopćili taj podatak."

Predsjednikovo se lice snuždi. "Znam. I ja sam iznenađen. Pretpostavljam da sam smatrao da na taj način štitim Waltera, odnosno njegovu uspomenu, od novih potresa. Iako sam znao da će policija otkriti koga je zvao. Oprostite, poručniče."

"Potrebni su mi detalji tog razgovora."

"Seth, biste li nešto popili?"

"Šalicu kave, molim."

Kao navijen, Burton podigne telefon u kutu i minutu potom donesu im kavu na posrebnom pladnju.

Počnu pijuckati kavu iz koje se pušilo, predsjednik pogleda na sat, pa spazi da ga Frank motri.

"Oprostite, Seth, *odnosim se* prema vašoj posjeti s dužnim poštovanjem. No za nekoliko minuta dolazi mi kongresno izaslanstvo na ručak a iskreno rečeno, ne veselim se tom događaju. Premda to možda zvuči smiješno, nisam obožavatelj političara."

"Shvaćam. Ovo će potrajati samo nekoliko minuta. Koja je bila svrha poziva?"

Predsjednik se zavalj u stolcu kao da si pribere misli. "Opisao bih njegov poziv kao razgovor na rubu ponora očajja. Nije bio pri sebi. Zvučao je neuravnoteženo, izvan kontrole. Poziv je bio isprekidan dugim razdobljima šutnje. Nenalik Walteru Sullivanu kakvog sam poznao."

"O čemu je govorio?"

"O svemu i ni o čemu. Kadšto bi samo nešto naklapao. Govorio je o Christininomj smrti. Pa o tom čovjeku, čovjeku kojeg ste uhapsili zbog tog ubojstva. Kako ga mrzi, kako mu je uništio život. Užasno za slušanje."

"Što ste mu rekli?"

"Više puta sam ga upitao gdje je. Želio sam ga naći, dovesti mu pomoć. Ali mi nije to želio reći. Nisam siguran je li čuo ijednu moju riječ, bio je toliko izvan sebe."

"Dakle, smatrate da je zvučao kao da ima samoubilačke namjere?"

"Poručniče, ja nisam psihijatar, ali kad bih morao laički prosuditi o njegovu duševnom stanju, da, rekao bih da je Walter Sullivan te večeri zvučao kao samoubojica. Jedna od rijetkih situacija u mom predsjednikovanju kad sam se osjećao zaista bespomoćno. Iskreno rečeno, nakon tog razgovora s njim, nije me iznenadilo kad sam čuo da je mrtav."

Richmond pogleda u Burtonovo ravnodušno lice, pa u istražitelja. "Zato sam vas i pitao ima li istine u glasini da je Walter imao ikakve veze sa smaknućem tog čovjeka. Nakon Walterova telefonskog poziva moram priznati da mi se to vrzma po glavi."

Frank pogleda u Burtona. "Pretpostavljam da nemate snimku tog razgovora? Znam da se neki razgovori iz Bijele kuće snimaju."

Predsjednik odgovori. "Sullivan je nazvao moj privatni broj, poručniče. To je sigurna linija i nije dopušteno snimati razgovore s tog broja."

"Tako. Je li vam izravno spomenuo da je umiješan u smrt Luthera Whitneyja?"

"Izravno nije. Očito nije mogao jasno misliti. Ali između redaka, gnjev za koji

sam znao da osjeća - a mrzim tako govoriti o mrtvom čovjeku-mislim da je prilično jasno da ga je on ubio. Naravno, nemam dokaza za to, ali je to bio moj dojam."

Frank zavrti glavom. "Prilično nezgodan razgovor."

"Da, bio je vrlo neugodan. A sad me, poručniče, ispričajte, zovu me službene dužnosti."

Frank i ne trepne. "Gospodine, što mislite zašto vas je nazvao? I u to doba noći?"

Predsjednik ponovno sjedne, ponovno dobaci pogled Burtonu. "Walter je bio jedan od mojih najbližih prijatelja. Njegov je životni raspored bio neuobičajen, kao uostalom i moj. Poziv u taj sat ne bi bio ništa neobično. U posljednjih nekoliko mjeseci rijetko smo se čuli. Kao što znate, prolazio je kroz teško životno razdoblje. Walter je tip čovjeka koji trpi u sebi. A sad ćete me morati ispričati."

"Čini mi se neobičnim da je od svih ljudi koje je mogao nazvati, nazvao baš vas. Hoću reći, bilo je lako moguće da vas i ne zatekne ovdje. Rasporedi putovanja predsjednika države prilično su hektični. Pa se pitam što je mislio."

Predsjednik se zavalj u stolac, spoji ruke jagodicama prstiju i zagleda se u strop. *Murjak se želi igrati kako bi mi pokazao koliko je pametan.* On pogleda u Franka i nasmiješi se.

"Da ja čitam misli, ne bih se toliko morao oslanjati na ispitivače javnog mnijenja."

Frank se nasmiješi. "Mislim da ne morate biti telepat da biste znali da ćete sjediti u tom naslonjaču još četiri godine, gospodine."

"Cijenim vaše mišljenje, poručniče. Mogu vam jedino reći da me Walter nazvao. Ako se namjeravao ubiti, kog bi uostalom nazvao? Njegova je obitelj s njim prekinula sve veze nakon što se oženio Christinom. Imao je puno poslovnih poznanika, ali bi malo njih mogao nazvati pravim prijateljima. Walter i ja smo se znali godinama i smatrao sam ga drugim ocem. Kao što znate, angažirao sam se oko istrage u vezi s ubojstvom njegove supruge. Sve to zajedno uzevši, moglo bi objasniti zašto je želio sa mnom razgovarati, poglavito ako si je namjeravao oduzeti život. To je zaista sve što znam. Žao mi je što vam ne mogu više pomoći."

Vrata se otvore. Frank nije vidio da je to bila reakcija na pritisak na dugme s donje strane predsjednikova stola.

Predsjednik pogleda u svoju tajnicu. "Odmah dolazim Lois. Poručniče, ako vam budem mogao još nekako pomoći, javite se Biliu. Zaista."

Frank sklopi notes. "Hvala vam, gospodine."

Richmond se zagleda u vrata kroz koja je izašao Frank.

"Burton, kako se ono zove Whitneyev branitelj?"

Burton se zamisli na trenutak.

"Graham. Jack Graham."

"To mi ime zvuči poznato."

"Radi u Patton, Shaw. Ondje je partner."

Predsjednikove se oči upilje u agentovo lice.

"Što je?"

"Ne znam." Richmond otključa ladicu u svom radnom stolu i izvadi notes u koji je zapisivao bilješke o ovom slučaju, slučaju koji ne spada u njegove radne obveze. "Button, nemoj smetnuti s uma da se jedan vrlo važan inkriminirajući dokaz, za koji smo platili pet milijuna dolara, još nije pojavio."

Predsjednik prelista strane svoje bilježnice. Tu su zabilježeni brojni pojedinci koji su uključeni, u različitim stupnjevima, u ovoj maloj drami. Da je Whitney dao svom odvjetniku nož za otvaranje pisama, i ispričao sve što se dogodilo, cijeli svijet bi za to, saznao do sada. Richmond se u mislima vratiti na dodjelu nagrada za Ransoma Baldwina u Bijeloj kući. Graham očito nije. Ali tko je onda, ako ga je bilo kome, Whitney dao?

U njegovom umu koji je uvek uredno analizirao i tražio moguće scenarije, jedno ime se iznenada isticalo iz redova preciznog zapisivanja. Jedna osoba koja zapravo nikada nije uzeta u obzir.

JACK JE U JEDNOJ RUCI NOSIO HRANU IZ ZALOGAJNICE, U DRUGOJ aktovku, ali je uspio iščeprkati ključ iz džepa. No prije no što ga je uspio umetnuti u bravu, vrata se otvore.

Jack se iznenadi. "Nisam očekivao da si već kod kuće."

"Nisi morao svraćati u restoran. Mogla sam nešto pripremiti." Jack uđe, spusti aktovku na stolić i krene u kuhinju. Kate se zagleda za njim.

"Hej, i ti radiš cijeli dan. Zašto bi ti morala kuhati?"

"Žene to čine svaki dan, Jack. Pogledaj oko sebe."

On izađe iz kuhinje. "To je istina. Želiš li povrće u slatko-kiselom umaku ili moo goo gai pan? Imam i kineske mesne pite."

"Daj mi ono što ti manje voliš. Ja i nisam baš nešto posebno gladna."

On se povuče i vrati s dva dupkom puna tanjura.

"Znaš, ne budeš li više jela, vjetar će te otpuhati. Dođe mi da ti u džepove natrpam kamenja."

On sjedne prekrivenih nogu pokraj nje na podu. Kate je prebirala po svom jelu, a on je svoje halapljivo gutao.

"Pa, kako je bilo na poslu? Znaš, vjerojatno bi dobila još nekoliko dana dopusta da si tražila. Previše se angažiraš na poslu."

"Ma vidi tko mi to govori." Ona podigne komad mesne pite ali je odmah spusti.

On odloži vilicu i pogleda u nju.

"Dobro, slušam."

Ona se podigne na kauč i počne igrati svojom ogrlicom. Još odjevena u radnu odoru, izgledala je iscrpljeno, poput cvijeta malaksala na vjetru.

"Puno razmišljam o tome što sam učinila Lutheru."

"Kate..."

"Jack, dopusti mi da dovršim." Ona se obrecne na nj glasom koji zapucketa poput biča. No njezin se izraz lica učas ublaži. Ona nastavi smirenije. "Zaključila sam da to nikad neću preboljeti, pa bih se mogla i pomiriti s tom činjenicom. Možda to što sam učinila i nije bilo pogrešno iz puno razloga. Ali je bez sumnje bilo pogrešno iz najmanje jednog razloga. On mi je bio otac. Premda to možda zvuči otrcano, to je trebao biti dovoljno dobar razlog." Ona je i dalje sukala svoju ogrlicu dok se ova nije pretvorila u niz grudica. "Mislim da me pravničko zvanje, barem moje područje, pretvorilo u nekog tko mi nije odveć simpatičan. A to nije razlog za slavlje na pragu tridesetih."

Jack ispruži ruku da zaustavi drhtanje njezinih. Ona ih ne povuče. Osjećao je kako joj krv kola kroz žile.

"Zaključak koji slijedi iz svega toga je da sam zrela za dramatičnu promjenu. U životu, karijeri, svemu."

"Što to govoriš?" On ustane i sjedne pokraj nje. Njegov se puls ubrzao od predosjećaja onog što će ona reći.

"Jack, više neću biti državna tužiteljica. Zapravo, više neću biti odvjetnica. Jutros sam predala ostavku. Moram priznati, prilično su se sablaznili. Rekli mi da razmislim. Rekla sam im da jesam. I da neću moći smisliti ništa bolje."

Njegov je glas bio zagušen od nevjerice. "Dala si otkaz? Isuse, Kate, puno si uložila u karijeru. Ne možeš to tek tako odbaciti."

Ona ustane i stane pokraj prozora, pa pogleda van.

"Upravo je u tome i problem, Jack. Ništa ja ne odbacujem. Od mojih uspomena na to što sam učinila u posljednje četiri godine mogao bi se snimiti cjelovečernji film strave i užasa. A to nije ono što sam očekivala dok sam sjedila na pravnom fakultetu kao brucošica i raspravljala o uzvišenim načelima pravde."

"Nemoj se podcjenjivati. Ulice su puno sigurnije zbog onog što si postigla."

Ona se okrene i pogleda ga. "Više čak i ne uspijevam zajaziti rijeku. Odavno me rijeka otplavila u more."

"Ali čime ćeš se baviti? Ti si pravica."

"Ne. Varaš se. Ja sam bila pravica samo u djeliću života. Moj život prije toga puno mi se više sviđao." Ona zašuti i zagleda se u njega, ruku prekrivenih na prsima. "Jack, ti si mi otvorio oči. Postala sam pravica da vratim milo za drago svom ocu. Tri godine školovanja i četiri godine bez života izvan sudnice prilično je visoka cijena." Iz grla joj se vine dubok uzdah. Ona lagano zatetura, ali brzo povratu ravnotežu. "Usto, pretpostavljam da sam mu sad vratila dug."

"Kate, nisi ti kriva za to, ni za što." Njegova usta prestanu se micati kad se okrenula od njega.

Njezine iduće riječi ga zgroze.

"Jack, odselit ću se. Nisam još sigurna kamo. Uštedjela sam nešto novca. Jugozapad Amerike nije loš. Ili možda Colorado. Želim otići nekamo gdje je potpuno drukčije. Možda je to dobar početak."

"Odseliti." Jack je rekao tu riječ više za sebe nego za nju. "Odseliti." On ponovi tu riječ kao da je pokušava odagnati ali i raščlaniti i rastumačiti na način koji ne bi bio tako bolan.

Ona se zagleda u svoje ruke. "Jack, ovdje me ništa ne zadržava."

On je pogleda. Bijesna reakcija omakne mu se preko usta.

"Prokleta bila! Kako se usuđuješ takvo što reći?"

Ona ga najzad pogleda. Prepuklost njezina glasa bila je skoro vidljiva. "Mislim da bi bilo nabolje da odeš."

JACK JE SJEDIO ZA SVOJIM STOLOM BEZ VOLJE DA SE POSVETI HRPI papira, maloj planini ružičastih papirića s porukama, i pitao se može li mu biti gore u životu. U tom trenutku uđe Dan Kirksen. Jack u sebi zastenje.

"Dan, zaista ne..."

"Jutros nisi bio na sastanku partnera."

"Pa nitko mi nije rekao da će se održati."

"Poslali smo obavijest, ali je tvoje radno vrijeme posljednjih dana prilično neuredno." On pogleda nezadovoljno u nered na Jackovu stolu. Njegov je radni stol beziznimno bio čist kao suza, što je samo bio pokazatelj koliko malo radi.

"Pa sad sam ovdje."

"Čujem da ste se ti i Sandy sastali kod njega."

Jack se pomnjivo zagleda u njega. "Danas više ništa ne može ostati tajna."

Kirksen se zajapuri od bijesa. "O problemima vezanima uz položaj partnera trebaju raspraviti svi partneri. Nisu nam potrebne frakcije koje će desetkovati tvrtku, kao da već nije dovoljno desetkovana."

Jack je skoro prasnuo u smijeh. I to da čuje iz usta Dana Kirksena, neokrunjenog kralja frakcionaštva.

"Mislim da je najgore prošlo."

"Zaista tako misliš, Jack?" Kirksen se porugljivo naceri. "Nisam znao da imaš toliko iskustva u tim stvarima."

"Pa ako te to toliko smeta, Dan, zašto ne odeš?"

Ironični smijehak brzo iščezne s Kirksenova lica. "Ja sam u ovoj tvrtki skoro dvadeset godina."

"Čini se da je vrijeme za promjenu. Mogla bi ti koristiti."

Kirksen sjedne, očisti mrlju s naočala. "Jack, može jedan prijateljski savjet? Nemoj se petljati sa Sandyjem. Učiniš li to, učinit ćeš veliku pogrešku. On je gotov."

"Hvala ti na savjetu."

"Ozbiljno, Jack, nemoj si ugroziti položaj zbog nekog uzaludnog premda dobronamjernog pokušaja da ga spasiš."

"Ugroziti svoj položaj? Misliš na odnos s Baldwinovima, zar ne?"

"Oni su ti klijenti... zasad."

"Razmišljaš li o promjeni na kormilu? Ako je tako, neka ti je sa srećom. Izdržao bi jednu minutu."

Kirksen ustane. "Jack, ništa nije vječno. To ti može reći i Sandy Lord. Tko bi doli, sad je gori. U ovom se gradu može spaliti sve mostove, samo moraš paziti da na njima nikog nema."

Jack zaobiđe stol i nadnese se nad Kirksena. "Dan, jesi li ti bio ovakav i kao mali ili si se pretvorio u šmrkalj kad si narastao?"

Kirksen se nasmiješi i krene. "Kao što rekoh, nikad se ne zna, Jack. Odnosi s klijentima su uvijek tako osjetljivi. Primjerice, tvoji. Uglavnom se temelje na tvom budućem braku s Jennifer Ryce Baldwin. Dozna li gospodica Baldwin da ti navečer nisi odlazio kući, na primjer, nego dijelio stan sa stanovitom mladom ženom, možda bi bila manje voljna tebi udijeliti poslove pravozastupstva, a još manje postati tvom ženom."

Sve se dogodilo u sekundi. Kirksenova su se leđa našla pritisnuta uza zid, a Jack mu se tako unio u lice da su se Kirksenove naočale zamaglile.

"Jack, nemoj učiniti neku glupost. Bez obzira na tvoj položaj u tvrtki, partneri ne bi blagonaklono gledali na tjelesni napad mlađeg partnera na starijeg. U Patton, Shawu zadržali smo nivo."

"Kirksen, da mi se nisi tako zajebavao sa životom. Nikad." Jack ga lako odbaci na vrata i okrene se prema svom stolu.

Kirksen poravna košulju i nasmiješi se. Tako se lagano daju izmanipulirati. Ti visoki, zgodni. Snažni kao mazge, ali ne puno pametniji. A suptilni kao klade.

"Znaš, Jack, trebao bi biti svjestan u što si se uvalio. Iz nekog razloga čini se da imaš povjerenja u Sandyja Lorda. Je li ti ispričao istinu o Barryju Alvisu? Je li kojim slučajem on to učinio, Jack?"

Jack se ponovno okrene prema Danu i zapilji se u njega.

"Je li nabacio tekst o vječnom pravniku, nesposobnom pribaviti velike klijente? Ili ti je rekao da je Alvis zabrljao neki važan posao?"

Jack je i dalje gledao u njega.

Kirksen se pobjedonosno nasmiješi.

"Jedan telefonski razgovor, Jack. Kćerka nazove i potuži se da je gospodin Alvis stvorio neugodnost njoj i njezinu ocu. I Barry Alvis nestane. Jack, takva su pravila. Možda ti ne želiš igrati takvu igru. Ako ne želiš, nitko neće ni tebe zadržavati."

Kirksen je dotjerivao ovu strategiju neko vrijeme. S obzirom na to da više nema Sullivana, mogao je obećati Baldwinu da će njegovi poslovi biti prioritet tvrtke a Kirksen još ima kiticu najboljih pravnika u gradu. A četiri milijuna dolara prihoda plus njegovi postojeći poslovi, učinit će od njega najvećeg dohodovnika. Prezime Kirksen najzad će se naći na vratima najljepšeg ureda, u zamjenu za drugo koje će se bez puno pompe skinuti.

Predsjednik uprave nasmiješi se Jacku. "Možda ti nisam simpatičan, Jack, ali ti govorim istinu. Odrastao si čovjek, na tebi je kako ćeš to shvatiti."

Kirksen za sobom zatvori vrata.

Jack ostane stajati još nekoliko trenutaka, pa se svali u stolac. Snažno se odgurne prema stolu i raščisti njegovu površinu brzim, snažnim zamasima ruku, pa polako spusti glavu na njega.

Dvadeset šesto poglavlje

SETH FRANK POGLEDA U STARCA. NIZAK, GLAVE POKRIVENE MEKOM pustenom kapom, odjeven u samtaste rebraste hlače, debeli pulover i zimske čizme, starac je izgledao kao da mu je istodobno neugodno i kao da je uzbuđen zato što je u policijskoj postaji. U ruci je držao četvrtasti predmet omotan u smeđi papir.

"Nisam siguran da vas razumijem, gospodine Flanders."

"Bio sam tamo. Kod sudnice onaj dan. Znae, kad je ubijen onaj čovjek. Otišao sam vidjet zašto je nastala tolka strka. Živim tu cijeli život, nikad ništa slično tom spektaklu, tolko da znate."

"To mi je jasno", suho će Frank.

"Dakle, imam svoj novi Camcorder, zbilja zgodna stvarčica, ima ekran i sve to. Samo je držiš, pogledaš i snimaš. Super kvaliteta. Pa mi žena veli nek odem dolje."

"Izvršno, gospodine Flanders. A čemu sve ovo vodi?" Frank ga pogleda upitno.

Flandersu sine. "Oh, oprostite poručniče. Stojim tu i trkeljam, sklon sam tome, pitajte moju gospoju. U penziji sam godinu dana. Na poslu nisam puno govorio. Pokretna vrpca u tvornici hrane. Sad volim pričat. I slušat. Puno vremena provodim u kafiću iza banke. Dobra kava, a pogačice su ko domaće, ne one bez masnoće."

Franka tek što nije spopao očaj.

Flanders požuri: "Daklem, došao sam vam pokazat ovo. Dat vam, zapravo. Jasno, za sebe sam zadržao kopiju." On mu pruži paket preko stola.

Frank ga otvori i pogleda u videokasetu.

Flanders skine kapu i otkrije ćelavu glavu s paperjastim čupama oko ušiju. On nastavi uzbuđeno. "Ko što rekoh, ima prilično dobrih kadrova. Predsjednika, pa onda kad je ubijen onaj čovjek. Sve sam to snimio. O da, jesam. Znae, slijedio sam predsjednika. Našao se u vatrometu."

Frank blene u Flandersa.

"Sve je tu, poručniče. Ako što vrijedi." Pogleda na sat. "Moram ići. Kasnim na ručak. Žena to ne voli." Okrene se da će otići. Seth Frank se zagleda u kasetu.

"Poručniče, još nešto."

"Da."

"Ako nešto bude od moje vrpce, mislite da bi mogli spomenut moje ime kad budu o tom pisali?"

"Pisali?"

Starac je izgledao uzbuđeno. "Aha. Znete, povjesničari. Nazvat će je Flandersova vrpca, ili nešto slično, zar ne? Ili možda Flandersov video. Znete, ko ono prije."

Frank umorno protrlja sljepoočnice. "Kao prije?"

"Aha, poručniče. Znete, ko onaj Zapruderov film s Kennedyjem."

Frankovo se lice opusti kad je shvatio. "Pobrinut ću se da doznaju vaše ime, gospodine Flanders. Za svaki slučaj. Za buduće naraštaje."

"Takvog vas volim." Flanders veselo u njega uperi kažiprst. "Budući naraštaji, to mi se sviđa. Želim vam sreću, poručniče."

"ALAN?"

Richmond rastreseno rukom da Russellovoj znak da uđe pa se ponovno zagleda u notes pred sobom. Kad je završio s njim, on ga zatvori i pogleda u predstojnicu svog ureda.

Russellova je oklijevala, zagledala sa u sag, nervozno pred sobom stišćući ruke. Tad požuri na drugi kraj sobe i skljoka se u jedan od stolaca.

"Ne znam što bih ti rekla, Alan. Shvaćam da je moje ponašanje bilo neoprostivo, potpuno neprimjereno. Kad bih se mogla ispričati trenutačnom neuračunljivošću, učinila bih to."

"Dakle, nećeš pokušati objasniti svoje postupke time da su bili u mom najboljem interesu?" Richmond se zavalj u naslonjač, ne skidajući pogleda s Russellove.

"Ne, neću. Ovdje sam da ponudim ostavku."

Predsjednik se nasmiješi. "Možda sam te ipak potcijenio, Gloria."

On ustane, zaobiđe stol i nasloni se na nj, okrenut prema njoj. "Naprotiv, tvoje je ponašanje bilo potpuno primjereno. Da sam ja bio na tvom mjestu, ja bih učinio isto."

Ona ga pogleda. Na licu joj se vidjelo zaprepaštenje.

"Nemoj me pogrešno shvatiti, Gloria. Ja očekujem odanost, kao i svaki vođa. No ne očekujem od ljudi da budu nešto više od toga, sa svim svojim slabostima i nagonom za preživljavanje. Pa mi smo, ionako, životinje. Ja sam postigao što jesam u životu jer nikad nisam zaboravio činjenicu da sam najvažnija osoba na svijetu. Bez obzira na situaciju, bez obzira na prepreke, nikad, *nikad*, nisam smetnuo s uma tu jednostavnu istinu. Ono što si učinila te noći pokazuje da i ti u to vjeruješ."

"Znaš što sam namjeravala?"

"Naravno da znam. Gloria, ne osudujem te što si iskoristila situaciju i pokušala se maksimalno okoristiti njezinim prednostima. Bože moj, pa to je temelj na kojem je izgrađena ova zemlja a osobito ovaj grad."

"Ali kad ti je Burton rekao da..."

Richmond podigne ruku. "Priznajem da su me te večeri obuzimale razne emocije. A najjača je vjerojatno bila izdajstvo. Ali sam otad zaključio da je to što si učinila bio dokaz snage, a ne slabosti, karaktera."

Russellova je pokušavala zaključiti kamo sve to vodi. "Znači, neću pogriješiti ako zaključim da ne želiš moju ostavku?"

Predsjednik se nagne, uhvati je za ruku. "Ne sjećam se da si uopće i spomenula tu riječ, Gloria. Ne bih mogao zamisliti da prekinemo našu suradnju nakon što smo se tako dobro upoznali. Da to ostavimo na tome?"

Russellova ustane. Predsjednik se vrati za stol.

"Oh, Gloria. Ima puno državnih problema o kojima bih s tobom trebao porazgovarati. Moji su otputovali. Možda bismo mogli raditi kod mene u stanu?"

Russellova ga pogleda.

"Možda ćemo raditi dokasna, Gloria. Ponesi si drugu odjeću." Predsjednik se nije smiješio. Njegov netremičan pogled prodirao joj je u kosti. A tad se on ponovno posveti svom poslu.

Russelličina ruka zadrhti dok je zatvarala vrata.

JACK ZABUBNJA ŠAKOM PO VRATIMA TAKO JAKO DA JE OSJETIO KAKO se debela, ulaštena vrata zasijecaju u zglobove na prstima.

Domaćica otvori vrata ali Jack ulete u kuću prije no što je ona uspjela i riječ izustiti.

Jennifer Baldwin veličanstveno siđe niza široke stube u predvorje popločeno mramorom, odjevena u još jednu skupu večernju haljinu.

Kosa joj se slijevala niz ramena i uokvirivala priličan dekolte. Nije se smiješila.

"Jack, što ti radiš ovdje?"

"Želim razgovarati s tobom."

"Jack, imam planove. Ovo će morati pričekati."

"Ne!" On je zgrabi za ruku, osvrne se, pa gurne dvostruka izrezbarena vrata, povuče je u knjižnicu pa zatvori vrata za njima.

Ona istrgne ruku iz njegova stiska. "Jack, jesi li lud?"

On se osvrne po knjižnici, golemim policama dobro popunjenima prvim

izdanjima pozlaćenih rubova korica. Pusta parada, vjerojatno nijednu od tih knjiga nitko nikad nije otvorio. Sve za paradu.

"Postavit ću ti samo jedno jednostavno pitanje, a onda idem."

"Jack..."

"*Jedno pitanje. A potom odlazim.*"

Ona se sumnjičavo zagleda u njega, prekriži ruke. "Što je?"

"Jesi li ili nisi nazvala u moju tvrtku i rekla im da otpuste Barryja Alvisa, jer me one večeri kad smo bili u Bijeloj kući tjerao da radim?"

"Tko ti je to rekao?"

"Odgovori mi na pitanje, Jenn."

"Jack, zašto ti je to tako važno?"

"Znači, zbog tebe je otpušten?"

"Jack, prestani razmišljati o tome i počni se miriti s budućnošću koja nas čeka. Ako mi..."

"Odgovori mi na pitanje, dovraga!"

Ona prasne. "*Da!* Da, ja sam otpustila ono malo govno. Pa što? Zaslužio je. Ponašao se prema tebi kao prema podređenome. E pa, imao je krivo. On je bio nitko i ništa. Igrao se vatrom i opekao se i ja ga nimalo ne žalim." Ona ga pogleda bez trunke grizodušja.

Začuvši odgovor koji je i očekivao, Jack sjedne u stolac i zagleda se u masivni stol na drugom kraju prostorije. Uredski kožni stolac visokog naslona bio je okrenut od njih. On pogleda u originalna ulja koja su ukrašavala zidove, goleme prozore s besprijekorno pričvršćenim zastorima koji su padali u naborima, a koji su vjerojatno koštali više no što bi on mogao i pomisliti, izrezbarena drvenarija, nezaobilazne skulpture od metala i mramora. Preko stropa stupala je još jedna legija srednjovjekovnih figura. Svijet Baldwinovih. E pa, neka im je. On polako zatvori oči.

Jennifer odmakne kosu s lica, pogleda ga, a u očima joj se zrcalilo nešto jače od tračka zabrinutosti. Na trenutak se nećkala a tad mu priđe, klekne pokraj njega, dotakne mu rame. Oblije ga miris njezina namirisano tijela. Ona prozbori tiho, blizu njegovog lica. Njezin mu je dah draškao uho.

"Jack, već sam ti rekla, ne moraš trpjeti takvo ponašanje. A sad kad smo se riješili i onog glupog ubojstva, možemo nastaviti sa svojim životom. Naša je kuća skoro gotova, predivna je, zaista. A moramo se dogovoriti i oko posljednjih priprema za vjenčanje. Dušo, sad se sve može vratiti u kolotečinu." Ona mu dodirne lice, okrene ga prema svom. Pogleda ga svojim najseksepilnijim pogledom pa ga poljubi, dugo i duboko. Polako odvoji usne od njegovih. Očima potraži njegov pogled. Nije u njemu našla ono što je očekivala.

"Imaš pravo, Jenn. S tim budalastim ubojstvom je svršeno. Raznijeli su glavu čovjeku kojeg sam cijenio i do kojeg mi je bilo stalo. Slučaj završen, vrijeme je za nešto novo. Treba nagomilati bogatstvo."

"Znaš ti što ja želim reći. Uopće se u taj slučaj nisi trebao miješati. Nisam ja bila tvoj problem. Da si samo otvorio oči shvatio bi da je to sve bilo nedostojno tebe, Jack."

"A i nezgodno za tebe, zar ne?"

Jack ustane. Bio je silno iscrpljen.

"Želim ti sve najbolje u životu, Jenn. Rekao bih vidjet ćemo se, ali ne mogu si zamisliti kako bi se to dogodilo." On krene.

Ona ga uhvati za rukav. "Jack, hoćeš li mi, molim te, reći što sam to tako užasno učinila?"

On se najprije nećkao ali se najzad okrene prema njoj.

"To što me uopće takvo što i pitaš. Isuse!" On umorno zamaše glavom. "Jenn, oduzela si čovjeku život, čovjeku koji nije ni znao što mu se dogodilo, a ti si ga uništila. A zašto si to učinila? Jer je nešto što je on meni učinio tebi pričinilo 'nepriliku'. Pa si zbrisala deset godina nečije karijere. Jednim telefonskim pozivom. I ne pomislivši što će to značiti za njega, za njegovu obitelj. Što se tebe tiče, on si je mogao prosvirati mozak, žena ga je mogla ostaviti. Ti vjerojatno nikad na to nisi ni pomislila. I zapravo ti želim reći da ne bih mogao voljeti, ne bih mogao provesti život s nekim tko može učiniti nešto takvo. Ako to ne možeš shvatiti, ako zaista smatraš da je to što si učinila bilo u redu, to je još jedan razlog zbog kojeg si trebamo reći zbogom. Mogli bismo se početi razmahivati s nepomirljivim nesuglasticama *prije* vjenčanja. Uštedjet ćemo svima puno vremena i muke."

On okrene kvaku na vratima i nasmiješi se. "Svi koje poznam vjerojatno će mi reći da sam lud. Da si ti savršena žena, pametna, bogata, lijepa - a ti to i jesi, Jenn. Reći će da bismo bili savršen bračni par. Da bismo imali sve. Kako ne bismo bili sretni? Ali je problem u tome da te ja ne bih usrećio jer mi nije do stvari do kojih tebi jest. Nisu mi važni milijunski honorari ili kuće veličine stambene četvrti ili automobili koji koštaju jednogodišnju plaću. Ne sviđa mi se ni ova kuća, ne sviđa mi se tvoj životni stil, ne sviđaju mi se tvoji prijatelji. A ono najvažnije, ne sviđaš mi se ti. Vjerojatno sam jedini muškarac na svijetu koji bi to rekao. Ali ja sam ti Jenn prilično priprost čovjek, i ono što ti nikad ne bih učinio je lagati ti. Budimo iskreni, za nekoliko dana, desetak tipova za tebe puno prikladnijih od Jacka Grahama kucat će ti na vrata. Nećeš biti usamljena."

On je pogleda i osjeti kako mu se lice grči od boli kad joj na licu ugleda zaprepaštenje. "Ako te netko bude pitao i ako ti je to važno, ti si ostavila mene."

Nisam dorastao mjerilima Baldwinovih. Nisam vas dostojan. Zbogom, Jenn."

Ona je stajala na mjestu još nekoliko minuta nakon njegova odlaska. Svakojaki osjećaji otimali su se za prevlast na njezinu licu, ali nijedan nije prevladao. Naposljetku ona izjuri iz knjižnice. Zvuk njezinih visokih potpetica na mramoru utihne kad je potrčala uza stube pokrivenne sagom.

U knjižnici tišina potraje još nekoliko sekundi. Tad se uredski stolac okrene i Ransome Baldwin zagleda se u vrata kroz koja je otrčala njegova kći.

JACK POGLEDA KROZ ŠPIJUNKU, NAPOLA OČEKUJUĆI DA ĆE UGLEDATI Jennifer Baldwin kako stoji ispred vrata s puškom u ruci. Obrve mu se malko podignu kad ugleda tko je.

Seth Frank uđe, zbací kaput sa sebe i osvrne se zadovoljno po Jackovu skućenom i pretrpanom stančiću.

"Ovo mi priziva sjećanja na jedno drugo razdoblje života, da znaš."

"Dopusti da pogađam. Studentski dom, generacija sedamdeset pete. Bio si predsjednik studentske udruge zadužen za rad šanka."

Frank se veselo nasmiješi. "Bliže istini no što mi je drago pri znati. Uživaj dok možeš, prijatelju. Ne želim zazvučati politički pogrešno, ali dobra žena neće ti dopustiti nastaviti s takvim životom."

"Možda mi je upravo granulo sunce."

Jack iščezne u kuhinju i vrati se s bocama piva Sam Adams.

Udobno se smjeste na dijelove pokućstva sa svojim pićima.

"Odvjetniče, zar se olujni oblaci gomilaju pred vratima bračnog raja?"

"Na ljestvici od jedan do deset, jedan ili deset, ovisno o tome kako na to gledaš."

"Zašto mi se čini da ona Baldwinova nije sasma osvojila tvoje srce?"

"Zar nikad ne prestaješ biti detektiv?"

"Ne ako je ikako moguće. Je li ti do razgovora o tome?"

Jack odmahne glavom. "Mogu te zagnjaviti neku drugu večer, ali ne večeras."

Frank slegne ramenima. "Samo mi se najavi, a ja ću donijeti pivo."

Jack primijeti paket u Frankovu kriiu. "Poklon?"

Frank izvadi videokasetu. "Pretpostavljam da imaš videorekorder negdje ispod ove krame?"

KAD SE VRPCA POČELA OKRETATI, FRANK POGLEDA U JACKA.

"Jack, ovo ni u kojem slučaju nije za svačije oči. A kažem ti unaprijed da se na njoj vidi sve uključujući i ono što se dogodilo Lutheru. Spreman si za to?"

Jack pošuti na trenutak. "Misliš li, da bismo mogli vidjeti nešto pomoću čega bismo mogli uhvatiti počinitelja?"

"Tome se nadam. Poznao si ga bolje od mene. Možda ćeš ti vidjeti nešto što ja ne vidim."

"U tom sam slučaju spreman."

Premda unaprijed upozoren, Jack nije bio spreman. Frank ga je pomnjivo promatrao kako se približavao onaj prijelomni trenutak. Kad je odjeknuo hitac, Jack se nesvjesno trgnuo, užasnutih očiju.

Frank isključi video. "Drž se, upozorio sam te."

Jack se sklupčao u svom stoicu. Disao je nepravilno, čelo mu se vlažilo od hladnog znoja. Na trenutak zadrhti cijelim tijelom, a potom se polako pribere. Obriše čelo.

"Isuse Bože!"

Flandersova slučajna usporedba s Kennedyjevim atentatom nije bila neprimjerena. "Jack, možemo prestati."

Jack čvrsto stisne usta. "E, ne možemo!"

JACK IZNOVA PRITISNE TIPKU ZA PREMOTAVANJE. PREGLEDALI SU snimku desetak puta no Jack nije otupio na prizor kad se glava njegova prijatelja rasprsne, nije mu to postalo ništa lakše gledati. Jedini olakšavajući čimbenik bilo je to što je sa svakim panovnim gledanjem jačala Jackova ljutnja.

Frank zamaše glavom. "Znaš, šteta da čovjek nije snimao s druge strane jer bismo nakratko ugledali i snajperista. No to bi bilo prejednostavno. Hej, imaš kave? Teško mi je misliti bez kofeina."

"U loncu imam priličnu količinu svježe skuhanе kave, možeš donijeti i meni šalicu. Posuđe je u sudoperu."

Kad se Frank vratio sa šalicama vruće kave, Jack je premotao vrpcu do mjesta na kojem je izražajni Alan Richmond, na improviziranoj pozornici ispred zgrade suda, izgovorio svoje.

"Taj je čovjek pravi dinamo."

Frank pogleda u ekran. "Upoznao sam ga pred neki dan."

"Da? I ja. To je bilo u vrijeme kad sam se trebao priženiti u bogatu i uglednu obitelj."

"Kakvo je tvoje mišljenje o predsjedniku?"

Jack otpije gutijaj kave, posegne za vrećicom krekerica s maslacem od kikirikija koja je ležala na kauču, ponudi jedan Franku koji ga uzme pa stavi noge na klimavi stolić za kavu. Istražitelj se lako ukiopio u odavno zaboravljen, neorganiziran život neženje.

Jack slegne ramenima. "Ne znam. On je predsjednik naše države. Uvijek mi je djelovao predsjednički. A što ti misliš o njemu?"

"Mudra glava. Vraški pametan. Toliko da se prezaš upustiti s njim u raspravu ako nisi siguran u svoje sposobnosti."

"Dobro da je na strani Amerike."

"Aha." Frank ponovno pogleda u ekran. "Pa, je li ti nešto upalo u oči?"

Jack pritisne tipku na daljinskom. "Jedna pojedinost. Pogledaj ovo." Video poskoči. Likovi su se trzali poput glumaca u nijemim filmovima.

"Pogledaj."

Na ekranu se vidjelo kako Luther izlazi iz kombija. Gledao je u zemlju, okovi su mu očito otežavali hodanje. Odjednom, ono se okupljeno mnoštvo nađe u kadru, predvođeno predsjednikom. Luther je bio djelomice zaklonjen. Jack zaustavi video.

"Pogledaj."

Frank je pomnjivo pregledavao ekran, rastreseno žvakao kekse s maslacem od kikirikija i ispijao kavu. Odmahne glavom.

Jack ga pogleda. "Pogledaj Lutherovo lice. Vidi se iza predsjednikove pratnje. Pogledaj mu lice."

Frank se nagne prema naprijed, gurnuvši nos u ekran. Potom zabezeknut ustukne.

"Prokletstvo, čini se da nešto govori."

"Ne, izgleda kao da nešto govori *nekome*."

Frank pogleda u Jacka. "Želiš reći da je nekog prepoznao, recimo tipa koji ga je upucao?"

"S obzirom na okolnosti, pretpostavljam, da ne bi započeo ćaskati s nekom nepoznatom osobom."

Frank se ponovno pomnjivo zagleda u ekran. Najzad zavrd glavom. "Za ovo će nam biti potrebni specijalisti." On ustane. "Dođi."

Jack pograbi svoj kaput. "Kamo idemo?"

Frank se nasmiješi dok je premotavao vrpču a potom natakne šešir.

"Pa, najprije ću nas častiti večerom. Ja sam oženjen, a usto sam stariji i deblji od tebe. Stoga slani keksi za večeru nisu idealno rješenje. Potom odlazimo u postaju. Želim da upoznaš nekog."

POSILIJE DVA SATA, SETH FRANK I JACK UĐU U POLICIJSKU POSTAJU okruga Middleton, trbuha obloženih filetima od jastoga i nekoliko komada pite od oraha. Laura Simon bila je u laboratoriju, oprema je već bila postavljena.

Nakon upoznavanja, Laura ubaci vrpcu. Slike ožive na ekranu veličine stotinu petnaest centimetara koji se nalazio u kutu. Frank ubrza do željenog trenutka.

"Eno", pokaže Jack "baš ovdje."

Frank zaustavi vrpcu.

Laura sjedne za tipkovnicu i utipka niz naredbi. Na ekranu, dio slike s Lutherovim likom uokviri se pa poveća, poput balona koji se napuhuje. Taj se postupak nastavljao sve dok Lutherovo lice nije zauzelo svih stotinu i nešto centimetara.

"To je najveće povećanje." Laura okrene stolac i kimne Franku. On pritisne dugme na daljinskom upravljaču i ekran ponovno oživi. Ton je bio isprekidan, krici, povici, buka prometa i stopljeni zvukovi stotina ljudi, učinili su Lutherove riječi nerazumljivima. Gledali su kako mu se usta otvaraju i zatvaraju.

"Pizdi. To što govori sigurno nije neka lijepa riječ." Frank izvadi cigaretu, ali ga Simonova mrko pogleda pa je on vrati u džep.

"Zna li netko čitati s usana?" Laura ih pogleda.

Jack se zagleda u ekran. Što je to Luther rekao? Taj izraz na njegovu licu. Već ga je jednom vidio, samo kad bi se mogao sjetiti kad je to bilo. Nedavno, u to je bio uvjeren.

"Vidiš li nešto što mi ne vidimo?" upita Frank napeto gledajući u Jacka. Jack pogleda u Franka.

Jack odmahne glavom, protrlja si lice. "Ne znam. Ima tu nešto, samo ne mogu povezati konce."

Frank kimne Simonovoj da isključi opremu. Ustane i protegne se. "Prespavaj. Ako se nečeg sjetiš, javi mi. Laura, hvala ti što si došla."

Njih dvojica izađu zajedno iz postaje. Frank pogleda u Jacka, pa ispruži ruku i uhvati ga za zatiljak. "Isuse, pa ti si stresna bomba koja će svaki čas eksplodirati."

"Ah, ne znam od čega. Ženu kojom sam se trebao oženiti, neću oženiti, žena kojom bih se želio oženiti upravo mi je rekla da se nosim iz njezina života, a prilično sam siguran da ću ujutro ostati bez posla. Ah, da ne zaboravim, netko je ubio osobu do koje mi je bilo jako stalo i vjerojatno nikad nećemo otkriti njegova ubojicu. Život mi ne bi mogao biti bolji, zar ne?"

"Pa, možda ti se osmijehne sreća."

Jack otključa svoj Lexus. "Hej, ako znaš nekog kome bi trebao skoro nov automobil, javi mi."

Frankove oči veselo zaigraju kad je pogledao u Jacka. "Žao mi je, ali nitko od mojih poznanika ne može si to priuštiti."

Jack mu uzvratil smiješak. "Ni ja."

NA POVRATKU, JACK POGLEDA NA SAT U AUTOMOBILU. BLIŽILA SE PONOĆ. On prođe pokraj zgrade Patton, Shawa, pogleda u niz zatamnjenih ureda, skrene i uđe u garažu. Ubaci svoju parkirnu iskaznicu u otvor, mahne kameri postavljenoj s vanjske strane garažnih vrata i za nekoliko minuta bio je u dizalu.

Nije točno znao zašto je ovdje. Njegovi dani u Patton, Shawu su očito odbrojani. Bez Baldwina kao klijenta, Kirksen će mu dati nogom u tur. Blago se sažali nad Lordom. Bio mu je obećao zaštitu. Ali on neće oženiti Jennifer Baldwin da bi Lordu osigurao njegovu mamutsku plaću. A Lord mu je lagao za Barryja Alvisa i razloge njegova odlaska iz tvrtke. Lord će se dočekati na sve četiri. Jack se nije šalio kad je izrazio svoju vjeru u Lordovu sposobnost brzog oporavka. Mnoge bi ga tvrtke zgrabile dok si rekao keks. Lordova budućnost bila je izvjesnija od Jackove.

Vrata dizala se otvore i Jack zakorači u predvorje tvrtke. Zidna su svjetla bila prigušena i sjene bi ga uznemirile da nije bio toliko zamišljen. Krene niz hodnik prema svom uredu, zaustavi se u kuhinjici i natoči čašu gaziranog pića. U uobičajenim bi okolnostima, čak i u ponoć, ondje uvijek bilo nekoliko ljudi koji bi razbijali glavu zbog nekog nemogućeg roka. Večeras ga dočeka kamena šutnja.

Jack upali svjetlo u svom uredu i zatvori vrata. Osvrne se po svojoj partnerskoj gospoštiji, svom kraljevstvu, makar još samo na jedan dan. Veličanstveno. Pokućstvo je bilo ukusno, skupo, sag i tapete raskošni. Pogledom prijede po nizu svojih diploma. Nekih teško stečenih, a nekih dobivenih na lijepe oči, jer si pravnik. On primijeti da su porazbacani papiri pokupljeni, djelo kadšto prerevnih čistača i čistačica koji su bili naviknuti na odvjjetničku neurednost i pokoji histerični ispad.

On sjedne, zavali se u stolac. Meka je koža bila udobnija od njegova kreveta. Mogao je zamisliti Jennifer kako razgovara s ocem. Lice Ransomea Baldwina zajapurit će se od onog što će on proglasiti neoprostivom uvredom njegove mile curice. Sutra ujutro on će podići slušalicu i Jackovoj će karijeri doći kraj.

Jacku se živo fućkalo. Jedino je žalio što nije izazvao takvu reakciju još prije. Nadao se da će ga primiti natrag u državno tužilaštvo. Ondje mu je zapravo mjesto. Nitko ga u tome ne može spriječiti jer su njegove nevolje počele onog trenutka kad je pokušao biti netko i nešto. Više nikad neće ponoviti tu grešku.

Njegove misli svrnu na Kate. Kamo će ona? Je li ozbiljno mislila kad je rekla da će dati otkaz? Jack se prisjeti fatalističkog izraza na njezinu licu i zaključa da je prilično ozbiljno mislila. Ponovno ju je preklinjao. Baš kao i prije četiri godine. Preklinjao da ne ide, da ne ode ponovno iz njegova života. Ali je bilo nečeg u njoj kroz što nije mogao prodrijeti. Možda je posrijedi silna krivnja koju je nosila u sebi. Možda ga jednostavno ne voli. Je li se ikad suočio s tom mogućnošću? Zapravo i nije. Barem ne svjesno. Mogući ga je odgovor užasavao. Ali kakve to sad ima veze?

Luther je mrtav, Kate odlazi. Njegov se život nije silno promijenio, usprkos posljednjim događajima. Whitneyevi su najzad, jednom za svagda, otišli od njega.

On pregleda ružičastu hrpicu poruka na svom stolu. Ništa posebno. Tad pritisne tipku na svom telefonu provjeriti poruke, što nije učinio nekoliko dana. Tvrтка Patton, Shaw omogućavala je svojim klijentima izbor između zastarjelih pisanih telefonskih poruka ili tehnološki naprednih audioporuka. Zahtjevniji su klijenti obožavali ovo drugo. U tom slučaju nisu morali čekati da se izviču na vas.

Bila su dva poziva od Tarra Crimsona. Naći će Tarru drugog odvjetnika. Patton, Shaw su ionako preskupi za njega. Nekoliko poruka vezanih uz poslove Baldwinovih. Ma nemoj. Neka pričekaju idućeg tipa u kojeg će Jennifer Baldwin uperiti svoje laserske oči. Od posljednje poruke on poskoči u stolcu. Bio je to ženski glas. Tih, nesiguran, postariji, očito u neprilici što razgovora s telefonskom sekretaricom. Jack premota poruku.

"Gospodine Graham, vi me ne poznajete. Zovem se Edwina Broome. Bila sam prijateljica Luthera Whitneyya." *Broome? Ime mu je bilo poznato.* Poruka se nastavi.

"Luther mi je rekao, dogodi li mu se što, da malo pričekam pa da tad pošaljem paket vama. Rekao mi je da ga ne otvaram i nisam. Rekao je da je taj paket kao Pandorina kutija. Ko je otvori, može gadno nastradati. Počivao u miru, bio je dobar čovjek, Luther. Nisam čula vas, nisam ni očekivala. No, samo mi je palo na pamet da bih trebala pozvati i uvjeriti se da imate tu stvar. Nikad nisam ranije slala nešto, noćnom isporukom, kako to oni zovu. I mislim da sam učinila pravo, ali ne znam. Ako ga niste dobili, slobodno me nazovite. Luther je rekao da je vrlo važno. I Luther nikada nije rekao ništa što nije istina. "

Jack je slušao telefonski broj i zapisao ga. Provjerio je vrijeme poziva. Jučer ujutro. Brzo je pretražio svoj ured. Nije bilo paketa. Potrčao je niz hodnik do stola svoje tajnice. Nije ni tamo bilo paketa. Vratio se u svoj ured. *Moj Bože, paket od Luthera. Edwina Broome?* Prošao je rukom kroz kosu, prisilio se razmišljati. Odjednom se setio imena. Majka žene koja se ubila. Frank mu je pričao o njoj. Lutherova navodna partnerka. Jack podigne slušalicu. Činilo mu se da zvoni vječno.

"H-Halo?" Glas je bio pospan, dalek.

"Gospođa Broome? Ovdje je Jack Graham. Izvinite što vas zovem ovako kasno. "

"Gospodin Graham? "Glas više nije bio pospan. Bio je oprezan, oštar. Jack je gotovo mogao zamisliti kako sjedi na krevetu, u spavaćici, gledajući zabrinuto u telefon.

"Žao mi je, samo sam dobio vašu poruku. Nisam dobio paket, gospođo Broome. Kad ste ga poslali? "

"Dopustite mi minut da razmislim." Jack je mogao čuti otežano disanje. "Prije pet dana, računajući i danas."

Jack pobijesni u sebi. "Imate li potvrdu s brojem na njoj?"

"Čovjek mi je dao komad papira. Morat ću ga potražiti. "

"Ja ću čekati." Počeo je lupkati prstima po stolu, pokušavajući zaustaviti navalu misli u glavi. *Strpljenja, Jack.Strpljenja.*

"Ovdje sam, gospodine Graham."

"Molim vas, zovite me Jack. Jeste li ga poslati Federal Expressom? "

"Tako je. Da."

"Koji je broj pošiljke?"

"Što?"

"Oprostite. Broj u desnom gornjem uglu papira. Trebao bi ondje stajati dugi niz brojki."

"Ah, da." Ona pročita broj. On zapiše znamenke, pročita joj ih da provjeri. A tražio je od nje i da pročita adresu tvrtke.

"Jack, je li ovo jako ozbiljno? Hoću reći, to kako je Luther umro i sve to."

"Je li vas netko zvao, netko nepoznat? Osim mene?"

"Ne. "

"Ako se to dogodi, nazovite Setha Franka u policijskoj postaji u Middletonu."

"Njega znam."

"On je pozitivac, gospođo Broome. U njega se možete pouzdati."

"U redu, Jack."

On spusti slušalicu i nazove Federal Express. Čuo je kako na drugoj strani

kuckaju računalske tipke.

Ženski je glas bio služben i razgovijetan. "Da, gospodine Graham, pošiljka je uručena u sjedište tvrtke Patton, Shaw & Lord u četvrtak u deset sati i dvije minute prije podne, a primitak je potpisala gospođa Lucinda Alvarez."

"Hvala vam. Vjerojatno je negdje ovdje." Smeten, namjeravao je spustiti slušalicu.

"Je li bilo nekih posebnih problema s tom pošiljkom, gospodine Graham?"

Jack se zbuni. "Posebnih problema? Ne, zašto?"

"Pa, kad mi se na ekranu pokazala povijest isporuke tog paketa, vidjela sam da se netko danas već raspitivao o njoj."

Jackovo se tijelo napne. "Danas? Kad?"

"U pola sedam. Navečer."

"Jesu li se predstavili?"

"To je ono najčudnije. Prema mojem arhivskom izvješću, i ta se osoba predstavila kao Jack Graham." Po njezinu se glasu dalo zaključiti da ona nije nimalo sigurna u Jackov stvarni identitet.

Jack osjeti kako mu zebnja prodire u svaki dio tijela.

On polako spusti slušalicu. Još se netko silno zanima za taj paket, što god bilo u njemu. I netko zna da mu taj paket treba stići. Ruke su mu drhtale kad je ponovno podigao slušalicu. Brzo nazove. Seta Franka, ali je istražitej otišao kući. Osoba na telefonu nije željela dati Jacku Frankov kućni broj, a Jack ga je ostavio u stanu. Jack je bio uporan, pa ta osoba nazove Franka kući, ali nije bilo odgovora. Jack tiho prokune. Brzi poziv službi telefonskih informacija ne donese ploda, kućni broj nije bio u imeniku.

Jack se zavalj u stolac. Disanje mu se ubrzalo. Opipa mjesto na grudima gdje je njegovo srce prijetilo da će probiti kroz košulju. Oduvijek je smatrao da posjeduje iznad prosječnu hrabrost. Sad više nije bio tako siguran.

Natjera se da se sabere. Paket je isporučen. Lucinda je potpisala primitak. Raznošenje pošte u Patton, Shaw obavljalo se savjesno, pošta je odvjjetničkim tvrtkama od životne važnosti. Sve pošiljke koje bi pristigle preko noći, podijelile bi se tvrtkinim dostavljačima koji bi je uručili s ostalom dnevnom poštom. Razvozili su je malim kolicima. Svi su dostavljači znali gdje je Jackov ured. Čak i da nisu, tvrtka je tiskala raspored ureda koji se svako malo usklađivao s najnovijom situacijom. Gledaš li na točan raspored...

Jack se zaleti prema vratima, širom ih otvori i potrči koliko ga noge nose niz hodnik. Nije uopće primijetio da se u tom trenutku, iza ugla, u suprotnom smjeru, u uredu Sandija Lorda upalilo svjetlo.

Jack pritisne prekidač za svjetlo u svom starom uredu i prostorija mu se brzo

izoštri. On mahnjito pretraži stol pa izvadi stolac da sjedne, no tad mu pogled padne na paket. Jack ga podigne. Instinktivno se osvrne, spazi podignute rolete i brzo ih spusti.

Pročita ime na paketu: od Edwine Broome za Jacka Grahama. To je taj paket. Paket je bio prilično krupan, ali lagan. Bila je to kutija u kutiji, tako se ona izrazila. On je počne otvarati, ali se predomisli. Znali su da je paket isporučen u tvrtku. *Oni?* Nije znao kako bi se bolje izrazio. Ako oni znaju da je paket ovdje, ako su danas provjerili, što bi oni učinili? Ako je to što je unutra toliko važno a paket je već otvoren, oni bi vjerojatno za to već doznali. Budući da se to nije dogodilo, što bi oni učinili?

Jack jurne kao nošen vjetrom natrag niz hodnik u svoj novi ured. Paket je čvrsto držao pod rukom. Žurno navuče kaput, pograbi ključeve od automobila sa stola, skoro prevrne svoju napola popijenu čašu soka i okrene se da će izaći iz ureda. No tad se skameni.

Šum. Nije točno mogao odrediti odakle, zvuk kao da je tiho odjekivao niz hodnik, poput vode koja curka kroz tunel. Nije dizalo. Bio je uvjeren da bi čuo dizalo. Bi li zaista? Ovo je prostrano mjesto. Pozadinska buka koju stvara takav način prijevoza bila je toliko svakodnevnost, bi li je uopće primijetio? A i razgovarao je na telefon, svu je pozornost usredotočio na taj razgovor. Ne može pouzdano reći. Usto, mogao bi to biti jedan od tvrtkinih odvjetnika koji je svratio nešto obaviti ili uzeti. Svi su mu njegovi instinkti govorili da je taj zaključak pogrešan. Ali ovo je sigurna zgrada. No, koliko sigurna može neka javna zgrada uopće biti? On tiho zatvori vrata od ureda.

Ponovno ga začuje. Naćuli uši kako bi uhvatio odakle dolazi, ali bez uspjeha. Tko god to bio, kretao se tiho, kradom. Neki zaposlenik ne bi to činio. On se primakne zidu i ugasi svjetlo, prićeka trenutak, pa potom oprezno otvori vrata.

Proviri van. Hodnik je bio prazan. Ali kako dugo? Njegov taktićki problem bio je oćit. Konfiguracija tvrtkinog uredskog prostora je takva da, krene li jednim putem, tog se puta mora i držati. A bit će posve izložen pogledima, u hodnicima nema komadića pokućstva. Sretne li se s ovom osobom, nema nikakvih izgleda.

Padne mu na um praktićna zamisao. Osvrne se po tami svog ureda. Pogled mu najzad padne na teški, granitni pritiskivać za papire, jednu od mnogih drangulija koju je dobio s poloćajem partnera. Mogao bi nekome zadati puno glavobolje, bude li propisno zamahnuo njime. A Jack je bio uvjeren da će to znati. Ako mu se već crno piše, pobrinut će se da im što više oteća posao. Taj je fatalistićki pristup pojaćao njegovu odlučnost i on prićeka joć nekoliko sekundi prije no što se usudio izaći na hodnik i zatvoriti za sobom vrata. Tko god to bio, morat će ići od vrata do vrata da naće njegov ured.

Kad je stigao do ugla, čučne. Očajnički poželi da je zgrada u potpunom mraku. Duboko udahne i zaviri iza ugla. Put je čist, barem zasad. On je brzo razmišljao. Ako ima više napadača, vjerojatno će se razdvojiti, prepoloviti vrijeme potrebno za pretraživanje. Hoće li uopće i shvatiti da je on u zgradi? Možda su ga pratili. Ta ga je misao osobito mučila. Možda su ga opkolili i približavaju mu se s dvije strane.

Oni su zvukovi sad bili bliži. Koraci - razabirao je najmanje jedan par. Njegov je sluh sad dosegao visoku razinu osjetljivosti. Skoro je čuo i disanje tih ljudi, barem si je zamišljao da čuje. Mora se odlučiti. Njegov pogled naposljetku padne na nešto na zidu, nešto što je žarilo u tami: protupožarni alarm.

Upravo kad je potrčao prema njemu, ugleda nogu iza ugla na drugom kraju hodnika. Jack se trgne natrag, ne čekajući da ostatak tijela sustigne nogu. Odrza što je najbrže mogao u suprotnom smjeru. Skrene za ugao, krene niz hodnik i stigne do vrata stubišta. Otvori ih naglim trzajem i zapljusne ga zaglušni cvilež.

Začuje zvuk nogu u trku.

"Jebi ga!" Jack zalupi vrata za sobom i zaklopara niza stube.

Jedan muškarac nasrne iza ugla. Lice mu je bilo pokriveno crnom skijaškom maskom. U desnoj je ruci držao revolver.

Otvore se vrata jednog ureda i Sandy Lord, odjeven u potkošulju, napola spuštenih hlača, posrćući bane iz svog ureda i zapluži u muškarca. Obojica tresnu na pod. Lordove uzmahale ruke nagonski dohvate masku i strgnu je.

Lord se prevali na koljena, šmrćući krv iz svog nastradalog nosa.

"Koji se to vrag događa? Tko ste vi?" Lord se bijesno zapilji u čovjeka. Tad ugleda revolver i skameni se.

Tim Collin pogleda u njega, kimajući glavom napola zgranuto, a napola zgađeno. Nije bilo drugog izlaza. On podigne revolver.

"Isuse Bože! Molim vas, nemojte!" Lord zatuli i padne nauznak.

Revolver opali i krv brizne točno iz sredine potkošulje. Lord jednom zasopće, oči mu se zacakle a tijelo nasloni na vrata. Potom se sruši koliko bijaše dug i širok, otvore se vrata i otkriju obnaženi lik one mlade odvjetnice koja je zaprepašteno zurila u ustrijeljenog odvjetnika. Collin tiho opsuje. Pogleda je. Znala je što je slijedi, vidio je to u njezinim užasnutim očima.

Pogrešno mjesto, pogrešno vrijeme. Žalim, gospođo.

Njegov revolver prasne i drugi put i udar metka obaci njezino vitko tijelo natrag u sobu. Raširenih nogu, zgrčenih prstiju, zurila je bezizražajno u strop, njezina se noć užitka neočekivano pretvorila u njezinu posljednju noć života.

Bill Burton pritrči svom partneru koji je klečao i zagleda se u pokolj s nevjericom koja brzo ustupi mjesto ljutnji.

"Jesi li poludio?" zaurla on.

"Vidjeli su mi lice, što sam dovraga mogao učiniti? Tražiti ih da obećaju da neće reći? Jebi ga!"

Obojica su bili jako tanki sa živcima. Collin čvrsto stisne revolver.

"Gdje je on? Je li to bio Graham?" oštro će Burton.

"Mislim da jest. Sišao je niz požarne stube."

"Znači, zbrisao nam je."

Collin pogleda u njega pa ustane. "Još ne. Nisam ubio dvoje ljudi da bi on pobjegao." Krene, ali ga Burton zgrabi.

"Tim, daj mi revolver."

"Dovraga, Bill, jesi li poludio?"

Burton odmahne glavom, izvadi svoj revolver i daje ga Collinu, a on uzme Collinovo oružje.

"Kreni sad za njim. Ja ću pokušati popraviti što se da s ovim." Collin potrči k vratima pa iščezne niza stube.

Burton pogleda u dva mrtva tijela. Prepozna Sandyja Lorda i naglo udahne. "Prokletstvo! Prokletstvo", ponavljao je. Okrene se i brzo ode u Jackov ured. Jureći za svojim prebrzim partnerom, bio je našao Jackov ured upravo u trenutku kad je odjeknuo prvi hitac. On sad otvori vrata i upali svjetlo. Brzo ga pregleda. Tip je ponio paket sa sobom. To je očito. Richmond je imao pravo glede upletenosti Edwine Broome. Whitney je njoj povjerio paket. Jebi ga, a bili su tako blizu. Tko bi mogao znati da će Graham ili tko drugi biti ovdje ovako kasno?

On još jednom pregleda sadržaj prostorije. Pogledom prijede preko stola ali ga ponovno svrne na nj. Skuje plan u nekoliko sekundi. Najzad im je možda nešto išlo na ruku. On priđe stolu.

JACK SIĐE DO PRVOG KATA I POTEKNE KVAKU NA VRATIMA. NI MAKAC. Zazebe ga oko srca. Već su imali problema s tim vratima. Održali bi rutinske vatrogasne vježbe, a vrata zaključana. Stambeno poduzeće reklo je da je sredilo taj problem. Da ne bi! Samo što ga njihova nesmotrenost može sad stajati života. I to ne zbog požara.

Pogleda iza sebe. Brzo su silazili, više nisu pazili hoće li ih netko čuti. Jack potrči uza stube do drugog kata, pomoli se u sebi prije no što uhvati za kvaku i preplavi ga olakšanje kad se kvaka okrene u njegovoj znojnoj ruci. Skrene iza ugla, stigne do dizala, pritisne gumb. Provjeri situaciju iza leđa, potrči u

najudaljeniji kut hodnika i čučne.

Dođi više! Čuo je kako je dizalo krenulo. Ali mu tad užasna misao projuri glavom. Onaj tko ga prati, mogao bi biti u tom dizalu. Pretpostaviti što će Jack učiniti i pokušati ga matirati.

Dizalo se zaustavi na njegovu katu. U trenutku kad su se vrata otvorila, Jack začuje kako su se požarna vrata s treskom otvorila i udarila o zid. On jurne prema dizalu, ukliže između vrata i zabije u stražnji zid dizala. Uspravi se i pritisne dugme za garažu.

Jack osjeti nazočnost progonitelja, ubrzano disanje. Najprije ugleda crni bljesak, a potom i revolver. Zamahne držačem za papir, pa se baci u kut. Začuje bolni jauk i vrata se najzad zatvore.

Jack potrči kroz neosvijetljenu podzemnu garažu, nađe svoj automobil i poslije nekoliko trenutaka prođe kroz automatska vrata i nagazi na gas. Automobil jurne niz ulicu. Jack se okrene. Ništa. Pogleda se u zrcalo. Lice mu je bilo obliveno znojem, tijelo u grču. Protrlja se po ramenu kojim je udario u zid dizala. Isuse, bili su mu tako blizu. Tako blizu.

Dok je vozio, pitao se kamo bi mogao poći. Znali su za njega, čini se da znaju sve o njemu. Jasno je da ne može kući. A kamo onda? Na policiju? Ne. Ne dok ne dozna tko ga se želi dočepati, tko je uspio ubiti Luthera usprkos takvoj policijskoj zaštiti. Tko je taj koji kao da zna sve što policija zna. Noćas će prenoćiti negdje u središtu grada. Ima kreditne kartice. A ujutro, prvo što će ujutro učiniti, stupit će u vezu s Frankom. Tad će sve biti u redu. On se sa zanimanjem zagleda u kutiju. Ali noćas će vidjeti što ga je to umalo stajalo života.

RUSSELLOVA JE LEŽALA ISPOD POKRIVAČA. RICHMOND JE UPRAVO svršio na njoj. Bez riječi je sišao s nje i izašao iz sobe, nakon što je grubo ostvario njezinu najveću želju. Ona se protrlja po zapešcima gdje ih je snažno stiskao. Osjećala je kako joj se na mjestima žari koža. Grudi su je boljale od njegova gnječenja. Prisjeti se Burtonova upozorenja. I Christine Sullivan je bila izmrcvarena, i to ne isključivo mecima tjelohranitelja.

Polako okrene glavu lijevo-desno, pokušavajući zadržati suze. Toliko je željela da se ovo dogodi, da Alan Richmond vodi ljubav s njom, zamišljala je da će to biti romantično, idilično. Dvoje pametnih, moćnih i dinamičnih ljudi. Savršen par. Kako je to trebalo biti lijepo. A tad se neugodno trgne od sjećanja na njega i vrati u stvarnost: kako se on zabada u nju a lice mu je bezosjećajno kao

da masturbira sam u zahodu gledajući u posljednji broj *Penthousea*. Nije ju čak ni poljubio, nije prozborio ni riječi. Samo ju je razodjenuo čim je ušla u spavaću sobu, zario svoj ukrućeni mišić u nju a sad je otišao. Sve to je potrajalo jedva deset minuta. A ona je ostala sama. *Predstojnica predsjednikova ureda! Predstojnica predsjednikova bordela bio bi primjereniji naziv.*

Došlo joj je da glasno vikne *Ja sam tebe poševila! Govnaru! Ja sam tebe poševila one noći u onoj sobi a ti ništa nisi mogao, pizdo jedna.*

Njezine su suze vlažile jastuk i ona prokune svoju slabost i to što ponovno plače. Bila je tako sigurna u svoje sposobnosti, uvjerenjena da će ona kontrolirati njega. Bože, kako se prevarila. Dao je pobiti nekoliko ljudi. Waltera Sullivana. *Walter Sullivan* ubijen, sa znanjem, zapravo blagoslovom, predsjednika Sjedinjenih Država. Kad joj je Richmond to rekao, nije mogla povjerovati. Rekao je kako želi da ona bude o svemu obaviještena. Prije bi se moglo reći, da bude svime ustrašena. Pojma nema što on sad smjera. Ona više nije središnja točka ove kampanje i hvala Bogu da je tako.

Uspravi se u krevetu, zaogrne rastrganom spavaćicom. Ponovno je na trenutak prožme stid. Naravno, pa ona je sad njegova osobna kurva. A njegova protuusluga je njegovo prešutno obećanje da je neće uništiti. I je li to sve? Je li to zaista sve?

Ona se omota u deku i zagleda u tamnu sobu. Ona je suučesnica. Ali je i nešto više. Ona je *svjedok*. I Luther Whitney je bio svjedok. A sad je mrtav. A Richmond je mirno naredio smaknuće jednog od svojih najstarijih i najdražih prijatelja. Ako je mogao to učiniti, koliko vrijedi njezin život? Odgovor na to pitanje bio je potresno očit.

Ona se ugrize za ruku do bola. Pogleda u vrata kroz koja se izgubio. Je li ondje? U tami, osluškuje? Razmišlja o tome što s njom učiniti? Obuzme je strah koji nije jenjavao. U stupici je. Prvi put u životu nema izbora. Nije bila sigurna hoće li ovo preživjeti.

JACK SPUSTI KUTIJU NA KREVET, SKINE KAPUT, POGLEDA KROZ PROZOR svoje hotelske sobe pa sjedne. Bio je prilično siguran da ga nitko nije pratio. Odveć je brzo izašao iz zgrade. Sjetio se u posljednji trenutak ostaviti svoj automobil. Ne zna tko ga lovi, ali pretpostavlja da su dovoljno profesionalni da otkriju gdje mu je automobil.

Pogleda na sat. Taxi ga je dovezao do hotela prije petnaestak minuta. Bilo je to otužno mjesto, hotel u kojem odsjedaju jeftini turisti, koji lunjaju gradom cijeli

dan da ispune svoju kvotu znamenitosti vezanih uz američku povijest prije povratka kući. Hotel je bio malko izvan puta, ali je Jack i želio biti izvan puta.

Jack pogleda u kutiju pa zaključi da je dovoljno dugo čekao. Nekoliko sekundi potom, kutija je bila otvorena i on blene u predmet u plastičnij vrećici.

Nož? Pomnijivije se zagleda u nj. Ne, bio je to nož za otvaranje pisama, starinski. On uhvati vrećicu za krajeve i temeljito ogleda predmet. Nije bio stručnjak za sudsku medicinu pa nije shvatio da su crne kraste na dršku i oštrici stara, osušena krv. A nije ni znao za otiske na kožnoj presvlaci.

On pažljivo odloži vrećicu i zavalj se u stolcu. Ovo ima neke veze s ubojstvom Sullivanove. U to je bio uvjeren. Ali kakve? On ponovno pogleda u nož. Ovo je očito važan dokaz. To nije oružje kojim je počinjeno ubojstvo, Cristine Sullivan je ustrijeljena. Ali ga je Luther smatrao iznimno važnim.

Jack se trgne i uspravi. Jer pokazuje tko je ubio Christine Sullivan! On zgrabi vrećicu i podigne je prema svjetlu, očima pretražujući svaki centimetar. Sad ih je nejasno razabirao, poput vira crnih niti. Otisci. Na ovome su ubojčini otisci. Jack se zagleda u oštricu. Krv. A i na dršku. Što bi drugo to moglo biti? Što je ono Frank rekao? Pokušavao se prisjetiti. Sullivanova je vjerojatno ubola napadača. U ruku ili nogu, tim nožem za otvaranje pisama, onim s fotografije u spavaćoj sobi. Tako je barem glasila jedna od Frankovih teorija koju je ispričao Jacku. To što je Jack držao u ruci čini se da potvrđuje tu pretpostavku.

On oprezno vrati vrećicu u kutiju i gurne je pod krevet.

Priđe prozoru i ponovno pogleda van. Vjetar se naduo. Jeftini je prozor zveketao. Da mu je barem Luther rekao za ovo, povjerio mu se. Ali se bojao zbog Kate. Kako su uvjerali Luthera da je Kate u opasnosti?

On se prisjećao. Luther nije primio nikakvu poruku dok je bio u istražnom zatvoru, Jack je to znao. Pa kako onda? Je li mu taj netko prišao i rekao mu jasno i glasno: progovori i kćerka ti je mrtva? Kako bi oni znali da on uopće i ima kćerku? Njih dvoje godinama nisu bili u istoj prostoriji.

Jack legne na krevet, sklopi oči. Ne, vara se. Postojao je samo jedan trenutak kad se to moglo učiniti: onaj dan kad su uhitili Luthera. To je bio jedini trenutak kad su otac i kći bili zajedno. Netko je tad mogao, bez riječi, Lutheru to jasno dati do znanja, pogledom, i ničim više. Jack je znao slučajeve u kojima su svjedoci odbijali svjedočiti jer su bili zaplašeni. Nitko im nikad nije ništa rekao. Bilo je to zastrašivanje neizgovorenim riječju. Nijemi teror, nije to ništa novo.

Pa tko je to mogao učiniti? Poručiti nešto Lutheru tako da mu usta zatvori kao lokotom? Ali jedini ljudi koji su se ondje nalazili, bili su policajci. A možda je posrijedi bila osoba koja je pucala u Luthera. No zašto bi se ona zadržavala na tom mjestu? Kako bi ta osoba došetala do Luthera, prišla mu, uhvatila njegov

pogled a da ne izazove sumnju?

Jack naglo otvori oči.

Osim ako je *ta* osoba policajac. Ta ga misao pogodi posred grudi.

Seth Frank.

On je brzo odbaci. Nema motiva, ni tračka motiva. Nije si mogao ni pod milim bogom zamisliti detektiva i Christine Sullivan u bilo kakvoj ljubavničkoj vezi, a sve se svodi upravo na to, zar ne? Sullivanovu je ubio njezin ljubavnik a Luther je sve to vidio. To nije mogao biti Seth Frank. Molio se Bogu da nije posrijedi Seth Frank jer je računao da će ga on izvući iz ove kaše. Ali što ako sutra ujutro Jack Franku isporuči predmet koji Frank tako očajnički traži? Možda ga je ispustio, otišao iz sobe, Luther je izašao iz svog skrovišta, uzeo ga i pobjegao. To je moguće. A soba je bila tako temeljito očišćena da je iza toga *morao* stajati neki profesionalac. Profesionalac. Iskusni istražitelj ubojstava koji točno zna kako očistiti poprište ubojstva.

Jack odmahne glavom. Ne! Dovraga, ne! Mora vjerovati u nešto, nekog. Sigurno je posrijedi nešto drugo. Netko drugi. Sigurno. Tako je umoran. Njegovi pokušaji zaključivanja postajali su smiješni. Seth Frank nije ubojica.

On ponovno sklopi oči. Zasad je siguran. Nekoliko minuta potom, on utone u nemiran san.

JUTRO JE BILO OSVJEŽAVAJUĆE HLADNO, A ZAGUŠIJIV, NEPOMIČAN zrak rastjeran sinočnjom olujom.

Jack je već ustao, spavao je u odjeći i to se na njoj vidjelo. On se umije u maloj kupaonici, zagladi kosu, ugasi svjetlo i vrati u spavaću sobu. Sjedne na krevet i pogleda na sat. Frank još nije stigao na posao, ali neće još dugo morati čekati. On izvuče kutiju ispod kreveta, stavi je pokraj sebe. Kao da ima tempiranu bombu.

Upali mali televizor u boji u uglu sobe. Trajale su jutarnje vijesti. Živahna plavuša, bez sumnje potpomognuta izdašnim količinama kofeina dok je čekala svoje uključivanje, prepričavala je najvažnije događaje.

Jack je očekivao pregled različitih kriznih područja u svijetu. Bliski istok svako jutro može ispuniti najmanje jednu minutu. Možda se u južnoj Kaliforniji dogodio još jedan potres. Predsjednik se nateže s Kongresom.

Ali je jutros bilo govora samo o jednoj udarnoj vijesti. Jack se nagne naprijed kad se na ekranu pokaže njemu dobro poznata zgrada. Patton, Shaw & Lord. Predvorje PS&L-a. O čemu to priča ova žena? Ima mrtvih? *Ubijen Sandy Lord!*

Ustrijeljen u svom uredu? Jack u dva koraka prijeđe sobu i pojača ton. Gledao je sa sve većim zaprepaštenjem kako iz zgrade iznose dvojica nosila. Lordova fotografija pojavi se u gornjem desnom uglu televizijskog ekrana. Ukratko prepričaju njegovu izvanrednu karijeru. Ali je mrtav, nedvojbeno mrtav. Netko ga je ustrijelio u njegovu uredu.

Jack se ponovno svali na krevet. Sandy je noćas bio ondje? Ali tko je druga osoba? Pod drugom plahtom? Nije znao. Nije to mogao znati.

Ali je bio uvjeren da zna što se dogodilo. Lord je sigurno naletio na onog koji je lovio njega, na muškarca s revolverom. Oni su tražili Jacka, a naletio je Lord.

Ugasi televizor i vrati se u kupaonicu. Umije se hladnom vodom. Ruke su mu se tresle, grlo mu se osušilo. Nije mogao povjerovati da se to sve zaista dogodilo. Tako brzo. Ne njegovom krivnjom, ali se Jack ipak osjećao silno krivim zbog partnerove smrti. Krivim, kako se i Kate osjećala. Taj ga je osjećaj smoždio.

On dohvati telefon i nazove.

SETH FRANK VEĆ JE BIO U UREDU SAT VREMENA. IZ WASHINGTONSKOG odjela za umorstva dojavili su mu za dvostruko ubojstvo u odvijetničkoj tvrtki. Frank nije imao pojma imaju li ona veze sa Sullivanovom. Ali je postojao zajednički nazivnik. Zajednički nazivnik koji mu je zadavao velike glavobolje, a jedva da je sedam sati ujutro.

Zazvoni njegov direktni broj. On podigne slušalicu, obrva podignutih u polunevjerici.

"Jack, gdje si, dovraga?"

U istražiteljevu se glasu osjećala oporost koju Jack nije očekivao.

"Dobro jutro i tebi."

"Jack, znaš li što se dogodilo?"

"Upravo sam vidio na vijestima. Seth, bio sam ondje noćas. Tražili su mene, ne znam točno kako se to dogodilo, ali Sandy je vjerojatno slučajno naletio na njih i oni su ga ubili."

"Tko? Tko ga je ubio?"

"Ne znam! Bio sam u svom uredu, začuo buku. A potom me kroz zgradu ganjao netko tko je mahao revolverom i jedva sam izvukao živu glavu. Ima li policija kakvih tragova?"

Frank duboko uzdahne. Jackova je priča zvučala tako fantastično. Vjerovao je Jacku, imao povjerenja u njega. Ali tko u današnje doba može biti siguran u bilo

koga?

"Seth? Seth?"

Frank je grizao nokat, bjesomučno razmišljajući. Ovisno o njegovu idućem potezu, dogodit će se dvije potpuno drukčije stvari. On se sjeti Kate Whitney. Stupice u koju je namamio nju i njezina oca. Još se nije oporavio od toga. Možda je policajac, ali je puno duže ljudsko biće. Nadao se da mu je ostalo još nešto ljudskog poštenja.

"Jack, policija ima trag, izvrstan trag, zapravo."

"Fino, koji?"

Frank pošuti pa reče: "Tebe, Jack. Ti si trag. Ti si čovjek zbog kojeg čitava gradska policija češlja grad."

Telefon polako sklizne iz Jackove ruke. Krv kao da mu je prestala kolati.

"Jack? Jack, dovraga, razgovaraj sa mnom."

Istražiteljeve riječi nisu dopirale Jacku do mozga.

Jack pogleda kroz prozor. Vani su ljudi koji ga žele ubiti i ljudi koji ga žele uhititi zbog ubojstva.

"Jack!"

Naposljetku, uz napor, Jack progovori. "Seth, nisam ja nikog ubio."

Izrekao je te riječi kao da kližu niz odvodnu cijev prije no što će ih otplaviti voda.

Frank je čuo što je žudio čuti. Ne toliko zbog riječi - krivci skoro uvijek lažu - nego tona kojim su bile izgovorene. Očaj, nevjerica, užas, sve spojeno u jedno.

"Vjerujem ti, Jack", tiho će Frank.

"Seth, što se dovraga događa?"

"Iz onoga što su meni rekli, policajci imaju snimku kako oko ponoći ulaziš u garažu. Čini se da su Lord i njegova prijateljica stigli ondje prije tebe."

"Nisam ih vidio."

"Nisam siguran da im je to bio cilj." On zavrti glavom i nastavi. "Čini se da su zatečeni nepotpuno odjeveni, osobito žena. Vjerojatno su upravo bili obavili stvar."

"Bože!"

"A potom ponovno imaju tebe na snimci kako juriš iz garaže neposredno nakon što su oni ubijeni."

"A pištolj? Jesu li našli pištolj?"

"Jesu. U vreći za smeće u garaži."

"I."

"I tvoji su odsci na pištolju, Jack. Jedini. Nakon što su te vidjeli na videosnimci, washingtonska policija dobila je tvoje otiske od virginijske

odvjetničke komore. Pogodak u devetku, kažu mi."

Jack se skljoka u stolac.

"Seth, nisam dotaknuo taj revolver. Netko me pokušao ubiti i ja sam pobjegao. Udario sam tipa pritiskivačem za papire koji sam uzeo sa svog stola. To je sve što znam." On pošuti. "Što da učinim?"

Frank je znao da će kad-tad čuti to pitanje. Nije bio siguran što odgovoriti. Tehnički rečeno, čovjeka s kojim razgovara traže zbog ubojstva. Kao policajac, njegov bi postupak trebao biti nedvosmislen, ali nije bio.

"Ma gdje bio, ostani ondje i ne miči se. Ja ću ovo srediti. Ali nemoj, ni zbog čega, otići. Nazovi me za tri sata. Može?"

Jack spusti slušalicu i duboko se zamisli. Policija ga traži zbog dvostrukog ubojstva. Njegovi su otisci na oružju koje nije dotaknuo. Bježi od pravde. On se umorno nasmiješi, ali se odmah uozbilji. Bjezunac. A upravo je razgovarao s policajcem. Frank ga nije pitao gdje se nalazi. Ali mogu ući u trag pozivu. To lako mogu učiniti. Samo što Frank to ne bi učinio. Ali se Jack tad sjeti Kate.

Policajci nikad ne govore potpunu istinu. Frank je izigrao Kate. Potom se pokajao, odnosno tako je rekao.

Sirena se oglasi na ulici i Jacku na trenutak srce zamre. On jurne k prozoru i pogleda van, ali policijski automobil produži dalje i njegova stražnja svjetla uskoro se izgube.

Ali možda dolaze. Možda upravo dolaze po njega. On zgrabi kaput i odjene ga. Tad spusti pogled na krevet.

Kutija.

Nije uopće Franku ni spomenuo kutiju, dovraga. Noćas najvažnija stvar u njegovu životu, sad je prepustila to mjesto nečem drugom.

"NEMAŠ LI DOVOLJNO POSLA TAMO GDJE JE BOG REKAO LAKU NOĆ?" Craig Miller, krupan, debeo, crne valovite kose i lica koje je odavalo njegovu ljubav prema dobrom whiskeyu, dugo je godina radio u odjelu za ubojstva washingtonske policije. Frank ga je godinama poznavao. Njihov je odnos bio prijateljski a obojica su smatrali da ubojstvo mora uvijek biti kažnjeno.

"Nikad previše zaposlen da ne bih svratio vidjeti jesi li što naučio u svom poslu", odgovori Frank, iskrivljena smiješka na licu.

Miller se nasmiješi. Bili su u Jackovu uredu. Ekipa za očevide upravo je završavala s poslom.

Frank se osvrne po prostranom Jackovu uredu. Kako je Jack sad daleko od ovog života, pomisli on.

Miller ga pogleda pa reče nešto što mu je palo na um. "Taj Graham, on je bio uključen u slučaj Sullivan, ali ne na tvojoj strani?"

Frank kimne glavom. "Branitelj osumnjičenog."

"Tako je! Čovječe, kako je to lijepo rečeno. Branitelj budućeg branjenika." Miller se nasmiješi.

"Tko je našao tijela?"

"Podvornica. Ona dolazi oko četiri ujutro."

"Pa probija li kroz tu tvoju glavurdu neki motiv?"

Miller se zagleda u prijatelja. "Ma vidi ga! Osam sati ujutro. Dovezao si se ovdje iz pripizdine da bi čuo moje ideje. Što se događa?"

Frank slegne ramenima. "Ne znam. Upoznao sam tipa posredstvom ovog slučaja. Skoro sam se usrao u gaće od iznenađenja kad sam mu ugledao lice na jutarnjim vijestima. Ne znam, ali kao da mi je kost zapela u grlu."

Miller ga je pomnjivo promatrao još nekoliko sekundi pa odluči dalje ne ispitivati.

"Čini se da je motiv prilično jasan. Walter Sullivan bio je najveći pokojnikov klijent. Graham, ne posavjetovavši se ni sa kim u tvrtki, ponudi se da će zastupati čovjeka osumnjičenog da je Sullivanu ubio ženu. Lorda to očito nije previše usrećilo. Njih su se dvojica sastali u Lordovoj kući. Možda su pokušali izgladiti stvar, a možda su se samo još jače zakvačili."

"Odakle ti te povjerljive informacije?"

"Od predsjednika uprave." Miller otvori notes. "Daniel J. Kirksen. Bio je više nego susretljiv."

"Pa zašto bi Graham došao u tvrtku i ukokao dvoje ljudi?"

"Nisam rekao da je to učinio s predumišljajem. Na videosnimci se jasno vidi da je pokojnik bio ovdje nekoliko sati prije Grahamova dolaska."

«Pa?»

"Pa, njih dvojica ne znaju da je onaj drugi u zgradi, ili je možda Graham u prolazu ugledao svjetlo u Lordovu uredu. Lordov ured gleda na ulicu, bilo bi lako vidjeti nekog u uredu."

"Bi, no ako su muškarac i žena prionuli poslu, sumnjam da bi to nabijali na nos cijelom gradu. Rolete su sigurno bile spuštene."

"Istina, ali Lord nije bio u cvijetu mladosti i ljepote pa sigurno to nisu činili cijelo vrijeme. Zapravo je svjetlo u uredu bilo upaljeno kad su ih našli, a rolete djelomice podignute. Dakle, slučajno ili ne, njih se dvojica sretnu u zgradi. Razmirice se ponovno rasplamsaju. Osjećaji se zakuhaju, možda padne i pokoja

prijetnja. I bum! U žaru trenutka. Možda je to bio Lordov pištolj. Počnu se hrvati. Graham ga otme starijem muškarcu. Pištolj opali. Žena je sve to vidjela, i ona mora progutati metak. Sve je svršeno u nekoliko sekundi."

Frank odmahne glavom. "Craig, oprost mi što ti moram reći, ali to zvuči poprilično nategnuto."

"Je li? Čovjek odjuri odavde blijed kao kreda. Kamera ga je snimila izbliza. Vidio sam snimku, u njegovu licu nije ostalo ni kapi krvi, Seth, kažem ti."

"Kako to da nitko od osiguranja nije došao pogledati što se događa?"

Miller se nasmije. "Osiguranje? Sranje. Ti dečki polovicu vremena i ne gledaju u monitore. Možeš se smatrati sretnim ako redovno pregledavaju snimke. Nije problem ući u uredsku zgradu nakon svršetka radnog vremena."

"Pa možda je netko ušao."

Miller odmahne glavom, smiješeći se od uha do uha. "Ne razmišljaj tako, Seth. To je tvoj problem. Ti tražiš komplicirani odgovor a jednostavni ti je pred nosom."

"Odakle je tako misteriozno iskrsnuo taj pištolj?"

"Puno ljudi drži pištolje u uredu."

"Puno? Koliko bi to puno bilo, Craig?"

"Iznenadio bi se, Seth."

"Možda i bih!" odbrusi Frank.

Miller ga je gledao zbunjeno. "Zašto te ovaj slučaj toliko kopka?"

Frank ne pogleda u svog prijatelja. Zurio je u stol.

"Ne znam. Kao što rekoh, upoznao sam Grahama. Nije mi izgledao od te sorte. Znači, njegovi su otisci na revolveru?"

"Dva, da ne mogu biti bolja. Desni palac i kažiprst. Nisam vidio čišćih otisaka."

Zbog nečeg u riječima njegova prijatelja, Frank se trgne. Gledao je u stol. Besprijekorno ulaštena površina bila je oskrvnuta. Jasno se vidio mali vodeni prsten.

"Gdje je čaša?"

"Molim?"

Frank pokaže u trag. "Čaša koja je ostavila ovaj trag. Imaš li je?"

Miller slegne ramenima pa se zahihće. "Nisam provjerio u perilici za posuđe u kuhinji, ako misliš na to. Izvoli samo."

Miller se okrene da potpiše izvješće. Frank iskoristi tu priliku da pomnijije pregleda stol. Nasred stola vidio se otisak prašine. Nešto je bilo ondje. Četvrtasta oblika, promjera osam centimetara. Pritiskivač za papir. Frank se nasmiješi.

Nekoliko minuta potom, Seth Frank hodao je niz hodnik i razmišljao. Na revolveru su bili savršeni otisci. Odveć savršeni, moglo bi se reći. A Frank je vidio i oružje i policijsko izvješće o njemu. Kalibar 0,44, izbrisani serijski brojevi, ne može se ući u trag gdje je kupljeno. Baš kao i oružje nađeno pokraj Waltera Sullivana.

Frank si dopusti smiješak. Ispravno je postupio, odnosno točnije, ispravno je učinio da nije postupio.

Jack Graham govorio je istinu. On nikoga nije ubio.

"ZNAŠ, BURTON, MALO ME POČELO ZAMARATI TO ŠTO MORAM TROŠITI toliko vremena i energije na tu stvar. Ja upravljam državom, ako si kojim slučajem to smetnuo s uma."

Richmond je sjedio u naslonjaču u Oval Office ispred krepke vatre. Oči je sklopio, od prstiju je načinio čvrstu piramidu.

Prije no što je Burton uspio odgovoriti, predsjednik nastavi. "Umjesto da predmet imamo u našim sigurnim rukama, uspio si dodati samo dvije stavke katastrofalnom spisku ubojstava u ovom gradu, a Whitneyev branitelj šeće gradom s dokazom koji nas može sve uništiti. Oduševljen sam rezultatima."

"Graham neće otići na policiju, osim ako nije obožavatelj zatvorske prehrane i željan da mu neka dlakava grdosija bude doživotni obožavatelj." Burton se zagleda u nepomičnog predsjednika. Kakva je sve govna on, Burton, morao progutati kako bi im svima spasio dupe, dok je ova muštra ostala na sigurnom u pozadini! A sad još kritizira! Kao da je Burton, veteran tajne službe, uživao gledati kako umire još dvoje nevinih ljudi.

"Čestitam ti na tome. Pokazuje da imaš brzu pamet. No nisam siguran da se u to možemo pouzdati kao u dugoročnu strategiju. Strpa li policija Grahama u pritvor, on će sigurno pokazati nož za otvaranje pisama, ako ga ima."

"Ali sam nam kupio vremena."

Predsjednik ustane i uhvati Burtona za njegova široka ramena. "A za to vrijeme ja znam da ćeš ti naći Jacka Grahama i uvjeriti ga da nijedna radnja koja ugrožava naše interese ne bi bila u njegovu interesu."

"Želite li da mu to kažem prije ili nakon što mu prosviram mozak?"

Predsjednik se mrko nasmiješi. "Prepuštam to tvojoj stručnoj procjeni." On se okrene prema svom radnom stolu.

Burton je gledao u predsjednikova leđa. Na trenutak, zamisli kako olovom iz svog revolvera puni predsjednikov potiljak. I cijelom tom sranju došao bi kraj.

Ako itko zaslužuje smrt, zaslužuje je ovaj ovdje.

"Imaš li pojma gdje bi on mogao biti, Burtone?"

Burton odmahne glavom. "Ne, ali imam prilično pouzdan izvor." Burton nije spomenuo Jackov jutrošnji poziv Sethu Franku. Prije ili poslije, Jack će otkriti istražitelju gdje se nalazi. A tad će Burton povući svoj potez.

Burton duboko odahne. Za nekog tko voli napete i izazovne situacije, od ovoga sad nema bolje: posljednje su sekunde košarkaške utakmice, domaća momčad gubi s jednim košem razlike. Dosuđeno je slobodno bacanje za protivničku momčad, oba su bacanja promašaji, centar domaćih najviše skoči i uhvati loptu. Hoće li Burton uspjeti pogoditi koš s centra ili će se lopta odbiti od obruča?

Dok je Burton izlazio iz predsjednikova ureda, prilično se velikim dijelom srca nadao da će se dogoditi ono prvo.

SETH FRANK ČEKAO JE ZA SVOJIM STOLOM I ZURIO U URU. KAD SE druga kazaljka prebacila preko brojke dvanaest, zazvoni telefon.

Jack je sjedio u telefonskoj govornici. Bio je zahvalan Bogu na tome da je hladno kao i vani. Teška parka s kapuljačom koju je kupio tog jutra izvrsno se uklapala u zabundanu svjetinu. Svejedno je imao osjećaj da ga svi gledaju.

Frank osluhne pozadinsku buku. "Gdje si, dovraga? Rekao sam ti da nikamo ne odlaziš."

Jack ne odgovori odmah.

"Jack?"

"Slušaj, Seth, ne sviđa mi se biti glineni golub. A nisam ni u položaju da si mogu priuštiti da se na nekog oslonim. Jesi li me razumio?"

Frank zausti da će prossjedovati, ali se zavalio u stolac. Čovjek ima pravo, potpuno.

"Pošteno. Želiš li čuti kako su ti smjestili?"

"Slušam."

"Na stolu ti je stajala čaša. Nešto si pio. Sjećaš li se toga?"

"Aha, Coca Colu, pa što?"

"Dakle, onaj tko je došao zbog tebe naletio je na Lorda i onu ženu, baš kao što si rekao i moralo ih se ukokati. Ti si pobjegao. Znali su da će se na videosnimci iz garaže vidjeti kako odlaziš iz nje otprilike nakon njihova ubojstva. Skinuli su tvoje otiske s čaše i preslikali ih na revolver."

"To se može?"

"Nego što, ako znaš što radiš i uz pravu opremu, koju su vjerojatno našli u

skladištu u tvojoj tvrkki. Kad bismo imali čašu, mogli bismo dokazati da je riječ o krivotvorini. Baš kao što su otisci jedinstveni i razlikuju se od osobe do osobe, tako se i tvoj otisak na revolveru ne može u svim obilježjima podudarati s otiskom na čaši. Zbog jačine pritiska i sličnog.

"Jesu li washingtonski policajci povjeravali u to tumačenje?"

Frank tek što se nije nasmijao. "Ne bih se pouzdao u to, Jack. Zaista ne bih. Oni te jedino žele privesti. Prepustit će drugima da se pobrinu za ostalo."

"Super. I što sad?"

"Najprije ono najvažnije. Zašto su te uopće htjeli uhvatiti?"

Jack se skoro lupne po čelu. Pogleda u kutiju.

"Primio sam specijalnu pošiljku. Od Edwine Broome. Mislim da će ti srce poskočiti u grudima kad je ugledaš."

Seth ustane. Imao je želju da zavuče ruku u telefon i dohvati taj predmet. "Što je u njoj?"

Jack mu reče.

Krv i otisci. Simonova će poludjeti od sreće. "Sastat ću se s tobom bilo gdje, u bilo koje doba."

Jack je brzo razmišljao. Ironično, ali javna mjesta činila su mu se opasnijima od privatnih.

"Što kažeš na stanicu podzemne, Farragut West, izlaz za 18th Street, večeras oko jedanaest?"

Frank pribilježi taj podatak. "Bit ću ondje."

Jack spusti slušalicu. Bit će na toj stanici prije dogovorenog vremena. Za svaki slučaj. Ugleda li nešto imalo sumnjivo, sakrit će se negdje. Prebroji koliko novca ima. Dolari su se topili. A njegove kreditne kartice zasad nisu dolazile u obzir. Riskirat će i poslužiti se s nekoliko bankomata. Tako će utržiti nekoliko stotina dolara. To bi trebalo biti dovoljno, zasad.

Izađe iz telefonske govornice, pregleda mnoštvo. Uobičajena užurbana masa na kolodvoru Union Station. Nitko nije pokazivao posebno zanimanje za njega. Jack se jedva primjetno trgne. Prema njemu su dolazila dva washingtonska policajca. Jack se vrati u telefonsku govornicu dok nisu prošli.

Kupi hamburger i pečene krumpiriće u kiosku pa uhvati taksi. U slast ih žvačući dok se vozio taksijem, Jack je razmišljao o svojim mogućnostima izbora. Kad preda nož za otvaranje pisama Franku, hoće li njegove nevolje zauvijek prestati? Otisci i krv vjerojatno pripadaju osobi koja je te noći bila u kući Sullivanovih. Ali tad iz Jacka progovori glas državnog branitelja. A taj mu umni sklop reče da postoje nedvojbene, skoro nesavladive prepreke na putu takvog glatkog rješenja.

Kao prvo, materijalni dokazi možda će biti bez dokazne snage. Možda neće naći tu osobu jer njegovi DNA i otisci nisu nigdje pohranjeni. Jack se ponovno sjeti izraza na Lutherovu licu te noći u Mallu. Posrijedi je bio netko važan, netko poznat. A to je druga prepreka. Optužiš li takvu osobu, moraš biti vraški siguran da navode optužnice možeš nečim potkrijepiti ili tvoj slučaj nikad neće ugledati svjetlo dana.

Kao drugo, suočeni su s golemim problemom kako povezati dokaz s mjestom zločina. Hoće li im uspjeti dokazati da nož za otvaranje pisama potječe iz kuće Sullivanovih? Sullivan je mrtav, posluga možda neće biti sigurna. Christine Sullivan ga je - možda - držala u ruci. Vjerojatno ga je i njezin ubojica nakratko držao u ruci. Kod Luthera je bio dva mjeseca. A sad je kod Jacka i uskoro će, uz malo sreće, prijeći u vlasništvo Setha Franka. Jacku odjednom postane jasno.

Dokazna vrijednost noža je ništavna. Ako im i uspije naći podudarne otiske, sposobni će branitelj pobiti njegovu upotrebljivost na sudu. Vjerojatno im neće biti dovoljan za podizanje optužnice. Dokazi koji su prošli kroz odveć ruku nisu nikakvi dokazi.

On prestane jesti i zavalio se u prljavi plastični stolac.

Priberu se! Pokušali su ga se dočepati! Ubili su da bi ga se dokopali. Bili su spremni ubiti i Jacka da bi se to što on ima našlo u njihovim rukama. Sigurno im je taj predmet važan, pitanje života i smrti. Bez obzira na pravnu djelotvornost, ima svoju vrijednost. A nešto što je nekome vrijedno, može se iskoristiti. Možda ima izgleda.

BILO JE DESET SATI KAD JE JACK STAO NA POKRETNE STUBE I SPUSTIO se u postaju podzemne željeznice Farragut West. Dio narančaste i plave linije washingtonske podzemne željeznice, Farragut West je danju bila prometna zbog blizine poslovnog dijela grada u kojem se nalazila mirijada odvijetničkih i računovodstvenih tvrtki, trgovačkih društava i uredskih zgrada. No u deset sati navečer, postaja je skoro pusta.

Jack siđe sa stepenica i osvrne se. Postaje podzemne željeznice bile su golemi tuneli sa stropovima svedena oblika saćastih ukrasa i podova popločenih šesterokutnim kockama. Široki hodnik obložen s jedne strane reklamama za cigarete a s druge automatima za karte, kulminirao je naplatnom kućicom koja je čučala nasred prolaza, a sa svake strane stražu su joj čuvala metalna vratašca. Golema karta metro sustava sa svojim raznobojnim linijama te informacijama o voznom redu i cijenama, stajala je na jednom zidu, pokraj dvostruke telefonske

govornice.

Jedan djelatnik podzemne željeznice koji se dosađivao, sjedio je zavaljen u svojem staklenom kiosku. Jack se osvrne pa pogleda na uru na vrhu kućice. Tad pogleda prema pomičnim stubama i skameni se. Niza stube je silazio policajac. Jack se prisili okrenuti nehajnije što je mogao pa prođe uza zid prema telefonskoj govornici. Prilijepi se uza stražnji zid govornice, skriven iza pregrade. Prestane disati i usudi se proviriti. Policajac priđe automatima za prodaju karata, kimne čovjeku u kućici i osvrne se po ulazu u postaju. Jack se povuče. Pričekat će. Tip će uskoro otići, mora.

Vrijeme je prolazilo. Gromki glas prekine Jackove misli. On se naviri iz govornice. Niza stube je silazio muškarac, očito beskućnik. Odjeća mu je bila dronjava, preko ramena je prebacio debeli smotuljak vunenog pokrivača. Brada i kosa bile su mu kuštrave i neuređene, lice izmučeno i ispucano od vjetra i sunca. Vani je bilo hladno. Toplina postaja podzemne željeznice uvijek je bila dobrodošlo utočište beskućnicima, dok ih ne bi istjerali. Željezna vrata na vrhu stuba služila su da se takve ljude drži na odstojanju.

Jack se osvrne. Policajac je nestao. Vjerojatno ophodi perone, klepeće s tipom iz kućice. Jack pogleda u tom smjeru. I prodavac karata je ispario.

Jack ponovno pogleda u beskućnika, koji se sad skutrio u kutu i vršio inventuru svoje bijedne imovine, trljao ruke bez rukavica jednu o drugu, nastojeći potaknuti cirkulaciju u udovima koji su bili na rubu izdržljivosti.

Jack osjeti ujed krivnje. Špalir takvih ljudi u središtu grada bio je zapanjujući. Darežljiva osoba može isprazniti džepove prolazeći ulicom. Jacku se to dogodilo, ne samo jedanput.

On još jednom pogleda oko sebe. Nema nikog. Idući vlak stići će tek za petnaest minuta. On izađe iz govornice i pogleda u skitnicu. Ovaj kao da nije vidio Jacka, usredotočio se na svoj mali svijet koji je bio daleko od uobičajene stvarnosti. No tad se Jack sjeti da ni njegova stvarnost više nije uobičajena, ako je ikad bila. I on i taj kukavni smotuljak sudjeluju svaki u svojoj bitki. A smrt ih može pokositi obojicu, svakog trenutka. Samo što bi Jackova smrt vjerojatno bila ponešto nasilnija, iznenadnija. No možda je to bolje od polagane smrti koja predstoji drugom čovjeku.

On zatrese glavom da razbistri misli. Takve mu misli nimalo ne koriste. Želi li ovo preživjeti, mora ostati sabran, mora povjerovati da će nadvladati sile koje su se urotile protiv njega.

Jack krene pa zastane. Tlak mu se skoro udvostruči, od tako iznenadne promjene metabolizma zavrti mu se u glavi.

Onaj je beskućnik imao na sebi nove cipele. Mekanih potplata, smeđe kožne,

vjerojatno skuplje od stotinu pedeset dolara. Izvirile su iz mase prljave odjeće poput sjajnog plavog dijamanta na nanosu bijelog pijeska.

Čovjek pogleda u Jacka kojemu se njegove oči učine poznatima. Ispod naslaga bora, prljave kose i vjetrom išibanih obraza, već je vidio te oči, bio je uvjeren u to. Muškarac počne ustajati. Činilo se da ima puno više snage nego kad je doteturao u postaju.

Jack se mahnito osvrne. Postaja je bila prazna poput groba. Njegova groba. On se okrene. Onaj je skitnica već krenuo prema njemu. Jack počne uzmicati, stišćući kutiju na prsima. Sjeti se kako je za dlaku izbjegao smrt u onom dizalu. Sjeti se revolvera. Uskoro će se ponovno pojaviti taj revolver. Uperit će ga ravno u njega.

Jack se odmicao niz tunel prema naplatnoj kućici. Muškarčeva se ruka zavukla pod kaput, poderanu i iznucanu neman iz koje je, pri svakom koraku, curila njezina vunena utroba.

Jack se okrene. Začuje korake. Ponovno pogleda u onog čovjeka, razmišljajući da li da jurne kroz tunel prema vlaku ili ne. Tad se pojavi policajac.

Jack skoro vrisne od olakšanja.

Onaj policajac izađe iza ugla. Jack potrči prema njemu, upirući prstom prema onom beskućniku koji je sad stajao ukopan na mjestu, nasred prolaza.

"Onaj čovjek, nije beskućnik, samo se pretvara." Mogućnost da ga policajac prepozna pala je Jacku na um, no na licu mladog policajca nije bilo ni traga da ga je ovaj prepoznao.

"Što?" Zbunjeni policajac zurio je u Jacka.

"Pogledajte mu cipele." Jack shvati da trabunja, ali kako reći nešto što bi imalo smisla kad ne smije policajcu reći istinu?

Policajac pogleda u tunel, ugleda ondje beskućnika i iskrivi lice. Od zbunjenosti on počne postavljati pitanja.

"Je li vas gnjavio, gospodine?"

Jack je oklijevao a potom reče: "Da."

"Hej!" policajac dovikne čovjeku.

Jack je gledao kako je policajac potrčao. Onaj se beskućnik okrene i pobjegne. Stigne do pomičnih stuba, ali stuba za gore nisu radile. On se okrene i sjuri niz tunel, šmugne za ugao i izgubi se, a policajac za njim.

Jack je sad bio sam. Ponovno pogleda u kućicu. Službenik metroa nije se vratio.

Jack se trgne. Čuo je nešto. Neki jauk bola, s mjesta gdje su iščeznula ona dvojica. Zaputi se onamo. Uto se vrati onaj policajac, ponešto zadihan. Pogleda u Jacka, laganim mu pokretom ruke da znak da priđe. Izgledao je loše, kao da je

vidio ili učinio nešto od čega mu se smučilo.

Jack požuri do njega.

Policajac naglo proguta zrak. "Prokletstvo! Ne znam što se događa, čovječe!" Policajac je pokušavao doći do zraka. Nasloni se jednom rukom na zid da povрати ravnotežu.

"Jeste li ga uhvatili?"

Policajac kimne glavom. "Imali ste pravo."

"Što se dogodilo?"

"Pogledajte sami. Ja moram pozvati kolege." Policajac se uspravi i priprjeti Jacku prstom. "Ali da niste nikamo otišli. Ne kanim ovo objašnjavati sam a čini se da vi znate puno više o ovome no što želite priznati. Jeste li me razumjeli?"

Jack brzo zakima glavom. Policajac odbrza. Jack zađe iza ugla. Samo malo! Policajac mu je rekao da čeka. Da čeka da ga oni uhite. Trebao bi pobjeći. Ali nije mogao. Mora vidjeti tko je to. Bio je uvjeren da poznaje tog čovjeka. Mora vidjeti.

Jack se osvrne. Nalazio se u servisnom prolazu za osoblje i opremu metroa. U tami, u dubini tunela, vidio je veliku hrpu odjeće. Na mutnoj svjetlosti, Jack se napinjao da razabere nešto više. Kad se približio, shvati da je to zaista onaj beskućnik. Nekoliko trenutaka Jack ostane nepomično stajati. Želio je da stignu policajci. Bilo je tako tiho, tako tamno. Onaj se smotuljak nije micao. Jack nije čuo disanje. Je li tip mrtav? Je li ga policajac baš morao ubiti?

Najzad, Jack se počne primicati. Klekne pokraj čovjeka. Kako složena maska. Jack prođe rukom kroz smršenu kosu. Čak je i ulični vonj bio autentičan. A tad Jack ugleda krv kako curka niz čovjekovu glavu. On odmakne kosu. Na glavi je bila posjekotina, duboka. To je bio zvuk koji je čuo. Dohvatili su se i policajac ga je udario. Svršeno je. Pokušali su iskopati jamu pod Jackom, ali su pali u nju. Želio je skinuti periku i ostale dijelove maske da vidi tko su njegovi progonitelji. Ali će to morati pričekati. Možda je dobro da u svemu sad sudjeluje i policija. Dat će im nož. Riskirat će i predati se u njihove ruke.

On ustane, okrene se i ugleda policajca kako grabi niz hodnik. Jack zavrti glavom. Kako će se policajac iznenaditi! Prijatelju, smatraj to svojim sretnim danom.

Jack krene prema policajcu, ali stane kao ukopan kad je službeni pištolj hitro napustio korice.

Policajac se bijesnim pogledom zagleda u njega. "Gospodine Graham."

Jack se nasmiješi i slegne ramenima. Tip ga je najzad prepoznao. "Glavom i bradom." On podigne kutiju. "Imam nešto za vas."

"Znam da imaš, Jack. A upravo to ja i želim."

Tim Collin gledao je kako s Jackovih usana iščezava smiješak. Lagano pritisne obarač i krene prema Jacku.

SETH FRANK OSJEĆAO JE KAKO MU BILO UBRZAVA KAD SE PRIBLIŽIO postaji. Najzad će je dobiti. Zamišljao je kako se Laura Simon baca na taj dokaz kao da je riječ o komadu sočnog bifteka. A Frank je bio skoro stopostotno uvjeren da će im se posrećiti na nekoj bazi podataka, negdje. A tad će ljuska tog tvrdog oraha puknuti poput jaja bačenog s Empire State Buildinga. I najzad će dobiti odgovore na svoja pitanja, pitanja koja ga toliko kopkaju i muče.

JACK POGLEDA U LICE, UPIJAJUĆI SVAKU POJEDINOST, KAO DA ĆE MU to nešto pomoći. Pogleda u zgužvanu hrpu odjeće na podu, u nove cipele koje pokrivaju beživotna stopala. Bijednik se vjerojatno dočepao prvog para novih cipela nakon puno godina a neće ih se stići nauživati.

Jack pogleda ponovno u Collina pa reče bijesno: "Čovjek je mrtav. Ubili ste ga."

"Jack, daj mi kutiju."

"Koji si ga ti?"

"To nije važno, zar ne?" Collin otvori pretinac na svom remenu i izvadi prigušivač koji brzo pričvrsti na cijev revolvera.

Jack se zagleda u komad željeza uperen u njegov grudni koš. Sjeti se nosila na kotačima na kojima su odvezli Lorda i onu ženu. Na njega će biti red u sutrašnjim novinama. Jack Graham i beskućnik. Dvoja nosila. Naravno, prikazat će to tako da će Jacka okriviti za smrt jadnog, bijednog beskućnika. Jack Graham - od partnera u Patton, Shaw do pokojnog višestrukog ubojice.

"Meni je važno."

"Pa?" Collin se primakne, uhvati objema rukama držak svog oružja.

"Jebi se, evo ti je!" Jack baci kutiju u Collinovu glavu u trenutku kad je odjeknuo prigušen pucanj. Metak probije kutiju i zabije se u betonski zid. U istom trenutku, Jack se baci i udari u Collina. Collin je bio sazdan od čvrstih mišića i kostiju, ali je takav bio i Jack. A bili su i otprilike jednake veličine. Jack osjeti kako je policajac ostao bez daha kad je ramenom udario u njegov ošit. Davni hrvački zahvati nagonski mu prostruje udovima pa Jack podigne i zavitla agenta u neugodno naručje ciglenog poda. Kad se Collin uspio posrćući osoviti na noge, Jack je već skrenuo iza ugla.

Collin dohvati revolver a potom i kutiju. Zastane na trenutak kad ga spopadne mučnina. Glava ga je boljela od udarca o tvrdi pod. On klekne, boreći se da povрати ravnotežu. Jack je odavna otišao, ali on ima kutiju. Najzad je ima. Collinovi se prsti omotaju oko kutije.

Jack projuri pokraj naplatne kućice, preskoči preponu željeznih vratašca, sjuri se niz pomične stube i peron. Kutom oka je primjećivao da ljudi bulje u njega. Kapuljača mu je spala s glave. Lice mu je bilo izloženo pogledima. Iza njegovih leđa začuje se povik. Tip iz kućice. Ali Jack nastavi trčati i izađe iz postaje na 17th' Street. Nije vjerovao da je onaj čovjek sam. A najmanje što mu sad treba jest da mu se netko nađe za petama. Sumnjao je da su pokrivali oba izlaza. Vjerojatno su zaključili da neće izaći iz postaje na vlastiti pogon.

Rame ga je boljelo od sudara a do daha je dolazio s mukom jer mu je hladni zrak palio pluća. Odmaknuo je dvije ulice prije no što je prestao trčati. Čvrsto se omota kaputom. A tad se sjeti. Pogleda u svoje prazne ruke. Kutija! Ostavio je kutiju, dovraga! Umorno se nasloni na staklenu stijenku neosvijetljena McDonaldsova restorana.

Niz ulicu su se približavala automobilska svjetla. Jack okrene glavu na drugu stranu i brzo zamakne za ugao. Za nekoliko minuta uskoči u autobus. Za kamo, nije baš znao.

AUTOMOBIL SKRENE S L STREET U 19TH STREET. SETH FRANK DOĐE do Eye Street pa krene prema 18th Street. Zaustavi automobil preko puta postaje metroa, izađe iz automobila i siđe niza stube.

S druge strane ulice, skriven iza kanti za smeće, krša i metalne ograde, ostataka srušene zgrade, motrio ga je Bill Burton. On opsuje u bradu, ugasi cigaretu, pogleda lijevo-desno i brzo prijeđe do ulaza u postaju.

Kad je sišao sa stuba, Frank se osvrne i pogleda na sat. Nije poranio koliko se nadao. Pogled mu padne na smeće koje je bilo prislonjeno uz jedan od zidova. Njegov pogled polako svrne do prazne naplatne kućice. Nije bilo nikog osim njega. Bilo je tiho. Odveć tiho. Frankovi radari za opasnost se aktiviraju. Sviknutim pokretom on isuče svoj revolver. Naćuli uši kad začuje zvuk zdesna. Brzo krene niz prolaz od ulaznih vratašca. Ondje ga dočeka tamni hodnik. Zaviri iza ugla i najprije ne ugleda ništa. A kad su mu se oči priviknule na polutamu, ugleda dvije stvari. Jedna se micala, druga nije.

Frank je netremice gledao kako se čovjek polako podiže na noge. To nije bio Jack. Tip je bio u uniformi, u jednoj je ruci držao revolver, u drugoj kutiju.

Frankovi se prsti stegnu oko revolvera, a pogled upre u policajčevo oružje. Frank se počne prikradati. Nije ovo već dugo radio. Slika njegove supruge i triju kćerki mu zaluta u misli, ali je on odagna. Mora se koncentrirati.

Najzad je stigao dovoljno blizu. Nadao se da ga njegovo ubrzano disanje neće odati. On nanišani revolver u široka leđa.

"Stoj! Policija!"

Čovjek se zaista prestane micati.

"Spusti pištolj, drškom prema dolje. Ne želim ti vidjeti prste ni blizu okidača jer ću ti načiniti veliku rupu u potiljku. Učini što sam ti rekao. Odmah!"

Revolver polako krene prema podu. Frank je motrio njegovu putanju, centimetar po centimetar. No tad mu se zamuti vid. U Frankovoj glavi zabubnja, on zaglavinja pa se skljoka na pod.

Začuvši to, Collin se polako okrene i ugleda Billa Burtona kako drži revolver za cijev. Burton pogleda u Franka.

"Idemo, Tim."

Collin ustane klecavih nogu, pogleda u policajca na podu i prisloni revolver na Frankovu glavu. Zaustavi ga Burtonova krupna ruka.

"On je policajac. Mi ne ubijamo policajce. Više nikog nećemo ubiti, Tim." Burton se zapilji u svog kolegu. Burtonovom glavom rojile su se uznemirujuće misli uslijed spokoja i pomirenosti s kojom je njegov mladi kolega uskočio u ulogu nemilosrdnog ubojice.

Collin slegne ramenima, spremi pištolj.

Burton uzme kutiju, pogleda u detektiva pa u skvrčeno ljudsko tijelo. Prezrivo zamaše glavom i prijekorno pogleda u partnera.

Nakon nekoliko minuta više ih nije bilo. Seth Frank glasno za stenje, pokuša ustati a tad ponovno zaplovi u nesvijest.

Dvadeset sedmo poglavlje

KATE JE LEŽALA U KREKETU ALI JE BILA DALEKO OD SNA. STROP NJEZINE sobe zamijenio je kovitlac slika, svaka užasnija od prethodne. Ona pogleda u malu uru na noćnom ormariću. Tri sata ujutro. Zavjesa je bila podignuta, vani je bilo mrklo kao u rogu. Čula je zvuk kišnih kapi na prozorskoj dasci. Inače umirujući zvuk, sad je samo pojačavao nesmiljeno bubnjanje u njezinoj glavi.

Kad je telefon zazvonio, isprva se nije ni pomaknula. Udovi kao da su joj bili preteški da se i pokuša pomaknuti, kao da joj je kroz sve udove istodobno prestala kolati krv. Jedan užasni trenutak učini joj se da je doživjela moždani udar. Najzad, nakon što je telefon zazvonio peti put, ona uspije podići slušalicu.

"Halo?" Glas joj je bio drhtav, jedan korak od nijemosti. Živci su joj bili potpuno istrošeni.

"Kate. Potrebna mi je pomoć."

ČETIRI SATA POTOM, SJEDILI SU ISPRED MALE ZALOGAJNICE KOD Founder's Parka, mjestu njihova prvog sastanka nakon toliko godina odvojenosti. Vrijeme se pogoršalo. Padao je oštar, bockav snijeg koji je skoro potpuno onemogućavao vožnju a šetnja je bila moguća samo za nerazborito odvažne.

Jack pogleda u Kate. Kapuljaču je skinuo, ali su skijaška kapa, nekoliko dana neobrijana brada i par debelih naočala, zamaskirali njegove crte lica do te mjere da je Kate morala dvaput pogledati da bi ga prepoznala.

"Sigurna si da te nitko nije pratio?" On se zabrinuto zagleda u nju. Šalica vruće kave iz koje se pušilo djelomice joj je zaklanjala vidik, ali je primijetila izmučenost njegova lica. Bilo je očito da je na rubu snaga.

"Učinila sam što si rekao. Podzemna, dva taksija i autobus. Ako je netko uspio održati korak sa mnom po ovome vremenu, onda je nadčovjek."

Jack odloži kavu. "Iz onog što sam dosad vidio, možda i jest."

Preko telefona nije spomenuo točno gdje će se sastati. Pretpostavljao je da sad prisluškuju sve i svakog povezanog s njim. Samo je spomenuo 'uobičajeno' mjesto, uvjeren da će Kate shvatiti. I jest. On pogleda kroz prozor. Svaki prolaznik bio je prijatnija. On joj gurne primjerak *Posta*. Prva je stranica sve govorila. Jack je zadržao od ljetnje kad ju je prvi put pročitao.

Seth Frank je izvan životne opasnosti u bolnici George Washington University. Dobio je potres mozga. Onaj beskućnik, još neidentificiran, nije bio te sreće. A

cijelim se člankom provlačilo ime Jacka Grahama, čovjeka zbog kojeg je skočio postotak ubojstava. Kad je pročitala priču, ona ga pogleda.

"Moramo krenuti." On je pogleda, iskapi kavu, pa ustane.

Taksi ih iskrca ispred Jackova motela u predgrađu Starog grada u Alexandriji. Zjakaao je lijevo-desno, osvrtao se. Krenu u njegovu sobu. Nakon što je zaključao i zakračunao vrata, skine kapu i naočale.

"Bože, Jack, tako mi je žao da si se upleo u sve ovo." Ona zadrhti, čak je s druge strane primijetio kako se stresla. On joj hitro priskoči i zagrli je dok joj se tijelo nije smirilo, opustilo. Pogleda je.

"Sam sam se upleo. A sad se moram isplesti." On se pokuša nasmiješiti, ali to nije nimalo umanjilo strah koji je osjećala za njega, užasna prepast da bi se on uskoro mogao pridružiti njezinu ocu.

"Ostavila sam ti desetak poruka na sekretarici."

"Nije mi ni palo na um da ih preslušam, Kate." On utroši idućih pola sata da joj ispriča događaje posljednjih nekoliko dana. Njezine su oči zrcalile sve većim užasom nakon svakog novog otkrića.

"Bože moj!"

Oni pošute trenutak.

"Jack, imaš li pojma tko bi mogao stajati iza svega ovoga?" Jack odmahne glavom, a s usana joj se otme tihi jauk. "U glavi mi se petlja nekoliko nepovezanih niti, ali se nijedna nije pokazala vrijedna pišiva boba. Nadam se da će se to stanje promijeniti. Uskoro."

Konačnost kojom je izgovorio tu posljednju riječ pogodi je posred lica. Govorile su to njegove oči. Poruka je bila jasna. Usprkos maskiranju, složenim zavojitim rutama, usprkos svim prirodnim sposobnostima s kojima ulazi u bitku, oni će ga naći. Ili policija ili oni koji ga žele ubiti. To je tek pitanje vremena.

"Pa, zar nisu dobiti to što su željeli, ha?" Njezin glas zamukne. Ona ga pogleda, skoro preklinjućim pogledom.

On legne na krevet, ispruži umorne udove koji kao da mu više nisu pripadali.

"To je kuća na klimavim temeljima, Kate. Ne mogu se u to pouzdati, zar ne?" On se uspravi i pogleda u nju, na drugoj strani sobe. U jeftinu Isusovu sliku koja je visjela na zidu. Dobro bi mu sad došla doza božanskog posredovanja. Bilo bi dovoljno malo čudo.

"Ali ti nisi nikog ubio, Jack. Rekao si mi da je Frank već to zaključio. Shvatit će to i washingtonska policija."

"Hoće li? Frank me pozna, Kate. On me poznaje, a čak sam i u njegovu glasu osjetio sumnju. Prozreo je ono s čašom, ali nema dokaza da je netko nešto protupropisno petljao oko nje ili pištolja. S druge strane, postoji jasan, pouzdan

dokaz, koji pokazuje prema meni kao ubojici dvoje ljudi. Troje, pribrojiš li i sinoćnje ubojstvo. Moj će mi odvjetnik preporučiti da priznam krivnju i pokušam se nagoditi za između dvadeset godina i doživotne s mogućnošću pomilovanja. I ja bih si to preporučio. Odem li na sud, nemam izgleda. Samo pregršt nagađanja kojima bih pokušao povezati Luthera i Waltera Sullivana i ostale u neku mrežu urote koja je, morat ćeš priznati, divovskih i nevjerojatnih razmjera. Sudac će se prevaliti na tur od smijeha i dati meni nogom u moj. Ta priča nikad i neće doprijeti do ušiju porote. A zapravo se i nema što čuti."

On ustane i nasloni se na zid, gurne ruke u džep. Nije gledao u nju. I njegovi dugoročni i kratkoročni izgledi bili su osuđeni na propast. "Kate, umrijet ću kao starac u zatvoru. Ako uspijem doživjeti starost - što je pod velikim znakom upitnika."

Ona sjedne na krevet, ruku stisnutih u krilu. U njezinu grlu zapne joj uzdah očaja, kad joj je do mozga doprla bezizglednost situacije, poput stijene koja je potonula u duboke, crne vode.

SETH FRANK OTVORI OČI. ISPRVA JE SVE OKO NJEGA BILO MUTNO. Njegov je mozak registrirao veliko bijelo platno po kojem je bilo proliveno nekoliko stotina litara crne, bijele i sive boje, koja se slila u grudastu psihodeličnu vrištinu. Nakon nekoliko neugodnih trenutaka, uspjelo mu je razabrati obrise bolničke sobe i njezine blještavo bijele, kromirane i oštre uglove. Kad se pokušao uspraviti, neka se ruka čvrsto spusti na njegovo rame.

"A-a, poručniče. Ne tako brzo."

Frank podigne pogled i on mu počine na licu Laure Simon. Smiješak nije posve sakrio bore od briga oko njezinih očiju. Njezin uzdah olakšanja bio je čujan.

"Žena ti je otišla pogledati kako su djeca. Bila je ovdje cijelu noć. Rekla sam joj da ćeš se probuditi čim ona ode."

"Gdje sam?"

"Bolnica George Washington. Kad su te već morali odalamiti po glavi, barem si odabrao mjesto u blizini bolnice." Simonova ostane nagnuta nad Frankov krevet kako on ne bi morao okretati glavu. On se zagleda u nju.

"Seth, sjećaš li se što se dogodilo?"

Frank se u mislima vrati na ono sinoć. Je li bilo sinoć?

"Koji je danas dan?"

"Četvrtak."

"Znači, ipak se dogodilo sinoć?"

"Oko jedanaest sati. Odnosno, našli su te otprilike u to vrijeme. I onog drugog."

"Drugog?" Frank okrene glavu. Bol mu propara vrat.

"Polako, Seth." Laura namjesti jastuk pokraj Frankove glave. "Bio je ondje još jedan čovjek. Beskućnik. Nisu ga još identificirali. Jednaki udarac u potiljak. Vjerojatno je umro na licu mjesta. Ti si imao sreće."

Frank oprezno dotakne svoje sljepoočnice u kojima je bubnjalo. Nije mu se činilo da je imao sreće.

"Još netko?"

"Molim?"

"Jesu li našli još nekog?"

"Ah. Ne, ali nećeš ovo povjerovati. Sjećaš se onog odvjetnika koji je s nama gledao onu videosnimku?"

Frank se nakostriješi. "Aha, Jack Graham."

"Tako je. Tip je ubio dvoje ljudi u svojoj tvrtki a zatim su ga vidjeli kako bježi iz podzemne otprilike u vrijeme kad ste ti i onaj drugi tip dobili po glavi. Tip je živi užas. A izgledao je kao fini američki dečko."

"Jesu li ga našli? Jacka? Sigurni su da je pobjegao?"

Laura se čudno zagleda u njega. "Izašao je iz podzemne, ako misliš na to. Ali samo je pitanje vremena." Ona pogleda kroz prozor, dohvati svoju torbicu. "Washingtonski policajci žele porazgovarati s tobom čim budeš bio spreman."

"Nisam siguran da ću im biti od velike pomoći. Ne sjećam se baš puno Laura."

"Privremeni gubitak pamćenja. Vjerojatno će ti se vratiti." Ona odjene kaputić. "Moram ići. Dok ti ovdje brojiš ovce, netko mora paziti da okrug Middleton bude sigurno mjesto za bogate i slavne." Ona se nasmiješi. "Seth, nemoj da ti to uđe u naviku. Zaista smo se zabrinuli da ćemo morati zaposliti novog detektiva."

"Gdje biste našli nekog simpatičnog poput mene?"

Laura se nasmije. "Žena će ti se vratiti za nekoliko sati. Ionako se moraš malo odmoriti." Ona krene prema vratima.

"Da te pitam, Seth, što si uopće radio na stanici podzemne Farragut West u to doba noći?"

Frank ne odgovori odmah. Nije imao amneziju. Jasno se sjećao sinoćnjih događaja.

"Seth?"

"Nisam siguran, Laura." On sklopi oči pa ih ponovno otvori. "Ne sjećam se."

"Ne brini, prisjetit ćeš se. U međuvremenu, uhvatit će Grahama. Vjerojatno će se sve objasniti."

Nakon Laurina odlaska, Frank se nije odmarao. Jack je negdje. I vjerojatno je u početku pomislio da mu je Seth namjestio zasjedu, iako će, ako je vidio novine, znati da je detektiv uletio kao ćorava kokoš u zasjedu koja je bila postavljena pravniku.

Ali sad imaju nož za otvaranje pisama. Bio je uvjeren da je to u kutiji. A bez noža, kakve imaju izgleda priklještit te ljude?

Frank se ponovno pokušava uspraviti. U ruci je imao intravensku injekciju. Pritisak u njegovu mozgu prisili ga da odmah ponovno legne u krevet. Mora otići odavde. I mora stupiti u vezu s Jackom. A nije imao pojma kako ostvariti išta od toga dvoga.

"REKAO SI DA TI JE POTREBNA MOJA POMOĆ? ŠTO DA UČINIM?" KATE pogleda u Jacka. Na njezinu licu nije bilo oklijevanja.

Jack sjedne na krevet pokraj nje. Izgledao je zbunjeno. "Ozbiljno se dvojim da li da tebe uvlačim u sve ovo. Zapravo se pitam jesam li dobro učinio što sam te nazvao."

"Jack, posljednje četiri godine okružena sam silovateljima, naoružanim pljačkašima i ubojicama."

"Znam. Ali si barem znala tko su oni. Ovo bi mogao biti svatko. Ljude ubijaju kao muhe, Kate. Ovo je ozbiljno da ozbiljnije ne može biti."

"Ne odlazim dok mi ne dopustiš da ti pomognem."

Jack je oklijevao. Okrene glavu od nje.

"Jack, ne dopustiš li, prijavit ću te policiji. Bolje da pokušaš sreću s policijom."

On je pogleda. "Ti bi to učinila, zar ne?"

"Iz ovih stopa. Prekršila sam sva pravila samim tim što sam ovdje s tobom. Učiniš li me svojim ortakom, u tom ću slučaju zaboraviti da sam te danas ovdje vidjela. Ako ne..."

U očima je imala izraz zbog kojeg je, usprkos svim užasnim mogućnostima o kojima je razmišljao, nekako osjećao sreću što je baš sad ovdje.

"U redu. Ti ćeš mi biti veza sa Sethom. Osim tebe, on je jedini kome vjerujem."

"Ali si izgubio paket. Kako bi ti *on* mogao pomoći?" Kate nije mogla sakriti netrpeljivost prema istražitelju.

Jack ustane i ushoda se po sobi. Najzad stane i pogleda je. "Znaš li kako je tvoj otac bio manijak organizacije? Uvijek imao rezervni plan?"

Kate reče suho: "Sjećam se."
"E pa ja računam na tu njegovu kvalitetu."
"O čemu to govoriš?"
"Da je Luther imao rezervni plan i u ovom slučaju."
Ona blene u njega otvorenih usta.

"GOSPOĐO BROOME?"
Vrata se odškrinu i Edwina Broome zaviri kroz njih.
"Da?"
"Zovem se Kate Whitney. Luther Whitney je bio moj otac."
Kate osjeti olakšanje kad je starica pozdravi sa smiješkom.
"Znala sam da sam te već vidjela. Luther je uvijek pokazivao tvoje slike. Čak si ljepša nego na slikama."

"Hvala vam."

Edwina naglim pokretom otvori vrata. "Ma vidi ti mene. Sigurno se smrzavaš. Izvoli, uđi."

Edwina je povede u malu dnevnu sobu gdje se mačja trojka kočoperila na pojedinim komadima pokućstva.

"Upravo sam skuhala čaj, hoćeš li malo?"

Kate je oklijevala. Vremena je malo. Tad se ogleda po skućenoj kući. U kutu je čučao stari pianino, pokriven debelim slojem prašine. Kate pogleda u ženine oslabljene oči, oduzeti su joj i užici glazbene razonode. Suprug pokojnik, kći jedinica mrtva. Koliko joj ljudi uopće dolazi?

"Može, hvala."

Njih se dvije smjeste u staro ali udobno pokućstvo. Kate otpije jakog čaja i počne se odmrzavati. Odmakne kosu s lica i pogleda u stariju ženu. Na sebi zatekne par tužnih očiju.

"Žao mi je zbog tvog oca, Kate. Zaista. Znam da je među vama bilo trzavica. Ali je Luther bio najbolji čovjek kojeg sam upoznala u životu."

Kate je osjećala kako se zagrijava. "Hvala. Obje smo prepatile puno u tom pogledu."

Edwinin pogled svrne se prema stoliću pokraj prozora. Kate isprati njezin pogled. Na stolu je od velikog broja fotografija bio načinjen mali oltar Wandi Broome, spomen na njezine sretnije dane. Jako je sličila majci.

Oltar. Kate se žacne kad se prisjeti očeve zbirke njezinih najvećih životnih postignuća.

"Istina." Edwina je ponovno gledala u nju.

Kate odloži čaj. "Gospođo Broome, mrzim tako iznebuha prijeći na stvar, ali nemam puno vremena."

Starica se nagne naprijed puna očekivanja. "Riječ je o Lutherovoj smrti, ali i o smrti moje kćeri, zar ne?"

Kate se iznenadi. "Zašto ste to pomislili?"

Edwina se nagne prema njoj još više, a glas stiša do šapta. "Jer ja znam da Luther nije ubio gospođu Sullivan. Znam to kao da sam vidjela vlastitim očima."

Kate se zbuni. "Znate li tko..."

Edwina je već žalosno odmahivala glavom. "Ne. Ne znam."

"Pa kako znate da to nije učinio moj otac?"

Edwina sad primjetno zastane. Zavali se u stolac i zatvori oči. Kad ih je najzad otvorila, ugleda Kate u nepromijenjenu položaju.

"Ti si Lutherova kći i mislim da bi trebala znati istinu." Ona pošuti, gucne čaja, obriše usta ubrusom pa se ponovno zavali u stolac. Došeta crna perzijska mačka i istog joj trenutka zaspe u krilu. "Znala sam sve o tvom ocu. O njegovoj prošlosti, da tako kažem. On i Wanda su se zbližili. Prije puno godina uvalila se u nevolje i Luther joj je pomogao ponovno stati na noge i uključiti se među pošten svijet. Uvijek ću mu na tome biti zahvalna. Uvijek nam je bio na usluzi kad bi meni ili Wandi nešto zatrebalo. Znaš, Kate, tvoj se otac nikad ne bi zatekao u toj kući one noći da nije bilo Wande."

Edwina nastavi pričati još nekoliko minuta. Kad je završila, Kate se uspravi u stolcu i shvati da ne diše. Ispusti glasan uzdah koji kao da je odjeknuo u sobi.

Edwina nije ništa rekla, samo je nastavila gledati u mladu ženu krupnim tužnim očima. Najzad se pomakne. Smežurana ruka potapša Kate po koljenu.

"Luther te volio, dijete moje. Više od ičeg na svijetu."

"Znam da..."

Edwina polako odmahne glavom. "Nikad ti nije zamjerao zbog tvog odnosa prema njemu. Zapravo je rekao da imaš svako pravo da se tako osjećaš."

"On je to rekao?"

"Toliko se ponosio tobom, time što si pravica i tako to. Govorio bi mi: 'Moja je kći odvjetnica i to izvrsna. Njoj je do pravde i ima pravo, sto posto'."

Kate se zavrti u glavi. Obuzimali su je osjećaji s kojima se sad nije imala snage suočiti. Protrlja si potiljak i na trenutak pogleda van. Crni automobil prođe ulicom pa iščezne. Ona brzo ponovno pogleda u Edwinu.

"Gospođo Broome, lijepo od vas da ste mi to sve ispričali. Ali sam zapravo došla zbog određenog razloga. Potrebna mi je vaša pomoć."

"Učinit ću sve što je u mojoj moći."

"Moj vam je otac poslao paket."

"Da. A ja sam ga poslala gospodinu Grahamu, kako mi je Luther rekao da učinim."

"Da, znam. Jack je primio paket. Ali netko... netko mu ga je oduzeo. Pa se pitamo nije li vam moj otac poslao još nešto, nešto što bi nam moglo pomoći?"

Edwinine oči više nisu bile tužne. Sabile su se u blizanske nakupine silnog intenziteta. Ona pogleda preko Kateina ramena.

"Iza tebe, Kate, u stolcu od klavira. Pjesmarica na lijevo."

Kate otvori klavirsku stolicu i izvadi knjižicu crkvenih pjesama. Među stranicama nalazio se mali paket. Ona se zagleda u nj.

"Luther je bio najorganiziraniji čovjek kojeg sam ikad upoznala. Rekao je da ovo pošaljem gospodinu Grahamu ako nešto krene naopako sa slanjem paketa. Namjeravala sam to učiniti no tad sam čula za njega na vijestima. Jesam li ispravno zaključila da gospodin Graham nije učinio ništa od onog za što ga terete?"

Kate kimne glavom. "Kad bi barem svi tako mislili."

Kate počne otvarati paket.

Edwinin je glas bio oštar. "Nemoj, Kate. Tvoj je otac kazao da jedino gospodin Jack Graham smije vidjeti što je unutra. Jedino on. Mislim da je najbolje da poštujem njegovu riječ."

Kate je oklijevala, borila se protiv razumljive ljubopitljivosti, pa zatvori paket.

"Je li vam rekao još nešto? Je li znao tko je ubio Christine Sullivan?"

"Znao je."

Kate je pogleda oštro. "Ali nije rekao tko?"

Edwina zdušno odmahne glavom. "No rekao je nešto."

"Što to?"

"Rekao je, kad bi mi rekao tko je to učinio, da mu ne bih povjerovala."

Kate se odmakne i zamisli nekoliko trenutaka. "Što bi mu to moglo značiti?"

"Pa, mene je iznenadilo, da znaš."

"Zašto? Zašto vas je iznenadilo?"

"Jer je Luther bio najpošteniji čovjek kojeg sam upoznala. Povjerovala bih mu bilo što. Prihvatila to kao evanđelje."

"Dakle, što god da je vidio, *koga god* da je vidio, to je bio netko tako neočekivan da je bilo nevjerovatno povjerovati. Čak i vama."

"Tako je. I ja sam baš to pomislila."

Kate ustane. "Hvala vam, gospođo Broome."

"Molim te, zovi me Edwina. Smiješno ime, ali moje jedino."

Kate se nasmiješi. "Edwina, kad sve ovo prođe, ja... rado bih svratila ponovno do vas, ako nemate ništa protiv. Da još porazgovaramo."

"Bilo bi mi jako drago. Starost ima dobrih i loših strana. A biti star i usamljen nema dobrih strana."

Kate odjene kaput i priđe vratima. Paketić gurne na sigurno u svoju torbicu.

"To bi trebalo suziti izbor, zar ne, Kate?"

Kate se okrene. "Molim?"

"Netko toliko neočekivan. Rekla bih da takvih nema puno."

BOLNIČKI JE ČUVAR BIO VISOK, GOJAZAN I U VRAŠKOJ NEPRILICI.

"Ne znam točno što se dogodilo. Nije me bilo najviše dvije, tri minute."

"Monroe, nisi se uopće smio micati sa svog mjesta." Patuljak od nadglednika unesao se Monroeu u lice i grdosija se gadno preznojavao.

"Kao što rekoh, žena je zamolila da joj pomognem odnijeti torbu, pa sam joj pomogao."

"Kakva žena?"

"Rekao sam vam, neka žena. Mlada, zgodna, poslovno odjevena." Nadglednik se okrene, zlovoljan. Nije mogao znati da je ta gospođa bila Kate Whitney i da su ona i Frank već bili pet ulica dalje u Kateinu automobilu.

"BOLI LI?" KATE GA POGLEDA, BEZ PUNO SAMILOSTI I NA LICU I U GLASU. Frank oprezno dodirne zavoj na glavi. "Šališ se? Moja šestogodišnja kći udari me jače." Ogleda se po automobilu. "Imaš cigarete? Otkad je u bolnicama zabranjeno pušenje?"

Ona prekopa po torbici i dobaci mu otvorenu kutiju.

On pripali cigaretu i zagleda se u nju preko oblaka dima. "Usput rečeno, dobro si obavila to s rent-a-cajcem. Trebala bi glumiti na filmu."

"Divno! Predstoji mi promjena zanimanja."

"Kako je naš momak?"

"Na sigurnom. Zasad. Pobrinimo se da tako i ostane."

Ona skrene i pogleda ga strogo.

"Znaš, nisam si priželjkivao da ti stari proguta olovo meni pred nosom."

"To je i Jack rekao."

"Ali mu ti ne vjeruješ."

"Zar je to važno što ja vjerujem?"

"Važno je. Važno je meni, Kate."

Ona se zaustavi na semaforu. "U redu. Recimo da se privikavam na pomisao da nisi želio da se to dogodi. Zadovoljan?"

"Nisam, ali će zasad biti dovoljno."

JACK SKRENE IZA UGLA I POKUŠA SE OPUSTITI. POSLJEDNJA HLADNA fronta najzad se zasitila prijestolnice, no premda više nije bilo studene kiše, živa u termometru uporno se zadržavala na sedam stupnjeva ispod ništice a vjetar se vratio svom silinom. On puhne u ukočene prste i protrlja neispavane oči. Na utrini crnog neba, visio je komadićak srebrnog mjeseca, mekan i sjajan. Jack se osvrne oko sebe. Zgrada preko puta ulice bila je neosvijetljena i prazna. Zgrada ispred koje je stajao odavno je zatvorila svoja vrata. Nekoliko se prolaznika odvažilo odolijevati surovim vremenskim prilikama, ali je Jack duža vremenska razdoblja stajao sam. Naposljetku se skloni u vežu zgrade i pričeka.

Tri ulice niže, zaustavi se zahrđali taksi, stražnja se vrata otvore i par cipela s niskom potpeticom dotakne cementni pločnik. Taksi odmah krene i trenutak potom u ulici ponovno zavlada tišina. Kate se omota kaputom i odbrza. Kad je prešla preko iduće ulice, jedan drugi automobil, ugašenih prednjih svjetala, skrene za ugao i polako krene njezinim tragom. U mislima usredotočena na korake koje je morala još prijeći, Kate se nije osvrnula.

Jack je ugleda kad je skrenula iza ugla. On pogleda u svim smjerovima prije no što je krenuo, navika koju je brzo stekao i koje se nadao uskoro riješiti. Žurno krene prema njoj. Ulica je bila pusta. Ni Kate ni Jack nisu vidjeli prednji dio onog automobila kako nečujno klizi ispred zgrade na uglu. Vozač je u njih uperio uređaj za noćno gledanje koji se u katalogu za prodaju pouzdanom bučno oglašavao kao najnovija riječ sovjetske tehnologije. Pa iako bivši komunisti nisu imali pojma kako stvoriti demokratsko, kapitalističko društvo, uglavnom su proizvodili pouzdanu vojnu tehnologiju.

"Isuse, smrzavaš se, koliko već čekaš?" Kate je dotaknula Jackovu ruku i studen ju je prožela do kostiju.

"Dulje no što je bilo potrebno. Motelska me soba počela tištiti. Morao sam izaći. Bit ću loš zatvorenik. Onda?"

Kate otvori torbicu. Nazvala je Jacka iz javne govornice. Nije mu mogla reći što ima, samo da ima nešto. Jack se dogovorio s Edwinom Broome da će on, ako se bude moralo riskirati, riskirati najviše od svih. Kate je već dovoljno učinila.

Jack zgrabi paketić. Nije bilo teško razabrati što se nalazi unutra. Fotografije. *Hvala Bogu, Luthere, nisi me razočarao.*

"Dobro si?" Jack se zagleda u Kate.

"Otprilike."

"Gdje je Seth?"

"U blizini. Odvest će me kući."

Zagledaju se jedno u drugo. Jack je znao kako bi bilo najbolje da Kate ode, možda otputuje u inozemstvo na neko vrijeme, dok se ovo ne razriješi ili njega osude zbog ubojstva. Dogodi li se to, njezina namjera da počne novi život na nekom drugom mjestu vjerojatno je ionako bio najbolji plan.

Ali nije želio da ona ode.

"Hvala ti." Te mu se riječi učine potpuno neprimjerene, kao da mu je donijela objed ili podigla odjeću iz kemijske čistionice.

"Jack, što ćeš sad?"

"Nisam još smislio. No već će mi sinuti. Neću se predati bez borbe."

"Da, ali i ne znaš protiv kog se zapravo boriš. To, nije poštena borba."

"Tko kaže da iza nje stoji poštena namjera?"

On joj se nasmiješi. Vjetar je ulicom valjao stare novine.

"Kreni sad. Ovdje nije sigurno."

"Imam sprej sa suzavcem."

"Pametna curica."

Ona se okrene, ali ga tad grčevito uhvati za rukav.

"Jack, molim te, pazi se."

"Uvijek se pazim. Ja sam odvjetnik. Pazi da te netko ne zguzi naša je standardna radna lozinka."

"Jack, ne šalim se."

On slegne ramenima. "Znam. Obećajem da ću se paziti najviše što mogu." Jack zakorači prema Kate i spusti kapuljaču.

One noćne naočale nanišane u Jackove otkrivene crte lica pa se spuste. Drhtave ruke podignu mobitel.

Ono dvoje uklizu jedno drugom u zagrljaj. Jack ju je očajnički želio poljubiti, no s obzirom na okolnosti zadovoljio se da joj usnama okrzne vrat. Kad su se odmaknuli, Kate na oči navru suze. Jack se okrene i odbrza niz ulicu.

Kate nije primijetila onaj automobil sve dok nije naglo skrenuo preko ulice i skoro završio na pločniku. Ona zatetura natraške a vozačeva se vrata širom otvore. U pozadini, zakriješte sirene koje su pristizale u njihovu smjeru. Prema Jacku. Ona se instinktivno okrene. Od njega ni traga. Kad se okrenula, nađe se suočena s prepredenim očima, uokvirenima čupavim obrvama.

"Gospođo Whitney, mislio sam si da bi nam se putovi mogli ponovno ukrstiti."

Kate je zurila u njega, ali ga nije mogla prepoznati.

On je izgledao razočaran. "Bob Gavin. Iz *Posta*?"

Ona pogleda u njegov automobil. Već ga je vidjela. Prolazio je ispred kuće Edwine Broome.

"Vi me pratite."

"Da, pratim. Pretpostavio sam da ćete me odvesti do Grahama."

"A policija?" Ona munjevito okrene glavu kad policijski automobil, arlaukajućih sirena, jurne prema njima.

"Pozvali ste ih."

Gavin kimne glavom i nasmiješi se. Očito je bio zadovoljan sam sa sobom.

"A prije no što stigne policija, mislim da možemo sklopiti mali dogovor. Vi meni dajte ekskluzivni intervju. Prljavi veš o Jacku Grahamu, a ja ću promijeniti svoju priču pa ćete, umjesto da vas proglasim suučesnicom, biti tek nedužni očevidac."

Kate se bijesnim očima zagleda u novinara. U njoj je kiptjelo sve što se mjesec dana nakupljalo, svi oni užasi, i prijetilo da će buknuti. A Bob Gavin je stajao točno iznad epicentra.

Gavin se okrene i pogleda u policijski automobil koji im se približavao. Iza njega, pristizala su još dva.

"No, Kate", požurivao ju je on "nemate puno vremena. Vi nećete u zatvor, a ja ću dobiti već odavno zasluženu Pulitzerovu nagradu i petnaest minuta slave. Dakle, da čujem."

Ona zaškripi zubima. Njezin je odgovor bio zapanjujuće smiren, kao da ga je uvježbavala mjesecima. "Bol, gospodine Gavin. Petnaest minuta boli." I dok je on blejao u nju, ona izvadi sprej, nacilja ga točno u lice i pritisne capicu. Suzavac pogodi Gavina ravno u oči i nos, i označi mu lice crvenom bojom. Kad su policajci izašli iz svojih vozila, Bob Gavin valjao se po pločniku, grčevito držao za lice i bezuspješno si nastojao iskopati oči.

PRVA SIRENA NATJERALA JE JACKA U TRK SPOREDNOM ULIČICOM. On se priljubi uz zgradu i počne usisavati zrak. Pluća su ga boljela, hladnoća mu je raspinjala lice. Pustoš ovog područja prometnula se u golem taktički nedostatak. Imao je širinu kretanja, ali je bio poput mrava na golemom komadu bijelog papira. Sirene su se sad toliko umnogostručile, da nije mogao odrediti odakle dolaze.

Zapravo su pristizale iz svih smjerova. I primicale se. On potrči do idućeg ugla, stane i zaviri. Vidik nije ohrabrivao. Oči mu se zaustave na policijskoj blokadi koju su postavljali na kraju ulice. Njihova je strategija bila prozirna. Znali su njegove općenite koordinate. Opkolit će to područje u širokom obruču i sustavno ga stezati. Imaju dovoljno ljudi i vremena.

Jedino što nemaju jest poznavanje terena. Dok je radio kao državni odvjetnik, mnogi od njegovih bivših klijenata bili su iz ovog dijela grada. Njima san nije bio fakultet, studij prava, dobar posao, mila obitelj i kuća na nekoliko etaža u predgrađu, nego koliko će gotovine iskamčiti za prodaju vrećica cracka, kako preživjeti današnji dan. Opstanak. Bio je to snažan, ljudski poriv. Jack se nadao da je dovoljno snažan.

Dok je trčao niz uličicu kao nošen krilima, nije imao pojma što ga čeka, iako je pretpostavljao da je ljuta zima zadržala lokalne kriminalce u kućama. Skoro se nasmijao. Nijedan od njegovih bivših partnera u Patton, Shaw ne bi se približio ovom mjestu, čak ni okružen naoružanom satnijom. Kao da trči po površini Plutona.

Preskoči žičanu ogradu jednim skokom i ne prizemlji baš najsretnije. Kad se rukom naslonio na neravni zid od cigle kako bi povratio ravnotežu, začuje dva zvuka. Vlastito soptanje i zvuk trčućih koraka. Nekoliko pari nogu. Primijetili su ga. Sustižu ga. Potom će dovesti pse, a četveronožnim se policajcima ne može uteći. Izjuri iz uličice i krene prema Indiana Avenue.

Jack u širokom luku zaokrene u drugu ulicu kad začuje škripu automobilskih guma. Premda je promijenio pravac, dočeka ga novi bočni napad progonitelja. Sad je samo pitanje vremena. Popipa se po džepu da provjeri je li paket u džepu. Što bi mogao postići s njim? Nikome ne vjeruje. Teoretski, policija bi načinila popis predmeta zatečenih kod uhićenika i oduzetih pri hapšenju, sve bi se odgovorne osobe potpisale, znalo bi se u čijim se rukama predmet nalazio, no to sve Jacku nije ništa značilo. Onaj tko može ubiti naočigled stotina policajaca i nestati bez traga, može dobiti i zatvorenikove osobne predmete od washingtonske policije. A to što ima u džepu, njegova je jedina šansa. U District of Columbia nije bilo smrtne kazne, ali doživotna robija bez mogućnosti pomilovanja nije nimalo bolja, a po mnogo čemu se čini i užasnijom.

On se zatrči između dvije zgrade, posklizne na ledu, preleti preko hrpe kanti za smeće i tresne na pločnik. Pridigne se i napola otkotrlja na ulicu i pritom si ogrebe lakat. Zapeklo ga je a u koljenu osjeti neki novi osjećaj, osjećaj razglobljenosti. Kad se prestao kotrljati, uspjelo mu je sjesti, ali se tad skameni.

Na njega su jurila automobilska svjetla. Policijska žmigajuća polukugla zaslijepila ga je a kotači mu se zaustave pet centimetara od glave. On se prevali

na pločnik. Bio je odveć iscrpljen da bi se pomaknuo.

Vrata automobila se širom otvore. Jack pogleda, zbunjen, i ugleda suvozačka vrata. Tad se širom otvore vozačka vrata. Krupne ruke provuku mu se ispod pazuha.

"Dovraga, Jack, diži dupe."

Jack podigne pogled i ugleda Seta Franka.

Dvadeset osmo poglavlje

BILL BURTON GURNE GLAVU U STRAŽARSKU KUĆICU TAJNE SLUŽBE. Tim Collin sjedio je za jednim od stolova i čitao neko izvješće.

"Dođi, Tim."

Collin ga pogleda, zbunjeno.

Burton reče tiho: "Stjerali su ga u kut kod sudnice. Želio bih se naći ondje. Za svaki slučaj."

AUTOMOBIL SETHA FRANKA JURIO JE NIZ ULICU, A NJEGOVO PLAVO treperavo svjetlo izazivalo je poštovanje sudionika u prometu inače nenaviklih činiti usluge kolegama vozačima.

"Gdje je Kate?" Jack je ležao na stražnjem sjedištu, pokriven dekom.

"Vjerojatno joj sad čitaju njezina prava. A potom će je strpati u istražni zatvor na temelju dugog popisa optužbi zbog suučesništva."

Jack se naglo uspravi. "Seth, moramo se vratiti. Predat ću se. Pustit će je."

"Aha, da ne bi."

"Ne šalim se, Seth." Jack se napola prevalio preko prednjeg sjedišta.

"Ni ja, Jack. Vratiš li se i prijaviš, to nimalo neće pomoći Kate a ugazit će i posljednju iskru nade da će ti se život vratiti u normalu."

"Ali Kate..."

"Ja ću se pobrinuti za Kate. Već sam nazvao kolegu u Washingtonu. On će je čekati. On je pozitivac."

Jack se svali natrag u sjedište. "Jebi ga."

Frank otvori svoj prozor, ispruži ruku, skine treperavo svjetlo i baci ga na sjedište pokraj sebe:

"Što se dogodilo?"

Frank pogleda u retrovizor. "Nisam siguran. Jedino što mogu zaključiti jest da je Kate u jednom trenutku dobila pratnju. Ja sam kružio ovim područjem. Trebali smo se sastati u Convention Centeru nakon što ona tebi uruči paketić. Čuo sam preko policijskog radija da su te primijetili. Pratio sam hajku na radiovalovima, pokušavao pogoditi kamo si krenuo. Posrećilo mi se. Kad sam te ugledao kako si izjurio iz one uličice, nisam mogao povjerovati očima. Skoro sam te pregazio. Kako ti je tijelo?"

"Nikad bolje. Trebao bih ovako nešto izvesti jednom ili dvaput godišnje samo da održim dobru formu. Kao priprema za Olimpijske igre bjegunaca iz zatvora."

Frank se zacereka. "Još si živ i živahan, prijatelju. Imao si sreće. Pa, jesi li dobio neki lijepi dar?"

Jack tiho opsuje. Toliko se usredotočio na bijeg od policije da nije ni pogledao što je u paketu. Izvadi ga iz džepa.

"Imaš svjetla?"

Frank upali unutarnje svjetlo.

Jack na brzinu pregleda fotografije.

Frank pogleda u zrcalo. "Pa što to imamo?"

"Fotografije. Noža za otvaranje pisama ili samo noža ovisno o tome kako ti se više sviđa."

"Hm. Ništa senzacionlano, pretpostavljam. Razabireš li što?"

Jack se pomnjivo zagleda na slabom svjetlu. "Baš i ne. Vi u policiji sigurno imate neku napravu koja će poslužiti."

Frank uzdahne. "Jack, bit ću iskren s tobom, ne nađemo li nešto osim ovog, ne piše nam se baš najbolje. Čak i da nam uspije dobiti nešto slično otisku, kako znati odakle je? A DNA provjera ne može se izvršiti na temelju fotografije, barem koliko ja znam."

"Znam to. Nisam proveo četiri godine kao branitelj češkajući se po dupetu."

Seth uspori. Bili su na Pennsylvania Avenue i promet je postao gušći. "Pa što predlažeš?"

Jack zagladi kosu s lica, zabije prste u nogu dok bol u koljenu nije minuo pa ponovno legne. "Onaj tko stoji iza ovog silno se želio dočepati noža. Dovoljno da ubije tebe, mene, bilo koga tko bi se našao na putu. Najviši stupanj paranoje."

"Što se uklapa u našu teoriju o velikoj zvjerci koja jako puno gubi izađe li sve ovo na vidjelo. Pa? Dobili su nož. Na čemu smo mi, Jack?"

"Luther nije snimio te fotografije samo za slučaj da se nešto dogodi originalu."

"O čemu ti to govoriš?"

"Vratio se u zemlju, Seth, ne zaboravi to. Nikad to nismo mogli objasniti."

Frank se zaustavi na semaforu. Okrene se. "Tako je. Vratio se. Misliš da znaš zašto?"

Jack se oprezno uspravi, držeći glavu ispod linije prozora. "Mislim da znam. Sjećaš se kad sam ti rekao kako Luther nije tip čovjeka koji bi pustio da nešto ovakvo ostane neotkriveno. Ako je u njegovoj moći."

"Ali je ipak najprije otputovao iz zemlje."

"Znam. Možda mu je to bio prvobitni plan. Možda mu je to bio plan ako sve krene kako treba. Ali je činjenica da se vratio. Zbog nečeg se predomislio i vratio se. I donio ove fotografije." Jack ih raširi u obliku lepeze.

Upali se zeleno i Frank krene.

"Jack, ne shvaćam. Ako je želio priklještit tipa, zašto nije jednostavno poslao fotografije policiji?"

"Mislim da mu je to bila krajnja namjera. Ali je rekao Edwini Broome da mu ne bi povjerovala kad bi joj rekao koga je vidio. Kad čak ni ona, bliska prijateljica, ne bi povjerovala njegovoj priči, a s obzirom na to da bi morao priznati da je provalio u kuću da bi optužio tu osobu, vjerojatno je smatrao svoju vjerodostojnost ništavnom."

"No dobro, ima problema s vjerodostojnošću. Pa što će mu fotografije?"

"Zamislimo da sudjeluješ u trampici. Gotovina za određeni predmet. Koji je najteži dio?"

Frank odgovori kao iz topa. "Isplata. Kako dobiti novac a da te ne ubiju ili uhvate. Upute kako podići sporni predmet mogu se poslati poslije. No problem je kako dobiti novac. To je razlog naglom padu broja otmica."

"Što bi ti učinio?"

Frank porazmisli na trenutak. "Budući da je riječ o isplati od ljudi koji neće dovesti policiju, ja bih se oslonio na brzinu. Smanjio bih osobni rizik na najmanju mjeru i osigurao si vrijeme za bijeg."

"Kako bi to postigao?"

"Novčanom doznakom. Radio sam na jednom slučaju pronevjere dok sam bio u New Yorku. Tip je sve sredio novčanom doznakom u vlastitoj banci. Ne bi povjerovao koliko novca prođe takvim putem u jednom danu. A ne bi ni vjerovao koliko se novca pogubi u tom kolopletu. Pametan kriminalac otkine komadić ovdje, komadić ondje, i dok oni to otkriju, njega odavno nema. Dakle, pošalješ upute za slanje novca doznakom. Novac bude poslan. Potrebno je samo nekoliko minuta. Puno bolje nego prekapati po kantama za smeće u parku gdje ti netko može skinuti grašku znoja s glave snajperskim metkom."

"Ali pošiljatelj može ući u trag doznaci."

"Naravno. Moraš javiti u koju banku treba novac poslati. Broj banke, a moraš imati i račun u toj banci. I ostalo sranje."

"Dakle, pod pretpostavkom da je pošiljatelj dovoljno vješt, može se ući u trag doznaci. I što tad?"

"Tad se može pratiti kretanje novca. Možda iskopaju neke podatke s računara. Premda nitko ne bi bio toliko glup da se posluži vlastitim imenom ili brojem zdravstvenog osiguranja. Usto, tip poput Whitneyja vjerojatno će unaprijed ostaviti upute banci. Kad novac stigne u prvu banku, puf, odmah ga pošalju dalje, pa još dalje, pa još dalje. U nekom trenutku, trag se vjerojatno izgubi. To je instant novac. Odmah se može podići."

"U redu. Kladam se da je Luther učinio nešto takvo."

Frank se oprezno počeše oko rubova zavoja. Šešir je nabio duboko na čelo i to ga je jako smetalo. "Ali ono što ne mogu shvatiti jest zašto bi Luther to sve učinio. Poslije pljačke Sullivanovih nije mu bio potreban novac. Mogao je nestati i takav i ostati. Pustiti da se slegne prašina. Nakon nekog vremena ubojice bi zaključile da se povukao iz posla. Ti ne diraš mene, ja ne diram tebe."

"Imaš pravo. Mogao js to učiniti. Povući se. Dići od svega ruke. Ali se vratio. I još više od toga, vratio se i očito ucijenio onoga koga je vidio kako ubija Christine Sullivan. A ako to nije učinio zbog novca, zašto je učinio?"

Detektiv se zamisli nad tim. "Da bi se preznojavali. Kako bi im dao do znanja da ih ima na oku. I da ima dokaz koji ih može uništiti."

"Ali dokaz za koji nije bio siguran da je dovoljan."

"Jer je počinitelj silno ugledan."

"Tako je, pa što bi ti učinio s obzirom na te sve činjenice?"

Frank se zaustavi uz rub pločnika. Okrene se. "Pokušao bih im još nešto prišiti. Eto što."

"Kako? Ucjenjujući nekoga?"

Frank digne ruke u zrak. "Predajem se."

"Rekao si da pošiljatelj može doznaci ući u trag."

"Pa."

"A vrijedi li obrat? Može li primatelj učiniti to isto?"

"Kako sam glup." Frank na trenutak zaboravi na svoj potres mozga i udari se po čelu. "Whitney je stavio lovca na doznaku, *ali u suprotnom smjeru*. Osoba koja šalje novac misli cijelo vrijeme da oni igraju mačke i miša s Whitneyem. Da su oni mačka, on miš. On se skriva, sprema na bijeg."

"Samo što im Luther nije spomenuo to da je došlo do obrata u ulogama. Da je on mačka, a oni miševi."

"A taj će lovac dovesti pravo do zločinaca, vjerojatno bez obzira na broj zaštitnih prepreka, ako su se uopće sjetili toga. Svaka doznaka u ovoj zemlji mora proći kroz Federal Reserve. Dobiješ li broj doznake od njih ili odjela banke koji ju je poslao, na konju si. Čak i da joj Whitney nije pokušao ući u trag, činjenica da je primio novac, stanoviti iznos, dovoljno je pogubna. Kad bi taj podatak mogao priopćiti policiji, zajedno s imenom pošiljatelja i oni to provjere..."

Jack dovrši istražiteljevu misao. "I odjednom nevjerojatno postane vrlo vjerojatno. Novčane doznake ne lažu. Novac je poslan. Ako je posrijedi bio visoki iznos, a siguran sam da je tako, to se neće moći tek tako objasniti. To je prilično blizu pogotku 'u sridu'. Smjestio im je njihovim vlastitim novcem."

"Jack, upravo sam se sjetio još nečeg. Ako je Whitney pleo mrežu oko tih

ljudi, znači da je namjeravao jednog dana otići na policiju. Namjeravao je ući u postaju i predati sebe i svoj dokaz."

Jack kimne glavom: "Zato sam mu ja bio potreban. Samo što su ga oni preduhitrili i poslužili se s Kate kao jamstvom njegove šutnje. Poslije su se poslužili metkom u istu svrhu."

"Znači, namjeravao se predati."

"Tako je."

Frank protrlja bradu. "Znaš li što mislim?"

Jack odmah odgovori. "Znao je što mu se sprema."

Njih dvojica se pogledaju.

Frank prvi progovori. Riječi izađu tihe, skoro šaptom. "Znao je da je Kate zamka. A ipak je došao. A ja sam mislio da sam vraški pametan."

"Vjerojatno je zaključio da je to jedini način na koji će je ponovno vidjeti."

"Jebi ga. Znam da je Luther živio od krađe, ali da znaš, moje poštovanje prema njemu svakog trenutka raste."

"Znam što želiš reći."

Frank ubaci mjenjač u prvu brzinu i krene.

"No dobro, još jednom, kamo nas vode sva takva nagađanja?"

Jack odmahne glavom, ponovno legne. "Nisam siguran."

"Hoću reći, dok nemamo pojma o kome je riječ, nisam siguran što možemo učiniti."

Jack se ponovno munjevito uspravi. "Ali imamo pojma." On se svali natrag kao da mu je sva energija otekla iz tijela nakon onog naglog pokreta. "Samo što nam to sve izgleda besmisleno."

Nekoliko trenutaka vozili su se šutke.

"Jack, ja znam da ovo zvuči smiješno iz usta jednog policajca, ali mi se čini da bi trebao početi razmišljati o tome da odeš nekamo daleko. Imaš nešto ušteđevine? Možda bi *ti* trebao otići u mirovinu."

"I ostaviti Kate da se njiše na vjetru? Ne priklještimo li te tipove, čemu da se ona nada? Deset do petnaest godina zatvora kao suučesnica? Mislim da to neću učiniti, Seth, ni za milijun godina. Mogu me objesiti za pete, ali neću to učiniti."

"Imaš pravo. Oprosti što sam to spomenuo."

Kad je Seth pogledao u retrovizor, automobil pokraj njega pokušao je načiniti polukružni zaokret točno ispred njih. Frank legne na kočnice, njegov se automobil zanese u stranu i udari u rub pločnika. Začuje se zvuk gnječenja. Registarske tablice iz Kansasa na vozilu koje je skoro udarilo u njih brzo iščeznu.

"Blesavi turisti. Proklete mrcine!" Frank se grčevito držao za upravljač i soptao. Pojas je dobro obavio svoj posao, ali je zasjekao duboko u kožu. U

njegovoj izubijanoj glavi je bubnjalo.

"*Prokleta mrcino!*" Frank vikne neodređeno. Tad se sjeti svog suputnika i pogleda zabrinuto na stražnje sjedište.

"Jack. Jack, jesi li dobro?"

Jack je pritisnuo lice na prozor od vrata. Bio je pri svijesti, zapravo, njegove su oči napeto u nešto zurile.

"Jack?" Frank otkopča svoj pojas i prodrma Jacka za rame. "Dobro si? *Jack?*"

Jack pogleda u Franka pa kroz prozor. Frank se pitao je li udarac pomutio pamet njegovu prijatelju. On automatski pregleda Jackovu glavu neće li naći kvrga, no tad ga Jackova ruka zaustavi i pokaže kroz prozor. Frank pogleda.

Čak i njegovi očvrslji živci zatitraju. Stražnja strana Bijele kuće ispunjavala mu je cijeli vidokrug.

Jackove su se misli kovitlale, prizori komešali poput videomontaže. Slika kako se predsjednik žacnuo i odmaknuo od Jennifer Baldwin tužeći se na svoj teniski lakat. Samo što mu ga je sredio stanoviti nož za otvaranje pisama s kojim je ova ludnica započela. Pa neobično zanimanje koje su pokazali predsjednik i tajna služba za smrt Christine Sullivan. Pravodobna pojava Alana Richmonda na dan Lutherova čitanja optužnice. Odveo me pravo do njega. Tako se prema istražiteljevima izrazio onaj građanin s videokamerom. Odveo me pravo do njega. A to objašnjava kako su ubojice ustrijelile Luthera usred vojske policajaca i mirno se udaljile s mjesta zločina. Tko bi zaustavio agenta tajne službe koji štiti predsjednika? Nitko. Nije ni čudo da je Luther bio uvjeren da mu nitko neće vjerovati. Predsjednik Sjedinjenih Država!

A dogodio se i jedva važan događaj uoči Lutherova povratka u zemlju. Alan Richmond održao je tiskovnu konferenciju na kojoj je rekao narodu kako zdvaja zbog tragičnog ubojstva Christine Sullivan. Vjerojatno je ševio tu ženu i ona je nekako smrtno stradala, a taj je ljigavac zarađivao političke bodove gradeći se kako je osjećajan i dobar prijatelj - čovjek koji će se okomiti na zločin. Bio je to veličanstven nastup. I samo to. Ništa u njemu nije bilo istinito. Prenosio je to cijeli svijet. Što si je Luther pomislio, vidjevši to? Jack je vjerovao da zna. Zato se Luther vratio. Poravnati račune.

Svi su komadići slagalice lebdjeli u Jackovoj glavi i samo čekali veznu nit.

Jack ponovno pogleda u veznu nit.

Točno ispod ulične svjetiljke, Tim Collin pogleda niz ulicu u lakšu prometnu nesreću, ali nije uspijevaio razabrati pojedinosti u roju prednjih svjetala. Pokraj njega, Bill Burton se također navirivao. Collin slegne ramenima pa podigne prozor na njihovu crnom automobilu. Burton stavi treperavu polukuglu na krov, uključi sirenu i brzo proveze automobil kroz stražnji izlaz Bijele kuće i odjuri u

smjeru Vrhovnog suda u lovu na Jacka.

Jack pogleda u Setha Franka i smrknuo se nasmiješi dok je razmišljao o istražiteljevu izljevju gnjeva. Isti se izraz omaknuo s Lutherovih usta, trenutak prije njegove smrti. Jack se najzad sjeti gdje je tu rečenicu već čuo. Kad je Luther zavitlao novine o zid u zatvoru. Nasmiješeni predsjednik na prvoj stranici.

Pa još jednom ispred zgrade suda, kad je Luther onako zurio u predsjednika. Te iste riječi su izletjele iz njega, gnjevne i otrovne.

"*Prokleta mrcino*", reče Jack.

ALAN RICHMOND STAJAO JE POKRAJ PROZORA I RAZMIŠLJAO JE LI MU suđeno da bude okružen nesposobnjakovićima. Gloria Russell sjedila je besposleno u stolcu nasuprot njemu. Povalio ju je nekoliko puta i već je potpuno izgubio zanimanje. Nogirat će je kad kucne čas. Njegova iduća administracija bit će sastavljena od puno sposobnije ekipe. Potčinjenih koji će mu omogućiti da se usredotoči na svoju viziju države. Nije se dočepao položaja predsjednika da bi morao tratiti vrijeme na sitnice.

"Primijetio sam da u anketama nismo napredovali ni postotka." Nije ju pogledao, pretpostavio je što će odgovoriti.

"Zar ti je toliko važno hoćeš li pobijediti sa šezdeset ili sedamdeset posto?"

On se munjevito okrene. "Da", prosikće on. "Da, vraški mi je važno."

Ona se ugrize za usnu i ustukne. "Potrudit ću se još više, Alan. Možda uspijemo poraziti svu konkurenciju u kolegiju izbornika."

"Bilo bi to najmanje što bismo morali postići, Gloria."

Ona ponikne pogledom. Otputovat će poslije izbora. Otići na put oko svijeta. Gdje neće poznavati nikoga i nitko neće poznavati nju. Nov početak. To joj je potrebno. Tad će sve biti u redu.

"Barem smo sredili naš problemčić." Gledao je u nju, ruku sklopljenih na leđima. Visok, vitak, besprijekorno odjeven i dotjeran. Izgledao je poput predvodnika neke nepobjedive armade. No povijest je dokazala da su nepobjedive armade puno ranjivije no što ljudi zamišljaju.

"Riješili ste ga se?"

"Ne, Gloria, imam ga u svom stolu. Želiš li ga vidjeti? Možda bi te ponovno spopala želja da ga otuđiš." Njegov je ton bio toliko snishodljiv da je osjetila nesavladiv poriv da njihovo vijećanje privede kraju. Ustane.

"Trebaš li me još nešto?"

On odmahne glavu i ponomo pride prozoru. Upravo je uhvatila kvaku, kad se

ona okrene u njezinoj ruci i vrata se otvore.

"Imamo problem." Bill Burton pogleda u oboje.

"PA ŠTO ŽELI?" PREDsjedNIK POGLEDA U FOTOGRAFIJU KOJU MU JE Burton pružio.

Burton brzo odgovori. "U poruci ništa ne piše o tome. S obzirom na stanje u kojem se tip nalazi jer mu je policija za petama, vjerojatno želi brzo namaknuti nešto novca."

Predsjednik upitno i navlaš pogleda u Russellovu. "Jako me zbunjuje to kako je Jack Graham znao da treba poslati fotografiju baš ovdje."

Burton primijeti smjer predsjednikova pogleda, pa iako mu nije bila posebna želja braniti Russellovu, nisu imali vremena za pogrešna tumačenja situacije.

"Bit će da mu je Whitney rekao", odgovori Burton.

"Ako je to istina, dugo je čekao da se uhvati u kolo s nama", odbrusi predsjednik.

"Whitney mu možda nije rekao izravno. Graham je mogao sam zaključiti. Složio mozaik."

Predsjednik baci fotografiju na stol. Russellova odvrati pogled. Ukočila se od samog pogleda na nož za otvaranje pisama.

"Burton, kako bi nam to moglo nauditi?" Predsjednik se zagleda u njega, kao da zaviruje u agentov mozak.

Burton sjedne, protrlja bradu dlanom ruke. "Razmišljao sam o tome. Možda se Graham lovi za slamke. U prilično je gadnom škripcu. A njegova prijateljica hladi pete u zatvoru. Ja bih se kladio da je očajan. Odjednom mu se upali žaruljica, zbroji dva i dva i uloži sve na to da nam pošalje ovo, nadajući se da nam to vrijedi cijenu koju je odredio."

Predsjednik ustane i zamišljeno dodirne svoju šalicu kave. "Ima li načina da ga nađemo? Brzo?"

"Uvijek postoje načini. A kako brzo, to ne znam."

"A ako se oglušimo na njegovu poruku?"

"Možda neće ništa poduzeti, možda će podvinuti rep i poklopiti se ušima."

"Ali postoji i mogućnost da ga policija nađe..."

"A on propjeva", Burton dovrši rečenicu. "Da, to je mogućnost. I to realna."

Predsjednik podigne fotografiju. "A svoju priču može potkrijepiti samo ovime." Gledao je u fotografiju s nevjericom. "Zašto se uopće baktati s njim?"

"Mene ne muči inkriminirajuća vrijednost onog što je na fotografiji per se."

"Tebe muči to da njegove optužbe u sprezi s pretpostavkama ili tragovima koje policija može izvući na temelju fotografije mogu dovesti do nekih vrlo nezgodnih pitanja."

"Otprilike. Nemojte smetnuti s uma - optužbe vas mogu stajati glave. Čeka vas reizbor. On to vjerojatno smatra svojim adutom. Nepovoljni novinski napisi mogu za vas sad biti pogubni."

Predsjednik se zamisli na trenutak. Ništa i nitko neće mu se uplitati u njegov reizbor.

"Burton, nikakve koristi od toga da mu platimo. Ti to znaš. Dokle god Graham hoda svijetom, on je opasan." Richmond pogleda u Russellovu, koja je sjedila spuštenu pogleda, ruku sklopljenih u krilu. Zagleda se u nju. *Tako je slaba.*

Predsjednik sjedne za svoj radni stol i počne listati papire na njemu. Otpravi Burtona riječima: "Učini to, Burtone i to brzo."

FRANK POGLEDA NA ZIDNU URU, PRIĐE VRATIMA SVOG UREDA I zatvori ih, pa podigne slušalicu. Glava ga je još boljela, ali su mu liječnici proricali potpuni oporavak.

Veza se uspostavi. "D.C. Executive Inn."

"Molim vas sobu 233."

"Samo trenutak."

Sekunde su se vukle i Frank se počeo brinuti. Jack je trebao biti u svojoj sobi.

"Halo?"

"Ja sam."

"Pa kako ide život?"

"Bolje od tvog, kladim se."

"Kako je Kate?"

"Puštena je uz jamčevinu. Dozvolili su da bude pod mojim nadzorom."

"Siguran sam da je oduševljena."

"To baš i nije riječ na koju sam mislio. Gledaj, sve je bliži trenutak kada će sva sranja izaći na vidjelo. Poslušaj me i bježi. Upravo gubiš dragocjeno vrijeme."

"Ali Kate..."

"Hajde, Jack, dobili su svjedočenje jednog čovjeka koji je pokušavao izmamiti ekskluzivni intervju na sve načine. Njegova riječ protiv njezine. Nitko drugi nije to vidio. Tu se zakucao, a ona će pobijediti. Razgovarao sam s pomoćnikom državnog tužioca. Gleda kako se ceo slučaj urušava."

"Ne znam."

"Dovraga, Jack. Kate neće izaći iz ovog cijelog haosa i neće joj biti bolje, dok ne počneš razmišljati o svojoj budućnosti. Moraš otići odavde. Ovo nije samo predlog. Sve ovo joj je previše. "

"Kate?"

"Vidjeo sam je danas. Mi se ne slažemo u mnogočemu, ali na tome radimo. "

Jack se opusti, a onda mu se ote težak uzdah. "Dobro, gdje da idem i kako da dođem?"

"Na dužnosti sam do devet. U deset sati bit ću u tvojoj sobi. Neka su tvoje torbe spakirane. Ja ću se pobrinuti za ostalo. U međuvremenu, ostani tu. "

Frank je spustio slušalicu i duboko udahnuo. Šanse da uspe. Bolje da ne razmišlja o njima.

JACK POGLEDA NA SAT PA U JEDNU PUTNU TORBU NA KREVETU. NEĆE bježati s puno prtljage. Pogleda u televizor u kutu ali nema sad emisije koju bi mogli prikazivati a koja bi njega zanimala. Naglo ožedni, pa izvadi sitniš iz džepa, otvori vrata sobe i proviri u hodnik. Automat za napitke bio je u hodniku. On natakne svoju bejzbolsku kapu i naočale u obliku boce Coca-Cole pa se iskrade. Nije čuo kad su se otvorila vrata stubišta na drugom kraju hodnika. A zaboravio je i zaključati vrata svoje sobe.

Kad se ušuljao natrag u sobu, primijeti da je svjetlo ugašeno, a on ga je ostavio upaljeno. Kad mu je ruka pritisnula prekidač, netko mu iza leđa zalupi vrata i baci ga na krevet. On se brzo prevrne na leđa, a kad su mu se oči priviknule na svjetlo, izoštre se obrisi dvojice muškaraca. Ovaj put nisu nosili maske, što je puno govorilo.

Jack se pridigne kao da će se baciti na njih, ali mu se na pola puta ispriječe dva jednaka velikokalibarska revolvera. On ponovno sjedne na krevet i pomnjivo se zagleda u njih obojicu.

"Kakve li slučajnosti, već sam vas obojicu upoznao, odvojeno." Upre prstom u Collina. "Ti si mi pokušao raznijeti mozak." Okrene se prema Burtonu. "A ti si mi pokušao potprašiti tur. I uspio. Ime ti je Burton, je li? Bill Burton. Oduvijek sam izvršno pamtio imena."

Pogleda u Collina. "Ali tvoje nisam zapamtio."

Collin pogleda u Burtona, pa se zagleda u Jacka. "Tim Collin, agent tajne službe. Imaš čvrste šake, Jack. Sigurno si se bavio sportom u školi."

"Aha, moje te se rame još sjeća." Burton sjedne na krevet pokraj Jacka.

Jack ga pogleda. "Mislio sam da sam prilično vješto zameo svaki trag. Malo

sam iznenađen da ste me našli."

Burton pogleda u strop. "Šapnula nam ptičica, Jaek."

Jack pogleda u Collina pa ponovno u Burtona. "Slušajte, krenuo sam iz grada, i ne vraćam se više. Smatram da me vas dvojica ne biste trebali dodati popisu svojih žrtava."

Burton se zagleda u torbu na krevetu pa ustane i zatakne revolver u futrolu. Tad pograbi Jacka i tresne njime o zid. Stariji agent nije ostavio neobrađenim nijedan dio Jackova tijela. Zatim je Burton proveo idućih deset minuta pregledavajući svaki centimetar sobe ne bi li našao prislušne uređaje ili neke zanimljive predmete, a pretres je završio Jackovom torbom. Izvadi fotografije i pregleda ih.

Zadovoljan, Burton ih ubaci u unutarnji džep kaputa i nasmiješi se Jacku. "Oprosti, ali u mom zanimanju paranoja je dio mentaliteta." On ponovno sjedne na krevet. "Jack, želio bih znati zašto si poslao fotografiju predsjedniku."

Jack slegne ramenima. "Budući da se čini da su mi dani života u Washingtonu odbrojani, mislio sam da bi vaš šef želio dati dobrovoljni prilog za moj odlazak. Mogli biste mi doznačiti novac, kao i Lutheru."

Collin zagunđa, odmahne glavom i naceri se. "Svijet se tako ne okreće, Jack, žao mi je. Trebao si naći drugo rješenje svog problema."

Jack odbrusi: "Trebao sam slijediti vaš primjer. Problem? Ubij ga."

Collinu s lica iščezne smiješak. Oči mu mračno bljesnu.

Burton ustane i ushoda se po sobi. Izvadi cigaretu ali je zgnječi i stavi u džep. Okrene se prema Jacku i reče tiho: "Jack, trebao si pobjeći iz grada. Možda bi se bio izvukao."

"Ne s vama dvojicom za petama."

Burton slegne ramenima. "Nikad se ne zna."

"Kako znaš da nisam jednu od ovih fotografija dao policiji?"

Burton izvadi svoje fotografije i pogleda ih. "Fotoaparat Polaroid One-Step. Film se izrađuje u standardnom pakiranju od deset snimaka. Whitney je poslao dvije Russellovoj. Ti si poslao jednu predsjedniku. Ovdje ih je sedam. Žao mi je, Jack, ništa od toga."

"Možda sam ispričao Sethu Franku sve što znam."

Burton odmahne glavom. "Da jesi, mislim da bi mi moja ptičica to i rekla. Ali ako budeš to i dalje uporno tvrdio, možemo pričekati da se poručnik pojavi i pridruži zabavi."

Jack skoči s kreveta i srne prema vratima. Kad je stigao do njih, željezna šaka sjuri mu se u bubreg. Jack se skljoka na pod. Trenutak potom, oni ga podignu i bace natrag na krevet.

Jack pogleda u Collinovo lice.

"Sad smo kvit, Jack."

Jack zasteže i legne na krevet, boreći se protiv mučnine koju je udarac izazvao. Potom se uspravi i pokuša povratiti dah kako je bol jenjavao.

Kad je Jack najzad uspio podignuti glavu, pogled mu se susretne s Burtonovim. Jack zavrti glavom a na licu mu se ocrtavala nevjerica.

Burton se zapilji u Jacka i reče: "Što je?"

"Mislio sam da ste vi pozitivci", tiho će Jack.

Nekoliko dugih trenutaka Burton ne reče ništa.

Collin ponikne pogledom i zagleda se u pod.

Naposljetku Burton odgovori, tihim glasom, kao da mu je grlo presušilo. "I ja sam tako mislio, Jack. I ja." On zašuti, proguta slinu pa nastavi. "Nisam želio da do ovog dođe. Da je Richmond držao malog u gaćama ništa se od ovog ne bi bilo dogodilo. Ali se dogodilo. I morali smo to srediti."

Burton ustane, pogleda na sat. "Oprosti mi zbog ovog, Jack. Zaista mi je žao. Vjerojatno ti se to čini smiješno, ali se zaista tako osjećam."

On pogleda u Collina i kimne glavom. Collin da znak Jacku da legne na krevet.

"Nadam se da predsjednik zna cijeniti to što činite za njega", gorko će Jack.

Burton se sjetno nasmiješi. "Recimo da on to očekuje od nas, Jack. Možda je tako sa svima, na ovaj ili onaj način."

Jack se polako prevale na leđa i zagleda u cijev koja se primicala njegovu licu. Osjeti miris metala. Mogao si je zamisliti dim, metak kako izlijeće iz cijevi brže no što ljudsko oko može pratiti.

Tad vrata sobe zadrhte od siline udarca. Collin se okrene na peti. Drugi udarac razvali vrata i nekoliko washingtonskih policajaca provali u sobu, izvučenih revolvera.

"Stoj. Nitko ni makac. Revolvere na pod. Odmah."

Collin i Burton brzo spuste revolvere na pod. Jack ponovno legne na krevet zatvorenih očiju. Dotakne grudi u kojima srce samo što nije prepuklo.

Burton pogleda u ljude u plavom. "Mi smo agenti američke tajne službe. Naše su iskaznice u unutarnjem desnom džepu. Ušli smo u trag ovom čovjeku. Prijetio je predsjedniku. Upravo smo ga namjeravali privesti."

Policajci oprezno izvade iskaznice iz njihovih džepova i pomnjivo se zagledaju u njih. Dva druga policajca grubo povuku Jacka na noge. Jedan mu počne čitati prava. Na zapešća mu nataknu lisice. Iskaznice budu vraćene.

"Agente Burton, morat ćete se strpjeti dok se mi pozabavimo s ovim ovdje gospodinom Grahamom. Ubojstvo je prioritetnije od prijetnji predsjedniku. Možda ćete se načekati, osim ako ovaj nema devet života."

Policajac pogleda u Jacka pa u torbu na krevetu. "Graham, trebao si pobjeći

dok si imao priliku. Prije ili kasnije bismo te dohvatili." On da znak svojim ljudima da odvedu Jacka.

Policajac pogleda u osupnute agente i nasmiješi se od uha do uha. "Netko nam je dojavio da je ovdje. Većina dojava je sranje. Ali ova! Ova bi mi mogla priskrbiti promaknuće koje mi silno treba. Želim vam ugodan dan, gospodo. Pozdravite mi predsjednika."

I oni odu sa svojim uhićenikom. Burton pogleda u Collina pa izvadi fotografije. Sad Graham nema ništa. Može pred policijom ponoviti sve što je upravo njemu rekao a oni će ga smjestiti u ludnicu. Jadnik. Metak bi bio puno bolji od onog što ga čeka. Dva agenta pokupe svoje oružje i odu.

U sobi zavlada tišina. Poslije deset minuta, polako se otvore vrata susjedne sobe i jedna se spodoba ušulja u Jackovu sobu. Okrene televizor u kutu i skine stražnju ploču. Televizor je izgledao izvanredno stvarno, ali je bio kulisa. Ruke se zavuku u lažni televizor i brzo i vješto izvade kameru, a žice se gurnu kroz zid dok nisu iščeznule iza njega.

Ona spodoba otvori vrata susjedne sobe i uđe u nju. Na stolu pokraj zida stajao je uređaj za snimanje zvuka. On smota žicu i stavi je u torbu. Pritisne tipku na uređaju i iz njega isklizne vrpca.

Poslije deset minuta, taj je čovjek, noseći veliku naprtnjaču, izašao kroz prednja vrata Executive Inna, skrenuo lijevo i otišao do ruba parkirališta, gdje je stajao automobil čiji je motor radio u praznom hodu. Tarr Crimson prođe pokraj tog automobila i usput ubaci vrpcu kroz njegov otvoreni prozor na prednje sjedište. Tad nastavi hodati dalje do svog motocikla Harley-Davidsona od 1200 kubika, zjenicu svog oka, zajaše ga, upali i odgrmi.

Postaviti videosustav bila je dječja igra. Kamera se aktivira na glas. Uređaj za snimanje uključi se kad i kamera. Standardna VHS vrpca. Nije znao što je na vrpci, ali sigurno nešto prilično vrijedno. Jack mu je kao protuuslugu obećao jednogodišnje besplatne odvjatničke usluge. Dok je jurio niz autocestu Tarr se nasmiješi, sjetivši se njihova posljednjeg susreta kad je odvjatnik izrazio dvojbe glede novog doba tehnologije nadzora.

Na parkiralištu, onaj automobil polako krene. Vozač je jednu ruku držao na upravljaču, a drugu zaštitnički oko vrpce. Seth Frank skrene na glavnu cestu. Premda u životu nije bio veliki obožavatelj filmova, jedva je čekao da pogleda ovu vrpcu.

BILL BURTON SJEDIO JE U MALOJ ALI UDOBNOJ SPAVAĆOJ SOBI

KOJU JE dijelio sa svojom suprugom. Iz nje je krenulo u svijet njihovo četvero voljene djece. Dvadeset četiri godine zajedno. Bezbroj puta su u njoj vodili ljubav. U uglu kod prozora, Bill Burton bi sjedio u silno staroj stolici za ljuljanje i hranio svoja četiri potomka prije odlaka u jutarnju smjenu, što bi omogućilo njegovoj iscrpljenoj supruzi nekoliko minuta više nego potrebnog počinka.

To su bile dobre godine. Nikad nije puno zarađivao, ali to se nikad nije činilo važno. Njegova je supruga nastavila školovanje i postala diplomirana medicinska sestra kad se njihovo najmlađe dijete upisalo u srednju školu. Dobro im je došla njezina plaća, ali je još veće zadovoljstvo bilo vidjeti nekog tko je tako dugo žrtvovao svoje osobne ambicije potrebama drugih da najzad čini nešto za sebe. Sve u svemu bio je to izvrstan život. Lijepa kuća u mirnom, slikovitom predgrađu, sigurnom (dosad) od ratnih zona što su se oko njih širile. Uvijek će biti zlih ljudi. I uvijek će biti ljudi kao što je Bill Burton koji će se boriti protiv njih. Odnosno ljudi kakav je Burton bio.

On pogleda kroz prozor sobe. Danas mu je slobodan dan. Odjeven u traperice, žarkocrvenu flanelsku košulju i čizme, lako bi se pomislilo da je riječ o drvosječi. Njegova je supruga vadila stvari iz automobila. Danas je dan nabavke prehrambenih namirnica. Uvijek u isti dan, posljednjih dvadeset godina. S divljenjem se zagleda u njezinu figuru kad se prignula izvaditi vrećice. Chris, njegova petnaestogodišnja kćerka i Sandy, devetnaestogodišnja, dugonoga ljepotica, na drugoj godini fakulteta imenom John Hopkins, sa željom da se upiše na medicinski fakultet, pomagale su majci. Njegove druge dvije kćerke živjele su same i dobro se snalazile. Povremeno bi nazvale svojeg starog zbog savjeta u vezi s kupnjom automobila ili kuće, ili dugogodišnjih profesionalnih ciljeva. A on je u tome uživao. Njemu i njegovoj supruzi posrećilo se četiri puta i to je bio dobar osjećaj.

On sjedne za mali stol u kutu, otključa ladicu i izvadi kutiju. Podigne poklopac i poslaže pet kasete na stol pokraj pisma koje je jutros napisao. Ime na omotnici bilo je napisano velikim, čitljivim slovima. "Seth Frank". Duguje mu to.

Smijeh dopre do njega i on ponovno priđe prozoru. Sidney i Chris su se upustile u ljuti boj snježnim grudama a Sherry, njegova supruga, našla se u unakrsnoj vatri. Posvuda osmijesi od uha do uha a sukob je završio tako da su se sve tri našle na hrpi pokraj kolnog prilaza.

On se okrene od prozora i učini nešto što se nije sjećao da je ikad učinio, ni u onih osam godina kao policajac, kad su mu na rukama umirale bebe koje su nasmrtno premlatili oni, koji su ih trebali voljeti i štiti, i kad je iz dana u dan gledao ono najgore u ljudima. Plakao je slanim suzama. Nije ih obrisao. One su samo navirale. Njegova će obitelj uskoro ući u kuću. Večeras bi trebali na večeru

u restoran. Danas je Billu Burtonu četrdeset peti rođendan.

On se nagne nad stol i brzim pokretom izvuče revolver iz futrole. Gruda udara u prozor. Htjele su da njihov tata izađe i pridruži im se.

Oprostite. Volim vas. Volio bih da mogu biti s vama. Žao mi je zbog svega što sam učinio. Molim vas oprostite svom tati. Prije no što je uspio izgubiti hrabrost, on gurne svoj revolver kalibra 0,357 u grlo najdublje što je mogao. Bio je hladan i težak. Iz ogrebotine na desni počne krvariti.

Bill Burton učinio je sve što je mogao da nitko ne dozna istinu. Počinio je zločine, ubio je nevinu osobu i sudjelovao u još pet ubojstava. A sad, naizgled na suhom, kad je cijeli taj užas bio iza njega, nakon što se mjesecima u njemu taložila zgađenost nad onim što je postao, i nakon besane noći koju je proveo pokraj žene koju je volio svim srcem više od dva desetljeća, Bill Burton je shvatio da se ne može pomiriti s onim što je učinio i da ne može živjeti s tom spoznajom.

Bez samopoštovanja, bez ponosa, nije vrijedno živjeti. Postojana ljubav njegove obitelji nije pomogla, već je samo to pogoršavala. Jer je predmet te ljubavi, tog poštovanja znao da on ne zaslužuje ništa od toga.

On pogleda u hrpu kaseti. Njegova policica osiguranja. A sad će sačinjavati njegovu ostavštinu, njegov neobični nadgrobni natpis. A iz tog će proisteći nešto dobro. Bogu hvala na tome.

Njegove se usne namreškaju u jedva primjetnom smiješku. Tajna služba. E pa uskoro će tajne frcati na sve strane. On se nakratko sjeti Alana Richmonda i zacakle mu se oči. *U nadi da ćeš dobiti doživotnu bez mogućnosti oprosta i da ćeš doživjeti stotu, gade.*

Njegov se prst zategne na okidaču.

Još jedna gruda pogodi prozor. Njihovi glasovi doplove do njega. Ponovno se rasplače sjetivši se što ostavlja. "Prokletstvo." Ta mu se riječ omakne s usana, s više krivnje, više tjeskobe no što je mogao podnijeti.

Oprostite mi. Nemojte me mrziti. Molim te, Bože, nemoj mi zamjeriti.

Na zvuk pucnja, igra se prekine. Tri para očiju složno se okrenu prema kući. Za nekoliko trenutaka bile su unutra. Nije prošla ni minuta a već su se začuli krici. Tiha ulica više nije bila tiha.

Dvadeset deveto poglavlje

KUCANJE NA VRATIMA BILO JE NEOČEKIVANO. PREDSJEDNIK ALAN Richmond upravo je bio usred napetog sastanka sa svojim ministrima. Tisak je u posljednje vrijeme uzeo na zub predsjednikovu unutarnju politiku i on je želio znati zašto je to tako. Zapravo ga nije zanimao sadržaj političkih smjernica. Više ga je mučio dojam koji one ostavljaju. Jer u povijesti ostaju samo zapisani dojmovi. To se uči na prvoj godini studija.

"Tko su ovi?" Predsjednik bijesno pogleda u tajnicu. "Tko god bili, nisu na današnjem popisu." On pogleda oko stola. Predstojnica njegova ureda nije se čak potrudila ni pojaviti danas na poslu. Možda je učinila nešto pametno i popila bočicu tableta. To bi mu kratkoročno naškodilo, ali bi on smislio veličanstvenu priču o njezinu samoubojstvu. Usto, u jednom je imala pravo: toliko je odmakao u anketama, koga više briga za to?

Tajnica se bojažljivo uvuče u sobu. Njezino zaprepaštenje je bilo sve jače i sve očitije. "Riječ je o velikoj skupini ljudi, gospodine predsjedniče. Gospodin Bayliss iz FBI-a, nekoliko policajaca i gospodin iz Virginije, koji se odbio predstaviti."

"Policija? Recite im da odu i predaju zahtjev za sastanak sa mnom. A Baylissu reci da me večeras nazove. Hladio bi se lepezom u nekoj zabitnoj ispostavi Federalne policije da ja nisam pogurnuo njegovu nominaciju za direktora FBI-a. Neću trpjeti takvo nepoštivanje."

"Gospodine, oni uporno ostaju pri svom zahtjevu."

Predsjednik se zacrveni od bijesa i ustane. "Reci im da se nose. Imam posla, glupačo."

Žena se brzo povuče. No prije no što je stigla do vrata, ona se otvore. Uđu četiri tajna agenta, među njima Johnson i Varney, a za njima satnija washingtonske policije, uključujući šefa policije Nathana Brimmera i direktora FBI-a Donalda Baylissa, niskog, nabitog čovjeka u odijelu na dvoredno kopčanje, lica bjeljeg od zgrade u kojoj se sad nalazio.

Na začelju, Seth Frank tiho zatvori vrata. U drugoj je ruci nosio jednobojnu smeđu aktovku. Richmond se redom zagleda u njih. Pogled mu se najzad zaustavi na istražitelju.

"Detektiv... Frank, je li tako? U slučaju da niste svjesni, prekidate povjerljivi sastanak kabineta. Morat ću vas zamoliti da odete." On pogleda u četiri agenta, podigne obrve i nagne glavu prema vratima. No oni su gledali u njega i ne trepnuvši. Ne pomaknu se s mjesta.

Frank istupi. Bez riječi izvadi papir iz kaputa, odmota ga i preda predsjedniku.

Richmond se zagleda u njega, a kabinet je zaprepašteno sve to promatrao. Richmond naposljetku pogleda u istražitelja.

"Je li ovo šala?"

"Ovo je primjerak naloga za uhićenje koji glasi na vaše ime jer ste optuženi za zločine za koje se predviđa smrtna kazna a koje ste počinili u državi Virginiji. Šef Brimmer ima kod sebe sličan nalog za uhićenje zbog suučesništva u ubojstvu prvog stupnja a tu će optužbu podići protiv vas District of Columbia. Nakon što država Virginija završi s vama."

Predsjednik pogleda u Brimmera koji mu uzvratil pogled i mrko kimne glavom. U očima predstavnika zakona bio je hladan pogled koji je točno pokazivao što šef policije misli o šefu izvršne vlasti.

"Ja sam predsjednik Sjedinjenih Država. Ne možete vi meni ništa uručiti osim kave. A sad van." Predsjednik se okrene da će se vratiti za stol

"Tehnički je to možda istina. Ali me baš briga za to. Kad završi postupak opoziva, više nećete biti predsjednik Alan Richmond, nego samo običan građanin Alan Richmond. A kad se to dogodi, evo mene ponovno. Možete biti sigurni u to."

Predsjednik se okrene prema njemu, beskrvna lica. "Opoziv?"

Frank mu priđe dok se nisu našli licem u lice. U nekoj drugoj prilici to bi izazvalo reakciju tajne službe. No sad su stajali nepomični. Ni po čemu se nije moglo primijetiti da svaki od njih kipi od bijesa zbog gubitka poštovanog kolege. Johnson i Varney gnjevili su se i zato što im se lagalo o događajima od one noći na imanju Sullivanovih. A čovjek kojeg su smatrali krivcem za sve to, pred njihovim se očima pretvarao u prah.

Frank reče: "Prekinimo s ovim preseravanjem. Već smo priveli Tima Collina i Gloriju Russell. Oboje su se odrekli prava na odvjetnika i oboje su dali podroban iskaz o događajima vezanima uz ubojstva Christine Sullivan, Luthera Whitneyja, Waltera Sullivana i ona dva ubojstva u tvrtki Patton, Shaw. Vjerujem da su se već nagodili s tužiteljima, koje ionako zimate isključivo vi. Ovaj je slučaj životna prilika za karijeru nekog tužitelja, da znate."

Predsjednik zatetura i ustukne jedan korak, pa povratil ravnotežu.

Frank otvori aktovku i izvadi jednu video i pet audiokasete. "Uvjeren sam da će vašeg odvjetnika zanimati ove kasete. Na videu se vide agenti Burton i Collin u pokušaju ubojstva Jacka Grahama. A audiokasete su snimljene na nekoliko sastanaka na kojima ste bili nazočni i na kojima su se planirali razni zločini. Više od šest sati svjedočenja, gospodine predsjedniče. Presnimke su poslana u Kongres, FBI, CIA, *Post*, državnom tužitelju, odvjetnicima Bijele kuće i svima kojih sam se uspio sjetiti - a na kasetama nema praznog hoda. Priložena je i

vrpca na koju je Walter Sullivan snimio vaš telefonski razgovor one noći kad je ubijen. Ne poklapa se s verzijom koju ste meni ispričali. Sve to uz srdačan pozdrav Billa Burtona. U svom pismu napisao je da tako naplaćuje svoju policu osiguranja."

"A gdje je Burton?" Predsjednikov je glas bio pun gnjeva.

"Jutros u pola jedanaest proglašen je mrtvim u bolnici Fairfax. Od vlastoručnih ustrijelnih rana."

Richmond se jedva dovukao do stolca. Nitko mu se ne ponudi pomoći. On pogleda u Franka.

"Još nešto?"

"Aha. Burton je ostavio još jedan dokument. Svoju glasačku punomoć. Za iduće izbore. Žao mi je, ali mi se čini da niste dobili njegov glas."

Jedan za drugim, članovi vlade ustanu i odu. U prijestolnici je strah od posrednog političkog samoubojstva i te kako prisutan. Za njima odu predstavnici zakona i tjelohranitelji. Ostao je jedino predsjednik. Tupo je zurio u zid.

Seth Frank se vrati i gurne glavu u sobu.

"Ne zaboravite, vidimo se uskoro." Tiho zatvori vrata.

EPILOG

GODIŠNJA DOBA U WASHINGTONU SLIJEDILA SU POZNATI OBRAZAC I nepuni tjedan dana proljeća s podnošljivim temperaturama i vlagom ispod pedeset posto naglo ustupi mjesto meteorskom usponu žive i razini vlage koja bi izazvala tuš znoja čim bi se našli na ulici. Do srpnja, tipični Washingtonci prilagodili su se tome koliko su mogli, teško se disalo a pokreti nisu mogli biti dovoljno spori da bi spriječili naglo znojenje. Ali u svom tom jadu, poneku večer ne bi upropastio prolom oblaka, pa pljusak ne bi šibao i natapao grad, a razgranate munje svakim novim praskom prijetile da će segnuti do zemlje. U takve večeri, povjetarac je bio svjež, zrak slatko mirisao, a nebo bilo vedro. Večeras bijaše baš takva noć.

Jack je sjedio na rubu bazena sagrađenog na krovu zgrade. Njegove kratke hlače kaki boje otkrivale su mišićave, preplanule noge i dlačice nakovršane od sunca. Bio je vitkiji no prije, a ostaci uredskog sala otjerani mjesecima tjelovježbe. Lijepo oblikovani mišići ocrtavali su se pod njegovom bijelom pamučnom majicom. Kosa mu je bila kratka, a lice smeđe poput nogu. Voda je zapljuskivala njegove bose tabane. On pogleda u nebo i duboko uzdahne. Bazen je bio krcat prije tri sata kad je uredski puk dovukao neosunčana, mesnata tijela okrijepiti ih u toploj vodi. No sad je Jack sjedio sam. Nije osjećao zov kreveta. Sutra ujutro nikakva budilica neće mu omesti san.

Vrata bazena tiho zaškripe. Jack se okrene i ugleda ljetno odijelo, zgužvano i neudobno. Muškarac je nosio smeđu papirnatu vrećicu.

"Podvornik mi je rekao da si se vratio." Seth Frank se nasmiješi. "Hoće li te smetati da ti se pridružim?"

"Ne, ako u vrećici imaš ono što ja mislim da imaš."

Frank sjedne u pleteni stolac i dobaci Jacku pivo. Kucnu se limenkama i obojica dobro potegnu.

Frank se osvrne. "Pa, kako je bilo gdje si već bio?"

"Nije bilo loše. Lijepo je otputovati. Ali se dobro i vratiti."

"Ovdje je povoljno mjesto za meditaciju."

"Oko sedam sati bude gužva dva sata. Inače je uglavnom ovako."

Frank zavidno pogleda u bazen pa počne skidati cipele. "Mogu li?"

"Samo izvoli."

Frank podvrne nogavice, smota čarape u cipele i sjedne pokraj Jacka, a svoje mliječnobijele noge zaroni u vodu do koljena. "Dovraga, ovo godi. Provincijski detektivi s tri kćerke i astronomskim zajmom za kuću rijetko dolaze u dodir s bazenima."

"Da, čuo sam."

Frank protrlja listove nogu i pogleda u prijatelja. "Hej, dobro ti stoji besposličarenje. Možda bi trebao razmisliti da ti plandovanje postane karijera."

"Razmišljam o tome. Svakim danom mi se ta pomisao sve više sviđa."

Frank se zagleda u omotnicu koja je ležala pokraj Jacka. "Nešto važno?"

Jack je podigne, nakratko ponovno pročita što u njoj piše.

"Ransome Baldwin. Sjećaš se njega?"

Frank kimne glavom. "Što, zar te odlučio tužiti jer si dao košaricu njegovoj curici?"

Jack odmahne glavom i nasmiješi se. Popije pivo, prekopa po vrećici i izvadi još jedno hladno. Dobaci jedno i Franku.

"Svijet je pun iznenađenja. Čovjek više-manje kaže da sam ja predobar za Jennifer. Barem zasad. Da ona još mora odrasti. Poslao ju je na godinu dana na misionarski rad za Baldwinovu karitativnu zakladu. Napisao je da mu se javim ako mi ikad išta zatreba. Čak je napisao da mi se divi i poštuje."

Frank je pijuckao pivo. "Vidi vruga. Ovo je bolje no što si mogao tnisliti."

"Nije. Evo što je još bolje. Baldwin je Barryja Alvisa imenovao svojim glavnim odvjetnikom. Alvis je tip kojeg je Jennifer dala otpustiti iz Patton, Shawa. Alvis je hitro ušao u Kirksenov ured i odvukao Baldwinov dosje. Mislim da je Kirksen danas viđen na rubu jako visoke zgrade."

"Pročitao sam da je tvrtka stavila ključ u bravu."

"Sve dobre odvjetnike odmah su razgrabili. A oni loši morat će potražiti sebe u nekom drugom zanimanju. Uredski je prostor već iznajmljen. Čitava je tvrtka propala, netragom."

"Isto se dogodilo i dinosaurima. Samo što s vama odvjetnicima to ide malo sporije." On šakom udari Jacka po ruci.

Jack se nasmije. "Hvala ti što si došao i raspoložio me."

"Kao lud sam bez toga."

Jack ga pogleda, smračena lica. "Pa, što se dogodilo?"

"Nemoj mi reći da još nisi počeo čitati novine?"

"Mjesecima ih ne čitam. Nakon križnog puta s novinarima, domaćinima televizijskih programa i buljumentima svakojakih progonitelja, hollywoodskih producenata i običnih znatiželjnika s kojima sam se morao baktati, ne želim znati ništa ni o čemu. Desetak sam puta promijenio telefonski broj no žgadija ga uvijek uspije doznati. Zato su posljednja dva mjeseca tako draga srcu mom. Nitko me više ne prepoznaje."

Frank je trenutak pribirao misli. "Dakle, da vidimo. Collin je priznao suučesništvo, dvije optužbe za ubojstvo drugog stupnja, ometanje pravosuđa i pet

manjih pridruženih prekršaja. To sve u District of Columbia. Mislim da se sudac sažalio na nj. Collin je seljačić iz Kansasa, marinac, pripadnik tajne službe. Samo je izvršavao zapovijedi. Uostalom, kao veći dio života. Kad ti predsjednik kaže da nešto učiniš, ti to učiniš. Dobio je između dvadeset godina i doživotne, što je izvrsna nagodba po mojem mišljenju, no to je zaslužio jer je sve ispričao optužbi. Možda se isplatilo. Vjerojatno će izaći iz zatvora na vrijeme da proslavi pedeseti rodendan. A država Virginia odlučila je ne podići optužnicu protiv njega u zamjenu za njegovu suradnju protiv Richmonda."

"A Russellova?"

Frank se zagrcne pivom. "Isuse, ala je ta žena pjevala. Sigurno su potrošili bogatstvo na ulaznice novinara koji su izvještavali iz sudnice. Ta nije prestajala govoriti. Ona se najbolje nagodila. Nema zatvorske kazne. Tisuću sati društveno korisnog rada. Deset godina uvjetno. Za suučesništvo u ubojstvu. Možeš li povjerovati? Među nama, mislim da je ona ionako na rubu pameti. Sud joj je odredio psihijatra. Mislim da bi mogla provesti nekoliko godina u umobolnici prije no što bude spremna za izlazak među ljude. Ali da znaš, Richmond ju je zlostavljao. I duševno i tjelesno. Ako je polovica od onog što je rekla istina. Isuse! Kao u Pričama iz grobnice."

"A Richmond?"

"Ti si zaista bio na Marsu, ha? Suđenje tisućljeća a ti si ga prespavao."

"Netko je morao i to."

"Borio se do kraja, moram priznati. Sigurno je potrošio do posljednjeg novčića. No da znaš, tip si nije pomogao svjedočenjem. Bahatio se, lagao koliko je dug i širok. A onaj su doznaci ušli u trag koji je vodio ravno do Bijele kuće. Russellova je skupila taj novac s raznih računa, ali je pogriješila jer je svih pet milijuna stavila na jedan račun prije no što ga je doznačila. Vjerojatno se bojala da će Luther otići na policiju ne pojavi li se sav novac odjednom na računu. Njegov je plan uspio, iako on nije to doživio. Richmond nije imao odgovor na to, a ni na puno drugih pitanja. Raspeli su ga na križ. Doveo je za svjedoke najuglednije Amerikance, ali mu to nije pomoglo, nimalo, gad jedan. Opasan i bolestan tip, ako mene pitaš."

"A on je imao šifre za nuklearno oružje. Baš lijepo. Pa koliko je dobio?"

Frank se nekoliko trenutaka zagleda u krugove na površini vode pa tek tad odgovori.

"Dobio je smrtnu kaznu, Jack."

Jack se zagleda u nj. "Nemoj me zezati. Kako im je to uspjelo?"

"Bilo je zamršeno s pravno tehničke strane. Optužili su ga za krivično djelo naručenog ubojstva. A tada ne vrijedi ono pravilo o tome tko je zapravo pritisnuo

okidač."

"Kako su uspjeli održati takvu optužbu?"

"Tvrđili su da su Burton i Collin bili plaćeni potčinjeni čiji je posao bio činiti što im je predsjednik naredio. A on im je naredio da ubiju. Jednako kao i mafijaški najmljeni ubojice. Bilo je to malo nategnuto, ali ga je porota proglasila krivim i podržala traženu presudu a sudac također."

"Boga mu!"

"Hej, samo zato što je tip bio predsjednik ne znači da zaslužuje poseban tretman. Zapravo, ne znam zašto bi nas trebalo iznenaditi to što se dogodilo. Znaš li kakve se osobe natječu za položaj predsjednika? Nenormalne. Možda su u početku u redu, ali kad stignu do te razine, prodaju dušu vragu toliko puta i prijeđu preko toliko leševa, da se ne osjećaju više kao obični ljudi, nimalo."

Frank se zagleda u dubinu bazena. Naposljetku se trgne.

"Ali ga nikad neće pogubiti."

"Zašto ne?"

"Njegovi će odvjetnici uložiti žalbu, zahtjev će podnijeti i ACLU, zajedno s ostalim protivnicima smrtne kazne, sa svih strana svijeta pristizat će zahtjevi za pomilovanjem. Richmonda jest otplavio plimni val nepopularnosti, ali on još ima vrlo utjecajne prijatelje. Iščeprkat će neku nepravilnost u sudskom postupku. Usto, zemlja možda i može pristati da se ta gnjida osudi, ali sumnjam da bi Sjedinjene Države pogubile čovjeka koji je bio izabran za predsjednika. Ne izgleda dobro ni iz globalne perspektive. I ja se malo uzvrpoljim pri toj pomisli, iako je šupak to zaslužio."

Jack zahvati rukom vode i pusti da mu se topla voda slijeva niz ruke. Zagleda se u noć.

Frank s iščekivanjem pogleda u Jacka. "Premda cijeli slučaj ima i pozitivnih posljedica. Primjerice, Fairfax želi tvog odanog ovdje nazočnog postaviti za šefa odjela. Dobio sam ponude od desetak gradova da im budem šef policije. Vođa optužbe u Richmondovu predmetu je, priča se, jednom nogom već na položaju državnog tužitelja u idućem izboru."

Istražitelj gucne malo piva. "A ti, Jack? Ti si srušio predsjednika. Namještaljka za Burtona i predsjednika bila je tvoja zamisao. Čovječe, kad sam shvatio da mi prisluškuju telefon, glava samo da mi se nije razletjela. Ali si imao pravo. Dakle, što si ti dobio iz svega ovog?"

Jack pogleda u prijatelja i reče jednostavno: "Živ sam. Neću se baviti bogataškim pravom u Patton, Shaw i neću oženiti Jennifer Baldwin. To je više nego dovoljno."

Frank se zagleda u plave vene na svojim nogama. "Je li ti se Kate javila?"

Jack otpije gutljaj piva prije no što je odgovorio. "Ona je u Atlanti. Odnosno bila je posljednji put kad mi je pisala."

"Zadržat će se ondje?"

Jack slegne ramenima. "Nije sigurna. Njezino pismo nije bilo jasno glede toga." Jack pošuti. "Luther joj je oporučno ostavio svoju kuću."

"Čudi me da će je prihvatiti. Grijehom stečen plijen i tako to."

"Kuću je kupio i otplatio Lutherov otac koji ju je zavještio Lutheru. Luther je poznao svoju kćer. Mislim da je želio da ona ima... nešto. A dom nije loš početak."

"Ma je li? Ako se mene pita, za dom je potrebno dvoje. Plus prljave pelene i bočice za potpuni užitak. Dovraga, Jack, vas dvoje ste bili rođeni jedno za drugo. Kad ti kažem."

"Nisam siguran da je to važno, Seth." On obriše krupne kapi s ruku. "Prošla je kroz puno toga. Možda i previše. A ja sam na stanovit način povezan sa svim lošim događajima. Ne mogu joj zamjeriti što se želi maknuti od svega toga. Krenuti iznova."

"Nisi ti bio problem, Jack. Koliko sam ja mogao vidjeti sve drugo je bilo problem."

Jack pogleda u helikopter koji je grmio nebom. "Seth, dojadilo mi je da ja uvijek budem taj koji će učiniti prvi korak, shvaćaš li što želim reći?"

"Mislim da da."

Frank pogleda na sat. Jack to primijeti. "Moraš nekamo ići?"

"Razmišljao sam kako nam je potrebno nešto puno jače od piva. Znam simpatičan lokal pokraj aerodroma Dulles. Rebrica duga kao moja ruka, kukuruži teški kilogram a tequila se pije dok ne pukne zora. A konobarice su izgledne, ako ti dođe milo premda ću ja, kao oženjen, samo gledati s pristojne udaljenosti kako ti od sebe praviš budalu. Kući ćemo se vratiti taksijem jer ćemo se obojica naljoskati pa ćemo prespavati kod mene. Što kažeš?"

Jack se veselo nasmiješi. "Može drugi put? Pazi se, držim te za riječ. Zvuči dobro."

"Siguran si?"

"Siguran sam, Seth. Svejedno ti hvala."

"Dogovoreno." Frank ustane, odvrne nogavice i navuče čarape i cipele.

"Hej, kako bi bilo da u subotu dođeš k meni? Imamo roštiljadu, hamburgeri, pomfrit i hrenovke u pecivu. A imam i ulaznice za Camden Yard."

"Dogovoreno."

Frank ustane i krene prema izlazu. Na pola puta se okrene. "Hej, Jack, nemoj *previše* razmišljati, može? Ponekad to nije nimalo zdravo."

Jack podigne limenku. "Hvala ti za pivo."

Nakon Frankova odlaska, Jack legne na beton i zagleda se u nebo načičkano bezbrojnim zvijezdama. Jednom će se Jack probuditi iz duboka sna i shvatiti da je sanjao nešto silno neobično. No ono o čemu je sanjao, njemu se zaista dogodilo. Nije to bio ugodan osjećaj. A to je samo povećavalo metež za koji se nadao da će, u njegovim godinama, nestati iz njegova života.

Jednoipolsatna vožnja zrakoplovom prema jugu vjerojatno je bila najpouzdaniji odgovor na njegovu boljku. Kate Whitney će se možda vratiti a možda i neće. Jedino u što je bio siguran je da ne može otići za njom. Da je ovaj put na njoj odgovornost da se vrati u njegov život. Jack nije osjećao taj imperativ zbog ogorčenosti. Kate se mora odlučiti, o svom životu i kako ga želi proživjeti. Emocionalnu traumu koju je bila proživjela s ocem nadmašile su silna krivnja i duševna bol nakon njegove smrti. Ona bogme ima o čemu razmišljati. A dala mu je jasno do znanja da je to zadaća koju mora sama izvršiti. I vjerojatno je u tome bila u pravu.

On skine košulju, sklizne u vodu i na brzinu prepliva bazen tri puta. Njegove su ruke snažno sjekle vodu a potom se izvuče na keramičkim pločicama obrubljen rub bazena. Dohvati ručnik i zaogrne se njime. Noćni je zrak bio svjež i svaku je kap osjećao kao minijaturni rashladni uređaj na koži. On ponovno pogleda u nebo. Na vidiku nema stropnih slikarija. Ali nema ni Kate.

Baš je razmišljao hoće li otići u stan i naspavati se kad ponovno začuje škripu vrata. Frank je sigurno nešto zaboravio. Jack podigne pogled. Nekoliko se trenutaka nije mogao pomaknuti. Ostao je sjediti ramena zaogrnutih ručnikom, strahujući pisnuti. Jer to što se događa možda nije stvarno. Još jedan san koji će izbljedjeti s prvim zrakama sunca. Najzad, dok je s njega kapala voda, on polako ustane i krene prema vratima.

NA ULICI, SETH FRANK OSTANE NEKOLIKO TRENUTAKA STAJATI POKRAJ svog automobila, diveći se jednostavnoj ljepoti večeri. Omiriše zrak koji ga je više podsjećao na vlažno proljeće nego sparno ljeto. Neće se kasno vratiti kući. Možda će gospođa Frank biti raspoložena za odlazak u obližnju slastičarnicu. Samo njih dvoje. Čuo je pohvalne priče o sladoledu s premazom od karamela. To bi bio lijep svršetak dana. Uđe u automobil.

Kao otac troje djece, Seth Frank znao je kako je život predivna dragocjenost. A kao istražitelj u odjelu za ubojstva naučio je kako se ta dragocjenost može lako nasilno oduzeti. On pogleda u krov Jackove zgrade i nasmiješi se pa ubaci mjenjač u prvu brzinu. No upravo je u tome ljepota življenja, pomisli on. Danas

možda nije sjajno. Ali sutra, ukazat će se druga prilika i sve će biti dobro.

Table of Contents

[Prvo poglavlje](#)

[Drugo poglavlje](#)

[Treće poglavlje](#)

[Četvrto poglavlje](#)

[Peto poglavlje](#)

[Šesto poglavlje](#)

[Sedmo poglavlje](#)

[Osmo poglavlje](#)

[Deveto poglavlje](#)

[Deseto poglavlje](#)

[Jedanaesto poglavlje](#)

[Trinaesto poglavlje](#)

[Četrnaesto poglavlje](#)

[Petnaesto poglavlje](#)

[Šesnaesto poglavlje](#)

[Sedamnaesto poglavlje](#)

[Osamnaesto poglavlje](#)

[Devetnaesto poglavlje](#)

[Dvadeseto poglavlje](#)

[Dvadeset prvo poglavlje](#)

[Dvadeset drugo poglavlje](#)

[Dvadeset treće poglavlje](#)

[Dvadeset četvrto poglavlje](#)

[Dvadeset peto poglavlje](#)

[Dvadeset šesto poglavlje](#)

[Dvadeset sedmo poglavlje](#)

[Dvadeset osmo poglavlje](#)

[Dvadeset deveto poglavlje](#)

[EPILOG](#)